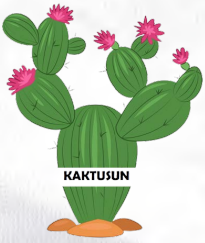
Uluslararası Bestseller 1 Numara

SYLVIA DAY

Seninle Tamamlandım

BİR CROSSFIRE® ROMANI

4. BASKI

DK

KAPAK TASARIMI: OLGA GRLIC

FOTOĞRAF İLLÜSTRASYON: JAMES IACOBELLI

KAPAK FOTOĞRAFI © JAMES GUILLIAM / GETTY IMAGES

YAZAR FOTOĞRAFI © PAUL GILMORE

tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 32

ISBN 978-605-09-4220-0

Sertifika no: 11940

DK DOĞAN KİTAP

Sylvia Day, *New York Times* bestseller listelerine giren, uluslararası listelerde 1 numara olan kitapların yazarıdır. Day'in 20'nin üzerinde ödüllü kitabı vardır, romanları 40'dan fazla ülkede satılmaktadır. Sylvia Day'in 28 ülkede bestseller listelerinde 1 numara olan kitapları on milyonlarca adet satmıştır. www.SylviaDay.com, Facebook.com/AuthorSylviaDay veya Twitter@SylDay'den yazarı takip edebilirsiniz.

Seninle Tamamlandım

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sana Soyundum
Sende Kendimi Buldum
Sana Bağlandım
Sende Tutuklu Kaldım

SENİNLE TAMAMLANDIM

Orijinal adı: One with You
© 2016, Sylvia Day, LLC.
Yazan: Sylvia Day
İngilizce aslından çeviren: Ayşe Kaya

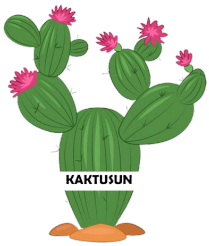
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Mayıs 2017
4. baskı / Haziran 2017 / ISBN 978-605-09-4220-0
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı / fotoğrafı: James Guilliam / Age Fotostock / Getty Images
Kapak uygulama: Erbil Kargı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Seninle Tamamlandım

Sylvia Day

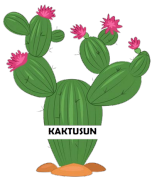

Çeviren: Ayşe Kaya

DK DOĞAN KİTAP

İlk kelimeden en sonuncuya benimle birlikte
Crossfire ateşine kapılan Hilary Sares'e...

1

Hiç uyumayan şehirdi New York; uykusu bile gelmiyordu hatta. Yukarı Batı Yakası'ndaki dairemin ses izolasyonu milyonlarca dolarlık bir mülkten beklenen seviyedeydi ama şehrin sesleri –tekerleklerin yıpranmış sokaklardaki ritmik gümlemeleri, havalı frenlerin bezgin yakınmaları ve taksilerin hiç durmayan kornaları– içeri süzülüyordu yine de.

Köşedeki kafeden çıkıp her zaman kalabalık Broadway'e adım atmamla birlikte şehrin koşuşturmacası sarıverdi her yanımı. Manhattan'ın bu gürültülü karmaşası olmadan nasıl yaşamıştım acaba?

Onsuz yaşamayı nasıl başarmıştım acaba?

Gideon Cross'suz.

Çenesini ellerimle kavradım, yüzünü avuçlarımın arasına iyice sokuşunu hissettim. Bu kırılganlık ve sevecenlik gösterisi ta içime işledi. Daha saatler önce onun asla değişmeyeceğini ve hayatımı onunla paylaşmak için çok fazla taviz vermem gerekeceğini düşünüyordum. Şimdiyse, onun cesareti karşısında kendi cesaretimden kuşku duyuyordum.

Kendimden talep ettiğimden daha fazlasını mı istemiştim ondan? Kendim inatla aynı kalırken onu ısrarla evrilmeye zorlamış olabileceğim ihtimali utandırıyordu beni.

Karşımda duruyordu; uzun ve güçlü. Kot pantolonu, tişörtü ve kaşlarının üstüne kadar indirdiği beyzbol şapkasıyla,

dünyaca ünlü bir işadamı olduğunun anlaşılması imkânsızdı, ama yine de öyle bir doğal cazibesi vardı ki yanından geçen herkesi etkiliyordu. Etraftaki insanların nasıl da onu fark ettiklerini ve sonra dönüp bir kez daha baktıklarını görüyordum yan gözle.

Gideon ister spor giyinmiş, ister o sevdiği, ısmarlama dikilmiş üç parça takım elbiselerinden birini giymiş olsun, ince, kaslı vücudunun gücü gözden kaçmazdı. Duruşu ve kusursuz bir kontrolle kullandığı otoritesiyle, geri planda kalması asla mümkün değildi.

New York, içine giren her şeyi yutarken, Gideon tüm şehri altın yaldızlı bir tasmayla elinde tutuyordu.

Ve benimdi. Parmağında benim yüzüğümü taşısa da buna inanmakta zorlanıyordum bazen.

Gideon asla sadece bir adam olmayacaktı. Zarafetle kaplanmış yırtıcılıktı o, kusurlarıyla mükemmeldi. Benim dünyamın merkezi, *dünya*nınsa merkezlerinden biriydi.

Ama o benimle olmak için kırılma noktasına dek eğilip bükülеceğini ispatlamıştı. Bu da benim onu göğüs germeye zorladığım bütün o acılara değdiğimi ispatlamak konusundaki kararlılığımı tazelemişti.

Broadway boyunca dizilmiş dükkânlar bir bir açılmaktaydı etrafımızda. Caddedeki trafik akışı yoğunlaşmaya başlamıştı, siyah arabalar ve sarı taksiler engebeli yüzeyde çılgınca zıplıyordu. Köpeklerini yürüyüşe çıkaran ya da erken bir sabah koşusu için Central Park'a uzanan şehir sakinleri birer ikişer kaldırımlara dökülüyor, işgünü tüm hızıyla başlamadan çalabildikleri kadar zamanı çalmaya çalışıyorlardı.

Mercedes tam biz yolun kenarına ulaşırken kaldırıma yanaştı; direksiyonda iri yarı, gizemli kişilik, Raúl vardı. Angus da Bentley'yi getirip arkasına yanaştırdı. Gideon'ı ve beni farklı evlere götürecek arabalarımız. Bu nasıl evlilikti böyle?

İşin aslı şuydu ki, ikimiz de böyle olmasını istemesek de

bizim evliliğimiz buydu. Gideon, çalıştığım reklam ajansındaki patronumu kendi firmasında işe alınca bir çizgi çekmem gerekmişti.

Kocamın benim Cross Holding'e katılmamı arzu etmesini anlıyordum, ama ya arkamdan iş çevirerek beni buna zorlamasını?.. Buna izin veremezdim, Gideon gibi bir adamla olmazdı. Ya beraber olur –kararları *beraber* alırdık– ya da ilişkimizi yürütemeyecek kadar uzaklaşırdık birbirimizden.

Başımı kaldırarak onun şahane yüzüne baktım. Pişmanlık vardı yüzünde ve rahatlama. Ve aşk. Çok büyük bir aşk.

Yakışıklılığı soluğumu kesiyordu. Gözleri Karayip Denizi'nin mavisiydi, gür ve parlak siyah saçları bir yele gibi omuzlarını süpürüyordu. Yüzünün her çizgisi ve her açısı sevgi dolu bir el tarafından öyle bir mükemmellikle çizilmişti ki insan büyüleniyor, mantıklı düşünemez oluyordu. Onu ilk gördüğüm anda güzelliği karşısında büyülenmiştim ve hâlâ ara sıra durduk yerde çarpıldığımı hissediyordum. Gideon gözümü kamaştırıyordu.

Ama asıl iş, içindeki adamdaydı; onun bitip tükenmeyen enerjisi ve gücünde, son derece sevecen olabilen bir yüreğin eşlik ettiği o keskin zekâsı ve insafsızlığında...

"Teşekkür ederim." Kaşının koyu yayında dolaşan parmak uçlarım, Gideon'ın tenine her dokunduklarında olduğu gibi ürperiyordu. "Beni aradığın için. Bana rüyanı anlattığın için. Benimle burada buluştuğun için."

"Seninle her yerde buluşurum ben." Bir yemindi bu sözcükler, ateşli ve içten bir yemin.

Herkesin içinde şeytanlar vardır. Gideon'ınkiler, o uyanıkken onun demirden iradesinin kafesinde, kilit altındaydı. Uyuduğundaysa, benimle paylaşmamakta direndiği birtakım can yakan, kötücül kâbuslar halinde belirip ona işkence ediyorlardı. Gideon'la pek çok benzer noktamız bulunuyordu, ama çocuklukta yaşadığımız istismar, bizi hem yakınlaştırıp

hem de uzaklaştıran ortak bir travmaydı. Gideon ve ilişkimiz için daha da çok mücadele etmeme neden olan şeydi bu. İstismarcılarımız yeterinden fazla şey almışlardı bizden zaten.

"Eva... Dünyada beni senden uzak tutabilecek tek güç sensin."

"Bunun için de teşekkür ederim" diye mırıldandım, yüreğim sıkışarak. Geçtiğimiz günlerde yaşadığımız ayrılık ikimizi de çok hırpalamıştı. "Bana yalnız kalabileceğim bir alan bırakmak senin için kolay değildi, biliyorum ama buna ihtiyacımız vardı. Ve seni çok zorladığımı da biliyorum..."

"Fazlasıyla."

Buz gibi sözlerinin verdiği acıyla büküldü dudaklarım. Gideon istediği şeyi alamamaya alışık bir adam eğildi. Ama bana ulaşmasına engel olunmasından ne kadar nefret etse de, o yoksunluk Gideon'ı ilerlemeye zorladığı için birlikteydik şu anda. "Biliyorum. Ve sen de bunu yapmama izin verdin, çünkü beni seviyorsun."

"Sevgiden öte bir şey bu." Bileklerimi tutup, içimdeki her şeyin teslim oluvermesine neden olan o hükmedici tavırla sıktı.

Başımla onayladım; birbirimize bazılarının sağlıksız bulacağı derecede muhtaç olduğumuzu kabullenmekten korkmuyordum artık. Biz buyduk, ilişkimiz böyleydi. Ve çok kıymetliydi.

"Dr. Petersen'a birlikte gideceğiz." Sözlerindeki buyruk havası fark edilmeyecek gibi değildi; oysa bakışları sanki bir soru sormuşçasına dolaşıyordu gözlerimde.

"Amma da patronluk taslıyorsun ha!" diye takıldım ona; birbirimizden iyi hislerle ayrılalım istiyordum. Umutla. Dr. Lyle Petersen'la haftalık terapi seansımıza yalnızca saatler kalmıştı ve bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Bir köşeyi dönmüştük ilişkimizde. Bundan sonraki adımlarımızın ne olması gerektiğini belirlemede biraz yardım almak fena olmayacaktı.

Ellerini belime doladı. "Bayılıyorsun buna."

Tişörtünün ucundan tutup yumuşak penyeyi avuçladım. "*Sana* bayılıyorum ben."

"*Eva*." Titreyen sıcak nefesi boynumu yalayıp geçti. Manhattan çevremizi sarmıştı ama bize karışmıyordu. Birlikte olduğumuzda başka hiçbir şeye yer yoktu.

Boğuk bir açlık sesi yükseldi içimden. Onun için yanıp tutuşuyor, onu arzuluyor, bedeni bir kez daha bedenime yaslandığı için zevkten titriyordum. Derin soluklar alarak içime çektim onu, parmaklarım sırtının sert kaslarını yoğuruyordu. İçime yayılan heyecan dalgası başımı döndürüyordu. Ona bağımlıydım ben –kalbim, ruhum ve bedenimle– ve günlerdir ihtiyacım olan dozu alamadığım için dengem bozulmuş, elim ayağım titrer hale gelmiş, doğru dürüst yaşayamaz olmuştum.

Benimkinden çok daha iri ve sert bedeniyle sarıp sarmaladı beni. Kollarında güvendeydim; sevildiğimi ve korunduğumu hissediyordum. Onun kollarındayken hiçbir şey dokunamaz, hiçbir şey zarar veremezdi bana. Onun da benden aynı güvenlik hissini almasını istiyordum. Gardını düşürüp bir soluk alabileceğini, benim ikimizi de koruyabileceğimi bilsin istiyordum.

Daha güçlü olmak zorundaydım. Daha akıllı. Daha korkutucu. Düşmanlarımız vardı ve Gideon onlara karşı tek başına savaşıyordu. Koruyuculuk doğasında vardı onun; büyük hayranlık duyduğum niteliklerinden biriydi bu. Ama insanlara benim de kocam kadar dişli bir hasım olabileceğimi göstermeye başlamalıydım artık.

Daha da önemlisi, Gideon'a ispatlamalıydım bunu.

Ona iyice sokularak sıcaklığını içime çektim. Sevgisini. "Beşte görüşürüz şampiyon."

"Bir dakika bile gecikme istemem!" diye buyurdu sertçe.

Elimde olmadan güldüm; bütün pürüzlü, sert yanlarına tutkundum onun. "Yoksa?"

Geri çekilip öyle bir baktı ki bana içim titredi. "Yoksa gelir alırım seni."

O saatte –sabahın altısında– yakalanma riski yüksek olduğundan üvey babamın çatı katı dairesine girerken, soluğumu tutup parmaklarımın ucuna basmalıydım. Bense, kafam yapmam gereken değişikliklerle meşgul olduğundan, kararlı adımlarla paldır küldür dalmıştım içeri.

Duşa girecek zamanım az da olsa vardı, ama girmemeye karar verdim. Gideon bana dokunmayalı çok zaman olmuştu. Elleri üzerimde dolanmamış, bedeni bedenimin içinde olmamıştı nicedir. Yıkanıp dokunuşunun anısını yitirmek istemiyordum. Yalnızca bu verebilirdi yapılması gerekenleri yapma gücünü bana.

Sehpalardan birinin üstündeki lamba çıt diye yandı. "Eva."

Sıçradım. "Tanrım!"

Döndüm ve annemi oturma odasındaki kanepelerden birinde oturur buldum.

"Ödümü kopardın!" diye suçladım onu, elimi hızla çarpan kalbimin üstünde dolaştırarak.

Annem ayağa kalktı; yere kadar uzanan, fildişi rengi, ışıl ışıl saten sabahlığı, hafifçe bronzlaşmış biçimli bacaklarını sarıyordu. Onun tek çocuğuydum, ama gören bizi kardeş sanırdı. Monica Trammell Barker Mitchell Stanton, güzelliği ve bakımı konusunda takıntılıydı. Mesleği, servet avcısı eş olmaktı annemin, sermayesiyse genç ve güzel görünümü.

"Senden önce ben söyleyeyim" diye söze başladım. "Evet, düğün konusunu konuşmamız lazım. Ama şu anda gerçekten hazırlanıp işe gitmem ve akşam eve dönebilmek için eşyalarımı toplamam gerek..."

"Biriyle ilişkin filan mı var senin?"

Çat diye sorduğu bu soru az önceki pususundan daha fazla şaşırtmıştı beni. "*Ne?* Hayır!"

Tuttuğu soluğunu bıraktı, omuzlarındaki gerginlik gözle görülür şekilde kalkmıştı. "Tanrıya şükür. Neler olup bittiğini bana anlatacak mısın peki? Gideon'la aranızdaki şu tartışma ne kadar kötüydü?"

Kötüydü. Gideon'ın verdiği kararların ilişkimizin sonunu getirdiğini sanmıştım bir süre. "İşleri düzeltmeye çalışıyoruz anne. Yolda bir tümseğe takıldık sadece."

"Ondan *günlerce* kaçmana neden olan bir tümsek, ha? Sorunları bu şekilde halledemezsin Eva."

"Uzun hikâye..."

Kollarını kavuşturdu. "Benim acelem yok."

"Ama benim var. Hazırlanıp gitmem gereken bir işim var benim."

İncindiği belli oluverdi yüzünden. Anında pişman olmuştum.

Bir zamanlar ben de, büyüyünce tıpkı annem gibi olmak isterdim. Onun giysilerini giyip, topuklu ayakkabılarının üstünde sendeleyerek, pahalı krem ve makyaj malzemelerini yüzüme sıvayarak saatlerimi geçirirdim. Annemin dünyanın en güzel ve en mükemmel kadını olduğundan en ufak bir kuşku duymaz, onun buğulu sesini ve seksi tavırlarını taklit etmeye çalışırdım. Bir de onun erkeklerle olan ilişkisine, erkeklerin ona bakışlarına ve üzerine titreyişlerine özenirdim... Kısacası ondaki o büyülü dokunuş bende de olsun isterdim.

Nihayetinde büyüdüm; saçımın modeli ve gözlerimin rengi dışında her şeyimle onun kopyası olup çıktım. Ama yalnızca dış görünüşümüz böyleydi. Aslında kim olduğumuza bakıldığında bundan daha farklı iki kadın olamazdık ve yazık ki bu benim kendimle gurur duyduğum bir konu haline gelmişti. Giyim ve dekorasyon dışında ona hiçbir konuda danışmaz olmuştum.

Ama bu durum değişecekti. Hem de şimdi.

Gideon'la ilişkimi yürütmek için bir sürü değişik taktik denemiş, ama en yakınımdaki insandan, tanınmış ve güçlü adamlarla evli olmak konusunu gayet iyi bilen annemden yardım istememiştim.

"Tavsiyene ihtiyacım var anne."

Kelimelerim bir an havada asılı kaldı ve ardından annemin kavrayışın getirdiği şaşkınlıkla irileşen gözlerini seyrettim. Hemen sonra annem sanki dizlerinin bağı çözülmüş gibi yeniden kanepeye gömüldü. Şaşkınlığı, onu nasıl da tümüyle dünyamın dışında bıraktığımı anlamama neden olan sert bir darbe olmuştu bana.

Karşısındaki kanepede yerimi alırken içim acıyordu. Annemle neyi paylaşıp neyi paylaşmayacağım konusunda dikkatli olmayı, beni deli eden o tartışmaları başlatabilecek bilgileri ona vermemek için elimden geleni yapmayı öğrenmiştim.

Her zaman böyle değildi işler. Üvey abim Nathan, tıpkı masumiyetimi aldığı gibi, annemle aramdaki sıcak, basit ilişkiyi de alıp götürmüştü. Annem istismarı öğrendikten sonra değişmiş, taciz noktasına varan aşırı korumacı yaklaşımıyla beni sıkboğaz etmeye başlamıştı. Hayatta benim dışımdaki her konuda kendinden son derece emindi. Ben söz konusu olduğumdaysa kaygılı ve müdahaleci oluyor, zaman zaman işi neredeyse delilik düzeyine vardırıyordu. Yıllar içinde, gerçeğin etrafından dolanmaya ve sırf huzur bozulmasın diye bütün sevdiklerimden bir şeyler saklamaya fazlasıyla zorlar olmuştum kendimi.

"Gideon'ın ihtiyaç duyduğu türden bir eş nasıl olunur bilmiyorum" diye itirafta bulundum.

Omuzlarını geriye attı, tüm duruşu değişmiş, öfkesi bedenine yansımıştı. "*Onun* mu biriyle ilişkisi var yoksa?"

"Hayır!" İsteksiz bir kahkaha kaçıverdi ağzımdan. "Kimsenin ilişki yaşadığı filan yok. Biz birbirimize öyle şeyler yapmayız. Yapamayız. Bu konuda endişelenmekten vazgeç."

Annemin kaygısının asıl kaynağı kısa süre önce babamla yaşadığı kaçamak mı acaba diye düşünmeden edemedim. Kafasını mı kurcalıyordu bu konu? Stanton'la ilişkisini sorgulamaya mı başlamıştı? Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Babamı çok seviyordum, ama aynı zamanda üvey babamın da tam annemin ihtiyaç duyduğu türden, mükemmel bir koca olduğuna inanıyordum.

"Eva..."

"Gideon'la ben birkaç ay önce gizlice evlendik." Tanrım, bunu böylece söyleyivermek nasıl da iyi gelmişti.

Annem gözlerini kırpıştırdı. Bir kez, bir kez daha. "Ne?"

"Daha babama söylemedim" diye devam ettim. "Ama onu bugün arayacağım."

Gözleri biriken yaşlarla buğulandı. "*Neden?* Tanrım, Eva!.. Nasıl oldu da bu kadar uzak düştük biz birbirimizden?"

"Ağlama." Gidip yanına oturdum. Ellerini tutmak istedim ama o bana sımsıkı sarıldı.

Tanıdık kokusunu içime çektim ve yalnızca bir annenin kollarında bulunabilen o huzuru hissettim. Birkaç kısa an için en azından. "Planlanmış bir şey değildi anne. Hafta sonu tatiline çıkmıştık, Gideon bana teklif etti ve her şeyi de o ayarladı... Kendiliğinden oluverdi. Anlık bir karardı."

Geri çekildi; gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü, gözlerindeki ateşi gördüm. "Evlilik sözleşmesi olmadan mı evlendi seninle?"

Güldüm; gülünmeyecek gibi değildi. Annem tabii ki mali ayrıntılara odaklanacaktı. Para nicedir hayatındaki itici güç olagelmişti. "Evlilik sözleşmesi var."

"Eva Lauren! Birilerine baktırdın mı bari? Yoksa o da mı kendiliğinden oluverdi?"

"Her kelimesini okudum."

"Sen avukat değilsin ki! Tanrım, Eva... Ben seni bundan daha akıllı yetiştirmiştim!"

"Altı yaşında bir çocuk bile anlardı o maddeleri" diye sertçe yanıtladım; evliliğimle ilgili beni rahatsız eden asıl sorun buydu: Gideon'la benim işlerimize burnunu sokan haddinden fazla insan vardı ve onların yüzünden dikkatimiz dağılıyor, asıl üzerinde çalışılması gereken meselelerle uğraşacak zamanımız kalmıyordu. "Evlilik anlaşmasını dert etme sen."

"Richard'dan okumasını istemeliydin. Bunu neden yapmadığını anlayamıyorum. Çok sorumsuzca. Yani ben..."

"Ben gördüm zaten Monica."

Üvey babamın sesini duyunca ikimiz birden döndük. Odaya giren Stanton güne hazırdı, lacivert takımı ve sarı kravatı ile şık görünüyordu. Gideon'ın da bu yaşa gelince tıpkı üvey babam gibi görüneceğini düşündüm: fiziksel olarak formda, saygın ve her zamanki gibi tam bir alfa erkeği.

"Öyle mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Cross haftalar önce göndermişti bana." Stanton annemin yanına geçerek elini eline aldı. "Daha iyi koşullar istenemezdi."

"Her zaman daha iyi koşullar vardır, Richard!" dedi annem sertçe.

"Yıldönümleri ve çocukların doğumları gibi önemli olaylarda Eva için ödüller vardı, ceza anlamındaysa çift terapisi dışında hiçbir şey yoktu. Evliliğin bitmesi durumunda varlıkların dağıtımında adil olmaktan bile öteye geçilmiş. Cross'a anlaşmayı kendi şirket avukatlarına inceletip inceletmediğini soracaktım neredeyse. Muhtemelen şiddetle karşı çıkmışlardır."

Annem bir an durup bunları sindirmeye çalıştı. Sonra sinirle ayağa fırladı. "Ama gizlice evleneceklerini biliyordun demek? Biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin?"

"Tabii ki bilmiyordum." Stanton bir çocuğa mırıldanır gibi yumuşacık bir ses çıkararak annemi kollarına aldı. "İlerisi için hazırlık yaptığını düşünmüştüm. Bilirsin, böyle şeylerde genelde birkaç aylık bir pazarlık süresi olur. Gerçi bu durum-

da benim isteyebileceğim başka hiçbir şey yoktu."

Ayağa kalktım. İşe zamanında gitmek istiyorsam acele etmeliydim. Geç kalmak istemiyordum, hele de bugün.

"Nereye gidiyorsun?" Annem doğrularak Stanton'dan uzaklaştı. "Bu tartışma henüz bitmedi. Böyle bir bombayı patlatıp sonra da çıkıp gidemezsin!"

Ona doğru dönüp geri yürüdüm. "Cidden hazırlanmam lazım. En iyisi beraber öğle yemeği yiyip konuşmaya o zaman devam edelim, ne dersin?"

"Hadi ama ..."

Sözünü kestim. "Corinne Giroux."

Annemin gözleri önce irileşip sonra kısıldı. Tek bir isim. Başka bir şey söylememe gerek yoktu.

Gideon'ın eski sevgilisi daha fazla açıklama gerektirmeyen bir sorundu.

Manhattan'a gelen birinin, anında bir tanıdıklık hissetmemesi nadirdir. Şehrin silueti sayısız film ve televizyon dizisiyle ölümsüzleşmiş, New York aşkı şehrin sakinlerinden tutun dünyanın öbür ucunda yaşayanlara kadar herkese yayılmıştır.

Ben de bunun istisnası değildim.

Chrysler binasının Art Deco zarafetine hayrandım. Adanın neresinde olduğumu Empire State binasını kerteriz alarak milimi milimine konumlayabilirdim. Adanın aşağı kısmına hâkim olan Özgürlük Kulesi'nin soluk kesici yüksekliğinden çok etkileniyordum. Ama Crossfire binasının eşi benzeri yoktu. Ortaya çıkmasına vizyonuyla önayak olan adama âşık olmadan önce de böyle düşünüyordum.

Raúl Mercedes'i kaldırıma yanaştırırken ben de Crossfire'ın bir dikilitaşı andıran formunu sarıp sarmalayan karakteristik safir mavisi camlara bakıyordum hayranlıkla. Başımı geriye atmış, gözlerimi tepedeki noktaya, Cross Holding'in merkezi-

nin bulunduğu apaydınlık alana kaldırmıştım. Yayalar hızla gelip geçiyorlardı yanımdan, kaldırım bir ellerinde dumanı tüten kahve bardakları, bir ellerinde evrak ya da omuz çantaları olan işadamları ve işkadınlarıyla dolup taşıyordu.

Gideon'ı daha görmeden varlığını hissettim; Mercedes'in arkasına yanaşan Bentley'den inmesiyle, tüm bedenim bir farkındalık hissiyle uğuldamaya başlamıştı. Etrafımdaki hava elektriklenmiş, yaklaşan fırtınayı haber veren o çıtırtılı enerjiye bürünmüştü.

Fırtınanın gücünün Gideon'ın azap çeken ruhunun huzursuzluğundan geldiğini bilen az sayıda kişiden biriydim.

Ona dönerek gülümsedim. Aynı anda gelmiş olmamız bir tesadüf değildi. Gözlerindeki onaylamayı görmeden anlamıştım bunu.

Kömür grisi bir takım elbise ile beyaz bir gömlek giymiş, kendinden çizgili kumaştan, gümüş rengi bir kravat takmıştı. Mürekkep karası saçları seksi ve uçarı bir havayla çenesini ve yakasını süpürüyordu. Beni başta yakıp kavuran o seksi yakıcılıkla bakıyordu hâlâ bana, ama şimdi o parlak mavinin içinde bir sevecenlik ve benim için bana verebileceği her şeyden daha çok şey ifade eden bir açıklık vardı.

O yaklaşırken ben de ona doğru adım attım. "Günaydın, Gizemli ve Tehlikeli."

Dudakları muzipçe büküldü. Keyiflenince bakışları daha da ısınmıştı. "Günaydın, karım."

Eline uzandım ve onun da bana uzanarak elimi sıkıca tutması içimi huzurla doldurdu. "Anneme söyledim bu sabah... evlendiğimizi."

Koyu kaşlarından biri kalktı önce, ardından gülümsemesi büyüyerek muzaffer bir memnuniyet havasına büründü. "Güzel."

Hiç utanmadan sergilediği bu sahiplenici tavrı karşısında gülerek omzuna hafifçe vurdum. Şimşek hızıyla hareket ede-

rek beni yakaladı ve gülümseyen ağzımın köşesinden öptü.

Neşesi bulaşıcıydı. İçimin onunla dolup taştığını, son birkaç gündür kapkaranlık olan tüm köşelerimin birer aydınlandığını hissettim. "İlk molamda babamı arayacağım ve ona da haber vereceğim."

Ciddileşti. "Neden şimdi de daha önce değil?"

Kısık bir sesle konuşuyordu, duyulmasın diye iyice alçaltmıştı sesini. İşlerine giden kalabalıklar bize pek ilgi göstermeden yanımızdan akmaya devam ediyordu. Yine de kendimi fazla ortada hissederek yanıt vermekte tereddüt ettim.

Sonra... Doğruyu söylemek hiç olmadığı kadar kolay geldi. Sevdiğim insanlardan öyle çok şey saklıyordum ki. Küçük şeyler, büyük şeyler. Bir yandan değişimi umarak ve değişime ihtiyaç duyarak mevcut durumu korumaya çalışmıştım hep.

"Korkuyordum" dedim ona.

Biraz daha yanıma yaklaştı, bakışları ciddiydi. "Ve artık korkmuyorsun."

"Hayır."

"Nedenini bana anlatırsın bu gece."

Başımla onayladım. "Anlatırım."

Eli ensemi kavradı, hem sahiplenme hem de sevecenlik vardı tutuşunda. İfadesiz yüzü hiçbir şeyi açık etmiyordu ama gözleri... O mavi, masmavi gözleri... Onlar duyguyla dolup taşıyordu. "Bu işi başaracağız meleğim."

Aşk, kaliteli bir şarabın verdiği keyif gibi ılık ılık yayıldı her yanıma. "İyi bildin!"

Waters Field & Leaman'ın kapısından, bu prestijli reklam ajansında çalıştığımı söyleyebileceğim günleri kafamdan sayarak girmek tuhaf bir duyguydu. Megumi Kaba, resepsiyon masasının arkasından el sallayıp, telefonda olduğunu ve konuşamayacağını anlatmak için kafasındaki kulaklığa dokun-

du. Ben de ona el sallayarak kararlı adımlarla kendi masama doğru ilerledim. Halletmem gereken çok şey ve yoluna koymam gereken yeni bir başlangıç vardı.

Ama her şey sırasıyla. Çantamla torbamı en alttaki çekmeceye bıraktım, koltuğuma yerleştim ve her zamanki çiçekçimin web sayfasını açtım. Ne istediğimi biliyordum. Koyu kırmızı bir kristal vazo içinde iki düzine beyaz gül.

Beyaz saflığı simgeler. Dostluğu. Sonsuz aşkı. Aynı zamanda teslim bayrağıdır. Gideon'ı benden ayrı kalmaya zorlayarak savaş hatlarını ben çizmiş, sonunda da kazanmıştım. Ama kocamla savaşmak istemiyordum.

Eskiden yaptığım gibi, çiçeklere iliştirilecek zekice bir not düşünmek için uğraşmadım. İçimden geldiği gibi yazıverdim.

Sen mucizevi bir adamsın Bay Cross.
Benim için çok kıymetlisin ve seni çok seviyorum.

Bayan Cross

Web sayfası, siparişimi sonlandırmam için uyardı beni. "Gönder" yazan yere tıkladım ve bir an durup Gideon'ın armağanım hakkında ne düşüneceğini hayal ettim. Bir gün onu, benden gelen çiçekleri alırken seyretmek isterdim. Sekreteri Scott çiçekleri içeri götürdüğünde gülümsüyor muydu acaba? Yönettiği toplantıyı durduruyor muydu notlarımı okumak için? Yoksa yalnız kalabileceği nadir sakin anlarından birini mi bekliyordu?

Bu olasılıkları aklımdan geçirirken dudaklarım kıvrıldı. Gideon'a armağan vermeye bayılıyordum.

Ve yakında armağan seçmek için daha fazla zamanım olacaktı.

"Ayrılıyor musun?"

Mark Garrity'nin gördüklerine inanamayan gözleri istifa mektubumdan ayrılıp benim gözlerimle buluşmuştu.

Patronumun yüzündeki ifade mideme bir yumru gibi oturdu. "Evet. Daha önceden haber veremedim, özür dilerim."

"Yarın son günün mü?" Arkasına yaslandı. Gözleri, teninden daha açık tonda, sıcak bir çikolata tonuydu ve ifadesinde hem şaşkınlık hem de düş kırıklığı bir aradaydı. "Neden Eva?"

İç geçirerek dirseklerimi dizlerime dayayıp öne eğildim. Ve yine gerçeği söylemeyi seçtim. "Bu şekilde kestirip atmak hiç profesyonelce değil, biliyorum ama... Önceliklerimi yeniden düzenlemek zorundayım ve şu anda... Buna tüm dikkatimi veremiyorum Mark. Affedersin."

"Ben..." Poflayarak elini koyu, kıvırcık saçlarının üstünde gezdirdi. "Hay aksi... Ne diyebilirim ki?"

"Beni affedeceğini ve bunu benim için negatif bir puan olarak bir kenara yazmayacağını?.." Tatsız bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Çok fazla şey istiyorum, biliyorum."

Zar zor bir gülümseme belirdi yüzünde. "Seni kaybetmek hiç hoşuma gitmiyor Eva, bunu biliyorsun. Bu işe ne kadar çok katkı sağladığını sana gerçekten ifade edip edemediğimden emin değilim. Sayende daha iyi çalışır hale gelmiştim."

"Teşekkür ederim Mark. Çok naziksin." Ah Tanrım!.. Bunun verebileceğim tek ve en iyi karar olduğunu bilsem de, uygulamak düşündüğümden daha zor çıkmıştı.

Bakışlarım yakışıklı patronumdan arkasındaki manzaraya doğru kaydı. Kıdemsiz bir müşteri temsilcisi olarak küçük bir ofisi vardı ve yolun karşısındaki bina manzarasını kesiyordu ama yine de görüntü Gideon Cross'un en üst kattaki devasa ofisinden daha az New Yorklu değildi.

Bu katlar arası fark, benim Gideon'la aramdaki ilişkiyi ta-

nımlamaya çalıştığım şekli yansıtıyordu birçok açıdan. Onun kim olduğunu biliyordum. *Ne* olduğunu biliyordum: Rakipsiz, benzersiz bir adam. Onun bu yanını seviyor ve değişmesini istemiyordum; tek istediğim, onun seviyesine kendi becerilerimle yükselmekti. Düşünemediğim şey, evliliğimizin işleri değiştirdiğini kabul etmeyi inatla reddetmek suretiyle onu kendi seviyeme doğru çektiğimdi.

Alanındaki en üst kademelere kendi başına tırmanmış biri olarak tanınmayacaktım. Kimileri beni başarıya evlilik yoluyla ulaşmış biri olarak görecekti hep. Ve ben bununla yaşamak zorunda kalacaktım.

"Peki buradan nereye gidiyorsun?" diye sordu Mark.

"Dürüst olmak gerekirse... Hâlâ karar vermeye çalışıyorum ben de. Tek bildiğim burada kalamayacağım."

Evliliğimin yıkılmadan dayanabileceği baskının bir sınırı vardı ve ben de biraz yalnız kalıp mesafe alayım –önce kendimi düşüneyim– derken o sınıra tehlikeli derecede yaklaştırmıştım onu.

Gideon Cross bir okyanus kadar derin ve büyüktü ve ben onu ilk gördüğüm andan beri ona kapılıp boğulmaktan korkmuştum. Ta ki benim için asıl korkutucu olanın onu yitirmek olduğunu fark edene kadar.

Tarafsız kalmaya uğraşırken, bir taraftan diğerine savrulup durmuştum. Ve ne kadar canım sıkılsa da, şayet bir şeyleri kontrol etmek istiyorsam kontrolü elime almam gerektiğini kavrayacak kadar zaman ayırmamıştım bu konuya.

"LanCorp dosyası yüzünden mi?" diye sordu Mark.

"Kısmen." İnce çizgili kalem eteğimi düzelttim; Gideon'ın Mark'ı işe almasıyla ilgili hâlâ tam üstümden atamadığım kırgınlığı da kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum bir yandan. Bunlara sebep olan şey LanCorp'un, Waters Field & Leaman'a gelerek, Gideon'ın şüpheli bulduğu bir manevrayla, özellikle Mark'la –ve dolayısıyla benimle– çalışmak iste-

meleri olmuştu. Geoffrey Cross'un yaptığı Ponzi sahteciliği Landon ailesinin servetini yok etmişti ve her ne kadar hem Ryan Landon hem Gideon babalarının kaybettiklerini yeniden inşa etmiş olsalar da, Landon hâlâ intikam peşindeydi. "Ama büyük oranda kişisel sebeplerle."

Mark doğrularak dirseklerini masasına dayadı ve bana doğru uzandı. "Benim üstüme vazife değil ve burnumu da sokmayacağım, ama Steven, Shawna ve ben bize ihtiyaç duyduğun her an yanındayız, biliyorsun. Bizim için önemlisin."

İçten ciddiyeti karşısında gözlerim doldu. Nişanlısı Steven Ellison ve Steven'ın kardeşi Shawna, New York'ta bulunduğum aylar içinde bana yakın davranmışlar, yeni hayatımda oluşturduğum yeni arkadaş çevremin bir parçası olmuşlardı. Ne olursa olsun, onları kaybetmek istemiyordum.

"Biliyorum." Kederle karışık gülümsedim ona. "Size ihtiyacım olursa ararım, söz veriyorum. Ama her şey en iyi şekilde yoluna girecek. Hepimiz için."

Mark rahatlamıştı, gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi. "Steven çok kızacak. Belki de bunu ona söyleme işini sana bırakmalıyım."

Sıcakkanlı, iri yarı müteahhidi düşününce bütün üzüntüm dağılıp gitti. Steven partnerini yarı yolda bıraktığım için kök söktürürdü bana ama bunu bile iyi niyetle yapardı. "Aa, hadi ama!" dedim Mark'ın şakasına karşılık vererek. "Bunu bana yapmazsın sen, değil mi? Yeterince zor geliyor zaten."

"Daha da zor hale getirmeye itirazım yok."

Güldüm. Evet, Mark'ı ve işimi özleyecektim. Hem de çok.

İlk molamın zamanı geldiğinde Oceanside, California'da saat hâlâ erkendi, ben de aramak yerine mesaj attım babama.

Uyanınca haber ver bana, olur mu? Sana bir şey söylemem

lazım. Ve hem polis hem de baba olmanın Victor Reyes'i nasıl endişeli biri yaptığını bildiğim için ekledim: *Kötü bir şey değil, yalnızca bir haber.*

Bir fincan kahve almak için telefonumu mola odasındaki tezgâhın üzerine henüz bırakmıştım ki çalmaya başladı. Babamın yakışıklı yüzü ekranı aydınlattı, ondan aldığım gri gözler görünüyordu fotoğrafında.

Birden çok gerildim. Telefona uzanırken elim titriyordu. Annemi de babamı da çok seviyordum ama her zaman babamın duyguları annemden daha derin yaşadığını düşünmüşümdür. Ve annem kusurlarımı nasıl düzeltebileceğimi göstermek konusunda hiç tereddüt etmezken babam sanki onları fark etmezdi bile. Onu düş kırıklığına uğratmak... incitmek... bunun düşüncesi bile zalimceydi.

"Selam baba. Nasılsın?"

"Onu ben soracaktım tatlım. Ben bildiğin gibiyim. Senden ne haber? Neler oluyor?"

En yakındaki masaya geçip bir sandalyeye oturarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sana kötü bir şey olmadığını söyledim, ama sesin yine de endişeli geliyor. Uyandırdım mı yoksa seni?"

"Benim işim endişelenmek" dedi tok sesinde sıcacık bir keyif tınısıyla. "Ve güne başlamadan çıkıp biraz koşmak için hazırlanıyordum, yani hayır, beni uyandırmadın. Vereceğin haber neymiş söyle bakalım?"

"Şey..." Gözyaşları boğazımı tıkıyordu, güçlükle yutkundum. "Tanrım, bu iş düşündüğümden de zormuş. Gideon'a asıl annem için endişelendiğimi, senin dert etmeyeceğini söylemiştim, ama şimdi bir türlü..."

"Eva."

Derin bir soluk aldım. "Gideon'la ben gizlice evlendik."

Hat ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

"Baba?"

"Ne zaman?" Sesindeki titreme mahvetti beni.

"Birkaç hafta önce."

"Beni görmeye gelmeden önce yani?"

Boğazımı temizledim. "Evet."

Sessizlik.

Ah Tanrım. Tam bir zalimlik. Daha birkaç hafta önce Nathan'ın istismarını anlatmıştım ona ve adamcağız neredeyse yıkılmıştı. Şimdi de bu...

"Baba... beni korkutuyorsun. Bir adaya gitmiştik ve her şey güzeldi, çok güzeldi. Kaldığımız otelde düğünler yapılıyormuş hep, çok kolaylaştırmışlar işi... Las Vegas gibi. Tam zamanlı bir nikâh memurları ve evlenme cüzdanı işini halleden elemanları var. Tam doğru andı işte. Mükemmel bir fırsattı." Sesim çatladı. "Baba... lütfen bir şey söyle."

"Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sıcak bir gözyaşı damlası yanağımdan aşağı kaydı. Annem zenginliği aşka tercih etmişti ve Gideon da annemin babamın yerine seçtiği adam türüne mükemmel bir örnekti. Bunun babamın aşması gereken bir önyargıya neden olduğunu biliyordum ve şimdi bu bir engel olarak çıkmıştı önümüze.

"Düğün yapacağız yine de" dedim ona. "Yeminlerimizi ettiğimiz sırada dostlarımızın ve ailemizin yanımızda olmalarını istiyoruz."

"Ben de öyle olmasını bekliyordum Eva." Gürledi. "Kahretsin. Sanki Cross benden bir şey çalmış gibi hissediyorum! Seni ben teslim edecektim ona, kendimi buna hazırlıyordum, ama o seni kaçırmış ve evlenmiş bile, ha? Ve sen de bana söylemedin! Burada, benim evimdeydin ve bana hiçbir şey söylemedin! İncindim Eva. İncindim."

O andan sonra gözyaşlarımı durdurmanın bir yolu kalmamıştı. Sıcak bir sel gibi boşanarak görüşümü bulandırıp boğazımı düğümlediler.

Mola odasının kapısının açılmasıyla sıçradım; Will Gran-

ger girdi içeri. "Muhtemelen buradadır" dedi iş arkadaşım. "Ve işte ..."

Yüzümü görünce sesi kesiliverdi, köşeli gözlüklerinin ardındaki gözlerinin gülümsemesi uçup gitti.

Koyu renk giysili bir kol içeri uzanarak onu kenara itti.

Gideon. Vücudu girişi kapatmış, buz kesmiş gözleri bana odaklanmıştı. Onu hem muktedir hem de tehlikeli gösteren şık takımı ve kaskatı kesilip güzel bir maskeye dönüşmüş yüzüyle bir intikam meleğine dönüşmüştü birden.

Gözlerimi kırpıştırdım; beynim onun nasıl ve neden orada olduğunu kavramaya çalışıyordu. Ben bunu başaramadan, Gideon karşıma gelmiş, telefonumu eline almıştı bile, kulağına götürmeden önce ekrana bir bakış attı.

"Victor." Babamın adı bir uyarı gibi çıkmıştı ağzından. "Eva'nın canını sıkmışa benziyorsun, o nedenle benimle konuşacaksın şimdi."

Will geri dönüp çıktı ve kapıyı kapattı.

Gideon'ın sözlerindeki sivriliğe karşın, yanaklarımı okşayan parmakları sonsuz şefkatliydi. Bana odaklanan bakışlarının maviliğini dolduran öfke neredeyse titretiyordu beni.

Vay canına, amma da kızmıştı Gideon. Ve babam da öyle. Oturduğum yerden duyuyordum bağırışını.

Gideon'ın bileğini yakalayıp başımı iki yana salladım; bunun sonunda hayatta en çok sevdiğim iki adam birbirlerinden hoşlanmaz, hatta nefret eder hale gelecekler diye paniğe kapılmıştım birden.

"Önemi yok" diye fısıldadım. "İyiyim ben."

Gözlerini kıstı ve dudaklarını oynatarak sessizce, *Hayır, önemi var,* dedi.

Babamla yeniden konuştuğunda Gideon'ın sesi sert ve kontrollüydü –ve bu nedenle daha da ürkütücü olmuştu. "Kızıp incinmeye hakkın var, bunu kabul ederim. Ama karımın bu nedenle perişan olmasına razı olamam... Hayır, kendi ço-

cuklarım olmadan bunu tahayyül edemeyeceğim açık."

Ses seviyesindeki alçalmanın babamın daha çok sinirlendiği değil, sakinleştiği anlamına geldiğini umarak söylediklerini duymak için zorladım kendimi.

Gideon birden kaskatı kesilerek elini yanağımdan çekti. "Hayır, kız kardeşim gizlice evlenecek olsa memnun olmazdım. Bununla birlikte, hırsımı da ondan çıkarmazdım..."

Yüzümü buruşturdum. Kocamla babamın ortak bir yanları vardı: Her ikisi de sevdiklerine karşı inanılmaz derecede korumacıydılar.

"Ben her zaman müsaidim Victor. Hatta gerekiyorsa kalkıp sana da gelebilirim. Kızınla evlenmekle hem onun hem de mutluluğunun tüm sorumluluğunu üstlendim ben. Eğer bunun sonuçlarına katlanmam gerekiyorsa katlanırım, benim için hiç sorun değil."

Dinlerken gözleri kısıldı.

Sonra Gideon karşımdaki sandalyeye oturup telefonu masanın üstüne koydu ve hoparlörü açtı.

Babamın sesi odayı doldurdu. "Eva?"

Derin, titrek bir soluk aldım ve Gideon'ın bana uzattığı eli tutup sıktım. "Evet, buradayım baba."

"Tatlım..." O da derin bir soluk aldı. "Üzülme, tamam mı? Benim sadece... bu haberi biraz hazmetmem gerek. Bunu beklemiyordum ve ... kafamı biraz toplamaya ihtiyacım var. Bu akşam tekrar konuşabilir miyiz? Mesaim bitince?"

"Evet, tabii ki."

"Güzel." Duraksadı.

"Seni seviyorum babacığım." Dökülen gözyaşlarım sesimden anlaşılıyordu; Gideon sandalyesini yakınıma çekip bacaklarımı bacaklarının arasına aldı. Ondan aldığım kuvvet, sırtımı ona yaslayabilmenin bana verdiği rahatlama hissi müthişti. Cary'nin desteğinden farklı bir şeydi bu. Arkadaşım bir akıl hocası, bir amigo ve bir çetin cevizdi. Gideon'sa bir kalkandı.

Ve ben de bir kalkana ihtiyaç duyduğumda bunu kabul edecek kadar güçlü olmalıydım.

"Ben de seni seviyorum bebeğim" dedi babam, sesinde beni kalbimden vuran sancılı bir acı ve keder tınısıyla. "Seni sonra arayacağım."

"Tamam. Ben..." Başka ne diyebilirdim ki? İşleri nasıl düzelteceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Hoşça kal."

Gideon telefonu kapattı ve sonra da titreyen ellerimi ellerinin arasına aldı. Bana perçinlediği gözlerindeki buzlar eriyip şefkate dönüşüyordu. "Utanmayacaksın Eva. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Utanmıyorum."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum meleğim."

Geçmemekte direnen kalp ağrısını zorla ve daha sonra uğraşmak üzere bir köşeye sokuşturdum. "Sen neden buradasın? Nereden bildin?"

"Sana çiçekler için teşekkür etmeye gelmiştim" diye mırıldandı.

"Ah. Beğendin mi?" Gülümsemeyi başardım. "Beni düşünmeni sağlamak istemiştim."

"Her zaman. Her dakika." Kalçalarımdan yakalayıp kendine çekti beni.

"Sadece bir not yollasan da yeterdi."

"Ah." Yüzünde dolaşan belli belirsiz gülümseme kalbimin teklemesine neden oldu. "Ama bunun yerine geçmezdi."

Gideon beni kucağına çekip aklımı başımdan alan bir şekilde öptü beni.

Hâlâ eve mi gidiyoruz bu akşam? Öğlende beni lobiye indirecek asansörü beklediğim sırada Cary mesaj attı. Annem gelmiş, aşağıda bekliyordu ve ben de kafamı toparlamaya ça-

lışıyordum. Konuşmamız gereken çok fazla konu vardı.

Tanrım, annemin bütün bunlarla baş etme konusunda bana yardım edebileceğini umuyordum.

Plan öyle yazdım, asansöre binerken, zaman zaman baş belası olabilen sevgili ev arkadaşıma. *İşten sonra bir randevum var ama, sonra da Gideon'la yemek. Geç olabilir.*

Yemek mi? Olanları anlatmalısın bana.

Gülümsedim. *Elbette.*

Trey aradı.

Sanki bir süredir soluğumu tutuyormuşum gibi hızla soluk verdim. Sanırım tutuyordum da bir anlamda.

Arkadaşımın bir darılıp bir barıştığı sevgilisi Trey, Cary'nin seks arkadaşı olan kızın hamile kaldığını öğrenince koca bir geri adım atmıştı ve ben onu bu yüzden kınayamıyordum. Cary'nin biseksüel oluşu Trey'i başından beri zorluyordu zaten ve şimdi işin içine bir de bebeğin girmesi ilişkilerinde her zaman üçüncü bir kişi daha olacağı anlamına geliyordu.

Cary, opsiyonlarını açık tutmak yerine zamanında Trey'e bağlanmayı seçmiş olmalıydı, ona şüphe yoktu, ama Cary'nin yaptıklarının ardında yatan korkuyu da anlıyordum. Cary'nin ve benim yaşadığımız şeyleri atlattığı halde kendisini, onu seven şahane bir insanla karşı karşıya bulan birinin aklından geçen düşünceleri gayet iyi biliyordum ben.

Bir şey doğru olamayacak kadar güzelken nasıl gerçek olabilirdi ki?

Trey'i de anlıyordum ve şayet ayrılmayı seçerse o karara saygı duyardım. Ama o uzun zamandır Cary'nin başına gelen en iyi şeydi. Bu işi yürütemezlerse aşırı derecede hayal kırıklığına uğrayacaktım. *Ne dedi?*

Görüştüğümüz zaman söylerim.

Carry! Zalimlik bu.

O yanıt verene kadar lobideki turnikelerden geçmiştim bile. *Ya, bir de bana sor.*

Bunu iyi bir haber olarak yorumlamanın bir yolu olmadığı için yüreğim burkuldu. Başkaları yanımdan geçip gidebilsin diye kenara çekilerek yanıt yazdım: *Seni deli gibi seviyorum Cary Taylor.*

Ben de seni bebeğim.

"Eva!"

Crossfire'a girip çıkanların yarattığı öğlen izdihamı içinde bile gözden kaçması imkânsız bir kadın olan annem, zarif topuklu sandaletlerinin üstünde sekerek aramızdaki mesafeyi kat etti. Aslında Monica Stanton'ın o minyonluğuyla bu takım elbise denizinde yitip gitmesi gerekirdi, ama bunun için fazla dikkat çekiciydi.

Karizma. Çekicilik. Kırılganlık. Marilyn Monroe'yu yıldız yapan karışımdı bu ve annemde vücut bulmuştu. Monica Stanton, lacivert, kolsuz tulumu içinde, yaşından genç ve olduğundan daha özgüvenli görünüyordu. Boynunu ve bileğini saran Cartier panterlerini gören, onun kolay kolay para yetiştirilecek biri olmadığını anlardı.

Doğruca yanıma gelip hiç beklemediğim şekilde sarılıverdi bana.

"Anne."

"İyi misin?" Geri çekilip yüzüme dikkatle baktı.

"Ne? Evet. Niye?"

"Baban aradı."

"Haa..." Temkinli bir bakış attım anneme. "Haberi pek iyi karşılamadı."

"Evet, karşılamamış." Annemin koluma girmesiyle dışarıya yöneldik. "Ama üstesinden gelecek. Seni elinden bırakmaya pek hazır değildi henüz."

"Çünkü ona seni hatırlatıyorum." Babama göre annem onun elinden kaçıp gitmişti. Ayrı geçirdikleri yirmi yıldan fazla süreye karşın ona hâlâ âşıktı.

"Saçmalama Eva. Bir benzerlik var, ama sen çok daha ilginçsin."

Bir kahkaha patlattım bunu duyunca. "Gideon da ilginç olduğumu söylüyor."

Annem ışıl ışıl gülümsedi ve yanından geçen adamın ayaklarının birbirine dolanmasına sebep oldu. "Elbette. Kadından iyi anlar o. Güzel olmasına çok güzelsin ama onu seninle evlenmeye ikna etmek için güzellikten fazlası gerekirdi."

Döner kapıların orada yavaşlayıp durarak anneme yol verdim. Kaldırımda ona katıldığım an yüzüme çarpan nemli sıcak, tenimin derhal ince bir ter katmanıyla kaplanmasına neden oldu. Acaba bu rutubete hiç alışabilecek miyim diye kuşkuya düştüğüm anlar oluyordu ama onu da bu kadar çok sevdiğim bu şehirde yaşamanın maliyetlerinden biri olarak görüyordum. Bahar güzel geçmişti ve sonbaharın da öyle olacağını biliyordum. Tüm kalbim ve ruhumla bana sahip olan adamla yeminimizi tazelemek için yılın en mükemmel zamanıydı.

Stanton'ın güvenlik sorumlusunu yolun kenarındaki siyah bir arabanın yanında beklerken gördüğümde klima için Tanrı'ya şükretme noktasına gelmiştim.

Benjamin Clancy rahat ve güvenli bir baş hareketiyle selamladı beni. Ben kendimi boynuna sarılıp öpmemek için zor tutacak kadar ona minnettar hissederken, o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Gideon beni korumak için Nathan'ı öldürmüştü. Clancy de Gideon'ın bunun bedelini asla ödememesi için gerekeni yapmıştı.

"Hey selam" dedim, gülümsememin yansımasını aynalı güneş gözlüklerinde görerek.

"Eva. Seni gördüğüme sevindim."

Açık açık gülümsemedi; bu onun tarzı değildi. Ama ben hissedebiliyordum yine de.

Arabaya önce annem bindi, sonra da ben arka koltukta yanına oturdum. Daha Clancy arabanın önünden dolaşamadan, annem bana dönmüş, elini elime uzatmıştı. "Baban için endişelenme. Latin kanı yüzünden çabuk öfkelenir ama öfkesi asla uzun sürmez. Tek isteği senin mutlu olmanı sağlamak."

Annemin parmaklarını hafifçe sıktım. "Biliyorum. Ama babamla Gideon'ın iyi geçinmelerini gerçekten çok istiyorum."

"Çok dik başlı iki adam onlar, tatlım. Ara sıra birbirlerine gireceklerdir."

Haksız değildi. Ben onların iki ahbap gibi zaman geçirdiklerini, spordan ya da arabalardan bahsederek yakınlaştıklarını, birbirlerine bu tip muhabbetlerde genellikle olan türden şakalar ve dost canlısı jestler yaptıklarını hayal etmek istiyordum. Ama sonuçta gerçekte olanla idare etmem gerekecekti, hem de iş neye varırsa varsın.

"Haklısın" dedim teslimiyetle. "İkisi de koca adam. Bir yolunu bulurlar." Umarım.

"Tabii ki bulurlar."

İç geçirerek camdan dışarıya baktım. "Corinne Giroux konusuna bir çözüm buldum sanıyorum."

Bir duraksama oldu. "Eva, o kadını aklından çıkarmak zorundasın. Üzerinde düşündükçe, hiç de hak etmediği bir güç vermiş oluyorsun ona."

"Bu kadar gizli saklı davranarak onun bir sorun haline gelmesine izin verdik." Dönüp anneme baktım. "Dünyanın Gideon'la ilgili her şeye karşı müthiş bir iştahı var. Yakışıklı, zengin, seksi ve zeki. İnsanlar onunla ilgili her şeyi bilmek istiyor ama Gideon özel hayatını öyle bir korumuş ki neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar. Bu da Corinne'e Gideon'la beraber olduğu zamanla ilgili biyografisini yazmak için imkân yaratıyor."

Temkinli bir bakış attı bana. "Aklından ne geçiyor?"

Çantamın içini karıştırıp küçük tablet bilgisayarımı çıkardım. "*Bu türden* daha fazla malzeme lâzım bize."

Ekranı çevirip anneme Gideon'la ikimizin daha birkaç saat önce Crossfire'ın önünde çekilmiş fotoğrafımızı gösterdim. Gideon'ın ensemi kavrayışında hem sevecen hem sahiplenici bir tavır varken, benim sevgim ve hayranlığım yüzümü ona doğru kaldırışımdan açıkça okunuyordu. Böylesine mahrem bir anın tüm dünyanın gözünün önüne serilmesi midemi bulandırıyordu ama bunu aşmak zorundaydım. Onlara daha fazlasını vermem lazımdı.

"Gideon'la benim artık saklanmayı bırakmamız gerekiyor" diye açıkladım. "*Görünür* olmaya ihtiyacımız var. Kapalı kapılar ardında çok fazla zaman geçiriyoruz. Millet nihayet Yakışıklı Prens'e dönüşen milyarder çapkını görmek istiyor. Peri masalları istiyorlar anne, peri masalları ve mutlu sonlar. İnsanlara ihtiyaç duydukları hikâyeyi vermem lazım, böylece Corinne'in ve kitabının zavallı görünmesini sağlayacağım."

Annem omuzlarını geriye attı. "Berbat bir fikir bu."

"Hayır, değil."

"Evet berbat, Eva! Zar zor elde edilen bir mahremiyet *hiçbir şeye* değişilmez. İnsanlardaki o açlığı beslersen daha da büyütmüş olursun. Tanrı aşkına, 'ikoncan' filan olmak istemiyorsun herhalde!"

Karalıydım. "İş oraya varmayacak."

"Bu riski niye alıyorsun?" Sesi yükselip tizleşti. "Corinne Giroux yüzünden mi? Onun kitabı çıkacak ve göz açıp kapayana kadar unutulacak, ama sen o üstüne çektiğin ilgiden asla kurtulamayacaksın!"

"Seni anlamıyorum. Hem Gideon'la evlenip hem de ilgiyi üstüne çekmemenin bir yolu yok ki! İyisi mi, kontrolü elime alıp sahneyi ben kurayım."

"Tanınmış bir isim olmakla dedikodu gazetelerine kapak olmak arasında bir fark var!"

İçten içe homurdandım. "Bence işi fazla dramatize ediyorsun sen."

Annem başını iki yana salladı. "Bu işe yaklaşmanın doğru yolu bu değil diyorum sana. Gideon'la konuştun mu bunu? Onun buna razı geleceğini tahayyül edemiyorum."

Anneme bakakaldım, tepkisi gerçekten çok şaşırtmıştı beni. Onun iyi evlilikler yapmakla ve bunun sonuçlarıyla ilgili nasıl hisler içinde olduğunu düşününce, bunu da yürekten destekleyeceğini sanmıştım.

Korkuyla gerilen ağzını ve gölgelenen gözlerini o sırada fark ettim.

"Anne." Sesimi yumuşatmıştım; meseleyi daha önce kavrayamadığım için içten içe dövünüyordum. "Nathan konusunda endişelenmemize gerek yok artık."

O da dönüp bana baktı. "Yok" dedi, ama hiç de yatışmış gibi görünmüyordu. "Ama yaptığın... söylediğin ya da karar verdiğin her şeyin el âlem eğlensin diye didik edilmesi başlı başına bir kâbus olabilir."

"Benim ve evliliğimin nasıl algılanacağını dünyadaki diğer insanların belirlemesine izin vermeyeceğim!" Kendimi bir... kurban gibi hissetmekten bıkmıştım. Bu kez de saldırıya geçen kişi ben olmak istiyordum.

"Eva, sen öyle..."

"Ya bana elim kolum bağlı oturmaktan başka bir alternatif sun ya da bu konuyu kapat anne." Başımı çevirdim. "Seninle hemfikir olamayacağız ve ben de masada yeni bir oyun planı olmadan fikrimi değiştirmeyeceğim."

Canı sıkılmış gibi bir ses çıkardı ve sonra da sessizliğe gömüldü.

Parmaklarım Gideon'a mesaj atıp dert yanmak arzusuyla geriliyordu. Bir keresinde bana kriz yönetiminde çok iyi olacağımı söylemiş, yeteneklerimi Cross Holding'in sorunlarını çözmek için kullanmamı önermişti.

Onun yerine daha mahrem ve daha önemli bir şeyle başlamak daha iyi değil miydi?

2

Arash Madani, ofisimin açık cam kapılarından içeri girerken "Yine mi çiçek yahu?" dedi kelimeleri yaya yaya.

Eva'nın beyaz güllerinin süslediği esas oturma alanına doğru yürüdü baş avukatım. Onları orta sehpanın üstüne, tam görebileceğim bir yere koymuştum. Böylece, arkalarındaki duvarda yer alan ekranlarda akıp giden borsa verilerinden onlara kayıyordu dikkatim zaman zaman.

Çiçeklerle birlikte gelen kart masamın füme cam yüzeyinin üstünde duruyordu; karta parmağımla dokunup üzerindeki kelimeleri yüzüncü kez okudum.

Arash bir tane gülü çekip çıkardı ve burnuna götürdü. "Kendine bunlardan göndertmenin sırrı ne?"

Arkama yaslanıp, Arash'ın zümrüt yeşili kravatının barda duran değerli taşlarla bezenmiş şişelerle aynı renk olduğunu fark ettim dalgınca. Arash gelene dek bu parlak renkli şişelerle Eva'nın kırmızı vazosu, geniş ofisimin siyah-beyaz ortamındaki yegâne renkli noktalardı. "Doğru kadın."

Çiçeği vazoya geri koydu. "Devam et Cross, başıma kak."

"Sessizce oh çekmeyi yeğlerim. Bana söyleyeceğin bir şey mi vardı?"

Masama yaklaşırken, işini çok sevdiğini anlatan bir gülüş vardı yüzünde; gerçi ben bundan hiç şüphe etmiyordum zaten. Onun avcı içgüdüleri de neredeyse benimkiler kadar iyi gelişmişti.

"Morgan işi güzelce bağlanacak gibi." Terzi elinden çıkmış pantolonunu düzelterek masamın karşısındaki iki koltuktan birine yerleşti. Tarzı benimkinden biraz daha göz alıcıydı ama yine de kusursuzdu. "Sorunların büyüklerini hallettik. Hâlâ bazı maddelerin ince ayarlarıyla uğraşıyoruz, ama onlar da önümüzdeki haftaya kadar bitmiş olur."

"Güzel."

"Fazla konuşmayı sevmiyorsun." Öylesine soruverdi, "Bu hafta sonu bir şeyler yapmaya var mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Eva dışarı çıkmak isteyebilir. Eğer öyle olursa onu da vazgeçirmeye çalışacağım."

Arash güldü. "Bir noktada senin de durup oturacağını bekliyordum –hepimiz eninde sonunda bunu yapıyoruz ne de olsa– ama doğrusunu istersen biraz uyarıda bulunursun diye düşünmüştüm."

"Ben de öyle." Tam da doğru sayılmazdı aslında bu. Hayatımı biriyle paylaşacağımı hiç düşünmemiştim. Geçmişimin geleceğimi gölgelediğini asla inkâr etmedim, ama Eva'dan önce o tarihi biriyle paylaşamaya hiç gerek duymamıştım. Nasılsa değişmeyecek olduktan sonra tekrar tekrar anlatmanın ne âlemi vardı?

Kalkıp ofisimi çevreleyen duvar boyu pencerelerden birine doğru yürüdüm ve camın diğer tarafında uzanan şehrin görkemini seyrettim. Eskiden Eva'nın orada olduğunu bilmiyordum ve dünyada beni her yönümle kabul edip sevecek o tek kişiyi bulabilmeyi hayal etmekten bile korkuyordum.

Nasıl olmuştu da, onu burada, Manhattan'da, onca aklı başında insanın tavsiyelerine karşın büyük risk alarak inşa ettiğim bu binada bulmuştum? Çok pahalı olur demişlerdi, çok da gereksiz. Ama Cross adının farklı bir şekilde konuşulmasını ve ölümsüzleşmesini sağlamam lazımdı. Babam, adımızı yerin ta dibine batırmıştı; bense onu dünyanın en anlamlı şehrinin göklerine çıkarmıştım.

"Böyle bir eğilimin oduğunu da hiç belli etmedin doğrusu" dedi Arash arkamdan. "Yanlış hatırlamıyorsam, Cinco de Mayo'daki* o muazzam partide iki kadını birden beceren sen, birkaç hafta sonra kalkmış, çılgınca bir evlilik sözleşmesi hazırlatıyordun bana."

Nadiren fırsat bulduğum bir şeyi yapıp, şehri gözlerimle tarayarak Crossfire binasındaki ofisimin yükseklik ve konumunun bana sağladığı kuşbakışı manzaranın tadını çıkardım. "Benim atılacak bir imzayı geciktirdiğimi ne zaman gördün ki?"

"Portföyünü büyütmek başka şey, akşamdan sabaha hayatını sıfırlayıp baştan başlatmak başka şey." Hafifçe kıkırdadı. "Peki nedir planın? Yeni yazlık eve alışmak mı?"

"Harika bir fikir." Karımı Outer Banks'e geri götürmekti hedefim. Orada onunla baş başa olmak cennet gibi gelmişti. En çok onunla yalnızken mutlu oluyordum. Bana hayat veriyordu Eva, daha önce hiç bilmediğim bir şekilde yaşama umudu veriyordu.

İmparatorluğumu kurarken aklımda geçmiş vardı. Şimdi, onu büyütmeye devam ederken aklımda geleceğimiz olacaktı Eva sayesinde.

Masamdaki telefonun ışığı yandı. Birinci hatta Scott vardı. Düğmeye basmamla sesi hoparlörden yükseldi. "Corinne Giroux resepsiyonda Size bir şey bırakmak için bir iki dakikaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Özel bir şey olduğu için size şahsen vermek istiyormuş."

"Tabii istiyordur" diye lafa girdi Arash. "O da çiçek getirmiştir belki."

Ters ters baktım Arash'a. "Yanlış kadın."

"Keşke benim yanlış kadınlarım da Corinne'e benzeseydi."

"Getirdiği her neyse onu almak için resepsiyona doğru yürürken bunu düşünmeye devam edersin artık."

* Her sene 5 Mayıs'ta kutlanan bir Meksika bayramı: "Mayıs'ın beşi" (ç.n.)

Kaşları kalktı. "Sahi mi? Eyvah."

"Konuşmak istiyormuş, o halde avukatımla konuşabilir."

Ayağa kalkıp dışarıya yöneldi. "Anlaşıldı, Patron."

Saate baktım. Beşe çeyrek vardı. "Eminim duymuşsundur Scott, ama yine de netleştireyim: Madani ilgilenecek konuyla."

"Peki Bay Cross."

Ofisimi katın geri kalanından ayıran cam duvardan, resepsiyona doğru giden Arash'ın köşeyi dönüşünü izledim ve sonra da bu konuyu kafamdan çıkarıp attım. Eva birazdan yanımda olacaktı; iş gününün başından beri dört gözle beklediğim şeydi bu.

Ama bu kadar kolay olamayacaktı elbette.

Yalnızca bir iki saniye sonra göz ucuyla fark ettiğim bir kırmızılık, başımı çevirip cam duvarın ötesindeki çalışma alanına bir daha bakmama ve Corinne'in, hemen ardından koşturan Arash'la birlikte, ofisime doğru hışımla geldiğini görmeme neden oldu. Göz göze geldiğimizde çenesini kaldırdı. Gergin gülümsemesi yüzüne yayılarak onu güzel bir kadından baş döndürücü bir kadına dönüştürdü. Eva dışında beğendiğim herhangi bir şeye nasıl bakıyorsam –nesnel ve serinkanlı bir gözle– ona da öyle bakabiliyordum.

Şu anda, mutlu bir evlilik yapmışken, zamanında Corinne'le evlenmiş olsaydım bunun ne kadar feci bir hata olacağını daha iyi anlayabiliyordum. Onun bunu anlamayı reddediyor olması ise hepimiz için büyük talihsizlikti.

Kalkıp masamın önüne geçtim. Arash ile Scott'a attığım bakış her ikisini de olaya daha fazla müdahale etmekten alıkoydu. Madem Corinne direkt olarak benimle konuşmak istiyordu, ben de ona doğru şeyi yapması için son bir şans verecektim.

Kırmızı stilettolarıyla ofisime süzüldü. Üzerindeki askısız elbise ayakkabılarıyla aynı tondaydı ve hem uzun bacaklarını hem de beyaz tenini ortaya çıkarıyordu. Açık bıraktığı saç-

ları çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Karımla taban tabana zıt, hayatıma giren tüm diğer kadınlarlaysa tıpatıp aynıydı.

"Gideon, eski bir arkadaşına ayırabilecek bir kaç dakikan vardır eminim?"

Masama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Hatta kibarlık edip güvenliği de çağırmayabilirim. Hızlıca anlat bakalım, Corinne."

Gülümsedi ama deniz yeşili gözleri kederliydi.

Kolunun altına küçük, kırmızı bir kutu sıkıştırmıştı. Yanıma yaklaşarak kutuyu bana uzattı.

"Nedir bu?" diye sordum, elimi uzatmadan.

"Bunlar, kitapta yer alacak fotoğraflar."

Kaşımı kaldırdım. Merakın etkisiyle kollarımı çözmüş, kutuya uzanır buldum kendimi. Üstünden çok da geçmemişti ama birlikte olduğumuz zamanın detaylarını zar zor hatırlıyordum. İzlenimler kalmıştı aklımda, kimi önemli anlar ve pişmanlık. Çok gençtim ve kendini bilmekten tehlikeli derecede uzaktım.

Corinne, kolunu koluma sürtecek şekilde hareket ederek çantasını masamın üzerine bıraktı. Tedirginlikle, cam duvarın saydamlığını ayarlayan düğmeye uzandım.

Eğer niyeti bir gösteri sahneye koymaksa seyircisi olmasın istiyordum.

Kutunun kapağını kaldırmamla, karşımda Corinne'le benim bir kumsal ateşi karşısında sarmaş dolaş halimizi buldum. Başını omzumla boynumun arasına yerleştirip yüzünü de bana doğru kaldırmıştı, dudaklarına bir öpücük kondurabileyim diye.

Bir anda hatırladım. Bir arkadaşın Hamptonlardaki evine günübirlik gitmiştik. Sonbaharın kışa dönmekte olduğu günlerden biriydi ve hava serindi.

Resimde mutlu ve âşık görünüyorduk ve bir bakıma öy-

leydik de sanırım. Ama Corinne'i bariz şekilde düş kırıklığına uğratarak, gece orada kalma davetini reddetmiştim. Kâbuslarım yüzünden onun yanında uyuyamıyordum. Ve istediğinin bu olduğunu bildiğim halde onunla sevişemezdim de, çünkü bu işe tahsis ettiğim otel odası kilometrelerce uzaktaydı.

Bir sürü takıntı. Bir sürü yalan ve kıvırtma.

Derin bir soluk alıp geçmişi bir yana bıraktım. "Eva'yla ben geçen ay evlendik."

Kaskatı kesildi.

Kutuyu masanın üstüne bırakarak cep telefonuma uzandım ve ekranımda duvar kağıdı olan resmi –Eva ile yeminlerimizi mühürleyen öpüşmemizi– gösterdim ona.

Corinne başını çevirip başka tarafa baktı. Sonra kutunun içine uzanarak en üstteki birkaç fotoğrafı karıştırdı ve kumsalda çekilmiş bir kareyi çekip çıkardı.

Ben belime kadar gelen dalgaların içinde duruyordum. Corinne bana önden sarılmış, bacaklarını belime dolamıştı, kolları omuzlarımda, elleriyse saçlarımın arasındaydı. Kafasını geriye atmış gülüyordu ve neşesi fotoğraftan taşıyordu. Bense ona sımsıkı sarılmış, ona bakmak için yüzümü yukarı çevirmiştim. Minnet vardı yüzümde ve hayranlık. Sevgi. Arzu. Yabancı biri görse bunu aşk sanırdı.

Corinne'in amacı da buydu zaten. Ben Eva'dan önce herhangi birini sevdiğimi inkâr ediyordum ve bu gerçeğin ta kendisiydi. Corinne'se beni olabilecek en kamuya açık şekilde yalancı çıkarmaya kararlıydı.

Eğilip önce resme, sonra bana baktı. Sanki o an aklımda muazzam bir şimşek çakması gerekiyormuş gibi somut bir beklenti içindeydi. Kolyesiyle oynadı; boynundakinin benim ona aldığım, sade bir zincire takılı küçük altın kalp olduğunu fark ettim.

Aman yahu. Kahrolası fotoğrafı kimin çektiğini ya da ne-

rede olduğumuzu bile hatırlamıyordum ve bunun bir önemi de yoktu.

"Bu fotoğrafların neyi ispatlayacağını umuyorsun Corinne? Seninle çıktık. Ayrıldık. Sen evlendin, şimdi de ben evlendim. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"O zaman neden bu kadar kızıyorsun? Kayıtsız değilsin, Gideon."

"Değilim, sinirleniyorum. Bu yaptıkların Eva'yla olan ilişkimin kıymetini daha iyi anlamama yarıyor sadece. Ve bunların onu inciteceğini adım gibi bilirken bir de geçmişi düşünüp hislenemem. Bu seninle son vedalaşmamız, Corinne." Kararlılığımı görsün diye gözlerimi gözlerine diktim. "Bir daha buraya gelirsen güvenlik seni içeri almayacak."

"Ben gelmeyeceğim. Sense mecburen..."

Scott telefonu çaldırdı, açtım. "Evet?"

"Bayan Tramell geldi."

Masaya yeniden uzanıp kapıları açan düğmeye bastım. Bir an sonra Eva içeri girdi.

Onu gördüğüm anda ayaklarımın yerden kesilmediği bir zaman gelecek miydi acaba?

Olduğu yerde durup bekleyerek ona doya doya bakma fırsatı verdi bana. Eva doğal sarışındı; açık renk saçları narin yüzünü çerçeveler, saatlerce bakabileceğim –ve baktığım– o fırtınalı gri gözlerini vurgulardı. Ufak tefekti ama tehlikeli derecede kıvrımlıydı ve o yumuşak vücuduyla yatakta yuvarlanmaya doyum olmuyordu.

Eğer sürekli aklıma hınzırca müstehcen düşünceler getirip iştahımı açan o taşkın seksiliği olmasa, meleksi bir güzelliği olduğunu söyleyebilirdim.

Elimde olmadan, onun kokusuna ve ona dokunmanın verdiği hisse dair anılarla doldu zihnim. Neşe veren pes kahkahasının ve çabucak alevlenerek beni şoke eden öfkesinin bende uyandırdığı duyguları hatırladım. Yalnızca onunla ol-

duğum zamanlarda hissettiğim türden bir enerji ve farkındalık patlamasıyla içimdeki her şey bir anda canlanıp ayaklandı.

Önce Corinne konuştu. "Merhaba Eva."

Tepem attı. Hayatımdaki en kıymetli şeyi koruma güdüsü diğer her konuyu ezip geçiyordu.

Doğrularak fotoğrafı kutuya geri attım ve karımın yanına gittim. İnce çizgili siyah eteği ve inci gibi parlayan kolsuz ipek bluzuyla, Corinne'e göre daha ağırbaşlı giyinmişti. Ona yaklaştıkça hissettiğim ateş, iki kadından hangisini daha seksi olduğu konusunda ihtiyacım olan tek kanıttı.

Eva. Şimdi ve ebediyen.

Hissettiğim çekim beni uzun, hızlı adımlarla odanın diğer yanına götürüvermişti.

Meleğim.

Yüksek sesle söylemedim bu sözcüğü; Corinne'in duymasını istemiyordum. Ama Eva'nın hissetmişti; bunu görebiliyordum. Uzanıp elini tuttum ve derin bir tanıdıklık hissiyle ürpererek sıktım.

Arkama doğru bakmak ve asla rakibi olmayan kadını selamlamak için yana kaydı Eva. "Corinne."

Ben dönüp bakmadım.

"Benim kaçmam lazım" dedi Corinne arkamdan. "O fotoğraflar senin kopyaların Gideon."

Gözlerimi Eva'dan ayıramadan, omzumun üzerinden konuştum. "Al götür onları. İstemiyorum ben."

"Hepsine bakmalısın ama" diye karşılık verdi, yaklaşarak.

"Neden ki?" Corinne gelip yanımızda durduğunda sinirli bir bakış attım ona. "Eğer görmek istersem açıp kitabına bakabilirim her zaman."

Gülümsemesi gerginleşti. "Hoşça kal Eva. Gideon."

O çıkarken ben de karıma bir adım daha yaklaşarak aramızda kalan son mesafeyi de kapattım. Diğer elini de tuttum

ve parfümünün kokusunu içime çekmek için ona doğru eğildim. İçime bir sükunet yayıldı.

"Geldiğine sevindim." Bu sözcükleri söylerken dudaklarımı alnına dayamıştım; kurabildiğim her temasa ihtiyacım vardı. "Seni öyle özledim ki."

Gözlerini kapatıp bir iç geçirmeyle bana yaslandı.

Üzerinde hâlâ bir gerginlik olduğunu hissederek ellerini biraz daha sıkı tuttum. "İyi misin sen?"

"Evet. İyiyim. Sadece onu görmeyi beklemiyordum."

"Ben de." Eva'dan uzaklaşmaktan nefret etsem de, o fotoğrafların orada olduğu fikrinden daha da çok nefret ediyordum.

Masama dönerek kutunun kapağını kapattım ve olduğu gibi çöpe attım.

"İstifa ettim" dedi Eva. "Yarın son günüm."

Bu onun vermesini istediğim karardı. Atacağı en iyi ve en güvenli adımın bu olduğuna inanıyordum. Ama bu sonuca varmanın onun için ne kadar zor olmuş olabileceğini de biliyordum. Eva işini ve birlikte çalıştığı insanları çok seviyordu.

Aklımdan geçenleri ne kadar iyi okuyabildiğini bildiğim için sesimi düz tuttum. "Öyle mi?"

"Evet."

Yüzüne dikkatle baktım. "Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Planlamam gereken bir düğün var önümde."

"Haa!" Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Günlerce Eva'nın pişman olduğundan ve evliliğimizi bitirmek istediğinden korktuktan sonra durumun öyle olmadığını duymak çok güzeldi. "Bunu öğrendiğime sevindim."

Parmağımı bükerek onu daha yakınıma çağırdım.

"Ortada buluşalım" diye karşılık verdi, gözlerinde meydan okuyan bir ışıltıyla.

Nasıl karşı koyabilirdim ki? Odanın ortasında buluştuk.

İşte bu yüzden bunu ve karşılaşacağımız tüm diğer engel-

leri aşacaktık biz; ikimiz de adım atacak ve her zaman orta noktada buluşacaktık.

Arkadaşım Arnoldo Ricci'nin kendime bulmamı istediği türden yumuşak başlı bir eş olmayacaktı Eva asla. Fazla bağımsızdı o, fazla dişliydi. Az buz kıskanç da değildi. Talepkâr ve inatçıydı ve sırf beni çıldırtmak için dik başlılık ediyordu.

Ve bu sürtüşme, başka hiçbir kadınla olamayacak bir şekilde işliyordu onunla, çünkü Eva benim için yaratılmıştı. Hiçbir şeye inanmadığım kadar inanıyordum buna.

"İstediğin bu mu?" diye sordum ona alçak bir sesle, yanıtı yüzünde arayarak.

"İstediğim *sensin*. Gerisi yalnızca lojistik meselesi."

Birden ağzım kurudu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Saçımı geriye taramak için elini kaldırdığında bileğinden yakaladım ve avucunu yanağıma bastırdım ve gözlerimi kapatarak kendimi onun dokunuşuna bıraktım.

Önceki hafta eriyip gitti. Ayrı geçirdiğimiz günler, o sessiz saatler, elden ayaktan kesen o korku... Eva artık bunları geride bırakmaya hazır olduğunu, Dr. Petersen'le –ve *onunla*– konuşmaya karar vermekle iyi ettiğimi göstermişti bana gün boyunca.

Beni geri çevirmediği gibi daha fazlasını istemişti. Bir de tutmuş *bana* mucizevî diyordu.

Eva iç geçirdi. Geriliminin tamamen akıp gittiğini hissettim. Orada öylece dikilip yeniden birbirimize bağlandık, ihtiyacımız olan gücü bulduk. Ona bir ölçü huzur getirebildiğimi bilmek beni ta derinden sarsıyordu.

Peki o bana getirmişti?

Her şeyi.

Crossfire binasından çıkarken Eva'yı gören Angus'un yüzünün aydınlanışının beni nasıl duygulandırdığını asla anlatamam. Angus McLeod, hem doğası hem de eğitimi gereği sessiz biriydi. Duygularını nadiren gösterirdi, ama Eva için bir istisna yapmıştı.

Ya da belki kendini tutamamıştı. Tanrı biliyor ya, ben tutamıyordum.

"Angus." Eva pırıl pırıl, içten bir gülücük attı ona. "Bugün pek şıksın.."

Baba gibi sevdiğim adamın elini şoför şapkasının tereğine götürüşünü ve küçük, sevimli bir mahcubiyet ifadesiyle gülümseyişini seyrettim.

Babamın intiharından sonra tüm hayatım alt üst olmuştu. Ardından gelen o karmakarışık yıllar boyunca sabit kalan tek nokta Angus olmuş, şoför ve koruma olsun diye işe alınan bu adam hayatımı kurtaran kişi olmuştu. Kendimi dışlanmış ve ihanete uğramış hissettiğim bir dönemde, uyum sağlamama yardım etmesi gereken terapist tarafından defalarca tecavüze uğradığıma öz annem bile inanmazken, Angus bana dayanak noktası olmuştu. O hiç kuşku duymamıştı söylediklerimden. Ve ben kendi yolumu çizdiğimde de benimle birlikte gelmişti.

Karımın pürüzsüz, sıkı bacakları Bentley'nin arka koltuğuna doğru gözden kaybolurken Angus konuştu. "Aman bu sefer batırmayalım işi, evlat."

Dudaklarım pişmanlıkla büküldü. "Güven oyu için teşekkürler."

Angus sürücü koltuğuna geçmek için arabanın etrafından dolanırken, ben de Eva'nın yanına yerleştim. Elimi bacağına koydum ve bana bakmasını bekledim. "Seni yazlık eve götürmek istiyorum bu hafta sonu."

Bir an soluğunu tutup, sonra da hızla boşalttı. "Annem bizi Westport'a davet etti. Stanton da yeğeni Martin'le Martin'in

kız arkadaşı Lacey'yi çağırmış –Lacey Megumi'nin ev arkadaşıydı hani, bilmem hatırlıyor musun... Cary de orada olacak elbette. Her neyse, geleceğimizi söyledim."

Düş kırıklığıyla mücadele ederek seçeneklerimi düşündüm.

"Bazı aile faaliyetlerine katılalım istiyorum" diye devam etti. "Hem, annem benim şu planım hakkında konuşmak istiyor."

Monica'yla öğle yemeğinde yaptıkları konuşmayı anlatmasını dinledim.

Eva sözlerini bitirirken dikkatle yüzüme bakıyordu. "Annem senin bu fikri beğenmeyeceğini söyledi ama sen daha önce paparazzileri kullanmıştın –hani beni kaldırımda yere doğru eğip aklım başımdan gidene dek öptüğünde. O fotoğrafın çekilip yayınlanmasını istiyordun."

"Evet, ama fırsat kendiliğinden çıkmıştı karşıma, ben peşine düşmemiştim. Annen haklı –arada bir fark var."

Alt dudağı bükülüverdi ve ben stratejimi değiştirdim. Eva hep işin içinde olsun, aktif olarak katılsın istiyordum. Bu da onu yüreklendirmek ve takdir etmekle olabilirdi, yoluna engel koyarak değil. "Ama sen de haklısın meleğim. Eğer Corinne'in kitabı için bir okur kitlesi varsa, bu doldurulması gereken bir pazar boşluğu olduğu anlamına gelir ve bizim de bununla ilgilenmemiz gerek."

Bana bakarken ışıldayan gülümsemesi başlı başına bir ödüldü.

"Bu hafta sonu Cary'den bizim haberimiz yokken birkaç fotoğrafımızı çekmesini isteyebiliriz diye düşünüyorum" dedi. "Şöyle, kırmızı halı fotoğraf pozlarından daha kişisel ve daha rahat bir şeyler. En çok hoşumuza gidenleri basına satar, kazancını da Crossroads'a bağışlarız."

Kurduğum yardım vakfının bol bol kaynağı vardı ama bağış toplamanın Eva'nın Corinne'in her şeyi ortaya döken ki-

tabının etkisini azaltmak için yaptığı planın bir yan faydası olduğunu anlıyordum. Durumun karıma acı vereceğinden emin olduğum ve bundan büyük üzüntü duyduğum için, onu ihtiyaç duyduğu her şekilde desteklemeye hazırdım. Ama bu onunla baş başa bir hafta sonu için mücadele etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Günübirlik bir gezi yapabiliriz" önerisinde bulunarak pazarlığa en aşırı noktadan başladım ki oynayacak yerim olsun. "Cuma akşamından pazar sabahına kadar North Carolina'da kalıp pazar gününü de Westport'ta geçirebiliriz."

"Aynı gün içinde North Carolina'dan Connecticut'a, oradan da Manhattan'a gitmek mi? Deli misin sen?"

"Cuma'dan cumartesi gecesine kadar o halde."

"O şekilde yalnız kalamayız Gideon" dedi yumuşacık bir sesle, elini elimin üstüne koyarak. "Dr. Petersen'ın tavsiyesine bir süre uymamız gerek. Dışarıda buluşarak, birlikte insan içine çıkarak zaman geçirmemiz, sorunları... seksten destek almadan çözmenin yollarını bulmamız gerek diye düşünüyorum."

Bakakaldım ona. "Seks yapamayacağımızı söylemiyorsun herhalde."

"Sadece evlenene kadar. O kadar da..."

"Eva, biz zaten evliyiz. Senden uzak durmamı isteyemezsin benden."

"İstiyorum."

"Hayır."

Dudakları seğirdi. "Hayır diyemezsin."

"*Sen* hayır diyemezsin" diye karşılık verdim; kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Avuçlarım nemlendi, hafiften bir panik yayılmaktaydı içime. Mantıksız bir şeydi bu, çileden çıkarıcıydı. "Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun."

Yüzüme dokundu. "Bazen benim daha çok istediğimi dü-

şünüyorum hatta ve bunu dert de etmiyorum. Ama Dr. Petersen haklı. Çok hızlı ilerledik ve önümüze çıkan bütün hız tümseklerine saatte 160 km hızla çarpıyoruz. Sanki yavaşlamak için önümüzde küçücük bir fırsat penceresi varmış gibi hissediyorum. Yalnızca birkaç hafta, düğüne kadar."

"Birkaç *hafta* mı? Tanrım, Eva." Elimi geri çekip parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Başımı çevirip pencereden dışarı baktım. Kafam müthiş bir hızla çalışıyordu. Bu ne demek oluyordu? Neden istiyordu bunu?

Nasıl vazgeçirecektim onu bundan?

Bana doğru kaydığını, sonra da yanıma kıvrıldığını hissettim.

Sesi alçalıp fısıltıya dönüştü. "Geciktirilmiş hazzın yararlarından söz eden sen değil miydin?"

Bir bakış attım ona. "Peki sonu nasıl oldu?"

İlişkimizde yaptığım büyük hatalardan biriydi o gece. Akşam çok güçlü başlamıştı ama sonra Corinne'in beklenmedik gelişi her şeyi bozmuş, Eva'yla ettiğimiz en büyük kavgalardan birine –benim bile bile kışkırttığım ve tatmin etmeyi geciktirdiğim kaynayan cinsel gerilimin daha da beter hale getirdiği bir kavgaya– yol açmıştı.

"O zaman farklı insanlardık." Eva geri çekildi, gözlerime diktiği gri gözleri pırıl pırıldı. "O yemekte beni görmezden gelen adamla aynı kişi değilsin sen."

"Seni görmezden gelmedim."

"Ve ben de aynı kadın değilim" diye hızlıca devam etti. "Evet, bugün Corinne'i görmek gerdi biraz beni ama onun bir tehdit oluşturmadığını *biliyorum*. Senin bana bağlı olduğunu... bağlı *olduğumuzu* biliyorum. Bu yüzden de bunu başarabiliriz."

Bacaklarımı biraz daha açarak yayıldım. "İstemiyorum ki."

"Ben de istemiyorum. Ama bence iyi bir fikir." Dudakları bir gülümsemeyle yumuşadı. "Düğün gecesine kadar bekle-

mek eski moda ve romantik bir şey. Düşünsene, sevişmemiz ne kadar heyecanlı olacak o gece."

"Eva, seks hayatımızın daha heyecanlı olmasına ihtiyacımız yok bizim."

"Bizi bir arada tutacağına güvendiğimiz için değil, keyif için yaptığımız bir şey olmasına ihtiyacımız var."

"Her ikisi de. Ve böyle olmasının bir sakıncası da yok." Benden bir şey yemememi de isteyebilirdi, ki seçeneğim olsa ona razı gelmeye daha eğilimli olurdum.

"Gideon... seninle aramızda müthiş bir şey var. Bizi kaya gibi sağlam hale getirecek her türlü çabayı göstermeye değer."

Başımı iki yana salladım. Kaygılanıyor olmak canımı sıkıyordu. Bu bir kontrol kaybıydı ve Eva'ya karşı o durumda olamazdım. Onun ihtiyaç duyduğu şey bu değildi.

Öne eğilip dudaklarımı kulağına değdirdim. "Meleğim, eğer aletimi içinde hissetmeyi özlemiyorsan kendimi tutmam değil, işi hızlandırmam gerekli demektir."

Titreyişi beni içten içe gülümsetti. Yine de "Lütfen dene" diye fısıldadı. "Benim için."

"Siktir." Koltuğa yığıldım yeniden. Ona hayır demeyi ne kadar istesem de bunu yapamıyordum. Bu konuda bile. "Kahretsin."

"Kızma. Bunu denemenin önemli olduğunu düşünmesem senden istemezdim. Ve çok da kısa bir süre."

"Eva, beş dakika kısa bir süre olurdu. Sen haftalardan bahsediyorsun."

"Bebeğim..." Hafifçe güldü. "Surat asıyorsun. Çok sevimlisin." Öne eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Ve gerçekten gururumu okşuyor. Teşekkür ederim."

Gözlerimi kıstım. "Bunu senin için kolay hale getirmeye razı olmuş değilim."

Parmaklarını kravatımdan aşağı doğru indirdi. "Elbette

değilsin. Eğlenceli hale getirmeye çalışacağız. Bir oyun bu. Bakalım ilk kim pes edecek."

"Ben" diye homurdandım. "Beni bunu kazanmaya itecek herhangi bir teşvik unsuru yok."

"Ben varım" diye mırıldandı. "Üzerimde bir fiyonkla –*sadece* bir fiyonkla– paketlenmiş halde, doğum günü armağanın olarak?"

Kaşlarımı çattım. Hiçbir şey bunu daha yenir yutulur hale getiremezdi. Eva'nın çırılçıplak bir pastanın içinden fırlaması düşüncesi bile düzeltemezdi. "Doğum günümün ne alakası var bu işle?"

Eva gülümsemesiyle gözlerimi kamaştırdı ve bu onu daha da çok istememe neden oldu. Her an gün ışığı ve sıcaklıktı Eva, ama altımda zevkten kıvranırken, daha sert, daha derin diye inlerken...

"O zaman evleniyoruz."

Söylediği şeyin benim ihtirastan yumuşamış beynime girmesi biraz zaman aldı. "Bunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum bugüne kadar. Son molamda, internete girdim; eylül ya da ekimde tarih belirlerken dikkate almam gereken bir şeyler var mı diye bakacaktım. Kumsalda evleneceğimiz için, çok soğuk olmasın diye bu işi ya bu ya da gelecek ay halletmeliyiz."

"Şükür ki kış var" diye gürledim.

"Sapık! Her neyse... İnternette seninle ilgili bir şey çıkınca Google'dan uyarı mesajı geliyor bana..."

"Hâlâ yapıyor musun sen onu?"

"... ve hayran sayfalarından birinde bizimle ilgili bir şey çıkmış. Şöyle bir şey..."

"Hayran sayfası mı?"

"Evet. Tamamen sana adanmış koskoca web siteleri ve bloglar var. Ne giyiyorsun, kimle çıkıyorsun, gittiğin davetler..."

"Hey Tanrım."

"Benim baktığımda seninle ilgili bütün veriler vardı: Boy, kilo, göz rengi, doğum tarihi... her şey. Doğrusunu istersen, tümüyle yabancı birinin senin hakkında benim bilmediğim birtakım detayları biliyor olması biraz ürküttü beni; biraz daha yeni sevgili gibi dolaşmamız ve daha çok konuşmamız gerektiğini düşünmemin bir başka nedeni de bu..."

"Sevişirken sana o verileri sayabilirim. Sorun çözüldü."

Gülümsemesi keyifliydi. "Çok komiksin. Her neyse, düğünü doğum gününde yapmak iyi bir fikir değil mi sence de? Evlenme yıldönümümüzü asla unutmazsın."

"Evlenme yıldönümümüz Ağustos'un on birinde" diye hatırlattım ona soğuk soğuk.

"Kutlayacak iki yıldönümümüz olacak." Elini saçlarımda gezdirerek yüreğimi tekletti. "Ya da daha iyisi, birinde başlayıp diğerine kadar kutlarız."

11 Ağustos'tan 22 Eylül'e kadar –tam bir buçuk ay. Bunu düşünmek önümüzdeki birkaç haftayı dayanılır kılmaya yetecekti neredeyse.

"Eva. Gideon." Dr. Lyle Petersen ayağa kalkıp gülümsedi biz ofisine girerken. Uzun boylu bir adamdı, kenetlenmiş ellerimize bakmak için bakışlarını epeyce indirmesi gerekti. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz."

"Kendimi iyi hissediyorum" dedi Eva; güçlü ve kendinden emin çıkmıştı sesi.

Ben bir şey demeden elimi uzattım tokalaşmak için.

Sevgili doktorumuz, asla birileriyle paylaşmak zorunda kalmayacağımı umduğum şeyler biliyordu hakkımda. Bu nedenle, ofisini oluşturan yatıştırıcı pastel renk paletine ve rahat mobilyalara rağmen onun karşısında tamamen rahat hissetmiyordum kendimi. Dr. Petersen ise rahat, kendisiyle barışık bir adamdı. Özenle taranmış kır saçları görünüşünü

büyük oranda yumuşatsa da aslında ne kadar zeki ve keskin bir gözlemci olduğunu gizleyemiyordu.

Zayıf noktalarımı bu kadar bilen birine güvenmek zordu ama olabilecek en iyi şekilde idare etmeye çalışıyordum, çünkü başka seçeneğim yoktu –evliliğimde çok önemli bir rolü vardı Dr. Petersen'ın.

Eva'yla ben kanepede yerlerimizi alırken Dr. Petersen da her zamanki berjer koltuğuna yerleşti. Tabletiyle tablet kalemini kolçağın üstünde bırakarak zekânın keskinleştirdiği koyu mavi gözleriyle bizi inceledi.

"Gideon" diye başladı, "anlat bakalım neler oldu salı günkü görüşmemizden sonra."

Arkama yaslandım ve doğruca konuya girdim. "Eva, sizin tavsiyenize uyarak, yeniden evlenip herkese ilan edene kadar seksten kaçınmaya karar verdi."

Eva'nın alçak, boğuk kahkahası patlayıverdi. Bana sokularak koluma sarıldı. "Sesindeki suçlayıcı tonu fark ettiniz mi?" diye sordu doktora. "Birkaç hafta yapamayacak olması tamamen sizin suçunuz."

"İki haftadan fazla" diye itiraz ettim.

"Ama üçten az" diye yapıştırdı Eva. Dr. Petersen'a gülümsedi. "İlk önce bu konuyu açacağını tahmin etmeliydim."

"Sen neyle başlardın Eva?" diye sordu doktor.

"Gideon bana kâbusunun detaylarını anlattı dün gece." Bana bir bakış attı. "Çok büyük bir şeydi bu. Bizim için gerçekten önemli bir dönüm noktası."

Konuşurken gözlerindeki aşkı fark etmemek imkânsızdı – minnettarlık ve ümidi de. Bunu görünce boğazım düğümlendi. Eva'yla kafamın içindeki boktan şeyler hakkında konuşmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi –Dr. Petersen'a Hugh'yu anlatmak bile daha kolaydı– ama sırf yüzündeki bu ifadeyi görmek bile hepsine değerdi.

Hayatlarımızdaki en çirkin şeylerdi bizi birbirimize yak-

laştıran. Bu delice bir şeydi ama bir o kadar da harikaydı. Eva'nın elini tutup kucağıma çektim ve iki elimin arasına aldım. Onun hissettiği aşkı, minnettarlığı ve ümidi hissediyordum ben de.

Dr. Petersen tabletini aldı. "Bu hafta epey bir ifşaatta bulundun Gideon. Nasıl oldu bu?"

"Biliyorsunuz."

"Eva seninle görüşmemeye başladı."

"Ve konuşmamaya."

Eva'ya baktı. "Gideon patronunu çalıştığın ajanstan ayırıp yanına aldığı için miydi bu?"

"Bardağı taşıran damla o oldu" dedi Eva, "ama bir kırılma noktasına doğru ilerliyorduk zaten. İnceldiği yerden kopacaktı. Sürekli aynı tartışmaları yaparak başladığımız yerde dönüp durmaya devam edemezdik."

"Sen de kendini geri çektin. Duygusal şantaj olarak değerlendirilebilir bu. Niyetin neydi?"

Bunu kafasında tartarken dudaklarını büzdü Eva. "Ben çaresizlik derdim."

"Neden?"

"Çünkü Gideon... ilişkimizi belirleyen çizgileri çiziyordu. Ve ben hayatımın sonuna kadar o çizgilerin arasında yaşadığımı tahayyül edemedim."

Dr. Petersen birtakım notlar aldı. "Gideon, Eva'nın bu durumla başa çıkış şekli hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir an durdum yanıtlamadan önce. "Lanet olası bir zaman sıçraması yaşıyormuşum gibi geldi bana, yalnız ondan yüz kat beterdi."

Doktor bana baktı. "Beni görmeye ilk geldiğin sırada Eva'yla birkaç gündür konuşmadığınızı hatırlıyorum."

"O konuşmuyordu benimle" dedi Eva.

"O da çekip gitmişti" dedim karşılık olarak.

Birbirimize gerçekten açıldığımız gecelerden biriydi yine.

Eva bana Nathan'ın tacizlerini anlatmış, bizi bilmeden birbirimize çeken şeyin kaynağını görmemi sağlamıştı. Sonra ben kendi yaşadığım istismarla ilgili bir kâbus görmüştüm ve Eva bunu ona anlatmam konusunda ısrar etmişti.

Anlatamamıştım, o da beni terk etmişti.

Eva diklendi. "Asıl *o* ofislerarası yazışmayla *benden* ayrıldı! Yapılacak şey mi bu?"

"Ayrılmadım" diye düzelttim. "Geri dönmen için meydan okudum sana. Ne zaman işler sarpa sarsa kalkıp..."

"Asıl *bu* duygusal şantaj." Elimi bırakıp bana döndü. "Sırf senin şartlarını kabul edeyim diye küsüyorsun sen bana. Bir şeylerin gidişatından memnun değil miyim? Hemen benimle ilişkisini kesiyor, ta ki beni dayanamayacağım noktaya getirene kadar."

"Sen de bana aynısını yapmadın mı?" Dişlerimi sıkıyordum. "Üstelik bunda hiç zorlanmıyor gibi görünüyorsun. Ben değişmezsem, milim kıpırdamıyorsun."

Ve bu da beni öldürüyordu. Eva, arkasına bile bakmadan beni bırakıp gidebileceğini pek çok kez ispatlamıştı, bense onsuz soluk bile alamıyordum. Bu onu her konuda avantajlı kılan temel bir dengesizlikti ilişkimizde.

"Buna içerliyor gibisin sanki Gideon" diyerek araya girdi Dr. Petersen.

"Ve ben de içerlemiyorum, öyle mi?" Eva kollarını göğsünde kavuşturdu.

Başımı iki yana salladım. "İçerlemek değil... Bozulmak... Ben çıkıp gidemiyorum ama o gidebiliyor."

"Haksızlık bu! Ve doğru da değil. Elimdeki tek güç sana kendimi özletmek. Seninle konuşmaya çalışıyorum ama sen ne istersen onu yapıyorsun sonunda. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, fikrimi almıyorsun."

"Gayret ediyorum bu konuda."

"*Şimdi* ediyorsun, ama sana bunu yaptırabilmek için sen-

den uzaklaşmak zorunda kaldım. Dürüst ol Gideon, ben karşına çıkınca, hayatında benim doldurabileceğim bir boşluk olduğunu fark ettin ve beni oraya koyup hayatının geri kalanını olduğu gibi bırakmak istedin."

"Benim istediğim, senin... *biz* olmamıza –bir süre yalnızca birbirimizin keyfini sürmemize– izin vermendi."

"Karar verme, evet ya da hayır deme hakkım benim için önemli, tamam mı!? Sen ne bunu benden alabilirsin ne de hoşuma gitmeyince sinirlenebilirsin!"

"Tanrım." Vay canına. Mideme bir yumruk yemiş gibi olmuştum. Kişisel tarihi düşünülürse, Eva'nın kendini seçenekleri elinden alınmış gibi hissetmesine neden olmak –bir an için bile olsa– haşin bir darbeydi. "Eva..."

Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordum aslında, ta en başında görmüştüm bunu. İster dışarıda, ister baş başayken, her zaman saygı göstereceğim bir güvenlik sözcüğü vermiştim ona. O sözcüğü söylediğinde duruyordum. Eva'ya bunu sıkça hatırlatıyor, durmak ya da devam etmek konusunda tercihin tamamen ona ait olduğunu her zaman bilmesini istiyordum.

Ama işi söz konusu olunca aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Affedilecek şey değildi.

Ona döndüm. "Meleğim, sana kendini güçsüz hissettirmek istememiştim. Bunu asla yapmam. Asla. O şekilde düşünmemiştim hiç. Çok... çok üzgünüm."

Kelimeler yeterli değildi; hem de hiçbir zaman. Eva için yepyeni, taze bir başlangıç olmak istiyordum. Geçmişindeki pislik herifler gibi davranırsam bunu nasıl başarabilirdim ki?

Kendime saklamayı tercih edeceğim her şeyi gören o gözlerle baktı bana. İlk kez, bunu yapabildiği için müteşekkir hissettim kendimi.

Savaşkan duruşu gevşedi. Bakışları sevgiyle yumuşadı. "Belki de ben kendimi iyi ifade edememişimdir."

Aklımda dönüp duranları ifade etmekten aciz, öylece otur-

dum orada. Bir takım olmaktan, sırtımızdaki yükleri birbirimizle paylaşmaktan bahsettiğimizde, Eva'nın evet ya da hayır deme gücüne sahip olmaya duyduğu ihtiyaçtan da bahsettiğimizi anlayamamıştım. Onu karşımıza çıkan dertlerden koruyabilirim ve hayatı onun için daha kolay hale getirebilirim sanmıştım. Eva bunu hak ediyordu.

Omzumu dürttü. "Birazcık olsun iyi gelmedi mi dün gece bana rüyanı anlatmak?"

"Bilmiyorum." Sertçe soluk verdim. "Anlatmamın seni mutlu ettiğini biliyorum sadece. Madem sen böyle mutlu oluyorsun... o zaman ben de bunu yaparım."

Kanepenin minderlerine gömüldü yeniden Eva; dudakları titriyordu. Dr. Petersen'a baktı. "Şimdi de kendimi suçlu hissediyorum."

Sessizlik. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dr. Petersen insanı deli eden o sabrıyla bekliyordu yalnızca.

Eva derin, titrek bir soluk aldı. "Benim yolumu deneyecek olursa ilişkimizin ne kadar daha iyi olabileceğini görür diye düşünmüştüm. Ama eğer bütün yaptığım onu köşeye sıkıştırmaksa... eğer ona şantaj yapıyorsam..." Bir gözyaşı damlası, içimi bıçak gibi deşerek kaydı yüzünden aşağıya. "Belki de evliliğimizin nasıl olması gerektiği konusunda farklı fikirlerimiz vardır. Ya bu değişmezse?"

"Eva." Kolumu dolayarak onu yakınıma çektim; o da bana yaslanıp başını omzuma koyunca minnettar hissettim kendimi. Teslimiyet değildi bu. Daha çok anlık bir ateşkes gibiydi. Yeterliydi.

"Önemli bir soru bu" dedi Dr. Petersen. "Üzerinde düşünelim bu nedenle. Ya Gideon asla senin istediğin kadar açamayacaksa kendini sana?"

"Bilmiyorum." Gözyaşlarını sildi Eva. "Bunun bizi hangi noktada bıraktığını bilmiyorum."

Odaya girerken içimde taşıdığım umut kaybolmuştu. Saç-

larını okşayarak, her şeyi ilk geldiğimiz anki haline geri döndürecek bir şeyler bulmaya çalıştım söyleyecek.

Ne yapacağımı bilemez bir halde "Sen istemediğin halde işinden ayrıldın benim için. Ben de istemediğim halde rüyamı anlattım sana. Böyle yürümez mi bu işler? İkimizin de fedakârlığıyla?" dedim.

"İşinden mi ayrıldın Eva?" diye sordu Dr. Petersen. "Neden?"

Eva kıvrılıp yanaştı yanıma. "Kalmaya değmeyecek kadar çok sorun yaratmaya başlamıştı. Hem Gideon haklı –o küçük bir taviz vermişken, makul olan benim de küçük bir şey vermem."

"İkinizin de tavizlerinin 'küçük' olduğu söylenemez. Ve ikinizin de seansı diğer şeylerle açmayı seçmeniz, yaptığınız fedakârlıklarla ilgili olarak içinizin tümüyle rahat olmadığını düşündürüyor." Tabletini kucağına bırakarak arkasına yaslandı. "Aranızda kendine neden bu kadar acele ettiğini soran oldu mu?"

İkimiz de doktora baktık.

Gülümsedi. "İkinizin de kaşları çatıldı; bunu 'hayır' olarak alıyorum. Çift olarak birçok güçlü yanınız var. Her şeyi paylaşmıyor olabilirsiniz ama iletişim içindesiniz ve bunu üretken bir şekilde yapıyorsunuz. Bir parça öfke ve yılgınlık var ama bunları dile getiriyor ve birbirinizin duygularına değer veriyorsunuz."

Eva doğruldu. "Ama?.."

"Aynı zamanda kişisel gündemlerinizi kabul ettirmeye çalışıyor ve gerçekleşsinler diye birbirinizi manipüle ediyorsunuz. Benim endişem, bunlar zaten zaman içinde kendiliklerinden ortaya çıkıp çözülecek meseleler ve değişimlerken, sizin ikinizin de beklemek istememeniz. İlişkiniz çok hızlı ilerliyor. Tanışmanızın üzerinden daha sadece üç ay geçti. Bu noktada çoğu çift artık sadece birbirleriyle çıkmaya filan karar verir, oysa siz neredeyse bir aylık evlisiniz."

Omuzlarımın geriye gittiğini hissettim. "Eninde sonunda olacak olanı geciktirmenin ne manası var?"

"Madem eninde sonunda olacak" diye yanıtladı doktor, yumuşak bakışlarla, "acele neden? Ama benim asıl demek istediğim bu değil. İkiniz de birbirinizi henüz hazır olmadığı şeyler yapmaya zorlayarak evliliğinizi tehlikeye atıyorsunuz. İkinizin de olumsuz durumlarla baş etme yollarınız var. Gideon, sen ilişkini kesiyorsun, ailene yaptığın gibi. Eva, sense ilişki yürümediğinde kendini suçluyorsun ve kendi ihtiyaçlarını baltalamaya başlıyorsun, sana zarar veren daha önceki ilişkilerinde olduğu gibi. Eğer birbirinizi tehdit altında hissedeceğiniz durumlara sokmaya devam ederseniz, eninde sonunda bu özsavunma mekanizmalarından birini harekete geçireceksiniz."

Nabzım yükselmeye başladı; Eva'nın gerildiğini hissettim. Bu kadarını o da söylemişti bana daha önce, ama bunu bir psikiyatristten duymanın onun için bu kaygının teyidi anlamına geleceğini biliyordum. Ona sıkıca sarılıp kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Delice bir nefret duydum o an Hugh ve Nathan'a karşı. Her ikisi de çoktan ölüp gitmişlerdi ama hâlâ hayatlarımızı mahvediyorlardı.

"Onların kazanmasına izin vermeyeceğiz" diye fısıldadı Eva.

Başına bir öpücük kondurdum; ona çılgınca minnettardım, varlığı için. Düşünceleri benimkilere benziyordu ve bu bir mucize hissiyle dolduruyordu içimi.

Başını geriye atıp parmak uçlarını çenemde gezdirdi, gri gözleri yumuşak ve sevecendi. "Sana karşı direnemem, biliyorsun" dedi. "Senden uzak kalmak canımı çok fazla yakıyor. Çarpışma hatlarını ilk senin geçiyor olman benim sana daha az bağlandığım anlamına gelmiyor. Yalnızca benim daha inatçı olduğum anlamına geliyor."

"Seninle kavga etmek istemiyorum."

"O zaman etmeyelim" deyiverdi basitçe. "Bugün, sen konu-

şarak, bense işten ayrılarak yeni bir şeylere başladık. Buna bir süre devam edelim ve bizi nereye götüreceğini görelim."

"Bunu yapabilirim."

Aslında Eva'yı akşam yemeği için sakin ve gözden ırak bir yere götürmeyi planlamıştım ama onun yerine Crosby Street Oteli'ne götürmeye karar verdim. Otelin restoranı popülerdi ve paparazzilerin sık sık orada olduğu bilinirdi. İşi aşırı noktalara götürmeye henüz hazır değildim ama Dr. Petersen'la tartıştığımız şekilde, Eva'yla yarı yolda buluşma fikrine açıktım. Orta noktamızı bulacaktık.

"Ne hoş" dedi Eva, garson kadının ardı sıra yerimize doğru ilerlerken; bakışları soluk mavi duvarlarda ve loş bir ışık yayan sarkıt lambalarda dolaşıyordu.

Masamıza geldiğimizde bir yandan onun sandalyesini çekerken bir yandan da mekânı gözden geçirdim. Eva her zamanki gibi dikkatleri üzerine topluyordu. Her açıdan bir afetti o, ama seksapeli ilk elden şahit olunması gereken bir şeydi. Hareket edişindeydi, kendini taşıyışındaydı, gülümsemesinin çizgisindeydi.

Ve o benimdi. Yemek yiyen diğer insanlara attığım bakış bunu bariz bir şekilde ifade etmişti.

Karşısındaki sandalyeye yerleşip altın rengi teninin ve saçlarının masadaki mumun ışığında parlayışına baktım hayranlıkla. Dudaklarındaki parlatıcı gibi, gözlerindeki bakış da insanı uzun, tutkulu öpüşmelere davet ediyordu. Daha önce kimse bana onun gibi bakmamıştı; aşk ve arzuyla harmanlanmış tam bir kabulleniş ve anlayış vardı bakışlarında.

Ona her şeyi anlatabilirdim ve o bana inanırdı. Ne basit bir armağandı bu, ama bir o kadar da nadir ve kıymetliydi. Yalnızca sessizliğim uzaklaştırabilirdi onu benden, gerçeklerse asla.

"Meleğim." Elini tuttum. "Sana bir kez daha soracağım ve sonra da bu konuyu kapatacağım. İşinden ayrılmak istediğine emin misin? Yirmi yıl sonra bunu bana karşı kullanmayacaksın, değil mi? Düzeltemeyeceğimiz ya da geri alamayacağımız hiçbir şey yok; sen söyle yeter."

"Yirmi yıl sonra sen benim yanımda çalışıyor olabilirsin şampiyon." Boğuk kahkahası havada dolaştı ve ona duyduğum açlığı depreştirdi. "Dert etme, olur mu? Biraz da rahatladım aslında. Başımda çok fazla iş vardı: Toparlanmak, taşınmak, plan yapmak... Bütün bunlar hallolunca, sonrasında ne yapacağıma karar veririm."

Onu iyi tanıyordum. Eğer şüpheleri olsa hissederdim. Oysa o an fark ettiğim başka bir şeydi. Yeni bir şey.

İçinde bir ateş vardı.

Gözlerimi ondan alamıyordum –şarap siparişi verirken bile.

Garson uzaklaştıktan sonra arkama yaslanıp güzeller güzeli karımı seyretmenin yalın keyfine bıraktım kendimi.

Eva dilinin baştan çıkarıcı bir hareketiyle dudaklarını ıslattı ve öne eğildi. "Öyle delice seksisin ki."

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Demek öyleyim ha?"

Üst bacağı üst bacağıma sürttü. "Açık arayla ortamdaki en seksi adamsın ve bu da gerçekten eğlenceli bir şey. Seninle hava atmayı seviyorum."

Abartılı bir şekilde iç geçirdim. "Beni hâlâ vücudum için istiyorsun."

"Kesinlikle. Milyarların kimin umurunda? Senin ondan daha kıymetli şeylerin var."

Dolaşıp duran bacağını ayak bileklerimin arasına sıkıştırdım. "Karım gibi mesela. Sahip olduğum en kıymetli şey o."

Kaşları eğlendiğini gösterir bir şekilde kalktı. "Sahip olduğun, ha?"

Elinde şişemizle geri gelen garsona gülümsedi. Adam şa-

rabı koyarken Eva'nın ayağı beni baştan çıkarmak için yukarılara doğru kaydı; yarı kapalı gözleri ateşliydi. Kadehi ona doğru ittim, koyu kırmızı şarabı döndürüşünü, kadehi burnuna götürüşünü, sonra da bir yudum alışını seyrettim. Seçimimi onaylarken çıkardığı zevk mırıltısı her yanıma yayılan bir sıcaklık dalgasına neden oldu; onun niyeti de kesinlikle buydu zaten. Bacağımı ağır ağır okşayışı delirticiydi. Günler süren yoksunluk nedeniyle dünden hazır olduğumdan, geçen her dakikayla biraz daha sertleşiyordu aletim.

Eva'yla tanışana kadar, seksin daha derin bir susuzluğu giderebileceğini bilmezdim.

Yeni dolan kadehimden bir yudum alarak garsonun uzaklaşmasını bekledim. "Bekleme konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Sadece işi enteresan tutmaya çalışıyorum."

"Oyunda ben de varım yalnız" diye uyardım.

Sırıttı. "Ben de ona güveniyorum."

3

"Buradan nereye gideceksin?" diye sordum Gideon'a, oturduğum apartmanın lobisine doğru bana eşlik ettiği sırada. Yukarı Batı Yakası benim mahallemdi –şimdilik. Gideon'ın çatı katı ise Yukarı Doğu tarafındaydı. Aramızda Central Park'ın kocaman, geniş yeşilliği vardı –aramızda olup da aşılması kolay olan çok az sayıdaki şeyden biriydi bu park.

Girişteki masanın gece görevlilerinden Chad'e el salladım. O da gülümsedi ve Gideon'a da başıyla kibarca selam verdi.

"Seninle birlikte yukarı çıkıyorum" diye yanıtladı Gideon, elini belime hafifçe bastırıyordu.

Fena halde farkındaydım o dokunuşun. Sahiplendiği ve kontrolün onda olduğu mesajını zahmetsizce veriyor ve beni fena halde azdırıyordu. Bu da her ikimize birden hayır dememi iyice zorlaştırmıştı asansöre vardığımızda. "Tam burada vedalaşmamız gerekiyor, şampiyon" dedim.

"Eva..."

"Güçlü bir iradeye sahip değilim" diyerek itiraf ettim; açlığının yarattığı çekimi hissediyordum. Gideon başından beri yalnızca iradesinin gücüyle kendine çekebilmişti hep beni. Bu onun sevdiğim yanlarındandı ve bana birbirimiz için yaratıldığımızı hissettiren şeylerden biriydi. Aramızdaki bağ, ruhlarımızın derinlerinden geliyordu. "Sen, ben ve yakınlarda bir yatak! Bu kötü bir fikir."

Dudaklarında deli gibi seksi, çarpık bir gülümsemeyle ba-

şını eğmiş bana bakıyordu. "Ben de o yüzden bu işi olmuş sayıyorum."

"Öyle sayma; düğüne kadar olan günleri say onun yerine. Ben de öyle yapıyorum. Dakika dakika..." Ve bir azaptı bu. Gideon'la aramızdaki fiziksel bağ duygusal bağımız kadar yaşamsaldı benim için. Bayılıyordum ona. Ona dokunmaya, onu teskin etmeye, ihtiyaç duyduğu şeyi ona vermeye... bayılıyordum. Bunları yapmaya hakkım olmasının anlamı çok büyüktü benim için.

Kolunu tutup ceketin altındaki kaya gibi sert kası hafifçe sıktım. "Ben de seni özlüyorum."

"Beni özlemek zorunda değilsin."

Onu kenara çekip sesimi alçalttım. "Zamanını sen söylersin, nasılını da" diye mırıldanarak seks hayatımızın temel ilkesini tekrarladım. "Ve bir yanım şu anda *zamanını* söylemeni gerçekten istiyor. Ama ondan daha çok istediğim başka bir şey var. Birazdan, Cary'yle konuştuktan sonra, seni arayacağım ve bunun ne olduğunu söyleyeceğim."

Gülümsemesi soldu. Gözleri ilgiyle açılmıştı. "Hemen yandaki daireye gelip şimdi söyleyebilirsin bana."

Başımı iki yana salladım. Nathan'ın bir tehdit oluşturduğu dönemde Gideon benimkinin hemen yanındaki daireye yerleşmiş, haberim olmadan bana göz kulak olmuş, güvenliğimi sağlamıştı. Bu tür şeyleri yapabiliyordu çünkü bina onundu; tıpkı şehirdeki birçok başka bina gibi.

"Kendi dairene gitmen lazım, Gideon. Biraz gevşe ve yakında paylaşacağımız o güzel mekânın tadını çıkar."

"Sen olmayınca öyle olmuyor ki. Bomboş geliyor."

Bu çok fena yaptı beni. Ben karşısına çıkmadan önce, Gideon hayatını her açıdan yalnız olabileceği biçimde şekillendirmişti: iş hayatı, araya serpiştirilen seyrek tek gecelik ilişkiler ve uzak durduğu ailesi. Bunu ben değiştirmiştim ve pişman olmasını istemiyordum.

"Taşındığımda evde bulmamı istemediğin her şeyden kurtulmak için bir fırsat işte sana" diye takıldım, hâlâ ortamı hafifletmeye çalışıyordum.

"Bütün sırlarımı biliyorsun."

"Yarın Westport'ta beraber olacağız."

"Yarına daha çok var."

Parmaklarımın ucunda yükselerek çenesinden öptüm. "Bir kısmında uyuyacaksın, geri kalanında da çalışacaksın." Sonra fısıltıyla ekledim, "*Sexting* yapabiliriz. Ne kadar yaratıcı olduğumu görürsün hem."

"Röprodüksiyonlardansa orijinali tercih ederim ben."

Mırıldanarak, "Video o halde. Sesli" dedim.

Başını çevirip dudaklarımı yakaladı ve beni uzun, derin bir öpüşmenin içine çekti. "Aşk bu" diye mırıldandı. "Buna razı olmak."

"Biliyorum." Gülümsedim ve asansörün düğmesine basmak için geri çekildim. "Bana muzır fotoğraflar da yollayabilirsin sahi."

Gözleri kısıldı. "Eğer fotoğraflarımı istiyorsan kendin çekmen gerekecek meleğim."

Geri geri asansöre girerken parmağımı salladım ona. "Mızıkçı."

Kapılar kapanmaya başladı. Fırlayıp ona doğru koşmamak için yandaki korkuluklara yapışmam gerekti. Mutluluk birçok değişik şekil alabilirdi. Benimki Gideon'dı.

"Özle beni" diye emretti.

Ona bir öpücük yolladım. "Her zaman."

Dairemin kapısını açtığımda bir anda iki şey birden çarptı beni: Yeni yapılmış yemek kokusu ve Sam Smith'in sesi.

Kendimi evimde hissettim. Ama buranın fazla uzun süre evim olarak kalmayacağının üzüntüsü çöktü hemen üstüme.

Gideon'la evlendiğimde kabul ettiğim gelecekle ilgili bir kuşku duyduğumdan değildi, kuşkum yoktu çünkü. Onunla yaşamak, özel hayatımızda ve herkesin önünde onun karısı olmak, günlerimi –ve gecelerimi– onunla paylaşmak beni çok heyecanlandırıyordu. Yine de insan, hayatının değişimden önceki halinden de memnun olduğunda değişim daha zor geliyordu.

"Tatlım, ben geldim!" diye seslenerek çantamı tik ağacından yapılmış bar taburelerinden birine bıraktım. Annem bütün daireyi modern-geleneksel bir tarzda döşemişti. Ben olsam, muhtemelen onun seçtiği bazı şeyleri seçmezdim ama sonuç hoşuma gidiyordu.

Cary'nin kelimeleri uzata uzata "Buradayım bal yanak" deyişiyle, dikkatim açık planlı dairenin karşı tarafına, ev arkadaşımın üzerinde sadece bir sörf şortuyla yayıldığı oturma odasındaki kanepemize yöneldi. İnce yapılı ve bronz tenliydi, karın kasları da Gideon'ınkiler kadar güzel ve biçimliydi. İş saatleri dışında bile o süper seksi erkek model halinden bir şey kaybetmiyordu. "Yemek nasıldı?"

"İyi." Bir yandan topuklu ayaklarımı fırlatıp atarak ona doğru gittim. Henüz bunu yapabilirken tadını çıkarayım bari diye düşündüm. Gideon'ın çatı katı dairesinin sağına soluna ayakkabılarımı fırlattığımı gözümün önüne getiremiyordum. Sanırım bu onu biraz delirtebilirdi. Ve onu delirteceğim başka konular olduğundan da emin olduğum için, kusurlarımı dikkatle seçsem iyi olacaktı muhtemelen. "Seninki nasıldı? Kokuya bakılırsa yemek yapmışsın."

"Pizza. Yarı ev yapımı. Tatiana ona aşeriyordu."

"Pizzaya kim aşermez?" dedim, kanepeye hiç de zarif olmayan bir şekilde çökerken. "Hâlâ burada mı?"

"Yok." Gözlerini televizyondan ayırıp bana baktı, yeşil gözleri ciddiydi. "Bütün siniri tepesindeydi giderken. Ona beraber oturmayacağımızı söyledim."

"Ya?" Doğrusunu isterseniz Tatiana Cherlin'i sevmiyor-

dum. Henüz Cary'nin tanınırlık düzeyine erişmese de o da onun gibi başarılı bir modeldi.

Cary'yle bir iş sırasında tanışmışlardı. Tamamen cinsellikle sınırlı ilişkileri Tatiana'nın hamile olduğunu fark etmesiyle aniden yön değiştirmişti. Aksi gibi, tam da Cary'nin ciddi bir ilişki kurmak istediği harika bir adam bulduğu sırada keşfetmişti Tatiana bebek beklediğini.

"Büyük kararmış" dedim.

"Ve doğru karar olduğundan da emin değilim." Elini güzel yüzünde dolaştırdı. "İşin içinde Trey olmasa, Tatiana konusunda doğru olan şeyi yapardım."

"Doğru olmadığını kim söylüyor? İyi ebeveyn olmak birlikte yaşamak zorunda olduğunuz anlamına gelmiyor. Annemle babama baksana."

"Lanet olsun." İnilti gibi bir ses çıkardı. "Kendimi çocuğumun önüne koyuyormuşum gibi geliyor, Eva. Bencil bir orospu çocuğu yapmaz da ne yapar bu beni?"

"Tatiana'ya sırtını dönüyor değilsin ki. Her zaman onun ve bebeğin yanında olacağını biliyorum, yalnızca o şekilde değil." Ona doğru uzanıp çikolata rengi saçının bir buklesini parmağıma doladım. Can dostum hayatı boyunca neler çekmişti. Seks ve aşkla kötü şekilde tanıştırılmış olması bir dolu duygusal yük ve kötü alışkanlık bırakmıştı ona. "Trey seninle kalıyor yani, ha?"

"Karar vermedi daha."

"Seni aradı mı?"

Cary başını iki yana salladı. "Hayır. Dayanamayıp ben aradım, beni tümden unutmasın diye."

Hafifçe ittim onu. "Sanki öyle bir şey olabilirmiş gibi. Sen, Cary Taylor, gerçekten unutulmazsın."

"Ya." İç geçirerek gerindi. "Sesimi duyduğuna çok memnun olmuş gibi değildi. Hâlâ bazı şeyleri kafasında halletmeye çalışıyormuş, öyle dedi."

"Demek ki seni düşünüyor."

"Yaa, ucuz kurtardığını düşünüyordur" diye homurdandı Cary. "Eğer ben Tatiana'yla beraber yaşarsam ilişkimizin asla yürümeyeceğini söyledi, ama bunu halledeceğimi söyleyince, o durumda da araya girdiği için kendini pisliğin teki gibi hissedeceğini söyledi. Oluru yok bu işin aslında ama ben yine de her şeyi açık açık anlattım Tatiana'ya, çünkü denemek zorundayım."

"Zor bir durum." Kendi başıma geldiğini tahayyül edemiyordum. "Sen elinden gelen en iyi kararları vermeye çalış sadece. Mutlu olmaya hakkın var. Çevrendeki herkes için en iyisi bu, bebek de dahil."

"Bebek olursa." Gözleri kapandı. "Tatiana bu işi tek başına götürmeyeceğini söylüyor. Ben yanında olmadan böyle bir şey yaşamak istemiyor."

"Bunu sana söylemesi için biraz geç olmadı mı?" Öfkemin sesime yansımasını engelleyememiştim. Tatiana insanlarla oynayıp onları istediği şekilde yönlendiren biriydi. İleride bunun masum bir çocuk için nasıl bir mutsuzluk kaynağı olacağını görmemek imkânsızdı.

"Düşünemiyorum bile bunu, Eva. Aklımı kaybediyorum. Her şey boka sardı." Keyifsiz bir kahkaha attı hoflayarak. "Bir de bir zamanlar onun baş edilmesi kolay biri olduğunu söylediğimi düşünüyorum da. Biseksüel olmamı hiç umursamazdı, onunla bununla yatmamı da... Bir yanım Tatiana'nın artık beni ona bağlanmamı isteyecek kadar umursuyor olmasından hoşnut, ama Trey'e karşı hissettiklerimi de değiştiremem."

Kederli bakışlarını başka tarafa çevirdi. Onu bu kadar moralsiz görmek içimi parçalıyordu.

"Belki de ben konuşmalıyım Tatiana'yla" diye bir öneride bulundum.

Bana bakmak için başını geriye attı. "Bunun nasıl bir faydası olacak ki? İkiniz hiç geçinemiyorsunuz."

"Ona bayıldığımı söyleyemem" diye itiraf ettim. "Ama bunun etrafından dolanabilirim. Kadın kadına yapılacak bir konuşma –eğer doğru şekilde yapılırsa– işe yarayabilir. Bundan daha beter hale getiremez nasılsa, değil mi?" Başka bir şey söylemeden önce tereddüt ettim. Niyetim iyiydi ama kulağa biraz safça geliyordu gerçekten.

Homurtuyla soludu. "Her zaman beterin beteri vardır."

"Aferin, çok güzel bakıyorsun, iyi tarafından" diyerek payladım onu. "Tatiana'yla konuştuğunu ve birlikte yaşamayacağınızı biliyor mu Trey?"

"Mesaj atıp söyledim. Yanıt filan yok. Ama yanıt vermesini beklemiyordum zaten."

"Ona biraz daha zaman ver."

"Eva, nihayetinde onun istediği benim tamamen eşcinsel olmam. Onun kafasında, biseksüel olmam illaki başkalarıyla yatmak zorunda olduğum anlamına geliyor. Hem erkekleri hem kadınları çekici bulmamın tek bir kişiye sadık kalamayacağım anlamına gelmediğini anlayamıyor. Ya da anlamak istemiyor belki de."

Pofladım. "O konuda benim de hatam oldu sanırım. Bu konuyu bir kez açmıştı bana ve ben de pek iyi izah edememiştim."

Bir süredir içimi kemiriyordu bu. Trey'i arayıp bu durumu düzeltmem gerekiyordu. Cary uğradığı feci saldırıdan sonra hastanede yatarken açmıştı Trey konuyu bana. Kafam çok da iyi çalışmıyordu o sırada.

"Benim için her şeyi çözemezsin, bebeğim." Dönüp bana baktı. "Ama denediğin için çok seviyorum seni."

"Sen benim bir parçamsın." Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordum. "Senin iyi olmana ihtiyacım var."

"Gayret ediyorum buna." Saçlarını eliyle toparlayıp yüzünden çekti. "Westport'taki bu hafta sonunu Trey'in hayatımda olmayabileceği olasılığını hazmetmek için kullanacağım. Bu konuda gerçekçi olmak zorundayım."

"Sen gerçekçi ol, ben umutlu olacağım."

"Tadını çıkar." Kalkıp oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını aşağı sarkıttı. "Bu da yeniden Tatiana'ya getiriyor beni. O konuda netim sanırım. Beraber olamayız onunla. Bebek olsa da olmasa da yürümez o iş, ne benim ne de onun için."

"Buna saygı duyuyorum."

Daha fazlasını söylememek zordu. Can dostuma her zaman ihtiyacı olan desteği verir, içini rahatlatırdım, ama alınması gereken birtakım zor dersler vardı burada. Trey, Tatiana, Cary –ve onlara katılmak üzere yola çıkmış bir bebek– Cary'nin seçimleri yüzünden hep birlikte acı çekiyorlardı. Yaptıklarıyla sevdiklerini kendinden uzağa iterken, bir yandan da kalmaları için meydan okuyordu onlara. Başarısız olunsun diye tasarlanmış bir sınavdı bu. Sonuçlarla yüzleşmek onun bir şeyleri değiştirip düzeltmesini sağlayabilirdi belki.

Uzun kaküllerinin arasından güzelim yeşil gözlerinden biri göründü; gülüşü buruktu. "Sonunda ne elde edeceğime bağlı olarak canımın istediği şeyi seçemem. İşime hiç gelmiyor, ama ne yapalım... benim de artık büyümem gerekiyor."

"Hepimiz için geçerli değil mi bu?" Yüreklendirici bir ifadeyle gülümsedim ona. "Bugün işimden ayrıldım."

Yüksek sesle her söylediğimde biraz daha kolaylaşıyordu yaptığım şeyi kabullenmek.

"Hadi canım!"

Tavana bakarak yanıt verdim: "Evet canım."

Islık çaldı. "Burbonu çıkarıp tek bardaklarını getireyim mi?"

Titredim. "Iğğ. Burbonla hiç işim olmaz, bilirsin. Hem bir şişe Cristal'le şampanya bardakları daha uygun düşer aslında bu istifaya."

"Cidden mi? Kutlamak mı istiyorsun?"

"Kederden içilecek bir durum olmadığı kesin." Kollarımı

başımın üstüne kaldırıp gerinerek kalan son gerginliğimi de bıraktım, gitsin. "Bütün gün bu konuyu düşündüm ama."

"Ve?"

"İyiyim. Belki Mark haberi aldığında daha farklı davransaydı şüpheye düşebilirdim, ama o da ayrılıyor ve üstelik o benim gibi üç ay değil çok daha uzun süredir çalışıyordu orada. Bu değişikliğin beni ondan daha fazla sarsması mantıklı olmazdı."

"Bebeğim, bir şeyin gerçek olması için mantıklı olması gerekmiyor." Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı.

"Haklısın, ama Gideon'ı da tam Waters Field & Leaman'da çalışmaya başladığım zaman buldum. Pratik olarak düşürsen, insanın sadece üç aydır çalıştığı bir iş, hayatının geri kalanını beraber geçireceği bir kocayla kıyas kabul etmez.

Bana bir bakış attı. "Mantıklı düşünmekten pratik düşünmeye geçmişsin. Durum gittikçe kötülüyor."

"Ay, kapa çeneni." Kolay bir açıklamayla paçayı kurtarmama asla izin vermezdi Cary. Sık sık kendimi kandırma konusunda başarılı olduğum için, onun zırvaya izin vermeyen yaklaşımı ihtiyaç duyduğum bir aynaydı.

Gülümsemem soldu. "Daha fazlasını istiyorum ben."

"Neyin daha fazlasını?"

"Her şeyin." Yeniden ona baktım. "Gideon'ın bir duruşu var, biliyor musun? O bir odaya girdiğinde herkes şöyle bir doğrulup onunla ilgileniyor. Onu istiyorum işte."

"O şeyle evlendin sen. İsimle ve banka hesabıyla birlikte onu da elde ediyorsun fiilen."

Oturduğum yerde dikleştim. "İstiyorum çünkü bunu hak ettim, Cary. Geoffrey Cross, ardında oğluyla ödeşmek isteyen bir sürü insan bırakmış. Ve Gideon kendi de Lucaslar gibi birtakım düşmanlar edinmiş."

"Kimler gibi?"

Yüzümü buruşturdum. "Kaçık Anne Lucas'la kendi kadar

deli kocası." Derken düştü jetonum. "Aman Tanrım, Cary! Sana söylemedim. Hani şu birkaç hafta önce bir davette kırıştırdığın kızıl saçlı kadın vardı ya. İşte o Anne Lucas'mış."

"Sen neden bahsediyorsun yahu?"

"Senden Dr. Terrence Lucas hakkında araştırma yapmanı istemiştim, hatırlıyor musun? Anne onun karısı."

Cary'nin kafasının karıştığı çok açıktı.

Terry Lucas'ın Gideon'ı çocukken muayene ettiğini ve tespit ettiği cinsel travma belirtileri hakkında yalan söylediğini anlatamazdım Cary'ye. Doktor bunu kayınbiraderi Hugh hakkında soruşturma açılmasını önlemek için yapmıştı. Karısını ne kadar severse sevsin, onun böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini hiç anlayamayacaktım. Anne'e gelince, Gideon onunla kocasından intikam almak için yatmıştı, ama kadınla kardeşi arasındaki fiziksel benzerlik Gideon'ı hâlâ rahatsız eden bir cinsel yozlaşmaya neden olmuştu sonuçta. Anne'i kardeşinin günahları için cezalandırayım derken, hem onu hem kendini ruhen sakatlamıştı.

Bu da mücadele edilecek, çok saldırgan iki düşmanla karşı karşıya bırakmıştı Gideon'la beni.

Anlatabileceğim kadarıyla anlattım. "Lucas'larla Gideon'ın arasında, detayına giremeyeceğim, çok acayip, eski bir mesele var, ama şu kadarını söyleyeyim, sizin ikinizin o gece bir araya gelmeniz bir tesadüf değildi. Anne onu o şekilde planlamıştı."

"Neden?"

"Çünkü manyağın teki ve bunun benim huzurumu kaçıracağını biliyordu."

"Sen ne diye benim kimle düşüp kalktığım neden senin umrunda olsun ki?"

"Cary... her zaman umrumdasın benim." Cep telefonumun çalmaya başladığını duydum. *Hanging by a Moment* zil melodisi arayanın kocam olduğunu söylüyordu bana. Ayağa kalktım. "Ama bu kez, asıl mesele bunun arkasındaki hesapta.

Sen öylesine takıldığı herhangi bir seksi adam değildin. Benim en yakın arkadaşım olduğun için özellikle hedefine almıştı seni."

"Bunun nasıl bir işe yaradığını anlayamıyorum."

"Gideon'a hareket çekmek gibi bir şey. Onun dikkatini çekmekten daha çok istediği bir şey yok kadının."

Cary tek kaşını kaldırdı. "Hepsi çok salakça geliyor kulağa ama neyse. Geçenlerde yine karşılaştım o kadınla."

"Ne? Ne zaman?"

"Geçen hafta olabilir." Omuzlarını silkti. "Bir çekimden çıkmıştım tam ve Uber'im stüdyonun önünde bekliyordu. O da aynı anda, yanında bir kız arkadaşıyla bir kafeden çıktı. Tamamen tesadüfen olmuş bir şey."

Başımı iki yana salladım. Telefonumun çalması kesilmişti. "Mümkün değil. Sana bir şey dedi mi?"

"Tabii ki. Biraz flört eder gibi yaptı, ki en son görüşmemiz düşünülürse bunda şaşılacak bir şey yok. Yürütmeye çalıştığım bir ilişkim olduğunu söyleyerek yüz vermedim. Hiç bozulmadı. Bana şans diledi, geçirdiği hoş zaman için bir kez daha teşekkür etti. Yoluna devam etti. O kadar."

Telefonum yeniden çalmaya başladı. "Onu bir daha görürsen, derhal ters yöne doğru dönüp oradan uzaklaş ve beni ara. Tamam mı?"

"Pe-kii, ama bunun aklıma yatması için yeterince anlatmıyorsun meseleyi bana."

"Gideon'la konuşmama izin ver." Telefonuma doğru aceleyle gidip açtım. "Selam."

"Duşta mıydın?" diye mırıldandı Gideon. "Çıplak ve ıslak mısın yoksa meleğim?"

"Ah, Tanrım. Dur bir dakika." Telefonu omuzuma doğru indirip Cary'ye geri döndüm. "Kafasında peruk var mıydı gördüğünde?"

Cary'nin kaşları havaya kalktı. "Ben nereden bileyim yahu?"

"Onunla ilk tanıştığındaki gibi uzun muydu saçları?"

"Evet. Aynıydı."

Kaygıyla başımı salladım. Anne'in saçları kısaydı ve onun hiç başka türlü bir fotoğrafını da görmemiştim. Cary'nin peşine düştüğü o davette peruk takmış ve bununla hem beni şaşırtmış, hem de kendini Gideon'dan gizlemişti.

Belki yeni tarzı buydu.

Ya da Cary'yle ilgili birtakım özel planları olduğuna dair diğer bir işaretti belki de.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Buraya geri gelmen lazım, Gideon. Ve Angus'ı da yanında getir."

Ses tonumdaki bir şey kaygımı Gideon'a iletmiş olmalı, zira geldiğinde yanında hem Angus hem de Raúl vardı. Kapıyı açtım ve karşımda koridoru dolduran üç adam buldum; kocam önde ve ortada, her iki koruması da iki yanında. Onların o görüntüsüne etkileyici demek azımsamak olurdu.

Gideon kravatını gevşetmiş, gömleğinin yakasını ve yeleğinin önünü açmıştı, ama bunun dışında biraz önce ayrıldığımızdaki kıyafetleriyleydi. Bu hafif dağınık hali deli gibi seksiydi ve anında tüm bedenime bir tahrik ürpertisi yayılmasına neden oldu. Bir ayartmaydı bu, o pahalı, şık giysi katmanlarını soyma işine devam edip alttaki güçlü, ilkel erkeği ortaya çıkartmak için bir davetti. Giysileri üzerindeyken ne kadar yakıcı bir seksiliğe sahip olsa da, Gideon'ı tamamen çıplak görmek bambaşka bir şeydi.

Gözlerim Gideon'ın gözleriyle buluştu ve beni ele verdi. Biçimli koyu kaşlarından biri yukarı doğru kalktı ve dudağının köşesi muzip bir hoşnutlukla kıvrıldı.

"Sana da merhaba" diye dalga geçerek yanıt verdi ateşli bakışıma.

Arkasındaki iki adam, özel dikim ama son derece sade si-

yah takımları, beyaz gömlekleri ve desensiz siyah kravatlarıyla kusursuz görünseler de Gideon'la tam bir karşıtlık içinde duruyorlardı.

Gideon gibi, herhangi bir göğüs göğüse mücadelenin altından hiç yardım almadan kalkabileceği apaçık belli olan bir adamın yanında Angus'la Raúl'ün ne kadar abes durduklarını daha önce hiç fark etmemiştim gerçekten.

Raúl'un yüzü her zamanki gibi, bir duvarı andırıyordu. Angus'ın yüzü ise ifadesizdi ama benden yana attığı muzır bakıştan beni patronunu gözlerimle becerirken yakaladığını anladım.

Yüzümün yanmaya başladığını hissettim.

Geri adım atıp yoldan çekilerek onları içeri aldım. Angus'la Raúl içeriye, Cary'nin beklediği oturma odasına geçtiler. Gideon arkada, benimle kaldı ben kapıyı kapatırken.

"Hem bana öyle bakıyorsun hem de yanımda Angus'ı da istedin. Açıklar mısın?"

Kahkahayla güldürdü bu beni, ki bu da gerginliği dağıtmak için tam ihtiyacım olan şeydi. "Aradığımda soyunuyormuşsun gibi görünüyorsun, ne yapayım?"

"Burada bitirebilirim soyunmamı."

"Düğünden sonra bütün giysilerini yakmak zorunda kalabilirim, haberin olsun. Hep çıplak olmalısın sen."

"İşteki toplantılar bayağı enteresan olur yalnız."

"Hmm... belki de yakmam o zaman. Sadece bana özel olsun, başkası görmesin o halini." Kapıya yaslandım ve derin bir soluk aldım. "Anne o davetten sonra Cary'yle temasa geçmiş."

Gideon'ın gözlerindeki tüm sıcaklık ve hafiflik uçup gitti ve beni önümüzdeki kötü şeylere karşı uyaran bir soğukluk aldı yerini.

Hışımla oturma odasına yöneldi Gideon. Arkasından koşup yakaladım ve bu işte beraber olduğumuzu hatırlatmak için elini tuttum. Bu kavrama alışmasının zaman alacağı-

nı biliyordum. O kadar uzun süredir tek başına ayakta durmuş, kendisi ve sevdikleri için tek başına savaşmıştı ki Gideon.

Ortadaki sehpanın üzerine oturarak Cary'yi karşısına aldı ve "Eva'ya anlattıklarını bana da anlat" dedi.

Gideon o haliyle Wall Street'e girişmeye hazır görünürken, Cary küçük bir şekerlemeye girişmeye hazır gibiydi, ama bu durum kocamı hiç etkilemiyordu belli ki.

Cary bütün hikâyeyi bir kez daha anlattı; bakışları yakında dikilen Angus ve Raúl'a doğru kayıyordu ara sıra. "Hepsi bu" diyerek bitirdi. "Alınmayın ama beyler, taş çatlasa elli beş kiloluk bir kızıl saçlı için çok fazla kas kuvveti gibi görünüyorsunuz bana."

Bana sorulsa Anne için altmış kilo derdim ama bunun konuyla alakası yoktu. "Korkulu rüya görmektense uyanık yatmak evladır" dedim.

Bana bir bakış attı. "Ne yapabilir ki? Cidden. Herkes neden bu kadar kaygılı?"

Gideon huzursuzca kıpırdandı. "Onunla bir... ilişkimiz olmuştu. Doğru sözcük bu değil. Hiç hoş değildi."

"Becermişsin onu işte" dedi Cary dobra dobra. "O kadarını anlamıştım zaten."

"Fena kullanmış kadını" diye açıkladım ve elimi omzuna koyabilmek için Gideon'a biraz daha yaklaştım. Yaptıklarını onaylamam mümkün olmasa da kocamı destekliyordum. Ve olaya Gideon'a takıntılı olan yanımla bakınca Anne'e de acıyordum doğrusu. Benim de Gideon'ı tamamen yitirdiğimi sandığım zamanlar olmuştu ve ben de biraz delirmiştim.

Yine de Anne benim asla olamayacağım bir biçimde tehlikeliydi ve o tehlike benim sevdiğim insanlara yöneltilmişti. "Gideon'ın benimle olmasını içine sindiremiyor."

"Ne? *Öldüren Cazibe* tipi bir şeylerden mi bahsediyoruz yani?"

"Aslına bakarsan, kadın psikolog olduğu için *Öldüren Cazibe*'yle *Temel İçgüdü* karışımı bir şey demek daha doğru olur. Tek bir kadında vücut bulmuş bir Michael Douglas maratonu gibi."

"Şaka yapmayı bırak, Eva" dedi Gideon gergince.

"Şaka yapan kim?" diye yapıştırdım. "Cary onu o davette taktığı uzun perukla görmüş. Bence Cary onu tanısın da sohbet edebilsinler diye yapmıştır bunu."

Cary alaycı bir sesle güldü. "Demek kaçığın teki. Benim ne yapmamı istiyorsunuz? Onunla yine karşılaşırsam size haber mi vereyim?"

"Yanında korumayla dolaşmanı istiyorum" dedim.

Gideon başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

"Vay canına." Cary hafifçe uzamış akşam sakalını sıvazladı. "Siz bayağı ciddisiniz bu konuda."

"Başında yeterince iş var zaten" diye hatırlattım ona. "Anne'in aklında bir proje varsa bir de onunla uğraşmana hiç gerek yok."

Dudakları buruk bir gülümsemeyle büküldü. "Ona bir diyeceğim yok."

"Biz hallederiz" dedi Angus. Raúl da başıyla onayladı ve iki adam daireden çıkıp aşağı indiler.

Gideon arkada kalmıştı.

Cary bir bana bir de ona baktı ve ayağa kalktı. "Sizin ikinizin artık bana ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum; ben yatmaya gidiyorum. Seninle sabaha görüşürüz" dedi bana ve koridordan salına salına yatak odasına doğru yürüdü.

"Endişeleniyor musun?" diye sordum Gideon'a, yalnız kaldığımızda.

"Sen endişeleniyorsun. Bu yeterli."

Kanepede tam karşısına gelen yere oturdum. "Tam olarak endişe değil. Daha çok merak gibi. Cary'yle ne yapabileceğini düşünüyor acaba?"

Gideon bezgin bir şekilde ofladı. "Bizimle oyun oynuyor işte, Eva. Hepsi bu."

"Sanmıyorum. Davette bana söyledikleri çok açık ve ayrıntılıydı, senden ayrılmam için uyarıyordu beni. Sanki seni tanımıyormuşum ve tanısam istemezmişim gibi."

Çenesi kasıldı, hassas bir noktaya temas ettiğimi anladım. Anne'in ofisine gittiğinde neler konuştuklarını hiçbir zaman tam olarak anlatmamıştı bana. Muhtemelen Anne de benzer bir şey söylemişti o zaman.

"Anne'le konuşacağım" dedim.

Gideon buz gibi bakışıyla delip geçti beni. "Hayatta olmaz."

Hafifçe güldüm. Zavallı kocacığım. Sen sözünün kanun gibi kabul görmesine bu kadar alışkın ol, sonra kalk, evlenmek için benim gibi bir kadını seç. "İlişkimiz süresince bir sürü konuyu konuştuk, biliyorum, ama oralarda bir yerde bir takım olarak çalışma konusunu da ele almıştık."

"Ve ben de bunu yapmaya gayet açığım" dedi yumuşak bir tavırla. "Ama buna başlanacak yer Anne değil. Tamamen mantıksız biriyle mantıklı bir şey konuşamazsın."

"Mantıklı bir şey konuşmak istemiyorum ki, şampiyon. Kadın, arkadaşlarımı hedef alıyor ve benim senin yumuşak karnın olduğumu düşünüyor. Aciz biri olmadığımı ve seni karşısına almakla ikimizi de karşısına almış olduğunu bilmesi gerek."

"Anne benim sorunum. Ben hallederim."

"Eğer senin bir sorunun varsa, Gideon, o benim de sorunumdur. Bak. Gideva Harekatı tam olarak yürürlükte artık. Benim pasifliğim Anne'le olan durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor." Öne eğildim. "Onun kafasında, ya ben neler olup bittiğini biliyorum ve bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm ya da sen her şeyi benden saklıyorsun, ki bu da benim bunları kaldıramayacak kadar güçsüz olduğum şeklinde yorumlanabilir. Her iki durumda da

beni bir hedef haline getiriyorsun ve bu senin isteyeceğin bir şey değil."

"Onun kafasında neler olduğunu bilemezsin sen" dedi gergince.

"Her şey biraz çarpık orada, orası kesin. Ama o bir kadın. Benim de tırnaklarım olduğunu ve kullanmaya hazır olduğumu bilmesi gerek, güven bana."

Gözleri kısıldı. "Ne diyeceksin ki?"

İçimde parlayan küçük zafer alevini bastırıp gülümsememi tuttum. "Doğrusunu istersen, sırf beklemediği bir yerde karşısına çıkıversem bile yeter gibi geliyor bana. Bir nevi pusu yani. Beni pusuya yatmış beklerken bulmak biraz sarsacaktır onu. Bakalım savunmaya mı geçecek saldırıya mı? Vereceği tepkiden bir şeyler çıkarabiliriz, buna ihtiyacımız da var."

Gideon başını iki yana salladı. "Hoşuma gitmedi."

"Gideceğini düşünmüyordum." Bacaklarımı bacaklarının arasına uzattım. "Ama haklı olduğumu biliyorsun. Seni rahatsız eden şey benim stratejim değil, Gideon. Daha çok, geçmişinin bir türlü seni bırakmıyor olması ve benim onunla yüz yüze gelmemi istememen."

"*Bırakacak*, Eva. Bunu benim halletmeme izin ver."

"Bu konuda daha analitik olman lazım. Ben de Angus ve Raúl gibi senin ekibinin bir parçasıyım, ama çalışanın değilim elbette, hele bakmakla yükümlü olduğun biri hiç değilim; hayat arkadaşınım ben senin. Sadece Gideon Cross yok artık. Hatta Gideon Cross ve karısı da yok. Gideon ve Eva Cross'uz biz ve senin benim buna uygun şekilde davranmama izin vermen gerekiyor."

Öne eğildi, bakışları yakıcı ve ciddiydi. "Senin kimseye bir şey ispatlaman gerekmiyor."

"Sahi mi? Çünkü sana bir şey ispatlamam gerekiyormuş gibi geliyor bana. Eğer yeterince güçlü olduğuma inanmıyorsan..."

"Eva." Gideon'ın elleri dizlerimin arkasından kavrayarak beni daha yakına çekti. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

Sözcükleri söylüyordu ama gerçekten inanarak söylemediğini görebiliyordum. İhtiyacımız olan şekilde inanmıyordu en azından. Savaşmayı değil hayatta kalmayı bilen biri olarak görüyordu beni.

"O halde endişelenmeyi bırak" diye yanıt verdim. "Ve yapmam gereken şeyi yapmama izin ver."

"Bir şey yapman gerektiği konusunda seninle aynı fikirde değilim."

"O zaman aynı fikirde olmamaya razı olman gerekecek." Ona sokulup kollarımı geniş omuzlarına doladım ve dudaklarımı sert ifadeli ağzının köşesine bastırdım."

"Meleğim..."

"Açıkçası, Gideon, senden izin istemiyordum ben. Sana ne yapacağımı söylüyordum. İster bana katılırsın, ister geri dursun, tercih senin."

Canı sıkılmıştı. "Hani nerede beni hep zorladığın uzlaşma?"

Geriye çekilip bir bakış attım ona. "Uzlaşmak, bu kez de benim kendi yolumu denememe izin vermen demek. Eğer işe yaramazsa bir sonraki sefer de senin yolunu deneriz."

"Teşekkürler."

"Yapma öyle. Yüzleşmenin ne zaman ve nerede olacağının detaylarını oturup beraber belirleriz. Raúl'un bizim için Anne'in günlük rutinini öğrenmesi gerekecek. Tanım gereği pusu dediğin şey beklenmedik bir anda olur ama aynı zamanda Anne'in kendini güvende ve rahat hissettiği bir yerde de olmalı. İyice bir şoke etmeli onu." Omuz silktim. "Oyunun kurallarını o belirledi. Biz sadece onun izinden gidiyoruz."

Gideon uzun ve derin bir soluk aldı. Düşündüğünü, çevik aklının onu istediği sonuca ulaştırabilecek bir yol bulmaya çalıştığını gözümle *görebiliyordum* resmen.

Ben de bunu yapamasın diye dikkatini dağıttım. "Hatırlıyor musun, bu sabah evliliğimizi neden annemle babama söylemeye karar verdiğimi anlatmıştım sana hani?"

Odağı anında değişti, bakışları dikkatli ve uyanıktı. "Elbette."

"Dr. Petersen'a Hugh'dan bahsetmenin senin için ne kadar büyük cesaret gerektirdiğini biliyorum. Hele de psikologlar hakkındaki fikirlerin düşünülürse." Hem kim suçlayabilirdi ki onu bu güvensizlik için? Hugh, Gideon'ın hayatına tedavisine yardımcı olmak kisvesiyle girmiş ve onun yerine tacizcisi olmuştu. "Aynı oranda cesur olmak için ilham verdin bana."

Güzel yüzü sevecenlikle yumuşadı. "O şarkıyı dinledim bu sabah" diye mırıldandı ve ona Sara Bareilles'in şarkısını söylediğim zamanı hatırlattı bana.

Gülümsedim.

"Bunu doktora söylememe ihtiyacın vardı" dedi alçak sesle. Kelimeler bir beyan şeklinde sıralanmış olsalar da, aslında bir soru oluşturuyorlardı.

"Evet vardı." Onun da ötesinde, Gideon'ın ihtiyacı vardı buna. Cinsel taciz özel ve kişisel bir şeydi, ama ortaya koyup konuşmak zorundaydık da öte yandan. Bir kutuda saklanacak kirli, utanç verici bir sır değildi bu. Çirkin bir gerçekti ve gerçeklerin –doğaları gereği– dile getirilmeleri gerekiyordu.

"Anne'le yüzleşmeye de ihtiyacın var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aslında lafı oraya geri getirmeye çalışmıyordum, ama evet... var."

Gideon bu kez onaylar gibi salladı başını. "Pekala. Bir yolunu buluruz."

Kafamın içinde yumruğumu havaya sallayarak bir sevinç gösterisi yapma izni verdim kendime. Gideva bir sıfır öndeydi.

"Bir de, benimle sevişmekten daha çok istediğin bir şey olduğunu da söylemiştin" diye hatırlattı dümdüz bir sesle; gözlerindeki bakıştan blöfümü gördüğü anlaşılıyordu.

"Ben o şekilde ifade etmezdim aslında." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Seninle sevişmek kelimenin tam anlamıyla en sevdiğim aktivite. Her şeyden daha çok."

Pis pis güldü. "Ama?"

"Salak olduğumu düşüneceksin."

"Yine de seksi olduğunu düşünmeye devam ederim."

Bunun için bir öpücük verdim ona. "Lisedeyken, tanıdığım kızların çoğunun erkek arkadaşları vardı. Bilirsin ya işte, kudurmuş hormonlar ve epik aşk hikâyeleri."

"Öyleymiş, duymuştum" dedi buruk bir şekilde.

Kelimeler boğazıma dizildi. Gideon için bu işlerin nasıl olduğunu unutmam ne büyük aptallıktı. Üniversitede Corinne'le birlikte olana kadar kimse olmamıştı onun hayatında; benim aklımdaki türden normal bir ergenlik aşkı yaşayamayacak kadar çok zarar görmüştü Gideon, Hugh'nun istismarından.

"Meleğim?"

İçimden küfrettim. "Boş ver. Saçma bir şey."

"Bunun işe yaramayacağını biliyorsun."

"Sadece bir kerecik?"

"Hayır."

"Lütfen?"

Başını iki yana salladı. "Çıkar şu baklayı."

Yüzümü buruşturdum. "Peki. Ergenler, okulları ve ebeveynleri yüzünden birlikte olamadıkları için geceleri saatlerce telefonda konuşurlar. Bütün geceyi telefonda erkek arkadaşlarıyla konuşarak geçirirler... akıllarına ne gelirse konuşarak. Ben hiç yaşamadım öyle bir şey. Hiç..." Mahcubiyetimi güçlükle aştım. "Hiç öyle bir erkek arkadaşım olmadı benim."

Açıklamam gerekmiyordu. Gideon benim bir zamanlar nasıl olduğumu biliyordu. Sevildiğimi hissetmek için seksi nasıl çarpık bir şekilde kullandığımı biliyordu. Yattığım çocuklar beni aramazlardı. Ne öncesinde ne de sonrasında.

"Her neyse işte" diye bitirdim boğuk bir sesle, "şimdilik öyle bir şey yapabileceğimiz fikri gelmişti aklıma... şimdilik, yani beklerken. Sadece birbirimizin sesini duymak için yapacağımız gece konuşmaları."

Uzun uzun baktı bana.

"Kafamın içindeyken daha iyi geliyordu kulağa" diye mırıldandım.

Gideon bir süre çıkarmadı. Sonra beni öptü. Sertçe.

Ben daha onun etkisinden çıkamadan geriye çekildi ve bayağı boğuk bir sesle konuştu.

"Senin için o çocuğum ben, Eva."

Boğazım düğümlendi.

"Her dönüm noktası, meleğim. Her ritüel... *Her şey*." Gözümün köşesinden sızan damlayı sildi. "Ve sen de o kızsın benim için."

"Tanrım." Ağlamayla karışık bir kahkaha attım. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Gideon gülümsedi. "Şimdi eve gidiyorum, çünkü sen böyle istiyorsun. Ve sen de beni arayıp bunu yeniden söyleyeceksin, çünkü ben de öyle istiyorum."

"Anlaştık."

Ertesi gün daha alarm çalmadan uyandım. Birkaç dakika yatakta yatarak beynimin kahve içmeden uyanabileceği kadar uyanmasına izin verdim. Bunun işimdeki son günümün başlangıcı olduğu gerçeğine odaklanmaya zorladım kendimi.

Hayrettir, iyiden de iyi hissediyordum kendimi bu konuyla ilgili olarak. Şeydi hissettiğim... sabırsızlık. Bir şeyleri kökünden sarsmanın zamanı gelmişti gerçekten.

Ve şimdi asıl büyük soru: Ne giysem?

Yataktan aşağı yuvarlanıp gardırobun önüne attım kendimi. İçini neredeyse tamamen alt üst ettikten sonra yakası ve

eteği asimetrik kesimli, zümrüt yeşili, dar elbisede karar kıldım. Elbise, normalde işe giymeyi düşüneceğimden biraz daha kısaydı ama neden başladığım gibi bitirecektim ki? Geçmiştekinden gelecektekine dönüşme fırsatını neden değerlendirmeyecektim?

Bugün Eva Tramell'in son günüydü. Pazartesi günü, Eva Cross ilk kez sahne alacaktı. Onu gözümün önüne getirebiliyordum. Esmer ve uzun kocasının yanında kısa ve sarışın, ama ona çok benzer bir şekilde onun kadar tehlikeli.

Ya da belki öyle değil. Belki de farklarımızı öne çıkarırız. Aynen iki yüzü keskin bir bıçak gibi...

Ayaklı aynama son bir kez daha bakıp makyaj yapmak için banyoya yöneldim.

Kısa bir süre sonra Cary kafasını uzattı. Islık çaldı. "Güzel görünüyorsun, bebeğim."

"Teşekkürler." Ruj fırçamı yerine koydum. "Seni topuz yapmama yardım etme konusunda ikna edebilir miyim acaba?"

Üzerinde sadece Grey Isles marka bir *boxer*'la içeri süzüldü; şu anda tüm şehirde telefon kulübelerini ve otobüsleri kaplayan reklam panolarındaki halinden pek de farklı görünmüyordu. "Tercümesi: Topuzunu yapayım. Tabii ki."

Can dostum işe koyuldu ve saçlarımı ustaca fırçalayıp bükerek zarif ve şık bir topuz haline getirdi.

"Dün akşamki olay bayağı etkileyiciydi" dedi son firketeyi de ağzından çıkardıktan sonra. "Oda dolusu siyah takım elbiseli adam filan."

Gözlerim aynada gözlerini yakaladı. "Üç adam."

"İki adam ve Gideon" diye yapıştırdı. "Zaten o yeter bütün odayı kendi başına doldurmaya."

Buna bir itirazım olamazdı.

Işıl ışıl gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Eğer peşimde koruma dolaştığı birilerinin kulağına giderse, ya benim onların sandığından daha önemli bir bok olduğumu düşünecekler ya

da kendimi aşırı önemsediğimi. Ki ikisi de yalan değil."

Kalkıp ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve çenesinden öptüm. "*Sen* bile bilmeyeceksin orada olduklarını. Süper gizli ayarda çalışacaklar."

"Bahse girerim ben fark edebilirim onları."

"Beş dolarına" dedim, yatak odasından bir çift topuklu ayakkabı almak için Cary'nin etrafından dolanırken.

"Ne? Beş binliğe ne dersiniz, Bayan Cross?"

"Ha!" Gelen mesaj sesiyle çınlayan telefonumu yatağın üstünden kaptım. "Gideon yukarı geliyor."

"Niye gece burada kalmadı?"

Koridora doğru koşarken omuzumun üstünden yanıtladım: "Düğüne kadar seksten uzak duruyoruz."

"Dalga geçiyorsun benimle, değil mi?" Cary'nin uzun adımları benimkileri kolayca yakalamıştı, hem de o sakince yürürken ben koşturduğum halde. Geçerken topuklu ayakkabılarımı elimden kaptığı için elim boşaldı ve kahve dolu seyahat kupamı kahvaltı barının üstünden alabildim. "Balayı döneminin bundan uzun sürdüğünü sanırdım ben. Çoğu kocanın seksten kesilmeden hiç değilse birkaç yılı olmaz mı yahu?"

"Kes sesini, Cary!" Çantamı kaptım ve evin kapısını hışımla açtım.

Kapının diğer yanında Gideon, havaya kaldırdığı elinde kullanmaya hazır anahtarıyla duruyordu. "Meleğim."

Cary etrafımdan uzanarak kapıyı biraz daha açtı. "Senin için üzüldüm dostum. Sen kalak, yüzüğü tak, sonra bacaklar *çat* diye kapansın."

"Cary!" Öfkeyle baktım ona. "Döveceğim seni."

"Beni döversen hafta sonu çantanı kim hazırlayacak peki?"

Beni fazla iyi tanıyordu.

"Merak etme bebeğim, hem kendi çantamı hem seninkini hazır ederim ben." Gideon'a baktı. "Korkarım ki sana bir yardımım olamaz. Hele Eva'yı bavuluna atacağım mor La Per-

la bikininin içinde bir gör. Senin hayalar da aynı renk olacak, kesin."

"Ben de döveceğim seni" dedi Gideon kelimeleri uzata uzata. "Senin de berelerin aynı renk olacak."

Cary beni hafifçe dışarı doğru itti ve kapıyı arkamdan kapattı.

Mark odacığımın duvarının üstünden eğilip bana o çarpık gülümsemesini armağan ettiğinde saat öğlene geliyordu. "Son iş günü öğle yemeğine hazır mısın?"

Bir elimle kalbimi tutar gibi yaptım. "Beni öldüreceksin."

"İstifa mektubunu sana geri verebilirim seve seve."

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım, bakışlarım çalışma alanımda gezindi. Az sayıdaki kişisel eşyamı toplamamıştım daha. O son bulma hissinin saat beşi vurduğunda gelmesini bekliyordum. Şu an için, masamdan ve onun bir zamanlar temsil ettiği düşten tam da vazgeçmeye hazır değildim daha.

"Başka öğle yemekleri de yeriz." Çantamı çekmecemden aldım ve Mark'la birlikte asansörlere doğru yürüdüm. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Resepsiyona geldiğimizde Megumi'ye el sallamaya hazırdım ama o çoktan öğle yemeğine çıkmıştı ve yerine bakan kişi de telefonlara yanıt vermekle meşguldü.

Hafta içi her gün onu, Will'i ve Mark'ı görmeyi özleyecektim. Kendi küçük New York'umdu onlar benim, hayatımın yalnızca bana ait olan bir yanıydı. İşimden ayrılmakla vazgeçmekten korktuğum bir diğer şey de buydu –kendi sosyal çevrem.

Arkadaşlarımı kaybetmemek için çok çaba gösterecektim elbette. Onları aramaya ve birlikte yapılacak bir şeyler planlamaya zaman ayıracaktım, ama bu işlerin nasıl olduğunu

biliyordum –San Diego'daki arkadaşlarımı yoklamadan kaç ay geçirmiştim bile daha şimdiden. Ve hayatım artık arkadaşlarımınkine benzemeyecekti. Hedeflerimiz, hayallerimiz ve yaşadığımız güçlükler birbirinden dünyalar kadar uzak olacaktı.

Mark'la bindiğimiz asansörde sadece bir iki kişi daha vardı, ama birkaç katta daha durunca ortalık hızla doldu. Hiç durmadan dosdoğru aşağı ya da yukarı gitmesine imkân veren o sihirli asansör anahtarlarından birini isteyeyim Gideon'dan diye not ettim aklıma. Farklı bir kata olsa da Crossfire'a gelip gitmeye devam edecektim ne de olsa.

"Senden n'aber?" diye sordum, daha fazla yolcuya yer açabilmek için birbirimize yanaşırken. "Kalacak mısın gidecek misin, karar verdin mi?"

Başını sallayıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Senin yolundan gidiyorum."

Çenesinin aldığı biçimden kararının kesin olduğunu anlayabiliyordum. "Harika bu, Mark. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Zemin katta inip güvenlik turnikelerinden geçtik.

"Steven'la konuştuk" diye devam etti, Crossfire lobisinin altın damarlı mermerlerini geçtiğimiz sırada. "Seni işe almak benim için büyük bir adımdı. Kariyerimin doğru yönde ilerlediğine dair bir işaretti."

"Ona hiç kuşku yok."

Gülümsedi. "Seni kaybetmek de başka bir işaret: Artık yön değiştirme zamanı."

Mark döner kapılardan önce geçmem için yol verdi bana. Daha beni dışarı yollayan dönüş bitmeden güneşin sıcaklığını hissettim. Sonbahar da bir türlü gelememişti. Mevsimin değişmesini dört gözle bekliyordum. İçimde gerçekleşen değişime karşılık dışarıda da birtakım değişimler olması daha makul olur gibi geliyordu bana.

Gözüm Gideon'ın kaldırıma yanaşmış duran şık, siyah limuzinine kaydı, sonra dönüp hemen arkamdan dışarı çıkan patronuma baktım. "Nereye gidiyoruz?"

Mark bana muzipçe gülümsedikten sonra hızla akıp giden araba denizinin arasında boş bir taksi aramaya başladı. "Sürpriz."

Ellerimi ovuşturdum. "Yaşasın!"

"Bayan Tramell."

Adımı duyunca arkama döndüm ve limuzinin yanında duran Angus'ı gördüm. Her zamanki siyah takım elbisesi ve şoför şapkasıyla gayet şık dursa da, kalabalığın içine öyle iyi karışıyordu ki sadece eğitimli bir göz onun bir MI6 geçmişi olduğundan şüphelenebilirdi.

Angus'ın geçmişini düşünmek aklımı karıştırıyordu hep. O kadar James Bondvariydi ki. Eminim biraz fazla romantikleştiriyordum bu olayı, ama bu bilgi içimi de rahatlatıyordu öte yandan. Gideon en emin ellerdeydi.

"Hey, selam" dedim Angus'a, sesimin sevecenlikle renklenmesine izin vererek.

Ona özel bir minnet duymadan edemiyordum. Gideon'la yıllar süren bir geçmişleri vardı ve ben asla hepsini bilemeyecektim, ama Angus'ın Gideon'ın Hugh'dan sonraki hayatında tek desteği olduğunu biliyordum. Ve çevremizdekiler arasında nikâhımıza tanıklık eden tek kişiydi Angus. Sonrasında Gideon'la konuşurken yüzündeki o ifade... her ikisinin de gözlerinde ışıldayan gözyaşları... Asla kopmayacak bir bağ vardı aralarında.

Limuzinin kapısını açarken bana bakan açık mavi gözleri parlıyordu. "Nereye gitmek isterdiniz?"

Mark'ın kaşları havaya kalktı. "Beni bunun için terk ettin demek? Vay canına. Rekabet edemezmişim."

"Hiç etmen gerekmedi." Arkaya geçmeden önce duraklayıp Angus'a baktım. "Mark nereye gittiğimizi bilmemi iste-

miyor. O yüzden şimdi arabaya bineceğim ve kulak kabartmamaya çalışacağım."

Angus şapkasının tereğine hafifçe dokunarak anladığını ifade etti.

Bir iki dakika sonra yola çıkmıştık.

Mark karşımdaki uzun koltukta oturmuş etrafına bakınıyordu. "Vay vay vay. Daha önce limuzin kiralamışlığım var ama buna hiç benzemiyordu onlar."

"Gideon çok zevklidir." Hangi tarzda olursa olsun –ister ofisi gibi modern ve çağdaş, ister çatı katı dairesi gibi klasik ve antika– zenginliğini klas bir şekilde sunmayı biliyordu kocam.

Mark bana bakıp güldü. "Şanslı bir kadınsın, arkadaşım."

"Öyleyim" dedim. "Bunların hepsi" –elimi salladım– "müthiş tabii. Ama asıl ödül Gideon'ın kendisi. Hakikaten harika bir adam."

"Onlardan birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Evet. Tabii ki bilirsin. Düğün planlama işi nasıl gidiyor?"

Mark inler gibi bir ses çıkardı. "Steven beni öldürecek. Mavi mi istermişim, menekşe rengi mi? Gül mü, zambak mı? Saten mi, ipek mi? Sabah mı, akşam mı? Ne isterse onu yapabileceğini, benim tek istediğimin o olduğunu söylemeye çalıştım ama fırça attı bana. Önemsesem iyi olurmuş, zira bir daha evlenme şansım hiç yokmuş. Tanrı'ya şükürden başka ne denir ki buna?"

Güldüm.

"Sizden ne haber?"

"Havaya girmeye başlıyorum. Milyarlarca insanla dolu bu çılgın dünyada birbirimizi bulmayı başardık. Cary'nin dediği gibi, bunu kutlamalıyız."

Angus çeşitli manevralarla bizi şehrin Midtown bölgesinin her daim tıkalı görünen trafiğinin içinden geçirirken biz de düğünlerdeki ilk danslardan ve oturma düzenlerinden filan

bahsettik. Mark'ın olduğu taraftaki camdan, ışıklarda gelip yanımızda duran taksiye baktım. Arkadaki yolcu cep telefonunu omzuyla kulağının arasına sıkıştırmıştı; dudakları saatte yüz kilometre hızla işlerken, elleri de hışımla bir defterin sayfalarını çeviriyordu. Onun ötesinde, yolun köşesinde bir sosisli sandviç arabası vardı ve önünde bekleyen beş kişilik sıraya bakılırsa iyi iş yapıyordu.

Nihayet gideceğimiz yere varmıştık; arabadan iner inmez anladım nerede olduğumuzu. "Hey!"

Sokak hizasının altında yer alan bu Meksika lokantasına daha önce gelmiştik. Üstelik, çok da sevdiğim bir garsonu vardı buranın.

Mark güldü. "O kadar ani ayrıldın ki. Shawna'nın izin almaya fırsatı olmadı."

"Ay, canım ya." Göğsüm sıkışır gibi oldu. Kendimi hazır hissetmediğim bir sonlanış gibi gelmeye başlamıştı bu.

"Haydi." Beni kolumdan yakalayıp içeri soktu. Tanıdık yüzlerden oluşan grubun oturduğu masayı ve BRAVO, BOL ŞANS, TEBRİKLER yazan parlak balonları hemen gördüm.

"Vay canına!" Aniden bastıran yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Megumi ve Will, altı kişi için hazırlanmış masada Steven'la birlikte oturuyorlardı. Shawna, abisinin sandalyesinin arkasında ayakta duruyordu; parlak kızıl saçları fark edilmeyecek gibi değildi.

"Eva!" diye koro halinde bağırarak ortamdaki herkesin dikkatini çektiler.

"Aman Tanrım" diye fısıldadım, yüreğim bayağı burkulmuştu. Sadece bir açıdan da olsa, nelerden vazgeçtiğimle yüzleşince, birden keder ve kuşkuyla doluvermişti içim. "Benden kurtulduğunuzu sanıyorsanız *çok* yanılıyorsunuz arkadaşlar!"

"Tabii ki sanmıyoruz." Shawna gelip ince kollarını kuvvet ve şevkle dolayarak sarıldı bana. "Daha senin için planlamamız gereken bir bekârlığa veda partimiz var!"

Shawna geri çekildiği anda Megumi sarıp sarmaladı beni. "Yaşaaa!"

"Belki o geleneği bir kenara bırakabiliriz" diye araya girdi, arkamdan gelen sıcak, pes bir ses.

Şaşkınlık içinde dönerek Gideon'la karşı karşıya geldim. Elinde tek bir mükemmel, kırmızı gülle, Mark'ın yanında duruyordu.

Mark'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sabahtan arayıp bir şey yapıp yapmayacağımızı sordu ve gelmek istediğini söyledi."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Arkadaşlarımı kaybetmediğim gibi, çok daha fazlasını kazanıyordum. Ne zaman ona ihtiyaç duysam, daha ben eksik olan asıl parçanın o olduğunu fark etmeden yanımda oluyordu Gideon.

"Buranın öldürücü salsa sosunu bir dene de görelim" diye meydan okudum, gülümü almak için uzanırken.

Dudakları, her seferinde beni benden alan o belli belirsiz gülümsemesiyle hafifçe kıvrıldı; etraftaki bütün kadınların da nasıl çarpıldığını fark etmemek elimde değildi. Ama gözlerindeki o bakış... hissettiklerimle ilgili anlayış ve desteği... İşte onlar sadece benimdi.

"Parti senin partin, Meleğim."

4

Sahil şeridine oturan iki katlı ev, her penceresinden taşan altın rengi sıcaklıkla ışıldıyordu. Dönemeçli bahçe yolunun zeminine yerleştirilmiş ışıklar alacakaranlıkta yıldızlardan bir yatak gibi parıldarken, geniş çim alanın kenarlarına dizilen küçük birer araba büyüklüğündeki ortancalardan da çiçekler fışkırıyordu.

"Ne hoş, değil mi?" diye sordu Eva. Uzun, deri koltuğa sırtı bana dönük şekilde diz çökmüş, pencereden dışarı bakıyordu.

"Baş döndürücü" diye yanıtladım, ama ben Eva'dan bahsediyordum. Çocuksu bir sevinç ve heyecanla kıpır kıpırdı. Onun bu halini ve nedenini anlamaya çalışarak uzun uzun baktım. Onun mutluluğu benim için yaşamsal önem taşıyordu. Kendi saadetimin kaynağıydı bu, beni dengeleyip sabitleyen ağırlıktı.

Angus limuzini yavaşlatıp öndeki basamakların yakınına çekerken, Eva omzunun üstünden bana baktı. "Sen benim popoma mı bakıyorsun?"

Bakışlarım, işten sonra giydiği şortunun mükemmelen kavradığı kıçına kaydı. "Şimdi sen sözünü edince..."

Kahkahayla karışık bir öflemeyle koltuğun üstüne bıraktı kendini. "Sen umutsuz bir vakasın, biliyorsun, değil mi?"

"Evet, beni ilk öptüğünde anlamıştım bunun tedavisi olmadığını."

"Asıl *senin beni* öptüğünden bayağı eminim."

Kendimi tutup gülümsemedim. "Öyle mi olmuştu?"

Gözleri kısıldı. "Şaka yapıyor olsan iyi olur. O an beynine mühürlenmiş olmalı."

Uzanıp elimi çıplak uyluğunda gezdirdim. "Seninkinde mühürlü mü?" diye mırıldandım; bu düşünce hoşuma gitmişti.

"Hop, hop" diye müdahale etti Cary, kulaklıklarını çıkararak. "Benim burada oturduğumu unutmayın."

Eva'nın ev arkadaşı, akşam trafiğinde neredeyse iki saat süren yol boyunca bize hiç rahatsızlık vermeden tabletinde film seyretmişti, ama onun orada olduğunu asla unutamazdım. Cary Taylor, karımın hayatının demirbaşlarındandı ve hoşlanmasam da kabullenmiştim bu durumu. Cary'nin Eva'yı sevdiğine inanmakla birlikte, aynı zamanda yaptığı yanlış seçimlerle onu zor durumlarda bıraktığına ve hatta bir risk teşkil ettiğine de inanıyordum.

Angus kapıyı açtı. Daha ben tabletimi kaldıramadan Eva inmiş, basamaklardan yukarıya koşuyordu bile. Kızı tam en üst basamağa ulaştığında kapıyı açtı Monica.

Karımın çoğu zaman annesine zor tahammül ettiğini düşününce, onun bu hevesi karşısında şaşırmış, arkasından merakla bakakalmıştım.

Eşyalarını toplayıp kurye tipi küçük bir çantaya doldurmakta olan Cary güldü. "Kokusu yeter, kokusu."

"Efendim?"

"Monica bu çikolatalı ve fıstık ezmeli, delice güzel kurabiyelerden yapar genellikle. Ben gidip hepsini yemeden birazını bir yerlere saklamaya çalışıyor Eva."

Bir ara o tarifi almayı aklıma not ederek dönüp yeniden verandadaki iki kadına baktım ve birbirlerine havadan öpücükler verirken yakaladım onları, sonra ikisi de dönüp bana baktılar. Monica'nın kapri pantolon ve rahat bir gömlek giymiş bu haliyle karım arasındaki benzerlik çarpıcı geldi o an.

Cary atlayıp basamakları ikişer ikişer çıktı ve kendini Monica'nın açık kollarının arasına atarak kadının ayaklarını yerden kesti. Kahkahaları, çökmekte olan akşam karanlığında çınladı. Angus'ın arabanın yanında dikilmekte olduğu yerden benimle konuştuğunu duydum. "Hafta sonunu limuzinin içinde geçiremezsin evlat."

Bunu komik bularak tabletimi koltuğa bırakıp arabadan çıktım.

Angus güldü. "Bir ailen olması iyi gelecek sana."

Elimi omzuna koyup sıktım. "Var zaten."

Yıllarca tek ailem Angus olmuştu. Ve bu bana yetmişti.

"Hadi ama, uyuşuk!" Eva yanıma geri geldi, elimi tuttu ve peşi sıra merdivenlerden yukarı çekiştirdi beni.

"Gideon." Monica'nın gülümsemesi geniş ve sıcaktı.

"Monica." Tokalaşmak için elimi uzattım ama onun yerine sıkıca kucaklanınca irkildim.

"Bana anne de derdim aslında" dedi geriye çekilirken. "Ama korkarım kendimi yaşlı hissederim o zaman."

Durumun verdiği tuhaf yersizlik hissi bir tür karıncalanmaya dönüşerek omurgamdan aşağı doğru yayıldı. Bir şeyleri çok büyük oranda yanlış hesaplamış olduğum o anda dank etti kafama.

Eva'yla evlenmek onu benim kılmıştı. Aynı zamanda beni de onun kılmış ve onun sevdiklerine çok şahsi bir şekilde bağlamıştı.

Her ikimizin de desteklediği çocuk hayır kurumları nedeniyle yollarımız arada kesiştiğinden Monica'yla birbirimizi bir süredir tanıyorduk. Tıpkı her ilişkinin bilinen birtakım protokolleri takip ettiği gibi, biz de aramızdaki iletişim için belirli parametreler oluşturmuştuk.

Bunların hepsi un ufak oluvermişti aniden.

Kendimi şaşkın şaşkın Angus'a bakar buldum. Durumumu eğlenceli bulmuş olmalı ki göz kırparak kendi halime

terk etti beni. Arabanın arkasından dolanıp, limuzinin şoför tarafında beklemekte olan Benjamin Clancy'yle selamlaşmaya gitti.

"Garaj şu tarafta" dedi Monica, yolun karşısındaki iki katlı binayı göstererek. Asıl evin küçük bir kopyasıydı bina. "Clancy şoförünü yerine yerleştirip çantaları da içeri taşıtır."

Eva elimden çekerek beni içeri soktu. Cary doğru tahmin etmişti. Tereyağlı vanilya kokusuna boğulmuştum birden. Mum esansı değildi bu. Kurabiye kokusuydu. İnsana yuva hissi veren bu huzurlu kokuyu alınca hemen geri dönüp dışarı çıkasım geldi.

Buna hazır değildim. Misafir olarak gelmiştim ben, Eva'nın davetlisiydim. Damat olmak, ailenin gerçek bir üyesi olmak hiç aklıma gelmeyen bir olasılıktı.

"Bu eve bayılıyorum" dedi Eva, beni oturma odasına açılan kapıyı çerçeveleyen kemerin altından geçirirken.

Tam beklediğim şeyle karşılaştım. Beyaz kılıflı koltukları ve denizci temalı aksesuarlarıyla lüks bir yazlık ev.

"Koyu kahve ahşap yer döşemesi çok güzel, değil mi?" diye sordu Eva. "Ben olsam beyazlatılmış meşe yapardım ama o da çok öngörülebilir bir seçim olurdu, değil mi? Ya ara renk olarak alışılmış mavinin yerine kullanılan yeşil, turuncu ve sarılar? Outer Banks'e döndüğümüzde sıra dışı, tehlikeli şeyler yapasım geliyor bunlara bakınca."

Şu an oraya dönmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezdi. Orada olsak, bir ev dolusu yeni akrabayla baş etmek zorunda kalmadan önce kendime ayıracak birkaç saniyem olurdu hiç değilse.

Geniş oturma alanı, Stanton, Martin, Lacey ve Cary'nin altı kişinin oturabileceği büyük mutfak adasının etrafında toplandığı açık mutfakla birleşiyordu doğruca. Geniş verandaya açılan bir sıra cam kayar kapı sayesinde dışarıdaki deniz manzarası tüm mekândan görülebiliyordu.

"Hey!" diye protesto etti Eva. "Bana da ayırsan iyi olur o kurabiyelerden!"

Stanton gülerek yaklaştı bize. Üzerindeki kot pantolon ve polo tişörtle New York'taki iş ilişkilerimizden bildiğim adamın daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu. Takım elbiseyle beraber kurumsal havayı da sırtından atmıştı Stanton; sanki bir yabancıyla karşı karşıyaymışım gibi hissediyordum.

"Eva." Stanton, Eva'nın yanağından öptü ve sonra bana döndü. "Gideon."

Bana soyadımla hitap edilmesine alışkın olan ben, bunun arkasından gelen kucaklamaya hiç hazır değildim.

"Tebrikler" dedi Stanton, beni bırakmadan önce sırtıma da sıkıca vurarak.

İçim rahatsızlık hissiyle kaynıyordu. Doğal evrim sürecine ne olmuştu? İş arkadaşlığından ahbaplığa ağır ağır geçiş. Ve oradan sonra da arkadaştan aile ferdine?

Aniden Victor geldi aklıma. Evliliğimin ne anlama geldiğini benim anlamadığım şekilde anlamıştı o.

Ben orada kazık gibi dururken Stanton karıma gülümsedi. "Annen ısıtma çekmecesine senin için biraz kurabiye saklamıştı sanırım."

"Oley!" Eva mutfağa doğru fırlayarak beni üvey babasıyla baş başa bıraktı.

Üvey kayınpederimle.

Bakışlarım Eva'yı takip etti. O sırada Martin Stanton'ın bana el salladığını fark ederek başımla selam verdim. Eğer o da bana sarılmaya kalkarsa suratına yumruğu yiyecekti.

Bir keresinde ona beni aile toplantılarında göreceğinden emin olmasını söylemiştim. Şu anda bunu hakikaten yaşıyor olmak gerçeküstü bir şey gibi geliyordu bana. Sanki birileri kafa buluyordu benimle.

Eva'nın boğuk kahkahası odanın diğer yanından bana ulaşarak gözlerimi o yöne çevirmeme neden oldu. Sol elini

Martin'in yanında duran sarışın kadına uzatmış, onu karım yaptığımda verdiğim yüzüğü gösteriyordu.

Monica, Stanton'la bana katılarak kocasının yanında yerini aldı. Onun gençlik dolu güzelliği Stanton'ın bembeyaz saçlarına ve yüzündeki çizgilere vurgu yaparak adamın olduğundan da yaşlı görünmesine neden oluyordu. Gerçi karısıyla arasındaki onlarca yaşı hiç umursamadığı aşikârdı Stanton'ın. Monica'ya bakarken yüzü aydınlanıyor, soluk mavi gözleri sevgiyle yumuşuyordu.

Söyleyecek münasip bir şeyler aradım. Sonunda bütün bulabildiğim "Eviniz güzelmiş" oldu.

"Monica el atmadan önce bu kadar iyi değildi." Stanton kolunu karısının ince beline doladı. "Aynısı benim için de söylenebilir."

"Richard." Monica başını iki yana salladı. "Sana evi gezdirebilir miyim, Gideon?"

"Önce bir içki verelim adama" önerisinde bulundu Stanton, beni süzerek. "Epeydir arabadaydı."

"Şarap?" diye sordu Monica.

"Viski, belki" dedi Stanton.

"Viski harika olur" diye yanıtladım, huzursuzluğumun bu kadar belli olmasına üzülmüştüm.

Kendimi rahat hissetmediğim bir ortamdaydım. Eva'yla tanıştığımdan beri alışmış olmam gerekirdi aslında buna, ama Eva kafamı karıştırırken bile bir tür çıpa olmuştu bana. Ona tutunduğum sürece her fırtınayı atlatabilirdim. Ya da öyle sanıyordum.

Karıma bakınmak için döndüm ve at kuyruğunu sallaya sallaya, canlı adımlarla bana doğru geldiğini görerek rahatladım.

"Şunu bir dene" diye emretti, elindeki kurabiyeyi ağzıma doğru kaldırarak.

Ağzımı açtım ve dişlerimi mahsus biraz fazlaca hızlı kapatarak parmaklarını ısırdım.

"Ah!" Kaşlarını çattı, ama ısırığın acısı düşündüğüm etkiyi göstermiş, Eva'nın dikkatini bana odaklamasını sağlamıştı. Durumu kavradıkça gözlerindeki ışık azaldı ve çatılan kaşları düzeldi. Görmüştü beni, içimde olup biteni görmüştü.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye mırıldandı.

"Birazdan." Çenemle oturma odasındaki barı işaret ettim; Stanton içkimi hazırlıyordu. Eva'yı da bileğinden yakalayıp yanımda tuttum.

Onu gruptan ayırmak içime dert oldu bu sefer de. Kendilerini seven kadınları sıkboğaz eden adamlardan olmak istemiyordum. Ama bütün bunlara uyum sağlamak için zamana ihtiyacım vardı. Cary dahil diğer herkesle arama koyduğum her zamanki mesafe, Monica ya da Stanton için uygun olmazdı. Hele Eva'nın ailesi kabul ettiği bu insanlarla beraber olmaktan ne kadar büyük keyif aldığını gördükten sonra hiç olmazdı.

Aile güvenli bir yerdi onun için. Onu hiç bu kadar rahat ve sakin görmemiştim. Benim içinse bunun gibi toplantılar tehlike çanlarının çalmasına neden olurdu.

Stanton elinde içkilerimizle dönerken sakin ol dedim kendi kendime. Ama gardımı da tamamen indirmedim.

Martin yanımıza gelip kız arkadaşını tanıştırdı, her ikisi de bizi tebrik ettiler. Bu konuşmanın beklenilen şekilde gelişmesi beni biraz yatıştırdıysa da bir yudumda götürdüğüm duble viski kadar etkili değildi.

"Gideon'a kumsalı göstereceğim" dedi Eva ve cam kapılara doğru giderken elimdeki boş bardağı alarak yanından geçtiğimiz sehpaya bıraktı.

Bu yıl yazın bitmeye niyeti olmadığından dışarısı evin içinden daha sıcaktı. Bizi karşılayan hafifçe tuzlu, güçlü esinti saçlarımın yüzümü kırbaç gibi dövmesine neden oldu.

Kıyıya vuran köpüklü dalgaların kenarına kadar yürüdük el ele.

"Neler oluyor?" diye sordu karşıma geçip.

Sesindeki kaygılı ton sinirlendirmişti beni. "Bunun biz evlendik diye yapılan bir tür aile kutlaması olduğunu biliyor muydun sen?"

Ters ters konuşmamdan irkilerek geri çekildi. "O şekilde düşünmemiştim. Annem de öyle bir şey demedi ama akla yatkın galiba."

"Bence değil." Ona sırtımı döndüm ve saçlarımı kızgın yüzümden geriye savuran rüzgâra karşı yürümeye başladım.

"Gideon!" Eva koşup geldi arkamdan. "Neden öfkelisin?"

Dönüp üstüne yürüdüm. "Bunu beklemiyordum!"

"Neyi?"

"Aileyle kaynaşma saçmalığını."

Kaşlarını çattı. "Ha, evet. Bildiklerini söylemiştim sana."

"Bu bir şeyi değiştirmemeliydi."

"Ee... Niye söyledik o zaman onlara? Bilmelerini sen istedin, Gideon." Ben hiçbir şey demeyince durup yüzüme baktı. "Ne olacağını sanmıştın ki sen?"

"Hiç evleneceğimi düşünmemiştim ben, Eva. O nedenle, bu konulara kafa yormamış olabilirim, kusura bakma."

"Pekala." Teslim olur gibi, her iki elini havaya kaldırdı. "Benim kafam karıştı."

Ve ben de meseleyi nasıl netleştireceğimi bilmiyordum. "Ben... Buna hazır değilim."

"Neye hazır değilsin?"

Elimi eve doğru salladım sabırsızca. "Şuna."

"Biraz daha açabilir misin?" diye sordu dikkatlice.

"Ben... Hayır."

"İçeride bir şey mi kaçırdım ben?" Sesinde keskin bir öfke tonu vardı. "Ne dediler, Gideon?"

Eva'nın beni savunmaya giriştiğini anlamam biraz vakit aldı. Ama bu beni daha da kışkırtmaktan başka bir işe yaramadı. "Buraya *seninle* beraber olmak için geldim ben. Ama gel gör ki sen tutmuş ailenle zaman geçiriyorsun..."

"Onlar senin de ailen."

"Ben böyle bir şey istemedim."

Anlayışlı bir ifadenin yüzüne yayılışını seyrettim. Ardından da acıma gelince yumruklarım sıkıldı iki yanımda. "Bana öyle bakma, Eva."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Neye ihtiyacın olduğunu söyle bana."

Soluğumu sertçe bıraktım. "Daha fazla içkiye."

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Kayınvalidesiyle kayınpederinin yanında içki içme ihtiyacı duyan ilk damat sen değilsindir, eminim."

"Onlara bu şekilde hitap etmeyebilir miyiz, lütfen?"

Hafif gülüşü solup gitti. "Bu neyi değiştirir ki? Onlara Bay ve Bayan Stanton da diyebilirsin, ama..."

"Nereye ait olduğu konusunda kafası karışık olan kişi ben değilim burada."

Dudaklarını büzdü. "Buna katıldığımdan emin değilim."

"İki gün önce benimle sadece tokalaşır, Cross diye hitap ederlerdi. Şimdi, kucaklamalar, 'bana anne de' demeler ve bir şeyler bekleyen gülümsemeler!"

"Ona anne *dememeni* söyledi aslında, ama neyse, anlıyorum. Evlendiğimiz için bir anda onların oğlu oluverdin ve bu seni ürküttü. Yine de, onların bundan mutlu olmaları çok mu fena bir şey? Babam gibi olmalarını mı tercih ederdin?"

"Evet." Öfke ve hüsranla nasıl baş edileceğini biliyordum zira.

Eva bir adım geri gitti; küçülmekte olan ayın ışığında, koyu ve kocamandı gözleri.

"Hayır" diyerek sözümü geri alırken elimi saçlarımın arasına daldırdım. *Onu* hüsrana uğratmakla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. "Kahretsin, bilmiyorum."

Uzunca bir an bana baktı. Gözlerimi kaçırıp suya doğru baktım.

"Gideon..." Tekrar yaklaştı yanıma. "Gerçekten anlıyorum. Annem üç kere evlendi. Her seferinde karşıma yeni bir hazır baba figürü..."

"Benim de üvey babam var" diyerek sözünü kestim pat diye. "Aynı şey değil. Kimse üvey babasının onu sevip sevmediğini umursamaz."

"Mesele bu mu?" Gelip sıkıca sarıldı bana. "Sevdiler zaten seni."

Sıkıca tutup çektim onu. "Bir bok bilmiyorlar benim hakkımda."

"Öğrenecekler. Ve sana bayılacaklar. Her ana babanın rüyasısın sen."

"Saçmalamayı kes, Eva."

Beni iterek uzaklaştı; tepesi atıyordu. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Madem kayınvalide ve kayınpeder istemiyordun, o zaman kimsesiz biriyle evlenseydin."

Eve doğru sert adımlarla yürümeye başladı.

"Buraya gel" dedim azarlar gibi.

Omzunun üstünden orta parmağını göstererek hareket çekti bana.

Üç adımda yetiştim ona, kolundan yakalayarak kendime çevirdim. "Konuşmamız bitmedi."

"Benimki bitti." Yüz yüze bakabilmek için parmaklarının ucunda yükseldi ama öfkeli bakışlarının beni bulabilmesi için başını da geriye atması gerekiyordu. "Evlenmek isteyen sendin. Tırsmaya başladıysan sorumlusu sensin."

"Bunu benim sorunum haline getirme!" Kanım öfkeyle kaynıyor, beni daha da hırslandırıyordu.

"Birine bağlanmanın elinin altında her an müsait bir kadın bulunmasından fazlası anlamına geldiğini anlamamış olmana üzüldüm!"

"Amma da müsait ha" diye karşılık verdim; çenemde bir kasın atmaya başladığını hissediyordum.

"S*ktir..."

"Mükemmel bir fikir."

Eva daha ne olduğunu anlayamadan kendini sırtüstü kumların üstünde buldu. İyice bastırarak yere yapıştırdım onu ve susturmak için ağzımı ağzına dayadım. Belini çukurlaştırıp ay gibi gerilerek mücadeleye girişti, ben de kıpırdamasın diye at kuyruğundan yakaladım.

Dişlerinin alt dudağıma gömülmesiyle küfrü basarak geri çekildim.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?" Bacakları bacaklarıma dolandı ve bir anda kendimi Eva'nın altında, onun o öfkeli, güzel yüzüne bakar halde buldum. "İşte tam da bu yüzden vermiyorum sana, şampiyon. Her şeyi seksle çözebileceğini sanıyorsun."

"Bu zahmetimin bir karşılığı olmalı" diyerek damarına bastım, kavga istiyordu canım.

"Zahmetinin karşılığı *benim*, geri zekâlı. Vajinam değil!" Omuzlarımı yere bastırdı. "Kendini tuzağa düşürülmüş gibi hissettiğin için üzgünüm. Açık kollarla karşılandın diye aklını kaçırdığın içinse *gerçekten* üzgünüm. Ama buna alışman gerekecek çünkü benimle birlikte gelen paketin bir parçası bunların hepsi."

Bunu biliyordum. Bunun yürümesini sağlamak zorunda olduğumu biliyordum, çünkü onsuz yapamazdım. Beni kapana kıstıran şey ona olan aşkımdı. Çıkamayacağım köşelere sıkıştırıyordu bu aşk beni. Ben ailesiz gayet iyiyken tutup zorla bir aile sahibi yapıyordu.

"Bunu istemiyorum" dedim gergince.

Eva kıpırdanmayı kesti. Dizlerinin üstüne çökerek uyluklarıyla kalçamı sardı. "Ne söylediğini bir düşün."

"Bu rolü nasıl oynayacağımı bilmiyorum Eva."

"Hey Tanrım." Bir iç çekişle tüm öfkesi akıp gitti. "Sadece kendin ol."

"Kızları için isteyebilecekleri en son şeyim ben."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Dikkatle yüzüme baktı. "Evet, öyle düşünüyorsun. Tanrım, Gideon..."

Uyluklarından yakalayıp olduğu yere sabitledim onu. Beni terk edemezdi artık. Ne olursa olsun beni terk etmesine izin vermeyecektim.

"Peki." Beni tedirgin eden, hesapçı bir ifade yerleşti gözlerine. "Kendin ol o zaman. Ne kadar berbat bir herif olduğunu anlayıp senden nefret etmelerini tercih edersin nasılsa, değil mi?"

"Akıl oyunlarını psikiyatristlere bırak, Eva."

"Ben sadece senin bana söylediklerinden hareketle bir yere varmaya çalışıyorum, şampiyon."

Bir ıslıkla bakışlarımız Martin, Lacey ve Cary'nin kayrak taşı kaplı verandadan kumsala inmekte oldukları yere yöneldi.

"Siz basbayağı yeni evlisiniz ya!" diye seslendi Lacey, neredeyse duyulamayacak kadar uzaktan. Kayan kumların üzerinde dengesini sağlamaya çalışırken şarap kadehinin içindekilerin yarısını yere dökerek bir kahkaha attı.

Eva dönüp bana baktı yeniden. "Onların önünde kavga etmek istiyor musun?"

Derin bir soluk aldım. Bıraktım. "Hayır."

"Seni seviyorum."

"Tanrım." Gözlerim kapandı.

Kahrolası bir hafta sonuydu işte. Bir iki gün. Belki pazar günü erkenden gidebilirdik...

Dudakları dudaklarıma değdi. "Bunu yapabiliriz. Dene yeter."

Başka bir seçeneğim var mıydı ki?

"Eğer delirecek gibi olursan" diye devam etti, "bunun karşılığında bana düğün gecemizde yapmak isteyeceğin feci sapıkça şeyleri düşün."

Kasılan parmaklarım etine battı. Karımla sevişmenin –hat-

ta sadece karımla sevişme *düşüncesinin*– benim için neredeyse her şeyden önce geldiğini kabul etmekten utanmıyordum.

"Hatta tüm o ahlaksız planların hakkında mesaj atabilirsin bana" önerisinde bulundu. "Beni de süründür."

"Telefonunu yanından ayırma."

"Kötüsün." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırarak hızlı, tatlı bir öpücük verdi. "Seni sevmek o kadar kolay ki Gideon. İmkânsızlaştığında bile. Bir gün bunu anlayacaksın."

İlgilenmedim söylediğiyle. Önemli olan onu görüyor olmamdı, ben her şeyi bok ettikten sonra bile onun yanımda olmasıydı.

Akşam yemeği basitti: Salata ve makarna. Monica pişirip servis etti, Eva'ysa mutlulukla ışıldadı. Şarap serbestçe aktı, şişelerin biri boşalırken diğeri açıldı. Herkes rahatladı. Güldü. Ben bile.

Lacey'nin burada oluşu iyi bir tampon oluşturuyordu. Gruba en son eklenen kişi olarak en çok ilgiyi o çekiyordu. Bu da bana nefes almak için bir parça alan yaratıyordu. Ve zaman ilerledikçe, içkinin etkisiyle Eva'nın yanakları kızardı ve gözleri parlamaya başladı. Yumuşak, sıcak bedenini yan tarafıma yaslayabileceği noktaya kadar sandalyesini adım adım yanaştırdı benimkine.

Masanın altında elleri ve ayakları boş durmuyor, sık sık bana dokunuyordu. Sesi giderek boğuklaştı, kahkahası daha bir şehvetli oldu. Eva bir keresinde içince azdığını itiraf etmişti, ama etmemiş olsaydı da bu belirtileri nerede görsem tanırdım.

Lacey'nin esnemesi herkesin aklına geceyi bitirme düşüncesini getirdiğinde saat neredeyse sabahın ikisi oluyordu. Monica bizimle beraber merdivenlere doğru yürüdü.

"Eşyalarınız odanızda" dedi, hem Eva'ya hem bana bakarak. "Hepimiz geç kalkıp, brunch yapalım derim."

"Ee..." Karımın kaşları çatıldı.

Dirseğinden yakaladım. Besbelli Eva aynı odayı ve yatağı paylaşacağımızı düşünmemişti ama bu kaçınılmaz durum benim hep aklımdaydı. "Teşekkürler Monica. Sabaha görüşürüz."

Monica gülerek yüzümü avuçlarının arasına aldı ve yanağımdan öptü. "O kadar mutluyum ki, Gideon. Tam Eva'nın ihtiyaç duyduğu şeysin sen."

Monica kızının, şiddet yüklü kâbuslarıyla ona ciddi bir zarar verme riski taşıyan bir adamla aynı yatağı paylaşmasının ne kadar tehlikeli olduğunu bilse hissettikleri farklı olurdu; bunun farkındalığı içinde, bir şekilde gülümsemeyi başardım ona.

Eva'yla merdivenlerden çıkmaya başladık.

"Gideon..."

Sözünü kestim. "Nereye gidiyoruz?"

Yan yan baktı bana. "En üste."

Eva'nın odası en tepedeydi gerçekten, bir zamanlar muhtemelen büyük bir çatı arası olan alanın tümünü kaplıyordu. Az eğimli beşik çatı rahat bir tavan yüksekliği sağlıyordu ve gün ışığında Long Island Boğazı'nın etkileyici bir manzarasını görmeye de imkân verirdi herhalde.

İki kişilik geniş yatak odanın ortasında, pencereli duvara karşı duruyordu. Pirinç yatak başı bir tür oda bölümleyicisi görevi görüyor, arkasına yerleştirilen kanepe de küçük bir oturma alanının odağını oluşturuyordu. Odaya özel banyo ise alanın diğer tarafını kaplıyordu.

Eva karşıma geçti. "Nasıl olacak bu iş?"

"Bırak da onu ben düşüneyim." Karımla aynı yatakta uyumak konusunda kaygılanmaya alışıktım ben; her gün yaptığım bir şeydi. İlişkimizi tehlikeye sokan tüm şeyler içinde, Dr. Petersen'ın atipik parasomni dediği rahatsızlığım listenin en başında geliyordu. Hasta zihnim karşısında hiçbir savunmam olmuyordu uyuduğumda. Kötü gecelerde, hayatta

en çok sevdiğim kişi için fiziksel tehlike oluşturuyordum.

Eva kollarını kavuşturdu. "Senin düğüne kadar bekleme fikrine kendini benim kadar adamadığını düşünüyorum nedense."

Eva'ya bakakaldım; ikimiz tamamen farklı şeyleri düşünüyorduk demek. "Ben kanepede yatarım."

"Kanepede *yaparım*, diyorsun herhalde. Sen..."

"İmkan olsa seni orada becerirdim" dedim gergince, "ama seninle yatmıyorum."

Karşılık vermek üzere açılan ağzı, durumu kavramasıyla beraber kapanıverdi. "Haa."

Tüm havamız değişmişti. Gözlerinde ve sesindeki meydan okuma, yerini suskun bir ihtiyata bırakmıştı. Bunu görmek, onun hayatındaki herhangi bir mutsuzluğun kaynağı olabileceğimi bilmek beni öldürüyordu.

Yine de çıkıp gidemeyecek kadar bencildim. Ailesi bir gün benim bu yanımı görecek ve benden nefret edecekti.

Sinirim bozulmuştu. Eşyalarımın olduğu çantaya bakındım ve banyonun oradaki bir bavul sehpasının üzerinde olduğunu gördüm. Eva'nın hayal kırıklığını ve pişmanlığını seyretmekten başka bir şey yapma ihtiyacı ile çantama doğru ilerledim.

"Kanepede uyumanı istemiyorum" diye seslendi arkamdan.

"Uyumak gibi bir niyetim yoktu."

Bakım ve temizlik malzemelerimin olduğu küçük çantayı alarak banyoya girdim. Ben içeri girer girmez açılan ışıklar, ayaklı bir lavabo ile yine ayaklı küveti ortaya çıkardı. Çerçevesiz camla çevrili duşun musluklarını açtım ve gömleğimi çıkardım.

Kapı açıldı ve içeriye Eva girdi. Elim pantolonumun fermuarında, duraklayarak ona baktım.

Ateşli bakışları her yanımda dolaşıyor, gözleri hiçbir şeyi

atlamadan her şeye dokunuyordu. Derin bir soluk aldı. "Konuşmamız lazım."

Eva'nın beğenisiyle uyarılmış, kendi kusurlarımaysa deli gibi öfkelenmiştim; yapmayı istediğim en son şey konuşmaktı. "Git yat, Eva."

"Söylemem gerekeni söylemeden olmaz."

"Duş alıyorum ben."

"İyi." Atletini kaldırıp başından geçirerek çıkardı. İçimde kaynayan ne varsa birleşip tek bir temel ihtiyaca dönüştü bir anda.

Doğruldum; her bir kasım gerilmiş, çekiliyordu.

Sutyenini açmak için elini arkasına götürdü.

Dolgun, sıkı memeleri hoplayarak ortaya çıkarken aletim canımı yakacak kadar sertleşti. Eva'dan önce hiç meme meraklısı bir adam değildim. Şimdiyse...

Tanrım. Aklımı başımdan alıyorlardı.

"Giysilerini çıkarırsan yapacağımız şey konuşma olmayacak" diye uyardım onu; penisim zonkluyordu.

"İster dışarıda, ister duşta, beni dinleyeceksin şampiyon. Seçim senin."

"Bu gece beni zorlamak için doğru bir gece değil."

Şortunu indirdi.

O daha iç çamaşırı diye giydiği üçgen ipek parçasını çıkaramadan ben pantolonumu açıp yere bırakmıştım bile.

Gitgide artarak odayı sislendiren rutubete rağmen, Eva'nın meme uçları dikleşip sertleşti. Bakışlarını aletime indirdi. Sanki tadıma bakmayı hayal ediyormuş gibi, dilini alt dudağında dolaştırdı.

Ona duyduğum açlık neredeyse bir hırlama olup gümbürdedi göğsümden dışarıya doğru. Eva ürperdi sesi duyunca. Ona dokunmak... ellerimi ve ağzımı her tarafında gezdirmek istiyordum...

Ama onun yerine, bıraktım doya doya baksın bana.

Solukları hızlandı. Onun üstündeki etkimi görmek ıstırap verecek kadar, inkâr edilemeyecek kadar erotikti. O bana bakarken hissettiklerim... duygulandırıyordu beni.

Kapının yanında kaldı. Duş kabininin tepesinden çıkıp dağılarak aynanın kenarlarını ele geçiren buhar tenimi nemlendiriyordu. Gözlerini indirdi Eva. "Sana karşı tam olarak dürüst davranmadım, Gideon."

Ellerim refleks olarak yumruk oldu. Bana o sözleri söyleyip de dikkatimi kendine çekmemesi imkânsızdı. "Neden bahsediyorsun?"

"Az önce, yatak odasındayken. Senin benden uzaklaştığını hissedebiliyordum ve bir panik hissi yayıldı..."

Eva uzunca bir sessizliğe gömüldü. Şehvetimi derin bir solukla dizginleyerek bekledim.

"Düğüne kadar sabretmek... Bu sadece Dr. Petersen'ın önerisiyle ya da senin kavgalarla baş etme şeklinle ilgili değil." Yutkundu. "Benimle de ilgili. Eskiden nasıldım, biliyorsun; sana anlatmıştım. Seksle ilişkim uzun zaman boyunca çok çarpık oldu benim."

Olduğu yerde kıpırdandı, başı utançla öne eğilmişti. Bunu görmek çok kötü yaptı beni. Karımın neler yaşadığını hiç düşünmeden, kendimi geçen haftanın olaylarına verdiğim tepkilere fazlasıyla kaptırdığımı o anda fark ettim.

"Benim için de öyleydi" diye hatırlattım ona boğuk bir sesle. "Ama bizim aramızda hiç öyle olmadı."

Gözleri gözlerimi yakaladı. "Hayır. Hiç."

Sıkılı yumruklarım gevşedi.

"Ama bu benim hâlâ bir şeyleri kafamın içinde çarpıtamayacağım anlamına gelmiyor" diye devam etti. "Sen banyoya girdin ve benim ilk düşüncem seninle sevişmem gerektiği oldu. Sanki sevişirsek her şey hallolacakmış gibi. Artık kızgın olmayacaktın ve beni yine sevecektin."

"Seni hep seviyorum. Hep de seveceğim."

"Biliyorum." Çenesinin duruşundan ben de anlayabiliyordum bildiğini. "Ama bu, kafamın içindeki sesin çok fazla şeyi riske attığımı söylemesine engel olmadı. Eğer vermezsem seni kaybedeceğimi söylemesine. Senin bu kadar uzun süre yapmadan duramayacak kadar seks düşkünü olduğunu söylemesine."

"Tanrım." Daha kaç kere ve kaç değişik şekilde batıracaktım ben bu işi? "Seninle kumsaldaki konuşma şeklim... Pisliğin tekiyim ben, Eva."

"Bazen." Gülümsedi. "Aynı zamanda, hayatta başıma gelen en iyi şeysin. O ses yıllardır mahvediyor beni, ama artık eski gücü kalmadı. Senin sayende. Beni daha güçlü yaptın sen."

"Eva." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Bunu düşünmeni istiyorum. Ne kâbuslarını, ne annemle babamı, ne de başka bir şeyi. Sen tam ihtiyacım olan şeysin – hem de tam olduğun gibi– ve seni çok seviyorum."

Ona doğru yürüdüm.

"Yine de beklemek istiyorum" dedi alçak sesle; halbuki gözleri onu nasıl etkilediğimi ele veriyordu.

Ona uzandığımda, gözlerini gözlerimden ayırmadan bileğimden yakaladı. "Bırak, tüm dokunmayı ben yapayım."

Sert bir soluk aldım. "Buna razı olamam."

Dudakları kıvrıldı. "Evet, olabilirsin. Sen benden daha güçlüsün, Gideon. Daha kontrollüsün. Daha iradelisin."

Diğer elini kaldırdı göğsümü okşamak için. Yakalayıp tenime bastırdım. "İhtiyacın olan şey bu mu? Ne kadar kontrollü olduğumu ispatlamam mı?"

"Sen gayet iyi gidiyorsun." Gümbürdeyen kalbimin üstüne bir öpücük kondurdu. "Bir şeyleri çözmesi gereken benim."

Sesinin tonu yumuşacık, neredeyse mırıltı gibiydi. İçimde bir kasırga kopuyordu, arzu ve aşkla yanıyordum ve Eva beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Bunun imkânsızlığına güldüm.

Sonra bir adım daha atarak kollarımın arasına girdi, yumuşak bedeni bedenime iyice sokuldu; kollarını bana öyle sıkı doladı ki, aramızda hiç yer kalmadı.

Başımı başının üstüne doğru eğip ezercesine kendime çektim onu. Onunla böyle bir temasa ne kadar ihtiyacım olduğunu o ana kadar ben de bilmiyordum. Böyle şefkatle ve kabullenerek, mümkün olan her şeyden soyunmuş olarak.

Yanağını göğsüme dayadı. "Seni çok seviyorum" diye fısıldadı. "Hissedebiliyor musun?"

Aklımı başımdan alıyordu. Onun bana olan sevgisi, benim ona olan sevgim. Bu sözleri her söylediğinde dayak yemiş gibi oluyordum.

"Bir keresinde," diye fısıldadı, "sevişirken bir an geliyor, sen açılıyorsun, ben açılıyorum ve bir oluyoruz, demiştin. Bunu sana her an vermek istiyorum, Gideon."

Sahip olduğumuz şeyde bir eksik olduğu ihtimaliyle gerildim bir anda. "Bunu nasıl ve ne zaman hissettiğimizin bir önemi var mı gerçekten?"

"Olmadığını iddia edebilirsin." Başını geriye attı. "Karşı çıkmam. Ama benim vereceğim güvene ihtiyaç duyduğunda dünyanın öbür ucunda bile olsan bunu sana verebileceğimi bilmem gerekiyor."

"Yanımda olacaksın" diye homurdandım, canım sıkılmıştı.

"Her zaman değil." Eli yanağımı kavradı. "Aynı anda iki yerde birden bulunman gereken zamanlar olacak. Gün gelecek, yerini doldurmak konusunda güveneceksin bana."

Kararlılığında çatlaklar mı oluşuyor diye dikkatle baktım yüzüne. Gördüğüm şey azimdi. Ne elde etmek istediğini tam olarak anlamıyordum ama ona engel olmayacaktım. Eğer o değişecek ya da evrilecekse, o halde onu elimde tutmak için benim de bu sürecin bir parçası olmam gerekiyordu.

"Öp beni." Kelimeler pes bir emir olarak çıkmıştı boğazımdan, ama Eva arkasındaki hasreti hissetmiş olmalıydı.

Dudaklarını sundu bana, ben de sertçe aldım; gözü dönmüş, şiddetli açlığımla biraz fazla sertçe aldım hatta. Onu kaldırıp ayaklarını yerden kestim; bacaklarını belime dolasın istiyordum, dolasın ve kendini bana açsın ki içine girebileyim.

Yapmadı. Orada öylece asılı kaldı; elleri saçlarımı okşuyor, bedeni benim hissettiğim doyumsuz arzunun aynısıyla titriyordu. Dilinin dilime dokunuşları çıldırtıcıydı, o dilin bedenimin başka yerlerini okşadığı anları hatırlatarak heyecanlandırıyordu beni.

İçimdeki her şey beni daha ileri gitmek için kışkırtırken geri durmaya çabalıyordum. "İçinde olmaya ihtiyacım var" dedim boğuk bir sesle; bu kadar bariz bir şeyi dile getirmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Neden yalvartıyordu beni?

"İçimdesin zaten." Yanağını yanağıma sürdü. "Ben de seni istiyorum. Şu an o kadar ıslağım ki senin için. Kendimi o kadar boş hissediyorum ki, canım yanıyor."

"Eva... Tanrım." Sırtımdan terler boşanıyordu. "İzin ver, sana sahip olayım."

Dudakları dudaklarıma dokundu. Parmakları saçlarımın arasına girdi. "İzin ver, seni başka türlü seveyim."

Yapabilir miydim bunu? Yapmak zorundaydım. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye, onun için her şeyin başlangıcı ve sonu olmaya yemin etmiştim bir kere.

Eva'yı yere bırakıp duşun musluklarını kapattım. Sonra da küvete gidip deliğini tıkadım ve doldurmaya başladım.

"Kızdın mı?" diye sordu, akan suyun sesinden zar zor duyabildiğim, alçacık bir sesle.

Ona baktım, göğsünde kavuşturduğu kollarının kırılganlığını nasıl ele verdiğini gördüm. Ona gerçeği söyledim. "Seni seviyorum."

Eva'nın alt dudağı titredi, sonra da soluğumu kesen, güzel bir tebessümle kıvrıldı.

Onu nasıl alabilirsem öyle sahip olacağımı söylemiştim ona bir keresinde. Şimdi o zamankinden daha gerçekti bu. "Gel buraya meleğim."

Kolları yanlarına düştü ve geldi.

Yatağın hareketiyle uyandım. Gözlerimi kırpıştırarak, odayı bir sel gibi dolduran güneş ışığını fark ettim. Eva'nın yüzü netleşti sonra; ışıkla çevrelenmişti ve kocaman bir gülümsemeyle ışıldıyordu.

"Günaydın, uykucu" dedi.

Gece bir sel gibi geri geldi aklıma. Karımın sabunlu ellerini saçlarımda ve tenimde gezdirdiği uzun banyo. Düğünden bahsederkenki sesi. Yatakta gıdıkladığımda attığı seksi kahkaha. İşi sonuna kadar götürmeye henüz hazır olmayan yeniyetmeler gibi oynaşıp, dudaklarımız şişip acıyana dek öpüşürken çıkardığı inilti ve iç çekişler.

Yalan söyleyecek değilim; seks işi bambaşka bir seviyeye vardırırdı. Ama yine de unutulmaz bir gece olmuştu. Sabaha kadar uyumadığımız diğer gecelerle yarışırdı.

Derken nerede olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini hatırladım.

"Yatakta uyumuşum." Bunu fark edince kafamdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu.

"Ev-vet!" Mutlulukla zıpladı olduğu yerde. "Uyudun."

Bu yaptığım, sorumsuzluğun dik alasıydı. Riski azaltmak için yazılan ilacı bile almamıştım.

"Somurtma öyle" diye payladı beni ve eğilip kaşlarımın arasından öptü. "Derin derin uyudun. En son ne zaman bu kadar iyi uyumuştun?"

Kalkıp oturdum. "Mesele o değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Dinle, şampiyon. Streslenecek yeterince şeyimiz var zaten. İyi giden şeyler için de canımızı sıkmaya hiç gerek yok."

Ayağa kalktı. "Eğer bir şeye kızmak istiyorsan Cary'ye kız, yanıma bunu koyduğu için."

Üzerindeki kısa, beyaz sabahlığı çıkartarak, kapatabildiği azıcık yeri de sımsıkı saran, minicik, koyu mor bikinisini gösterdi.

"Tanrım!" Vücudumdaki bütün kan aletime hücum etti. Penisim samimi bir beğeniyle el sallıyordu çarşafın altından.

Gözlerini ereksiyonumun çarşafın kaliteli pamuklu kumaşından bir çadır oluşturduğu yere kaydırarak bir kahkaha attı Eva. "Beğendin."

Kollarını açıp arkasını dönerek bikini altının Brezilya modeli kesimini gösterdi. Karımın kıçı da memeleri kadar dolgundu. Onun kendini fazla yuvarlak hatlı bulduğunu biliyordum ama ben hiç de öyle düşünmüyordum. Eskiden, kadında fazla dolgun kıvrımlardan hoşlanan biri değildim, ama birçok başka şeyi değiştirdiği gibi bunu da değiştirmişti Eva.

Bikininin ne tür bir kumaştan yapıldığına dair hiçbir fikrim yoktu ama dikişsizdi ve vücudunu o kadar mükemmel sarıyordu ki sanki teninin üstüne boyanmış gibi görünüyordu. Boynunda, kalçalarında ve arkasındaki ince ipler onu bağlayıp ihtiyacım olan şeyi almakla ilgili düşünceler getiriyordu aklıma.

"Gel buraya" diye emrettim, ona doğru uzanarak.

Ulaşamayacağım bir yere kaçtı dans ederek. Çarşafı üstümden atıp ayağa fırladım.

"Otur Bobi!" diye alay etti, sofanın etrafında koştururken.

Aletimi elime alıp kökünden ucuna kadar sert sert sıvazlayarak Eva'nın peşinden oturma bölümüne geçtim. "Bu bir işe yaramaz."

Gözleri kahkahayla ışıldadı.

"Eva..."

Koltuğun arkasından bir şey kaptı ve kapıya koştu. "Aşağıda görüşürüz!"

Eva'ya doğru hamle ettim ama kaçırdım ve Eva yerine çarpılan kapıyla yüz yüze buldum kendimi. "Kahretsin."

Dişlerimi fırçaladım, üstüme şort mayo ile bir de tişört geçirdim ve Eva'nın arkasından gittim. En son teşrif eden kişi olarak, grubun geri kalanını mutfak adasının etrafında toplaşmış, iştahla yemek yerken buldum. Saate şöyle bir göz atınca neredeyse öğlen olduğunu fark ettim.

Eva'ya bakındım ve onu kulağında bir telefonla verandada otururken gördüm. Beyaz, etek gibi, askısız bir şey geçirmişti üstüne. Monica'yla Lacey'nin de benzer şekilde, mayolarını kısmen örten varla yok arası bir şeyler giymiş oldukları dikkatimi çekti. Benim gibi, Cary, Stanton ve Martin'in üstünde de şort mayo ve tişört vardı.

"Cumartesileri babasını arar hep" dedi Cary, bakışlarımı takip ederek.

Herhangi bir sıkıntı işareti var mı diye anlamaya çalışarak, bir süre seyrettim karımı. Artık gülümsemiyordu ama canı sıkkın da görünmüyordu.

"Al bakalım, Gideon." Monica, içinde *waffle* ve beykın olan bir tabak koydu önüme. "Kahve ister misin? Ya da bir mimoza kokteyli belki?"

Yanıt vermeden önce bir kez daha Eva'ya baktım. "Sütsüz bir kahve harika olur, teşekkür ederim."

Monica tezgâhın üstündeki kahve makinasına doğru hareket etti. Ben de ona katıldım.

Boyundan bağlanan mayosunun ipiyle aynı pembeye boyanmış dudaklarıyla gülümsedi bana. "İyi uyudun mu?"

"Kütük gibi." Ki bu doğruydu, ama öyle olması tamamen şanstı. Rüyamda onu başka biri sanan benle, kendini savunmaya çalışan Eva'nın arasındaki bir kavga tüm ev halkını uyandırırdı.

Omzumun üstünden Cary'ye baktım ve sert bakışlarını yakaladım. O görmüştü neler olabileceğini. Eva konusunda

benim kendime güvendiğimden daha fazla güvenmiyordu o da bana.

Monica'nın uzandığı dolaptan bir fincan da ben çıkardım. "Ben alabilirim" dedim ona.

"Saçmalama."

Onunla tartışmadım. Kahvemi koymasına izin verdim, sonra ben de aynısını yaparak karımın kahvesini koydum. Eva'nın sevdiği kadar kremayı da ekledikten sonra her iki fincanın kulplarını tek elimle yakaladım. Sonra Monica'nın bana hazırladığı tabağı aldım ve verandaya yöneldim.

Ben her şeyi yanındaki masaya koyup diğer taraftaki sandalyeye yerleşirken başını kaldırıp bana baktı Eva. Saçlarını açık bırakmıştı. Rüzgârın karıştırdığı sarışın teller, makyajsız yüzünün etrafında uçuşuyordu. Onun bu gerçek ve doğal halini seviyordum. Şimdi ve burada, benim dünyadaki cennetimdi o.

Teşekkür ederim, dedi sadece dudaklarını oynatarak, sonra da bir parça beykını kaptı. Victor benim duyamadığım bir şeyler söylerken hızla çiğneyip yuttu.

"Sonunda, Crossroads'a odaklanacağım" dedi. "Gideon'ın hayır vakfına. Orada aktif olmayı umuyorum. Ve bir de belki okula geri dönerim diye düşünüyorum."

Kaşlarım kalktı.

"Gideon yeni fikirlerini benimle paylaşsın, bana danışsın istiyorum" diye devam etti, doğruca bana bakarak. "Bensiz de yeterince başarılı olmuş besbelli, ayrıca harika bir danışman ekibi de var, ama benimle de iş konuşabilsin ve ben de en azından ne dediğini anlayayım istiyorum."

Elimle göğsüme vurdum hafifçe. *Ben öğretirim sana.*

Bana bir öpücük yolladı. "Bu arada, üç haftadan kısa sürede düğün işini kıvırabilmek için deli gibi meşgul olacağım. Daha davetiyeleri bile seçmiş değilim! Ailenin bir kısmı için izin almak zor olacak, biliyorum. Sen bir e-posta yollar mısın

herkese bu arada? İşi başlatmış olursun en azından?"

Babası konuşurken Eva beykından bir ısırık aldı.

"Bunu konuşmadık" diye yanıtladı, hızla yutarak, "ama onları davet etmeyi planlamıyorum. Annemi reddettiklerinde benim hayatımın bir parçası olma hakkını kaybetmişlerdi. Ve benimle iletişim kurmayı denemişlikleri filan da yok zaten. Umurlarında olacağını sanmam yani."

Kumluk alanın ötesine, suya baktım. Eva'nın anne tarafından akrabalarıyla tanışmaya ben de meraklı değildim. Evlenmeden Eva'ya hamile kaldığı için Monica'yı reddetmişlerdi. Her kim karımın varlığını tatsız buluyorsa, karşıma hiç çıkmasa daha iyiydi.

Konuşmanın Eva tarafını birkaç dakika daha dinledim, sonra Eva veda etti. Koca bir iç çekişle masaya bıraktı telefonunu, rahatlamış gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, yüzüne dikkatle bakarak.

"Evet, bugün daha iyi." Evin içine doğru bir bakış attı. "Milletle beraber yemek istemedin mi?"

"Anti-sosyallik mi ediyorum?"

Çarpık bir gülücük attı. "Hem de nasıl. Ama seni suçlayamam."

Soran gözlerle baktım ona.

"Anneni düğünü planlama işine dahil etmediğimi fark ettim" diye açıkladı.

Sırtımın dikleştiğini çaktırmamak için sandalyeye iyice gömülerek, "Dahil etmek zorunda değilsin" dedim.

Dudakları büzüldü. Bir parça daha beykın aldı ve bana uzattı. Gerçek aşk.

"Eva." Bana bakana kadar bekledim. "O gün senin günün. Keyif almaktan başka hiçbir şey yapmak zorunda hissetme kendini. Ve benimle seviş... ki o da keyif almak kategorisine girmeli zaten."

Gülümsemesini geri getirdi bu. "Ne olursa olsun harika olacak."

Söylenmeyeni dile getirmek bana düştü. "Ama?.."

"Bilmiyorum." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve omuzlarını silkti. "Annemin anne ve babasını düşününce aklıma büyükanne ve büyükbabalar geldi; annen de bizim çocuğumuzun babaannesi olacak. Bunun zor bir durum olmasını istemiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Annemi Eva'yla yaratacağım bir çocukla beraber düşünmek, o an baş edemeyeceğim bir duygu patlamasına neden oldu. "O işi de zamanı gelince düşünürüz."

"Düğünümüz düşünmeye başlamak için doğru yer değil mi?"

"Annemi sevmiyorsun" dedim ters ters. "Daha doğmamış çocukların hatırı için seviyormuş gibi yapma."

Eva ani bir hareketle hafifçe geriye çekildi. Gözlerini kırpıştırarak baktı bana, sonra da kahvesine uzandı. "*Waffle*'lardan denedin mi?"

Hassas konulardan kaçmanın karımın doğasına aykırı olduğunu bildiğim halde, bıraktım kaçsın. Annem konusuna illaki gireceksek, bunu sonra da yapabilirdik.

Fincanını bırakıp eliyle bir parça *waffle* kopardı. Bana uzattı. Barışmak için verilen bir armağandı bu; o niyetle aldım.

Sonra kalkıp elinden tuttum ve kafamı boşaltacak bir yürüyüş için onu kumsala doğru yönlendirdim.

"Bir şey değil."

Başımı çevirince birkaç metre ileride kumda yattığı yerden bana sırıtan Cary'yi gördüm.

"Bavula o bikiniyi koyduğum için müteşekkirsin, biliyo-

rum" diye açıkladı, dizinin üstüne kadar gelen suda dikilen Eva'yı çenesiyle işaret ederek.

Eva'nın saçları ıslaktı ve yüzünden geriye doğru yatırılmıştı. *Aviator* tarzı büyük boy güneş gözlükleri, Martin ve Lacey'le frizbi oynarken gözlerini güneşten koruyordu.

"Sen mi yardım ettin bunu seçmesine?" diye sordu Monica, geniş kenarlı şık şapkasının altından gülümseyerek.

Onun Eva'nın her yerine güneş kremi sürmesini seyretmiştim; benim yapmak istediğim bir işti bu aslında ama ısrar etmedim. Monica bazen çocukmuş gibi annelik ediyordu Eva'ya. Karım bana bakıp gözlerini devirse de bu ilgiden hoşlandığını da görebiliyordum. Annemle benim aramdakinden çok farklı bir ilişkiydi bu.

Annemin beni sevmediğini söyleyemezdim, çünkü seviyordu. Kendine has bir şekilde, belli sınırlar içinde. Monica'nın sevgisi, öte yandan, sınır tanımıyordu ve Eva zaman zaman bunaltıcı buluyordu bunu.

Çok fazla sevilmek mi, çok az sevilmek mi? Hangisinin daha iyi ya da daha kötü olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Tanrı biliyordu ya, ben Eva'yı aklın mantığın ötesinde bir aşkla seviyordum. Denizden gelen ani bir esintiyle kendime geldim. Monica şapkasını tutmaya çalışırken Cary de başını ona doğru döndürmüştü.

"Ettim" diye cevap verdi Cary, yüzüstü dönerek. "Tek parça mayolara bakıp duruyordu, müdahale etmem gerekti. O bikini Eva için yapılmıştı."

Evet. Hem de nasıl. Ona doya doya bakabilmek için dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma dolamıştım. Eva ıslak ve neredeyse çıplaktı ve ben çok azmıştım.

Sanki ondan konuştuğumuzu hissetmiş gibi Eva parmağını kıvırarak beni yanına çağırdı. Başımı salladım ama kumda oturduğum yerden kalkmadan önce birkaç dakika daha bekledim.

Suyun soğukluğu sert bir soluk almama neden oldu ama bir an sonra Eva yanıma gelip kendini bana yapıştırınca buna müteşekkir olacaktım. Bacakları belime dolandı, gülümseyen dudakları ateşli bir öpücüğe doğru büzüşerek dudaklarıma kondu.

"Sıkılmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sonra da öyle bir döndü ki ikimiz de suya devrildik. Eliyle aletimi avuçlayıp hafifçe sıktığını hissettim. Ben soluk almak için yukarı çıkarken o sıyrılıp uzaklaşmıştı, gözlüklerini çıkarıp kıyıya doğru koşmaya çalışırken kahkahalar atıyordu.

Eva'yı belinden yakalayıp ikimizi de alaşağı ettim ve sırtımı kuma vererek düşüşü hafiflettim. Ödülüm, Eva'ın şaşkınlıkla ciyaklaması ve kıvranarak serin, pürüzsüz bedenini bedenime yapıştırması oldu.

Dönüp onu altıma aldım. Yüzümün çevresinden sarkan saçlarımdan yüzüne sular damlıyordu. Bana dilini çıkardı.

"Seyircilerimiz olmasa neler yapardım ben sana" dedim ona.

"Yeni evliyiz biz. Beni öpebilirsin."

Başımı kaldırınca tüm gözlerin üstümüzde olduğunu gördüm.

İki parsel aşağıdaki bir eve yaklaşmakta olan Clancy ve Angus'ı da gördüm aynı zamanda. Evin verandasından gelen ışık parıltısının bir fotoğraf makinası objektifinden kaynaklandığı bu mesafeden bile anlaşılıyordu.

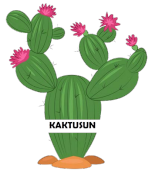
Doğrulmaya başladım ama Eva'nın bacakları bacaklarıma dolandı ve kalkmama engel oldu.

"Beni seviyormuşsun gibi öpsene, şampiyon" diye meydan okudu. "Bakalım yapabiliyor musun?"

Bu sözleri benim ona söylediğim zamanı ve onun nasıl soluğumu kestiğini hatırladım.

Başımı eğerek dudaklarımı dudaklarına mühürledim.

5

Yatak odamın kapısının açıldığını duyduğumda uyumaktan ziyade kestiriyordum. Hafta sonunu deniz kıyısında geçirdikten sonra, enerjik Manhattan'dan eve süzülen sesler beni hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyordu. Kendime New Yorklu demek için daha çok yol kat etmem lazımdı ama bu şehir daha şimdiden ev hissi veriyordu bana.

"Günaydınlar, bebeğim!" diye bağırdı Cary. Sonra yatağımın üstüne zıplayarak neredeyse yataktan düşürecekti beni.

Kalkıp oturdum ve saçlarımı yüzümden çektim. Sonra da Cary'yi ittim. "Fark etmediysen söyleyeyim, geç kalkacağım bu sabah."

"Saat dokuzu geçti tembel teneke" dedi şımarık şımarık, sonra da yüzüstü yatıp ayaklarını havaya kaldırdı arkadan. "İşsizsin anladık da, halletmen gereken bir dünya şey yok mu yahu?"

Bir dalıp bir uyanırken, yapılacaklar listemdeki şeyleri düşünüyordum ben de. Yapılacak öyle çok şey vardı ki, altında ezilecek gibi oluyordum. "Yaa."

"Pek heveslisin."

"Onun için kahve lazım bana. Senden ne haber?" Baktım, zeytin yeşili bir kargo pantolon ile koyu gri, V yakalı bir tişört giymişti. "Senin programında ne var bugün?"

"Yarın podyuma çıkmaya hazır olabilmek için bugün pek

yorulmamam lazım. Şu an için tamamen seninim yani."

Arkama uzanıp yastıklarımı dikleştirdim ve geri geri gidip sırtımı yasladım. "Düğün planlamacısıyla dekoratörü aramam ve davetiye işini de halletmem lazım."

"Bir de gelinlik lazım."

"Biliyorum." Burnumu kırıştırdım. "O bugün listemde değil ama."

"Şaka mı yapıyorsun? Hazır bir elbise bile alsan –ki bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz– herhangi bir tadilat gerekmesi durumunda zaman sorunu yaşayabilirsin, Bayan Koca Memeler ve Dolgun Kıç."

Cary haklıydı. Gideon'la öpüşürkenki fotoğraflarımız pazar günü internetin her yanına yayılınca ben de fark etmiştim, mutlaka özel dikim bir şey bulmam gerektiğini. "Ünlülerin tarzları" tipi bloglarda mayomla ilgili çıkan yazıların sayısı hayrete düşürmüştü beni. Giydiğim bikini artık üretilmediği için kullanılmış olanlarının ikinci el sitelerindeki fiyatları alıp başını gitmişti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Cary" diye itiraf ettim. "Telefonumda kayıtlı moda tasarımcısı filan yok yani."

"Ne kadar şanslısın ki bu hafta Moda Haftası."

Bu beni uyandırdı ve düşünceler kafamın içinde son hızla daireler çizmeye başladı. "Hadi canım? Ben nasıl kaçırmışım onu?"

"Perişan halde sürünmekle meşguldün büyük oranda" diye anımsattı soğuk soğuk. "Annen birkaç defileye katılacak, dirsek temaslarında bulunacak ve binlerce dolar harcayacak nasılsa. Onunla git işte."

Gözlerimi ovalayarak uykumu açmaya çalıştım. "Dün o kadar tepesi attıktan sonra onunla herhangi bir konuda konuşmaya korkuyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, tam bir Monica Kudurması yaşadı."

"Yemin ederim, daha geçen gün onun düğünümü bir tanıtım fırsatına dönüştürmesini tartışmıştık, şimdi basının her türlüsü kâbusmuş gibi davranıyor."

"Hakkını yemeyelim, özel olarak magazin haberlerinden bahsediyordu kadın."

"Başka tür var mı artık günümüzde?" İç geçirdim, annemle bir konuşma daha yapmam gerekecekti, biliyordum. Eğlenceli olmayacaktı. "Niye bu kadar çok kızdığını bilmiyorum. Uğraşsam bulamazdım, Gideon'la benim daha güzel bir fotoğrafımızı. Corinne Giroux'yu çaresizlikten gözü dönmüş göstermek için ideal olmuş."

"Doğru." Gülüşü soldu. "Ve Gideon'ın sana bu kadar düşkün olduğunu görmek de hoş doğrusu. Hafta sonunun çoğunda baston yutmuş gibiydi. Senden soğuduğunu düşünmeye başlıyordum."

"Onun için çok geç." Ses tonumu şen tutmaya çalıştım, ama Gideon'ın en ufak sevgi gösterisi karşısında ne kadar rahatsız olduğunu görmek içimi parçalamıştı. Evliliğimiz dışında tahammül edebildiği en yakın ilişki arkadaşlık gibi duruyordu. "Şahsi bir şey değildi, Cary. Kendi ailesinin evindeki Vidal Yapım partisinde nasıl davrandığını hatırlamıyor musun?"

"Hayal meyal..." Omuz silkti. "Benim derdim de değil zaten. Birkaç arkadaşımı arayıp bu hafta podyumda salınırken birilerinin kulaklarına bir şeyler üfleyebilir miyiz diye sorayım mı? Bikinin interneti patlattı. Herhangi bir tasarımcının senin gelinliğini tasarlamayı reddedeceğini düşünemiyorum bile."

İnilti gibi bir ses çıkardım. Bana özel dikilmiş, gösterişli bir gelinlikle Gideon'ın aklını başından almak ne müthiş bir şey olurdu? "Bilemiyorum. Her şeyin ne kadar hızlı ilerlediği duyulursa çok boktan bir durum olur. Olay bir basın sirkine dönsün istemiyorum. Peşimize garip bir fotoğrafçı filan takıl-

madan hafta sonu tatiline bile gidemiyor oluşumuz yeterince kötü zaten."

"Eva. Bir şey yapmak zorundasın."

Yüzümü buruşturarak itiraf ettim: "Anneme 22 Eylül tarihini söylemedim."

"Söyle hemen. Şimdi."

"Biliyorum."

"Bebeğim" –üfleyerek kaküllerini yüzünden uzaklaştırdı– "istersen dünyanın en iyi düğün planlamacısını tutabilirsin, ama epik bir düğünü –Eva'ya layık bir düğünü– üç beş gün içinde organize edebilecek tek kişi annendir."

"Tarz konusunda anlaşamıyoruz onunla!"

Cary yataktan atladı. "Bunu söylemek istemezdim ama annen en iyisini bilir. Burayı o dekore etti ve senin giysilerini de o alıyor. Senin tarzın onun tarzı *zaten*."

Öfkeyle baktım ona. "Alışveriş yapmayı benden daha çok seviyor."

"Elbette öyle, bal yanak." Bana bir öpücük yolladı. "Sana bir fincan kahve yapayım ben."

Örtüleri atarak yataktan kalktım. Can dostum haklıydı. Kısmen. Ama neyle neyi giyeceğime de kendi başıma karar veriyordum.

Tam annemi aramak için komodinin üstündeki telefonuma uzandığım sırada ekran Gideon'ın yüzüyle aydınlandı. "Selam" diye açtım.

"Sabahın nasıl gidiyor bakalım?"

İşadamı havasıyla, kısa kısa konuşması hoşuma gitmişti. Kocamın aklı işindeydi ama yine de beni düşünüyordu.

"Yataktan yeni kalktım daha, o yüzden bir şey diyemeyeceğim. Seninki nasıl? Manhattan'daki her şeyi alıp bitirdin mi?"

"Tam değil. Rakiplerime de bir şeyler bırakmam lazım. Aksi halde işin eğlencesi kalmaz."

"Karşına çıkan güçlüklere bayılırsın sen zaten." Banyo-

ya geçtim, duşta duraksamadan önce küvette gezindi bakışlarım. Yalnızca kocamı çıplak ve ıslak düşünmek bile azdırıyordu beni. "En başında sana direnmeseydim ne olurdu dersin? Sen sorar sormaz yatağına düşüverseydim?"

"Yine aynı şekilde aklımı başımdan alırdın. Bu kaçınılmazdı. Öğle yemeğini benimle yesene."

Gülümsedim. "Bir düğün planlamam gerekiyor benim"

"Orada bir evet geliyor kulağıma. İş yemeği, ama senin hoşuna gider."

Aynaya bakınca uyurken deliler gibi karışmış saçlarımla yastığın izleriyle kırışmış yanaklarımı gördüm. "Saat kaçta?"

"On ikide. Raúl biraz öncesinde gelip alır seni aşağıdan."

"Sorumlu davranıp hayır demeliyim."

"Ama demeyeceksin. Özledim seni."

Soluğum kesildi. Kimi adamların *seni ararım* dediği gibi kayıtsızca atıvermişti bunu oracığa. Ama Gideon samimi olmadığı bir şeyi söyleyecek adamlardan değildi.

Yine de, sözcüklerin arkasındaki duyguyu da hissetmeyi istedim. "Beni özlemek için fazla meşgulsün."

"Eskisi gibi değil" dedi. Bir duraksama oldu. "Senin burada, Crossfire'da olmaman tuhaf geliyor."

İyi ki gülümsediğimi görmüyordu. Sesinde çok bariz bir şaşkınlık vardı. Onun ofisinden katlarca aşağıda, beni göremediği bir yerde çalışmıyor olmamın onun için bir şey değiştirmemesi gerekiyordu. Ama değiştirmişti.

"Üzerinde ne var?" diye sordum.

"Giysiler."

"Hadi canım. Üç parçalı bir takım elbise mi?"

"Başka türlüsü var mı ki?"

Onun için yoktu. "Ne renk?"

"Siyah. Neden?"

"Düşününce azıyorum." Doğruydu ama sorma nedenim bu değildi. "Kravat ne renk?"

"Beyaz."

"Gömlek?"

"O da beyaz."

Gözlerimi kapatıp onu hayal ettim. O kombinasyonu hatırlıyordum. "İnce çizgili."

O gömlek ve kravat kombinasyonuyla profesyonel havayı tutturabilmek için ince çizgili bir takım tercih ederdi.

"Evet. Eva..." Sesi alçaldı. "Bu konuşma neden aletimi kaldırıyor, hiç bilmiyorum, ama oluyor."

"Çünkü seni gözümün önüne getirdiğimi biliyorsun. Gizemli ve tehlikeli ve deli gibi seksi. Sana bakmanın –hatta sadece aklımdan geçirmenin– beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun."

"Burada buluş benimle. Erkenden. Şimdi gel."

Güldüm. "Sabredersen muradına erersin, Bay Cross. Öğle yemeğine bile ucu ucuna yetişirim ancak."

"Eva..."

"Seni seviyorum." Telefonu kapattım ve aynadaki görüntümle yüz yüze kaldım. Gideon'ın imgesi kafamda hâlâ tazeyken karşımda bana bakan uykulu felaketi çok yetersiz buldum. Gideon'ın beni bırakıp Corinne'e gittiğini sandığım zaman tipimi değiştirmiştim. Sonuca da "Yeni Eva" demiştim. Aradan geçen sürede saçlarım uzayıp önceki omuz hizası uzunluklarını geçmiş, röflemin de yenilenme zamanı gelmişti.

"Giyinik misin?" Cary yatak odasından seslendi.

"Evet." Elinde kahvemle banyoya girdiğinde karşısına geçtim. "Plan değişikliği."

"Öyle mi?" Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Ben duşa giriyorum. Sen de yaklaşık otuz dakika sonra beni araya sıkıştırabilecek harika bir kuaför buluyorsun bana."

"Peki."

"Sonra ben öğle yemeğine gidiyorum ve sen de benim için

bir iki yere telefon ediyorsun. Karşılığında bu akşam seni yemeğe çıkarıyorum. Yerini sen seç."

"Yüzündeki bu ifadeyi biliyorum" dedi. "Aklında bir şey var senin."

"Aynen öyle."

Saçımı yıkamadığım için duşumu çabucak aldım. Banyoda geçen süreyi ne giymek istediğimi düşünerek geçirip, çıkınca hızlıca dolabıma gittim. Doğru elbiseyi bulmak birkaç dakikamı aldı. Parlak beyazdı; kendinden sutyeni ve vücuda oturan lale eteğiyle göğüs ve basen bölgelerini güzelce sarıyordu. Rengi ve pamuklu kumaşı itibariyle rahat bir görünümü vardı ama kesimi hem şık hem de seksiydi.

Doğru ayakkabıları bulmak biraz daha uzun sürdü. Uzun süre ten rengini düşündüm. Sonunda, Gideon'ın gözleriyle aynı renk, deniz mavisi bir çift topuklu sandalette karar kıldım. Ona uyan küçük bir çantam ve aynı parlak mavi ateşe sahip bir çift de opal küpem vardı.

İyi olduğundan emin olmak için her şeyi yatağın üstüne yaydım ve kombinasyona dikkatle bakmak için üzerimde bornozumla biraz geride durdum.

"Hoş" dedi Cary arkamdan yaklaşırken.

"O ayakkabıları ben aldım" diye hatırlattım ona. "Çantayla mücevherleri de."

Gülerek kolunu omzuma attı. "Peki, peki. Kuaförün geldi. Girişteki lere yukarı göndermelerini söyledim."

"Sahi mi?"

"Ortalığı birbirine katmadan seni herhangi bir kuaför salonuna götürmenin bir yolunu düşünemedim. Özel randevuyla gelip saçlarını yapacak güvendiğin birini bulman gerekecek. Bu arada Mario da süper saç keser."

"Peki boya?"

"Boya?" Kollarını indirip bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Elinden yakalayıp odadan dışarı çıkardım onu. "Sabret, çocuğum."

Uçları mora boyanmış havalı saçlarıyla tıknaz bir enerji topuydu Mario. Benden kısa boylu ve gayet kaslıydı. Bir yandan banyoda bir çalışma düzeni kurarken, bir yandan da arada benim de bildiğim isimlerden bahsederek Cary'yle ortak tanıdıkları hakkında dedikodu yapıyordu.

"Doğal sarışın" dedi hayranlıkla, ellerini saçlarıma ilk sürdüğü an. "Sen, canım, az rastlanan bir türdensin."

"Daha da sarışın yap beni" dedim ona.

Bir adım geri giderek top sakalını düşünceli bir şekilde sıvazladı. "Ne kadar daha sarışın?"

"Siyahın zıttı nedir?"

Cary ıslık çaldı.

Mario parmaklarıyla saçlarımı şöyle bir karıştırdı. "Platin rengi röflelerin var zaten."

"Bir tık daha artıralım. Uzunluğu böyle kalsın istiyorum ama sıra dışı bir şeyler yapalım. Daha fazla kat. Uçları da biraz sivriltelim. Gözlerimi çerçeveleyecek şekilde kakül kesebiliriz belki." Biraz daha dik oturdum. "Bunu taşıyabilecek kadar kendinden emin, seksi ve akıllıyım."

Mario Cary'ye baktı. "Sevdim bu kızı."

Can dostum kollarını kavuşturup başını salladı. "Ben de."

Aynadan biraz uzaklaşarak tam etkiyi anlamaya çalıştım. Mario'nun yaptığı şey çok hoşuma gitmişti. Saçlarım parçalı, hafif dalgalı katlar halinde omuzlarımın ve yüzümün etrafına dökülüyordu. Başımın üst kısmını ve yüzümün etrafını yoğun şekilde folyolayarak, alttaki koyu altın tonları de-

ğiştirmeden genel olarak daha açık renk bir saç havası yaratmıştı. Sonra da yalnızca biraz seksi bir volüm verecek kadar kabartmıştı dipleri.

Hafta sonundan kalma bronzluğum, saçlarımın daha da açık görünmesini sağlıyordu. Gri gözbebeklerimi öne çıkarmak için grilere ve siyahlara yüklenerek yaptığım dumanlı göz makyajını biraz abartmıştım. Onu dengelemek için, renksiz bir parlatıcı sürdüğüm dudaklarım dahil, makyajımın geri kalanında soluk renkler kullanmıştım. Aynadaki yansımı Gideon'ın aklımdaki imgesiyle yan yana koyunca istediğim sonucu gördüm.

Kocam, uzun boylu ve esmerdi ve yakışıklının tanımıydı. Saf siyah saçları mürekkep kadar koyu, bir o kadar da parlaktı. Yüzünün biçimli çizgilerine ve gözlerinin çarpıcı rengine dikkat çekecek şekilde koyu renkler giyerdi çoğunlukla. Onun tamamlayıcı zıttı olmayı becermiştim işte. O *yin*se ben de *yang*dım.

Çat diye olmuştu işte. *Güzel* olmuştum.

"Vay canına. Afet!" Oturma odasından aceleyle geçerken baştan aşağı süzdü beni Cary. "Nasıl bir öğle yemeği yahu bu gittiğin?"

Telefonuma bir bakış atarak Raúl'un aşağıda olduğunu bildirmek için attığı mesajın üstünden on dakika geçtiğini gördüm ve sessiz bir küfür savurdum. "Bilmiyorum. İşle ilgili bir şey dedi Gideon."

"Kolunda göz kamaştıracaksın."

"Teşekkürler." Ama daha fazlasını yapmak istiyordum. Gideon'ın cephaneliğindeki silahlardan biri olmak istiyordum. Ama bunu hak etmem gerekiyordu ve ben önümdeki bu zorluğu keyifle karşılıyordum. Eğer bugünkü konuşmalara *herhangi* bir katkım olabilirse mutlu olacaktım. Ama eğer boyumu aşan bir konuysa da Gideon'ın benimle görülmekten gurur duymasını sağlayabilirdim en azından.

"Düğün günü geldiğinde artık hayalarının ağrısından topallıyor olacak adamcağız" diye bağırdı arkamdan. "Bu kadar gösterip de vermemeye çatlar insan sonunda."

"İğrençsin Cary." Sokak kapısını açtım. "İç mimarla düğün planlamacısının numaralarını yazarım sana. Birkaç saat sonra da dönerim."

Asansörü beklemeden yakaladığım için şanslıydım. Ben lobinin dışındaki kaldırıma adım atınca Mercedes'in şoför mahallinden inen Raúl'un beni tepeden tırnağa şöyle bir süzüşünden doğru yolda olduğumu anladım. O profesyonelliğinden ödün vermedi ama ben gördüğü şeyi beğendiğini anladım.

"Kusura bakma, geciktim" dedim bana arka kapıyı tutarken. "Mesaj attığında hazır değildim daha."

Sert yüzünde bir gülümsemenin izi belirir gibi oldu neredeyse. "Bay Cross'un kızacağını sanmıyorum."

Yolda Cary'ye, çatı katının tadilatını yapan iç mimar Blaire Ash ile düğün planlamacısı Kristin Washington'ın telefonlarını gönderip bana onlarla görüşme ayarlamasını istedim. İşimi bitirip de camdan dışarı baktığımda Crossfire'a gitmediğimizi fark ettim.

Tableau One'a vardığımızda çok da şaşırmadım. Popüler restoran Gideon'la arkadaşı Arnoldo Ricci'nin ortak girişimiydi. Gideon onu İtalya'da keşfettiğinde Arnoldo'yu kimse tanımıyormuş. Şimdiyse ünlü bir şefti.

Raúl vale alanına yanaşırken ben de oturduğum yerde öne doğru eğildim. "Biz yemek yerken benim için bir şey yapabilir misin?"

Bana bakmak için başını çevirdi.

"Anne Lucas'ın şu anda nerede olduğunu bulabilir misin? Bugün onu biraz sarsmak için gayet iyi bir gün." Hazır böyle etkileyici bir şekilde giyinmişken, olabildiğince çok fayda sağlayayım diye düşünüyordum.

"Mümkün" dedi dikkatlice. "Bunu Bay Cross'la konuşmam gerekir."

Neredeyse vazgeçecektim. Sonra Raúl'un teknik olarak benim de çalışanım olduğunu hatırladım. Bu rolde ilerlemek istiyorsam işe evden başlamak en iyisi değil miydi? "Hayır, *benim* konuşmam gerekir. Konuşacağım da. Sen sadece Anne'i bul benim için. Gerisini ben hallederim."

"Pekala." Sesi hâlâ isteksiz geliyordu. "Hazır mısınız? Sizi görür görmez fotoğrafınızı çekecekler" dedi çenesiyle ileriyi işaret ederek. Yaptığı hareketi takip edince, girişin hemen dışında dikilen yarım düzine paparazziyi gördüm.

"Amanın." Derin bir soluk aldım. "Pekala."

Raúl indi ve kapımı açmak için arabanın etrafından dolandı. Doğrulduğum anda, zaten güneşli olan gün bir de flaşlarla aydınlandı. Hiç bozuntuya vermeden, hızlı bir yürüyüşle restorana girdim.

Mekân tıka basa doluydu ve aynı anda devam eden bir sürü yüksek sesli konuşmayla uğulduyordu. Buna rağmen neredeyse anında buldum Gideon'ı. O da beni görmüştü. Ben gelmeden söylemekte olduğu şey her neyse dudaklarında donup kalmıştı.

Garson kız bana bir şeyler söyledi ama onu duymadım. Gideon'a fazlasıyla odaklanmıştım; şahane yüzü her zamanki gibi soluğumu kesiyor ama aklından geçenleri hiç açık etmiyordu.

Sandalyesini geriye iterek, güçlü bir zarafetle ayağa kalktı Gideon. Onunla birlikte oturan dört adam önce bana bir bakış attılar, ardından onlar da ayağa kalktı. Yanlarında iki de kadın vardı ve her ikisi de bana bakmak için oturdukları yerde döndüler.

Gideon'ın gizemli bakışlarının odağı olarak üzerimde topladığım tüm o gözleri görmezden gelmeye çalışarak ama gülümsemeyi de unutmadan, salonun arka tarafına doğru yer-

leştirilmiş büyük yuvarlak masalarına doğru dikkatli adımlarla yürüdüm ahşap zeminde.

Gideon'ın koluna uzanırken elim titriyordu biraz. "Geciktiğim için özür dilerim."

Kolunu bana doladı ve dudaklarını şakağıma dokundurdu. Parmakları neredeyse can acıtan bir basınçla belimi sıkınca geri çekildim.

Öyle ateşli bir ciddiyetle ve öyle şiddetli bir aşkla bakıyordu ki bana, nabzım tekledi. Hoşnutluk duygusu her tarafıma yayıldı. O bakışı biliyordum, baş etmekte zorlandığı küçük bir heyecan dalgası yaratmıştım onda, anlıyordum. Bunu hâlâ yapabildiğimi bilmek güzeldi. Düğünde karşısına en doğru gelinlikle çıkmak için elimden geleni yapmayı istememe neden oldu bu.

Masadaki herkese baktım. "Merhaba."

Gideon bakışlarını yüzümden çekti. "Karım Eva'yı size takdim etmek benim için bir zevktir."

İrkilerek kocaman gözlerle baktım ona. Dünya âlem bizi sadece nişanlı olarak biliyordu. Evlendiğimiz gerçeğini etrafa duyurmaya başladığını fark etmemiştim.

Gözlerindeki ateş yumuşacık, keyifli bir bakışa dönüştü. "Bunlar, Crossroads Vakfı'nın yönetim kurulu üyeleri."

Yaşadığım şok o kadar büyük bir hızla sevgi ve minnete dönüşmüştü ki başım döndü. Düşmeyeyim diye tuttu beni –her zaman ve her anlamda yaptığı gibi. Kendimi bir parça kapılmış gidiyor gibi hissedebileceğim bir anda tutunacak başka bir şey veriyordu bana.

Herkesi tanıttıktan sonra sandalyemi tuttu bana. Öğle yemeği, mükemmel yiyecekler ve yoğun konuşmalar arasında gelip geçti. Crossroads'u Gideon'ın web sayfasındaki biyografisine ekleme fikrimin vakıf sayfasına yönelen trafiği yükselttiğini ve Crossroads sayfası için önerdiğim düzenlemelerin uygulamaya konmuş olduğunu ve bunun yardım başvu-

rularını artırdığını duymak beni mutlu etti.

Ve Gideon'ın bana bu kadar yakın oturarak masanın altından elimi tutmasına da bayıldım.

Bana ne düşündüğümü sorduklarında başımı iki yana salladım. "Bu noktada size değerli bir şeyler önerecek donanıma sahip değilim. Harika bir iş çıkarıyorsunuz hepiniz."

CEO, Cindy Bello kocaman bir gülümsemeyle baktı bana. "Teşekkür ederiz, Eva."

"Yönetim kurulu toplantılarına katılıp iyice bilgilenmek isterim. Fikirlerimle katkıda bulunamazsam da yardım edecek başka bir yol bulabileceğimi ümit ediyorum."

"Hazır sözü açılmışken," diye lafa girdi operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı Lynn Feng, "bizden yardım alan birçok kurum, minnet ve teşekkürlerini Crossroads'a ifade etmek istiyor. Aynı zamanda bağış toplamaya da yarayan hayır yemekleri veriyorlar. Vakıf adına Gideon'ın bu yemeklere katılmasını çok isterler, ama onun yoğun programı çoğunlukla buna imkân vermiyor."

Gideon'ın omzuna doğru yaslandım azıcık. "Onu sizin adınıza biraz zorlamamı mı istiyorsunuz?"

"Aslında" dedi gülümseyerek, "Gideon bu gibi durumlarda senin onun yerini alabileceğin fikrini attı ortaya. Şahsen gidip vakfı temsil etmenden bahsediyoruz yani."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şaka yapıyorsunuz."

"Kesinlikle yapmıyorum."

Bakışlarım Gideon'a döndü. Onaylayan bir ifadeyle başını yana eğdi.

Bu fikre aklımı yatırmaya çalıştım. "Benden pek teselli ödülü olmaz gerçi."

"Eva." O tek sözcükle bir dünya kınamayı ifade edebilmişti Gideon.

"Alçakgönüllülük yapmıyorum" diye karşı çıktım. "İnsanlar niye beni dinlemek istesinler ki? Sen başarılısın, çok zeki-

sin ve harika bir hatipsin. Konuşma yapsan bütün gün dinleyebilirim seni. Senin ismin yeter biletleri satmaya. Senin yerine beni önermekse şeye neden olur sadece... mecburiyete. O da faydalı olmaz."

"Bitti mi söyleyeceklerin?" diye sordu sakince.

Gözlerimi kısarak baktım ona.

"Hayatındaki insanlara ve onlara nasıl yardım ettiğine bir baksana." Bana yardım ettiğin gibi. Bunu söylemedi ama söylemesi de gerekmiyordu. "Kafana koyarsan çok güçlü bir mesaj verebilirsin insanlara."

"Ayrıca belirtmeliyim ki," diye araya girdi Lynn, "Gideon gidemediğinde bizden biri gidiyor onun yerine." Geri kalan yönetim kurulu üyelerini işaret etti eliyle. "Cross ailesinden birinin şahsen katılması harika olur. Kimse düş kırıklığına uğramaz."

Cross ailesi. Sert bir soluk almama neden oldu bu. Geoffrey Cross arkasında başka bir aile üyesi bırakmış mıydı, bilmiyordum. Gideon'ın, babasının kötüye çıkan adını hafızalarda tutan en göze görünür kişi olduğu tartışma götürmezdi.

Herkes tarafından bir dolandırıcı ve bir korkak olarak tanınan adam değildi kocamın hatırladığı. Onu seven ve onunla ilgilenen bir babaydı. İnsanların Cross adıyla bağdaştırdıkları şeyi değiştirme ihtiyacının verdiği hızla çok çalışmış, çok şey de başarmıştı Gideon.

Şimdi ben de aynı ismi taşıyordum. İleride bir gün, bunu taşıyan çocuklarımız da olacaktı. Soyadımızı çocuklarımızın gurur duyacağı bir şey haline getirmek sorumluluğunu Gideon kadar ben de üstlenmiştim artık.

Gideon'a baktım.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, bütün dikkatiyle baktı bana. "Aynı anda iki yerde" diye mırıldandı.

Sanki biri göğsümün içinde kalbimi tutmuş sıkıyordu. Bu kadarı beklediğimden fazlaydı ve beklediğimden önce olmuş-

tu. Gideon kendisi için son derece kişisel, çok özel ve kimliğinin vazgeçilmez bir parçası olan bir yere getirmişti işi doğruca. Benim için de çok büyük anlam taşıyan ve üstüne kendi damgamı vurabileceğim bir meseleye...

Tüm mücadelelerinde olduğu gibi, adının üzerindeki lekeyi temizlemek için de tek başına bir savaş veriyordu Gideon başından beri. Bana bu işte ona katılmamı isteyecek kadar güvenmesi, parmağımdaki yüzük kadar harika bir ilan-ı aşktı benim için.

Elini daha bir sıkı tuttum. Sadece bir bakışla, ne kadar duygulandığımı anlatmak istedim ona. Bağlı ellerimizi dudaklarına götürürken onun bakışları da aynı şeyi söylüyordu bana. *Sen seviyorum.*

Garson tabaklarımızı toplamaya geldi.

"Daha konuşacağız bu konuyu" dedi yüksek sesle. Sonra diğerlerine baktı. "Kısa kesmek zorunda olduğum için üzgünüm ama öğleden sonra bir toplantım var. Yüce gönüllülük edip Eva'yı size bırakabilirdim ama bunu yapmayacağım."

Gülümsemeler ve kahkahalar yayıldı masada.

Bana baktı. "Hazır mısın?"

"Bir dakika ver bana" diye mırıldandım, onu ihtiyacım olan şekilde öpebilme fırsatını dört gözle bekleyerek.

Gözlerindeki ışıltı, aklımdan geçenleri tam olarak biliyor olabileceğini düşündürdü bana.

Lynn ve Cindy de ayağa kalkarak benimle birlikte tuvalete geldiler.

Restoranın içinde ilerlerken Arnoldo'ya bakındım ama göremedim. Food Network kanalındaki programını ve diğer sorumluluklarını düşününce çok da şaşırmadım buna. O ilişkiyi tamir etmeyi ne kadar istesem de, her şeyin ancak zamanla anlaşılabileceğini biliyordum. Kocamı ne kadar çok sevdiğimi ve onu koruyup onun her şeyi olmayı hayatımın merkezine koyduğumu eninde sonunda görecekti Arnoldo.

Gideon'la birbirimizi zorluyor, değişip gelişmeye yöneltiyorduk. Bazen bir şeyleri başarmak ya da önemli bir şeyi anlatabilmek adına birbirimizi incitiyor olmamız Dr. Petersen'ı endişelendirse de bir şekilde işliyordu bu bizim için. İhanet dışında her şey için affedebilirdik birbirimizi.

Başkalarının, özellikle de yakınımızdakilerin, bize dışarıdan bakıp bu ilişkinin nasıl ve neden yürüdüğünü, yürümesinde bir fayda olup olmadığını merak etmeleri kaçınılmazdı. Kendimizi, birbirimizi zorladığımızdan çok daha fazla zorladığımızı anlayamıyorlardı; ve ben kendim de bunu ancak yeni yeni kavramaya başladığımdan, onları suçlamıyordum bunun için. Kendimizin olabilecek en iyi şekli ve diğerinin ihtiyaç duyduğu şey olabilmek istiyorduk çünkü.

Tuvaletten çıkıp ellerimi yıkadıktan sonra aynada kendime bakıp saçlarımı kabarttım. Mario nasıl yapmıştı bilmiyorum ama dokundukça daha da hacim kazanan bir şekilde kesmişti saçımı.

Aynada Cindy'nin gülümsemesini yakalayınca önce biraz utandım. Ama sonra o da koyu kırmızı bir ruj çıkarınca rahatladım.

"Eva. Neredeyse tanımayacaktım seni. Saçlarına yaptığın şeye bayıldım."

Aynada, benimle konuşan kişiyi aradı gözlerim. Kısacık bir an için kadını Corinne sandım ve kalp atışlarım hızlandı. Sonra yüzüne dikkat ettim.

"Merhaba." Dönünce Ryan Landon'ın karısıyla yüz yüze geldim. Angela'yla ilk karşılaştığımda, saçlarının uzunluğunu gizleyen şık bir topuz yapmıştı. Açık olunca, sırtının ortasına kadar inen düz bir perde oluşturmuştu uzun siyah saçları. Uzun boylu, ince yapılıydı, gözleri uçuk bir gri-mavi tonundaydı. Yüzü Corinne'inkinden daha uzundu ve hatları biraz daha az mükemmeldi ama yine de fıstık gibiydi.

Kayıtsız bakışlarla ve çaktırmadan, öyle bir süzdü ki be-

ni tepeden tırnağa, yaptığının bu olduğundan bile emin olamadım. İyi numaraydı. Ben ustalaşmamıştım daha bu konuda. Şehrin yeni seçkinleri arasında yerimi aldıkça sadece basın değil, başkaları tarafından da sürekli mercek altına alınacağım dank etti o an kafama. Buna hazır değildim. Annemin sosyete güzeli eğitimi ve kuralları da işime yaramayacaktı, orası kesindi.

Angela gülümseyerek yanımdaki lavaboya geçti. "Seni görmek ne güzel."

"Seni de." Landon'ın Gideon'a olan garezini öğrendiğim için tetikteydim. Ama kocasının reklam işini almaya çalışmıyordum artık. Eşitlenmiştik onunla. Neredeyse eşitlenmiştik diyelim. Benim kocam daha genç, daha zengin ve daha seksiydi. Ve Angela da bunu biliyordu.

Cindy ile Lynn işlerini bitirerek çıkışa doğru ilerlemeye başladılar. Ben de onlara ayak uydurdum.

"Sana şeyi soracaktım..." diye söze başladı Angela.

Duraklayıp soran gözlerle baktım ona. Diğer kızların çıkmasıyla baş başa kalmıştık.

"Bu hafta Grey Isles defilesine gidecek misin diye merak etmiştim. Yakın arkadaşın –hani şu birlikte yaşadığın– onların son kampanyasının reklam yüzü, değil mi?"

Zor da olsa yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Bunu niye soruyordu bana? Anlayamıyordum, çünkü açık ve masum yüzünde bir şeyler çevirdiğine dair en ufak bir iz yoktu. Olmayan bir gizli emel arıyordum belki de. Ya da bu oyunu onun kadar iyi oynamak için ihtiyacım olan becerilere sahip değildim henüz.

Çünkü o besbelli ilgileniyordu benimle. Sadece Gideon'la olan ilişkimle değil, tüm ilişkilerimle. Dedikoduları takip ediyordu. Neden?

"Moda Haftası defilelerinin hiçbirine gitmeyi planlamıyorum" diye yanıtladım dikkatlice.

Gülümsemesi solarken gözlerinin parlaması daha da gerdi beni. "Çok yazık. Beraber gideriz belki diye düşünmüştüm."

Aklından geçenleri hâlâ okuyamıyordum ve bu da beni biraz delirtiyordu. İlk tanıştığımda hoş bir insan gibi görünmüştü gözüme, ama o zaman sessiz kalmış, konuşma işini tamamen kocasına ve LanCorp ekibinin geri kalanına bırakmıştı. Kocasının kocamdan nefret ettiğini açık açık söyler miydi? Ne o ne de Landon, Gideon'la aralarında bir düşmanlık olduğuna dair en ufak bir ipucu vermişlerdi bana. Ama öte yandan, bir teklif talebi toplantısı sırasında lafı geçecek bir konu da değildi bu.

Ya da belki bilmiyordu Angela?.. İntikam arzusu Landon'ın kendine sakladığı bir konu olabilirdi.

"Bu sefer olmaz" dedim. Belki ileride kullanabilirim düşüncesiyle, açık kapı bırakmıştım mahsus. Angela göründüğü kadar masum ve zararsız olabileceği gibi çok daha kurnaz da olabilirdi. Her iki durumda da, kocası Gideon'ın kötülüğünü isteyen biriyle arkadaşlık etmezdim, ama *düşmanlarını kendine yakın tut* diye de boşuna dememişlerdi.

Ellerini hızla kurutup benimle birlikte çıkışa doğru yürüdü. "Belki başka bir zaman."

Tuvaletin göreceli sessizliğinden sonra restoran, fondaki müziğe eklenen çatal bıçak şakırtıları ve insan sesleriyle şamatalı ve gürültülü geldi. Tam koridordan çıkıp ana yemek salonuna girmiştik ki Ryan Landon masasından kalkıp karşınıza dikildi. Restoranın hiçbir masası kötü değildi aslında, ama Landon'ınki de harika sayılmazdı. Gideon'ın haberi var mıydı onun Tableau One'da yemek yiyeceğinden acaba? Şaşırmazdım buna. Bir keresinde onun gece kulüplerinden birinde kullandığım kredi kartımdan izimi sürmüş adamdı ne de olsa benim kocam.

Landon uzun boyluydu ama Gideon kadar değildi. Bir sek-

sen filandı belki, kahverengi saçları dalgalı, gözleri ise kehribar rengiydi. Bir alfa erkeği olarak, formda ve yakışıklıydı, rahat bir gülümsemesi ve hep gülmeye hazır bir hali vardı. Tanıştığımızda onu sempatik ve karısına karşı çok ilgili bulmuştum.

"Eva" diye selamladı beni, bakışları bir an için benden öteye, arkamda duran karısına kaydı. "Ne hoş bir sürpriz."

"Merhaba Ryan." Aralarındaki bakışmayı yakalayabilmiş olmayı çok isterdim. Eğer arkamdan bir şeyler çeviriyorlarsa bunu bilmeye fazlasıyla ihtiyacım vardı.

"Ben de tam senden bahsetmiştim bugün. Waters Field & Leaman'dan ayrıldığını duydum."

Tuvalette hissettiğim uyarı ürpertileri iyice arttı. Bu tehlikeli sosyal oyunları oynamaya hazır değildim. Gideon herkesle karşı karşıya gelecek beceriye sahipti –adam oyun alanının hâkimiydi, yahu– ama ben değildim. Bizi seyrediyor mu diye dönüp bakmamak için büyük çaba harcıyordum.

Alışık olmadığım zeminde doğaçlama yaparak ilerledim. "Daha şimdiden özledim orayı, ama neyse ki Gideon'la ben Mark'ı bırakmıyoruz."

"Evet, harika şeyler duydum onun hakkında."

"İşini gerçekten iyi bilir. Mark, Kingsman Votka kampanyası üstünde çalışırken tanıştım ben Gideon'la."

Landon'ın kaşları havaya kalktı. "Hiç aklıma gelmezdi."

Gülümsedim. "Çok iyi ellerdesin. Mark en iyisidir. Onunla yeniden çalışacağımı bilmesem ayrıldığıma daha çok üzülürdüm."

Gözümün önünde taktik değiştirdi. "Şey... Biz o kampanyayı LanCorp'un kendi reklam ekibinin yürütmesine karar verdik. Gerçekten sıra dışı bir iş çıkarabileceklerini hissediyorlardı ve ben de, madem onları bunun için işe aldım, bırakayım onlar yapsınlar, dedim."

"Hmm. Ortaya çıkaracakları işi görmek için sabırsızlanı-

yorum." Bir adım uzaklaştım. "İkinizi de yeniden görmek harika oldu. Afiyet olsun size."

Bana güle güle dediler; masama doğru döndüm ve Gideon'ın yönetim kurulu üyeleriyle derin bir konuşmaya dalmış olduğunu gördüm. Yaklaştığımın farkında olmadığını sanmıştım ama ben masaya ulaşmadan hemen önce ayağa kalktı, hem de hiç bakmadan.

Masadakilere veda ettik ve Gideon'ın eli belimin arkasında, restorandan çıktık. Elini orama koymasına bayılıyordum; sarsılmaz dokunuşu yönlendiriyordu beni. Sahipleniciydi.

Angus Bentley'yle bekliyordu yolun kenarında. Fırsattan istifade bir sürü fotoğrafımızı çeken paparazziler de öyle. Arka koltuğa yerleşip trafiğin içine karışınca rahatladım.

"Eva."

Gideon'ın pürüzlü sesinin tınısı tenimin her yanını ürpertti. Ona doğru bakıp gözlerindeki ateşi gördüm. Bir an sonra yüzümü ellerinin arasına almış dudaklarını dudaklarıma dayamıştı. Soluğum kesildi, ani açlığı şaşırtmıştı beni. Dili ağzımın derinliklerini okşuyor, kanımda her zaman kaynayıp duran o ihtiyacı karıştırıp coşturuyordu.

"Çok güzelsin" dedi ellerini saçlarımın arasına sokarak. "Sürekli değişiyorsun. Bugünden yarına karşıma kim çıkacak bilemiyorum."

Gülerek ona sokuldum ve öpüşüne onu her şeyimle öperek karşılık verdim. Ağzının verdiği hisse, bana teslim olduğunda her zamanki sertliklerinden uzaklaşıp yumuşayan ve onu daha da yakışıklı hale getiren hatlarına bayılıyordum. "Seni boş bırakmamam lazım, şampiyon."

Gideon beni kucağına aldı, elleri her yanımda dolaşıyordu. "Seni istiyorum."

"Umarım öyledir" diye fısıldadım, dilimi alt dudağının kenarında gezdirerek. "Hayatının sonuna dek bana mahkûmsun."

"Yeterince uzun değil." Başını yana eğerek ağzımı yeniden

teslim aldı, ensemdeki eliyle beni sımsıkı tutmuş, güçlü ve hızlı dil darbeleriyle öpüyordu. Sevişir gibiydi. Dilinin dokunuşunu her yerde hissediyordum.

Angus'ın orada olduğunun fena halde farkında olarak, rahatsızca kıvrandım. "Gideon!"

"Benim eve gidelim" diye fısıldadı, şeytan kadar baştan çıkarıcıydı. Kalçalarıma dayanan sert aleti, seks, günah ve karşı konulmayacak güzellikte zevklerin vaadiyle tahrik ediyordu beni.

"Toplantın var" dedim soluk soluğa.

"Siktir et toplantıyı."

Bir kahkahayı daha bastırıp içime atarak ona sarıldım ve kokusunu içime çekmek için burnumu boynunun kıvrımına yasladım. Her zamanki gibi müthiş kokuyordu. Parfüm kullanmıyordu Gideon. Sadece teninin o temiz, yabansı kokusuyla, tercih ettiği banyo sabunun hafif izleri vardı.

"Kokuna bayılıyorum" dedim alçak sesle, yüzümü tenine sürterek. Öylesine sıcaktı; hayat, enerji ve güçle atan bedeni öyle ateşli ve sertti ki. "Bir şey var senin kokunda. İçimde bir yerlere dokunuyor. Senin bana ait olduğunu hissettiren şeylerden biri bu."

Hırlama gibi bir ses çıkardı. "O kadar sertleştim ki" dedi dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. Kulak mememi ısırdı, hissettiği şehvet için beni cezalandırıyordu bu küçük acıyla.

"O kadar ıslağım ki" diye fısıldadım ben de ona. "Bugün beni çok mutlu ettin."

Göğsü düzensiz bir solukla genişlerken elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. "Güzel."

Geri çekilip onun kendini toparlamasını seyrettim. Kontrolünü o kadar nadiren yitirirdi ki. Bunu ona yapabiliyor olmak çok heyecan vericiydi. Daha da heyecan verici olanı, karşısına çıktığım andan beri, dışarıdan bakan diğer insanlara en ufak bir şey hissettirmeden, aslında sürekli o ince çiz-

gide yürüdüğünü bilmekti. Gideon'ın kendini kontrol becerisi çok büyük bir tahrik unsuruydu benim için.

Parmak uçlarım yakışıklı yüzünde gezindi. "Teşekkür ederim. Bugün bana verdiğin şey için teşekkür az kalır, ama teşekkür ederim."

Gözlerini kapattı. Alnını alnıma dayadı. "Bir şey değil."

"Saçlarımı beğendiğine sevindim."

"Kendini güvenli ve seksi hissetmen hoşuma gidiyor."

Burnumu burnuna sürttüm; ona olan aşkım içimde başka hiçbir şeye yer kalmayacak şekilde dolduruyordu içimi. "Ya kendimi öyle hissetmek için saçlarımı mora boyamaya ihtiyacım olursa?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. "O zaman mor saçlı bir karım olur ve ben de onu beceririm."

Elini kalbimin üstüne koydu ve fırsattan istifade mememi sıktı. "İçerisi aynı kaldığı sürece, gerisi yalnızca ambalaj."

Romantik olmanın tehlikeli derecede yakınlarında dolaştığını ona söylemeyi düşündüm bir an, ama sonra bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Landon'ları gördün mü?" diye sordum onun yerine.

Gideon geri çekildi. "Seninle konuştular."

Gözlerimi kıstım. "Orada olacaklarını biliyordun, değil mi?"

"Sürpriz olmadı."

"Ketumlukta üstüne yok" diye yakındım. "Siz erkekler hep böylesiniz. Angela Landon, Grey Isles defilesine beraber gitmeyi teklif ederken benimle kafa mı buluyordu, yoksa ciddi miydi, anlayamadım."

"Belki ikisinden de biraz vardır. Ne dedin?"

"Gitmeyeceğimi." Onu öpüp yeniden kendi yerime geçtim kollarından sıyrılarak. Biraz direndi ama sonunda bıraktı. "Corinne olsa, bilirdi onu nasıl idare edeceğini." İç geçirdim. "Muhtemelen Magdalene de. Annem, kesinlikle."

"Sen de iyi iş çıkarmışsın. Landon'dan ne haber?"

Dudaklarımı büzdüm. "Mark'ı ne kadar sıkı bağlamış durumdasın?"

Sorgulayıcı bir bakış attı bana. "Ne yaptın?"

"Seninle Mark'la çalıştığın sırada tanıştığımız için Mark'la aramızda güçlü bir bağ olduğundan söz ettim. Gelecekte onunla beraber çalışmak için sabırsızlandığımızı da söyledim."

"Landon'ın Mark'a iş teklif edip etmeyeceğini görmek istedin."

"Landon'ın işi nereye kadar götüreceğini merak ediyorum, evet. Mark'tan yana endişem yok. Mark sadıktır ve detaylarını bilmese de işten ayrılmamın kısmen LanCorp'la ilgili olduğunu biliyor. Artı, Cross Holding'de en üst kademeden torpili var. LanCorp'ta sıradan bir çalışan olacak sadece. Aptal değildir."

Gideon yeniden arkasına yaslandı. Onu bu kadar iyi tanımasam, sadece rahat etmeye çalışıyor diye düşünebilirdim. "Ve benim sana Landon'ın saikleri konusunda doğruyu söyleyip söylemediğimi görmek istiyorsun."

"Hayır." Elimi bacağının üstüne koydum ve oradaki gerilimi hissettim. Hem annesi hem babası yarı yolda bırakmışlardı onu. Gideon'ın istisnasız herkesin ona aynı şeyi yapmasını bekleyen bir tarafı olduğunu biliyordum. "Sana inanıyorum. Bana söylediğinde de inanmıştım zaten. Benim ihtiyacım olan tek kanıt senin sözündür."

Uzun bir an boyunca bana baktıktan sonra elimi sıktı. Çok. "Teşekkür ederim."

"Ama belki sen bunu bana ispatlama ihtiyacı hissetmişsindir?" diye sordum kibarca. "Landon'ın rezervasyon yaptırdığını duymuşsundur. Beni Crossroads Vakfı'nın yönetim kuruluna takdim etmek istiyorsundur. Tableau One'da toplanırsak ve ben de orada Landon'la karşılaşırsam bir taşla iki

kuş vurmuş olursun. Gerçi karşılaşma konusunda şansa bırakılmış çok şey vardı."

"Landon tuvaletlerin oraya oturtulduğu için pek de yoktu."

"Belki tuvalete gitmeyecektim."

Gideon bir bakış attı bana.

"Kesin bir şey değil ki" diye karşı çıktım.

"Sen bir kadınsın" dedi karşılık olarak, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Gözlerimi kıstım. "Bazen seni dövmek istiyorum."

"Haklı çıktım işte, ne yapabilirim."

"Konuyu saptırıyorsun."

Dudakları bir an için gerildi. "Beni onun yüzünden terk etmiştin. O olaydan sonra onu bir kez daha görmene ihtiyacım vardı."

"Bu tamamen doğru değil, ama peki. Neyin peşinde olduğunu anlıyorum." Biraz canım sıkılmıştı, yeni kaküllerimi gözümün önünden çektim. "Landonların olayını tam anlayamadım yine de. Adam karısından biraz daha kolay ama ikisi de samimi rolünü iyi oynuyorlar. Ve bir ekipler."

"Sen ve ben de bir ekibiz."

"Oluyoruz yavaş yavaş. Benim kendi üstüme düşeni daha iyi yapmayı öğrenmem lazım."

"Benim bir şikâyetim yok."

Gülümsedim. "Çuvallamadım, ama bu iyi bir iş çıkarmakla aynı şey değil."

Parmakları hafifçe yanağıma dokundu. "Çuvallasan da umurumda olmaz, gerçi senin çuvallama tanımın benimkinden çok farklıdır eminim. Saçların yeşil olsa, mor olsa ya da seçeceğin herhangi başka bir renk olsa da umurumda olmaz, gerçi sarışın halini daha çok sevdiğimi söylerim. Benim tek istediğim *sensin*."

Başımı çevirip avcunun içini öptüm. "Angela Corinne'e benziyor."

Şaşkın bir kahkaha patlattı. "Hayır, benzemiyor."

"Aman Tanrım, hem de nasıl benziyor! Yani, ikiz gibi filan değil tabii. Ama saç ve beden tipi olarak."

Gideon kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Sence Landon senin idealindeki kadına benzeyen birini tercih etmiş olabilir mi?"

"Bence senin hayal gücün aldı başını gidiyor." Daha söyleyeceklerim vardı ama Gideon parmaklarını dudaklarımın üstüne koydu. "Ve öyle bile olsa, yanlış yapmış, konuşmaya değmez yani."

Burnumu kırıştırdım ona. Çantam bacağımın yanında titreşti, uzanıp telefonumu çıkardım.

Raúl'dan mesaj gelmişti. *İş yerinde.*

Gideon'a göz attım ve onu beni seyrederken buldum.

"Raúl'dan Anne'in izini sürmesini istedim bugün" dedim ona.

Ağzının içinden bir şeyler homurdandı. "Kahrolası bir inadın var" diye söylendi.

"Senin de belirttiğin gibi, kendimi güvenli ve seksi hissediyorum." Bir öpücük yolladım ona. "Merhaba demek için iyi bir gün."

Gözlerini dikiz aynasına doğru kaldırdı. Angus'la göz göze geldiler ve aralarında bir şey geçti. Sonra kocam parlak mavi bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Angus ne derse onu yapacaksın. Zamanı geldiğinde, Angus bunun iyi bir fikir olmadığını düşünürse geri çekileceksin. Anlaşıldı mı?"

Hemen yanıt veremedim, çünkü daha fazla direnç göstermesini bekliyordum. "Peki."

"Ve bu akşam yemek için bana geleceksin."

"Ne zaman pazarlığa dönüştü bu?"

İnatçı ve kesin bir ifadeyle baktı bana yalnızca.

"Cary'ye onu yemeğe çıkaracağımı söyledim, şampiyon. Bugün ben seninleyken o benim için millete telefonlar etti. Sen de gel istersen."

"Hayır, teşekkürler. Yemekten sonra gel."

"Uslu duracak mısın?"

Gözleri muzır muzır ışıldadı. "Sen durursan ben de dururum."

Bu konuya espriyle yaklaşabildiğine göre ilerliyoruz demektir diye düşündüm. "Anlaştık."

Crossfire'ın önünde durduk ve Gideon doğrularak inmeye hazırlandı. Angus kapıyı açmak için arabanın etrafından dolanırken Gideon'a doğru eğilip dudaklarımı uzattım. Yüzümü iki elinin arasına alarak öptü beni, dudakları sıkı ve sahipleniciydi. Tableau One'dan çıktığımızda verdiği külot eriten türden öpücükten farklı olarak, daha tatlı bir öpücüktü bu. Ve kusursuzdu.

Uzaklaştığında soluksuz kalmıştım.

Bir an durup dikkatle baktı bana, sonra tatmin olmuş gibi başını salladı. "İşin biter bitmez cep telefonumdan ara beni."

"Ama ya sen..."

"Ara beni."

Gideon Bentley'nin arkasından çıkıp Crossfire'a doğru yürüdü.

İlk karşılaştığımız günü hatırlayarak, gözden kaybolana kadar seyrettim onu. O gün ben lobideydim ve Gideon benim için geri dönmüştü. Bunu aklımdan çıkarmadım ve şu anda kendimi mahzun hissetmenin bir manası olmadığını düşündüm ama onun uzaklaşmasını seyretmek hiçbir zaman kolay değildi. Çok sayıdaki kusurlarımdan biriydi bu benim ve üzerinde çalışmam gereken bir konuydu.

Daha şimdiden özledim seni, diye mesaj attım ona.

Yanıtı hızlıydı. *Sevindim, meleğim.*

Angus direksiyona geçtiğinde gülüyordum. Dikiz aynasından bana baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Anne Lucas'ın işyeri neredeyse oraya."

"Daha saatlerce çıkmayabilir işten."

"Bence de. Beklerken halledebileceğim bir iki şey var. Eğer yapacak işim kalmazsa başka bir zaman yeniden deneriz."

"Anladım." Bentley'yi çalıştırdı ve yola çıktık. Cary'yi aradım.

"Selam" diye açtı. "Nasıldı yemek?"

"İyiydi." Hızla özet geçtim ona.

"Olaylıymış" dedi ben bitirince. "Şu Landon meselesini tam anladığımı söyleyemeyeceğim, ama zaten senin adamın meselelerinin çoğunu anlayamıyorum ben. Ona kızgın olmayan kimse var mı acaba?"

"Ben."

"Evet, ama sen de vermiyorsun adama."

"Cary, seni öldüreceğim, yemin ediyorum."

Pes kıkırtısı dalgalar halinde geldi hattın diğer yanından. "Blaire'le konuştum. İstersen yarın seninle çatı katında buluşabileceğini söyledi. Sen ona sana uygun olan zaman aralığını mesajla bildirirsen duruma bakacakmış."

"Güzel. Peki Kristin?"

"Ona geliyordum, bebeğim. Bugün bütün gün ofisinde olacakmış, yani istediğin zaman arayabilirmişsin. Ya da e-posta at, öylesi daha kolaysa. Seninle konuşmaya can atıyor.

"Ararım. Sen akşam nerede yiyeceğimizi buldun mu peki?"

"Asya mutfağından yanayım. Çin, Japon, Tayland... öyle bir şey."

"Memnuniyetle. Eve kaçta gelirsin?"

"Henüz emin değilim. Yapacağım bir şey daha var, sonra döneceğim."

"Görüşürüz o zaman."

Ben telefonu kapatırken Angus da yolun kenarındaki boş bir yere yanaşıyordu.

"Muayenehanesi şu karşıdaki binada" diye izah etti, dikkatimi benim tarafımdaki tuğla kaplı binaya yönelterek. Bi-

na çok katlıydı ve cam kapılardan görülebilen küçük, derli toplu bir lobisi vardı.

Anne'i içeride bir hastasıyla –kimle konuştuğunu bilmeden en mahrem sırlarını açık eden biriyle– birlikte hayal ederek kısa bir süre baktım binaya. Bu işler böyleydi. Güvendiğimiz ruh sağlığı uzmanları bizimle ilgili her şeyi bilirken, biz sadece masalarındaki fotoğraflardan ve duvarlarında asılı diplomalarından çıkartabildiğimiz kadarını biliyorduk.

Telefonumdaki kişilerin arasından Kristin'i bulup ofisini aradım. Asistanı hemen bağladı beni.

"Selam Eva. Aranacaklar listemdeydin ama arkadaşın benden önce davrandı. Aslına bakarsan birkaç gündür sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil. Cross'la senin deniz kenarındaki fotoğraflarınızı gördüm. Bana geri dönmediğin için suçlayamam seni. Ama artık bir araya gelip kimi detayları netleştirmemiz gerekiyor gerçekten."

"Tarih 22 Eylül."

Bir duraksama oldu. "Peki. Vay canına."

İnanılmaz kısa bir sürede çok fazla şey istediğimi bilerek yüzümü buruşturdum. Ve bunların zamanında tamamlanmasının epeyce bir paraya mal olacağını da bilerek tabii. "Annemin beyaz, krem ve dore renk paleti konusunda haklı olduğuna karar verdim, oradan ilerleyebiliriz yani. Küçük kırmızı detaylar istiyorum. Mesela gelin çiçeğim açık renkli ama takılarım yakut olacak."

"Hmm... Dur bir düşüneyim. Beyaz masa örtülerinin altına kırmızı damasko etekler, belki?.. Ya da kristal tabakların altına Murano camından supla tabaklar... Bir iki seçenek toparlarım." Poflayarak soluk verdi. "Mekânı gerçekten görmem lazım ama."

"Uçak ayarlayabilirim. Ne zaman gidebilirsin?"

"Mümkün olan en yakın zamanda" dedi Kristin çabucak. "Yarın akşam doluyum ama sabahtan olur."

"Ben bunun üzerinde çalışıp sana detayları bildiririm."

"Haber bekleyeceğim senden. Eva... gelinliğin hazır mı?"

"Şey... hayır."

Güldü. Yeniden konuştuğu zaman sesindeki gerginlik gitmişti. "Seninki gibi bir adamla işleri aceleye getirmek istemeyi anlıyorum ama daha fazla zamanımız olsa her şeyin pürüzsüz ilerleyeceğinden ve gününün mükemmel olacağından daha emin olurduk."

"Ne ters giderse gitsin mükemmel olacak." Başparmağımla yüzüğümün arkasını ovaladım; parmağımda olması içimi rahatlatıyordu. "O gün Gideon'ın doğum günü."

"Vay. Peki o zaman. Olduracağız."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Teşekkür ederim. Görüşmek üzere."

Telefonu kapatıp yolun karşısındaki binaya baktım. Yan tarafında küçük bir kafe vardı. İç mimarla konuştuktan sonra oraya yürüyüp bir latte alacaktım.

Gideon'a mesaj attım. *Düğün planlamacısını yarın sabah Outer Banks'deki eve uçurma işini kimle konuşmalıyım?*

Biraz tuhaf geldi bu soruyu sormak. Emrimde özel jetlerim olacağı kimin aklına gelirdi? Bunları kullanmak benim için sıradanlaşır mıydı bir gün, emin değildim.

Yanıt için bir dakika bekledim. Gelmeyince Blaire Ash'i aradım. "Selam Blaire" dedim, açtığında. "Ben Eva Tramell, Gideon Cross'un nişanlısı."

"Eva. Elbette biliyorum kim olduğunu." Sesi sıcak ve dostaneydi. "Aradığına sevindim."

"Seninle kimi tasarım detaylarını konuşmak istiyorum. Cary benimle yarın görüşebileceğini söyledi."

"Elbette. Sana ne zaman uygun?"

Kristin'le Outer Banks'e gideceğimi düşünerek "Akşam

olur mu?" diye sordum. "Altı suları, mesela?"

Gideon en azından yediye kadar Dr. Petersen'la birlikte olacaktı. Sonra oradan çıkıp eve gelecekti. Bu da bana tasarım planlarımızda bazı şeyleri değiştirmek için yeterince süre veriyordu.

"Bana uyar" dedi Blaire. "Çatı katında mı buluşuruz?"

"Evet, orada görüşürüz. Teşekkürler. Hoşça kal."

Konuşmayı bitirmemle beraber telefonum vızıldadı. Ekrana bakınca Gideon'ın yanıtını gördüm: *Scott ayarlıyor.*

Önce Scott'a sormadığım için kendimi kötü hissederek alt dudağımı kemirdim. *Bir dahakine ona sorarım. Teşekkür ederim!* ☺

Gideon'ın annesi Elizabeth'le iletişim kurmam gerektiğini düşünerek derin bir soluk aldım.

Ön koltukta Angus'ın telefonu çınladı. Telefonu kaldırdı, sonra bana baktı. "Asansörde, aşağı iniyor."

"Aa?" Hayretim afallamaya dönüştü. Nereden biliyordu bunu? Yeniden binaya baktım. Bu da mı Gideon'ındı acaba? Anne'in kocasının çalıştığı binanın onun olduğu gibi?

"Al bakalım, evlat." Angus arka koltuğa doğru uzanarak bir çeyrek dolarlık çapında ve onun üç katı kalınlığında, küçük bir disk uzattı bana. "Bir tarafı yapışkanlıdır. Elbisenin askısının içine takıver."

Telefonumu çantama atıp diski aldım ve baktım. "Nedir bu? Mikrofon mu?"

"Ya bunu takacaksın ya da ben de seninle geleceğim." Özür diler gibi gülümsedi bana. "Endişem senden değil, ondan kaynaklı."

Saklayacak bir şeyim olmadığı için mikrofonu sutyenimin içine takıp Angus'ın açtığı kapıdan indim. Kolumdan sıkıca tuttu ve hızla karşıya geçirdi beni.

Kafeye girmeden önce göz kırptı bana.

Birden kaldırımda bir başıma dikilirken bulmuştum ken-

dimi ve feci şekilde gergindim. Biraz sonra Anne'in lobiden çıkmasıyla hepsi uçup gitti. Leopar desenli anvelop elbisesi, siyah Louboutin'leri ve dik dik yapılmış kızıl saçlarıyla yırtıcı ve canlı görünüyordu.

Çantamı kolumun altına sıkıştırarak ona doğru yürümeye başladım.

"Şansa bak!" dedim ona yaklaşırken.

Tam elini kaldırmış bir taksi çağıracakken dönüp bana baktı. Tilkiye benzeyen yüzüne boş bir ifade yerleşti bir an, sonra tanıdı beni. Yaşadığı şok her şeye değerdi. Kolu yanına düştü.

Tepeden tırnağa süzdüm onu. "Cary'nin etrafındayken taktığın o peruğu atmalısın. Kısa saç daha çok yakışıyor sana."

Anne çabuk toparlandı. "Eva. Ne kadar hoş görünüyorsun. Gideon güzelce parlatıyor seni."

"Evet çok parlatıyor. Her fırsatta." Dikkatini çekti bu söylediğim. "Ne kadar parlatsa doymuyor aslına bakarsan. Sana karşı hiçbir şeyi kalmadı, uğruna kafayı yiyecek başka birini bulmanı öneririm sana."

Yüzü sertleşti. Daha önce hiç gerçek nefreti görmediğimi fark ettim. New York yazının sıcağında bile içim ürperdi.

"Senin ruhun bile duymaz ama" –birkaç adım yaklaştı– "muhtemelen tam şu anda başka birini beceriyordur Gideon. Öyle biridir o, öyle şeyler yapar."

"Onun nasıl bir olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok senin." Yüzüne bakmak için başımı geriye atmak zorunda olmak hiç hoşuma gitmiyordu. "Benim ondan yana hiç kaygım yok. Sen benimle ilgili olarak kaygılanmalısın ama. Çünkü eğer bir daha ona ya da Cary'ye yaklaşırsan karşında beni bulursun. Ve bu da hiç hoş olmaz."

Arkamı döndüm. Yapmaya geldiğim şeyi yapmıştım.

"O bir canavardır!" diye seslendi. "Çocukluğundan beri terapi gördüğünü söyledi mi sana?"

Bunu duyunca durdum. Dönüp üzerine yürüdüm.

Sırıttı. "Doğuştan arızalı o. Henüz sana göstermediği hasta ve sapık yanları var. Senden, tam da kafasındaki peri masalını tamamlayan küçük, tatlı sevgilisinden, saklayabileceğini sanıyor bunu. Kitleler için güzel ve çirkin. Akıllıca bir örtbas hamlesi, ama işe yaramayacak. Gerçek doğasını çok uzun süre bastıramaz."

Tanrım... Hugh konusunu biliyor muydu?

Gideon'ın kendi erkek kardeşinin sapıklıklarının kurbanı olduğunu bile bile nasıl yatmış olabilirdi onunla? Bunu düşünmek o kadar midemi bulandırdı ki, az daha kusacaktım.

Kahkahası cam kırıkları gibi yağdı üstüme. "Gideon özünde kötü ve zalimdir. Seninle işini bitirmeden önce seni mahveder. Eğer daha önce öldürmezse."

Sırtımı dikleştirdim, ellerimi yumruk yaptım iki yanımda. Öfkeden titriyor, o kendini beğenmiş, iğrenç yüzünü yumruklamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Canavarlar kimle evlenir sanıyorsun, aptal orospu?" Ona doğru yürüdüm. "Küçük, tatlı, kırılgan kızlarla mı? Yoksa başka canavarlarla mı?"

Yüzüne doğru uzandım. "Peri masalını doğru bildin. Ama güzel olan Gideon. Çirkin *benim*."

6

"Gideon'ı ürkütücü mü buluyorsun? Sen bir de beni gör!"

Kayıt bittikten sonra uzun bir süre taş gibi hareketsiz oturdum, Eva'nın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Bakışlarım masamdan ayrılıp Angus'ın yüzüne kaydı. "Tanrım."

Hugh'nun benimle ilgili tutmuş olabileceği dosyaları her yerde aramıştık. Bulamayınca da kayıt tutmadığını varsaymıştık. Mantıklı da gelmişti. Suçlarını niye belgelesindi ki?

"Tekrar bakacağım" dedi Angus sessizce. "Evlerine ve muayenehanesine. Kocasının muayenesine. Her yere. Bulacağım onları."

Başımı sallayıp koltuğumu geriye ittim. Derin bir soluk alarak midemdeki bulantı dalgasını bastırmaya çalıştım. Beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

En yakındaki pencereye doğru yürüyüp LanCorp ofislerinin bulunduğu binaya baktım.

"Eva çok iyi idare etti onu" dedi Angus arkamdan. "Anne'in ödünü kopardı. Yüzünde gördüm bunu."

Konuşmalarının güvenlik kamerası kayıtlarını seyretmektense ses kaydını dinlemeyi tercih etmiştim, ama o da yetmişti. Karımı tanıyor, sesini ve tonlamalarını biliyordum. Öfkesini biliyordum. Ve hiçbir şeyin o öfkeyi beni savunmaya giriştiği zamanlardaki kadar süratle ya da şiddetle tepesine çıkarmadığını da biliyordum.

Birlikte olduğumuz kısa zaman zarfında, Eva Corinne'le evinde, annemle çeşitli vesilelerle, Terrence Lucas'la muayenehanesinde ve şimdi de karısıyla onun muayenehanesinde doğrudan sürtüşmeye girmeyi başarmıştı. Karımın kendini bunu yapmak zorunda hissettiğini biliyordum, kendimi geride durmaya ve onun bunu yapmasına izin vermeye zorlamamın nedeni buydu.

Savunulmaya ihtiyacım yoktu. Her zaman yaptığım gibi, kendi başımın çaresine pekala bakabilirdim. Ama artık tek başıma olmadığımı bilmek iyi geliyordu. Daha da iyi gelen şeyse Eva'nın bir manyağın gözünün içine bakabileceğini ve onu ürkütebileceğini bilmekti.

"O bir dişi kaplan." Angus'a döndüm. "Benim de birkaç şeref nişanım var onun pençelerinden."

Angus'ın omuzlarının sert, gergin çizgisi biraz gevşedi. "Senin yanında olacak."

"Geçmişim ortaya dökülürse mi? Evet, olacak."

Bunları söylerken ne kadar gerçek olduklarını fark ettim. İlişkimizde Eva'yı elimde tutabileceğimden emin olmadığım zamanlar olmuştu. Karımı seviyordum ve onun da beni derin bir aşkla sevdiğinden kuşkum yoktu, ama her ne kadar benim için mükemmel olsa da onun da kusurları vardı. Çok sık kuşkuya düşüyordu kendinden. Zaman zaman, kimi durumlarla baş edecek kadar güçlü olmadığına inanıyordu. Ve bağımsızlığının ve iç huzurunun tehdit altında olduğunu hissettiğinde de kendini korumak için kaçıyordu.

Bakışlarım masamın üstündeki fotoğrafına kaydı. Bir şeyler değişmişti, hem de çok yakınlarda olmuştu bu. Beni yaşamak için ihtiyacım olan tek şeyden –kendisinden– mahrum bırakarak uçurumun kenarına itmişti. Onu geri kazanmak için mecburen atladım o uçurumdan isteksizce. Sonuç: Eva artık evliliğimize o ve ben olarak değil, *biz* olarak bakıyordu. Baştaki burukluğum gitmişti. Ne olursa olsun, onu elim-

de tutmak için aynısını gene yapardım, ama bu kez zorlama olmadan yapardım.

"Ona bakabilecek ve güvende tutabilecek olmam hoşuna gidiyor" dedim, daha çok kendime. "Ama her şeyi yitirsem de o yine burada olur. Onun istediği *benim*, hem de bütün arızalarımla."

Para... toplumun gözündeki imaj... Bunlar önemli değildi onun için.

"Arızan filan yok, evlat. Yakışıklılığın başına bela yalnız, orası kesin." Angus'ın ağzı buruk bir gülümsemeyle büküldü. "Ve kızlar konusunda bazı sakat tercihler yaptın, ama kim yapmadı ki? Sen azmışken, onlar da eteklerini kaldırınca hayır demesi zordur."

Angus'ın açık sözlü yorumları hoşuma gitmişti. Anne Lucas'la ilgili düşünceleri bir kenara ittim. Kaygılanarak bir yere varamazdım. Angus ustası olduğu işi yapacaktı. Ben de karıma ve şu anki hayatımıza odaklanacaktım.

"Eva nerede şimdi?" diye sordum.

"Raúl Parker Smith'in Brooklyn'deki stüdyosuna götürüyor onu."

Başımı salladım, Eva'nın biraz sinirini atması gerekiyordu anlaşılan. "Teşekkür ederim, Angus."

O çıktı, ben de günümü yeniden rayına oturtmak için masama döndüm. Eva'yla Crossroads yemeğini araya sıkıştırabilmek için bir düzine şeyi kaydırmam gerekmişti ve şimdi arayı kapatmalıydım. Cep telefonum, masamın füme rengi cam yüzeyinde titreşerek vızladı. Ekranda Eva'nın yüzünü görmeyi umarak baktım ama onun yerine kardeşim Ireland'ınkini gördüm. Telefonu açmadan hemen önce, hafifçe paniğe benzeyen, bildik bir rahatsızlık hissiyle buruldu içim bir an.

Ergen kız kardeşimin hayatının bir parçası olmamın ona ne gibi bir faydası olduğunu anlamıyordum, ama nedense

Eva bunu önemli buluyordu ve ben de onun hatırı için gayret ediyordum.

"Ireland. Bu zevki neye borçluyum?"

"Gideon." Sesi gözyaşlarıyla kesiliyor, şiddetle hıçkırıyordu.

Anında gerildim, ilk öfke dalgası omuriliğim boyunca yükselerek tüylerimi diken diken etti.

"O-okuldan eve geldim, babam beni bekliyordu. Boşanıyorlarmış."

Masamın etrafından dolanıp koltuğuma çöktüm. Kızgınlığım uçup gitmişti.

Ben hiçbir şey diyemeden, Ireland hızla devam etti.

"Anlamıyorum!" Ağlıyordu. "Birkaç hafta önce her şey yolundaydı. Sonra sürekli tartışmaya başladılar ve babam bir otele taşındı. Bir şeyler oldu ama ikisi de bana söylemiyorlar ne olduğunu! Annem durmadan ağlıyor. Babam ağlamıyor, ama ne zaman görsem gözleri kıpkırmızı."

Midem düğüm düğüm oldu gene. Soluklarım hızlandı.

Chris biliyordu. Hugh ile beni. Terrence Lucas'ın kayınbiraderinin suçlarını örtbas etmek için söylediği yalanları. Annemin bana inanmayı, benim için mücadele etmeyi, beni kurtarmayı reddedişini.

"Ireland..."

"Babamın sevgilisi filan mı var sence? Bütün bunları başlatan o. Annem onun kafasının karışık olduğunu söylüyor. Aklını başına toplar nasılsa diyor, ama ben hiç sanmıyorum. Kesin kararını vermiş gibi davranıyor. Onunla konuşabilir misin?"

Telefonu fazla sıkı tutuyordum. "Konuşup ne diyeceğim?"

Selam Chris. Tecavüze uğradığım ve karın da bununla baş edemediği için üzgünüm. Boşanma işi çok fena olmuş. Annemi affedip onunla sonsuza dek mutlu mesut yaşama ihtimalin hiç yok mu acaba?

Chris'in sanki hiçbir şey olmamış gibi karısıyla hayatı-

na devam ettiğini düşünmek bile içimi hınçla dolduruyordu. Birisi biliyordu. Birisi önemsiyordu. Birisi benim kadar imkânsız buluyordu bu bilgiyle yaşamayı. Değiştirebilecek olsam bile değiştirmezdim bunu.

İçimde küçük ve soğuk bir şey bu hesaplaşmadan keyif alıyordu. Nihayet.

"Mutlaka bir şey olmalı, Gideon! İnsanlar bir aydan kısa bir süre içinde birbirlerine deliler gibi âşık olma noktasından boşanma noktasına gelmezler!"

Tanrım. Feci bir baş ağrısıyla tırmalanan ensemi ovaladım. "Terapi belki."

Bastırdığım sert, keyifsiz kahkaha gırtlağımı yaktı. Tüm bunları bir terapist başlatmıştı. İçinden çıkmak için bir başka terapiste gitmelerini önermem amma da ironikti ha.

Ireland burnunu çekti. "Annem babamın da bunu teklif ettiğini söyledi ama o gitmeyecekmiş."

Tatsız, kıs kıs bir gülüş kaçtı o zaman ağzımdan. Dr. Petersen annemin kafasının içini görebilse ne derdi acaba? Acır mıydı ona? İğrenir miydi? Kızar mıydı? Belki de hiçbir şey hissetmezdi. Benim tacize uğramış diğer çocuklardan bir farkım yoktu ve annemin de diğer zayıf, bencil kadınlardan farkı yoktu.

"Üzgünüm Ireland." Ona asla anlatamayacağım kadar üzgündüm hem de. Bütün bunların benim suçum olduğunu bilse neler hissederdi acaba bana karşı? Belki kardeşimiz Christopher gibi o da nefret ederdi benden.

Bu düşünce bir mengene gibi sıkıştırdı göğsümü.

Christopher bana tahammül edemiyordu ama Ireland'ı severdi ve anne-babalarının arasındaki ilişki onun için önemliydi. Ben dışarıdan biriydim. Hep öyle olmuştum. "Christopher'la konuştun mu?"

"O da annem kadar yıkılmış halde. Yani ben de berbat haldeyim ama o ikisi... Onları hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

Yeniden ayağa kalktım, oturamayacak kadar huzursuzdum. *Ne yapmalıyım, Eva? Ne diyebilirim? Sana ihtiyacım varken neden burada değilsin?*

"Babanın sevgilisi yok" dedim, onu elimden geldiği kadar rahatlatmaya çalışarak. "Öyle şeyler yapacak biri değil o."

"O zaman neden boşanma davası açtı?"

Sertçe ofladım. "İnsan neden bitirir evliliğini? Yürümüyordur."

"Bunca yıl sonra, birden mutlu olmadığına karar verdi, öyle mi? Bırakıp gidiyor?"

"Terapiye gitmeyi teklif etmiş ama annem reddetmiş."

"Yani birden annemle ilgili bir derdi oluvermesi annemin suçu, öyle mi?"

Ses Ireland'ındı ama kelimeler annemindi. "Eğer suçlayacak birilerini arıyorsan bu konuda yardımcı olmam."

"Beraber olup olmamaları senin umurunda değil. Muhtemelen benim de bu yaşta bu kadar üzülüyor olmamı aptalca buluyorsundur."

"Bu doğru değil. Yerden göğe kadar hakkın var üzülmeye."

Scott ofisimin kapısının diğer tarafında belirince o yöne baktım ve saatine parmağıyla vurunca da anladığımı belirtmek için başımı salladım. Masasına geri döndü.

"O zaman yardım et de düzelsinler, Gideon!"

"Hey Tanrım. Neden benim elimden bir şey gelebileceğini düşünüyorsun, bilmiyorum."

Yeniden ağlamaya başladı.

Onun bu kadar acı çektiğini duymak ve buna kısmen de benim neden olduğumu bilmek hiç hoşuma gitmiyordu. "Tatlım..."

"En azından biraz akıllarını başlarına getirmeye çalışsan?"

Gözlerimi kapattım. Kahrolası sorun bendim ve bu da çözümün bir parçası olmamı imkânsız hale getiriyordu. Ama bunu söyleyemezdim. "Ararım onları."

"Teşekkür ederim." Yeniden burnunu çekti. "Seni seviyorum."

Sözleri beni öyle bir çarptı ki sersemledim ve ağzımdan küçük bir ses kaçırdım. Ben yeniden sesimi bulamadan Ireland telefonu kapattı ve beni kaçırılmış bir fırsat hissiyle baş başa bıraktı.

Telefonu karşı duvara çarpma isteğimi güçlükle bastırarak yeniden masamın üstüne bıraktım.

Scott kapıyı açıp başını içeri uzattı. "Herkes toplantı odasında sizi bekliyor."

"Geliyorum."

"Bir de, Bay Vidal müsait bir zamanınızda onu aramanızı istiyor."

"Ararım" dedim küçük bir baş hareketiyle, ama üvey babamın adını duyunca içimden homurdanmadan da edemedim.

Raúl mesaj atarak Eva'nın çatı katına çıkmakta olduğunu bana bildirdiğinde saat akşamın dokuzuna yaklaşıyordu. Çalışma odamdan çıkıp Eva'yı antrede karşılamaya gittim. Onu iki eliyle tuttuğu büyük bir kutuyla karşımda görünce kaşlarım kalktı. Raúl, elinde bir çantayla arkasında duruyordu.

Kutuyu elinden alırken bana gülümsedi Eva. "Mekânını işgal etmek için bir şeyler getirdim."

"Buyur et bakalım" dedim, gözlerindeki parlak, muzır ışık büyülemişti beni.

Raúl çantayı oturma odasında yere bırakıp sessizce dışarı süzülerek bizi yalnız bıraktı. Bakışlarımla Eva'yı takip ederek her kıvrımını sıkıca saran koyu renk kot pantolonuyla pantolonun içine soktuğu bol ipek gömleğe baktım. Ayağındaki düz ayakkabılarla benim yalınayak halimden neredeyse otuz santim kısaydı. Saçları omuzlarına dökülüyor, makyajdan arındırılmış yüzünü çerçeveliyordu.

Çantasını kapıya en yakın duran berjere fırlattı. Orta sehpanın orada ayakkabılarını çıkartırken bana bakıp gözlerini çıplak göğsümde ve siyah ipek pijama altımda dolaştırdı. "Uslu duracağını söylemiştin, şampiyon."

"Seni daha öpmediğim bile düşünülürse, çok uslu duruyorum bence." Yemek odasındaki masaya gidip kutuyu bıraktım. İçine bakınca balonlu naylona sarılmış çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir koleksiyon olduğunu gördüm. "Yemek nasıldı?"

"Leziz. Keşke Tatiana hamile olmasaydı, ama sanırım bu durum Cary'nin her şeyi yeniden değerlendirmesini ve biraz büyümesini sağlıyor. İyi bir şey bu."

O konudaki fikrimi söylemesem daha iyi olacağını bildiğimden sadece başımı sallamakla yetindim. "Bir şarap açsam mı?"

Gülümsemesi odayı aydınlattı. "Harika olur."

Birkaç dakika sonra odaya geri döndüğümde şöminenin üstünü fotoğraflarla süslenmiş buldum. İşyerinde dursun diye ona verdiğim, ikimizin fotoğraflarından oluşan kolaj oradaydı. Cary, Monica, Stanton, Victor ve Ireland'ın resimleri de vardı.

Ve Outer Banks'deki evin satın alma sözleşmesini imzaladığımızda onunla paylaştığım, babamla benim deniz kenarında çekilmiş o çok eski fotoğrafımız.

Kadehimden bir yudum alarak değişimi inceledim. Evin ana yaşam alanında hiç kişisel bir şey yoktu daha önce, yani fark... çok büyüktü. Parıldayan ve dikkat çeken cam mozaik çerçeveler de seçmişti Eva.

"Bekâr adam uyarı sistemin devreye girmedi mi hâlâ?" diye dalga geçti Eva, ona uzattığım kadehi alırken

Gülerek baktım ona. "Beni korkutup kaçırmak için çok geç artık."

"Emin misin? Daha yeni başlıyorum."

"Zamanı gelmişti."

"Tamam, o zaman." Omuzlarını silkerek seçtiğim Pinot Noir'dan içti. "Kafayı yemeye başlasaydın, oral seksle yatıştırmaya hazırdım seni."

Aletim kalınlaşıp uzadı. "Bak şimdi sen öyle deyince... biraz soğuk terler boşanmaya başlar gibi..."

Tüylü bir topun sehpanın altından dışarı yuvarlanmasıyla öyle bir sıçradım ki, neredeyse ayaklarımın altındaki Aubusson halıya kırmızı şarap döküyordum. "Bu ne ya?"

Top silkelendi ve ayakkabılarımdan az büyük bir köpek yavrusu haline geldi. Titrek bacaklarının üstünde bana doğru sendeledi. Göbeği beyaz, diğer yerleri büyük oranda siyah ve kahverengiydi; sevinç ve heyecan dolu yüzünün etrafında devasa kulaklar sallanıyordu.

"Sana aldım" dedi karım, kahkaha yüklü sesiyle. "Çok tatlı değil mi?"

Dilim tutulmuş bir halde, minik köpeğin ayaklarıma ulaşıp ayak parmaklarımı yalamaya başlamasını seyrettim.

"Aaa, sevdi seniii." Eva kadehini sehpaya bırakarak dizlerinin üstüne çöktü ve köpeğin ipeksi başını sevmek için uzandı.

Şaşkın şaşkın etrafa bakınırken daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Raúl'un getirdiği çantanın üstünde ve yanlarında içeriye hava girmesini sağlayan file kaplı pencereler vardı.

"Aman tanrım, yüzünün halini görmelisin!" Eva bir kahkaha attı ve köpeği kucağına alıp ayağa kalktı. Kadehimi elimden alıp köpek yavrusunu verdi onun yerine.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için kıvranıp duran tüy torbasını tuttum ve geriye çekilerek, deliler gibi yalamaya başladığı yüzümü kaçırmaya çalıştım. "Köpek yavrusuna bakamam ben."

"Tabii ki bakarsın."

"Köpek yavrusu istemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun."

"Eva... Hayır."

Şarabımı da alıp kanepeye gitti ve ayaklarını altına toplayarak oturdu. "Ben taşınana kadar burası o kadar da boş gelmeyecek artık sana."

Eva'ya baktım. "Köpek lazım değil bana. Karım lazım."

"Şimdi ikisi de oldu işte." Kadehimden içip dudaklarını yaladı. "Adını ne koyacaksın?"

"Köpek yavrusuna bakamam ben" diye yineledim.

Eva dingin bir ifadeyle baktı bana. "Karının sana kutlama armağanı, hayır diyemezsin."

"Kutlama mı?"

"Evliliğimiz bir ayını doldurdu." Kanepeye iyice yaslanıp, hadi-becer-beni bakışı attı bana. "Yazlık eve gidip kutlarız belki diye düşünmüştüm."

Kıpırdanıp duran köpeği daha bir düzgünce tuttum. "Nasıl kutlarız yani?"

"Tam yol."

Aletim anında kalktı ve bu Eva'nın gözünden kaçmadı.

Ereksiyonumun pantolonumda oluşturduğu çadırı gözleriyle okşarken bakışları karanlıktı. "Ölüyorum Gideon" diye fısıldadı, dudakları ve yanakları pespembe olmuştu. "Beklemek istiyordum ama yapamıyorum. İhtiyacım var sana. Hem bugün bizim ay dönümümüz. Eğer o zaman sevişip bunun sadece sen, ben ve aşkımızla ilgili olmasını –başka saçmalıkları karıştırmadan– sağlayamazsak, asla sevişemeyiz demektir ve ben bunun böyle olduğuna inanmıyorum."

Bakakaldım ona.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Köpek yavrusu çenemi deliler gibi yalıyordu ve ben neredeyse fark etmiyordum bile; tüm dikkatim karıma odaklanmıştı. Sürekli şaşırtıyordu beni Eva, hem de en güzel şekillerde. "Şanslı."

Başını yana eğdi. "Ne?"
"Adı bu. Şanslı."
Kahkahayı bastı. "Sapıksın sen şampiyon."

Eva evine gittiğinde, artık yatak odamda ve çalışma odamda yeni köpek kafesleri, mutfağımda da şık su ve mama kapları vardı. Hava geçirmez plastik kutudaki yavru köpek maması kilerimde, yumuşak köpek yataklarıysa evin her odasında yerlerini almıştı. Hatta Şanslı üstüne çişini yapsın diye suni çimden bir alan bile vardı –az önce yaptığı gibi, paha biçilmez halılarımın üstüne koyuvermediği zamanlarda tabii.

Ödül mamaları, oyuncaklar ve kazalara karşı enzim spreyleri dahil tüm malzemelerin girişte, asansörün önünde bekliyor olmasından, karımın başıma bir ev hayvanı sarma planına Raúl ve Angus'ı da ortak ettiğini anlıyordum.

Koyu gözlerinde hayranlığa benzer bir ifadeyle, ayaklarımın dibinde oturmuş beni seyreden köpek yavrusuna baktım. "Ben ne yapacağım bu köpekle yahu?"

Şanslı kuyruğunu öyle bir sallamaya başladı ki kuyrukla beraber tüm arka tarafı da bir yandan bir yana savruluyordu.

Aynı soruyu Eva'ya sorduğumda planını şöyle anlatmıştı: Şanslı benimle beraber işe gelecekti, sonra Angus onu köpek yuvasına –böyle bir şey olduğu kimin aklına gelirdi?– bırakacaktı ve dönüşte de alıp benimle birlikte eve getirecekti.

Asıl yanıt yastığımın üstüne bıraktığı notta yazılmıştı.

Çok Sevgili Gizemli ve Tehlikelim,

Köpekler karakter analizinde mükemmeldir. Eminim artık senin olan bu şirin beagle da neredeyse benim gibi tapacak sana, çünkü o da benim gördüğüm şeyi görecek sende: O müthiş korumacılığı, düşünceliliği ve sadakâti. Sen tam

bir alfasın ve ben sana itaat etmediğimde o edecek. (Bunun hoşuna gideceğine kuşkum yoḳ!) Zamanla, o, ben ve hayatındaki diğer herkes tarafından koşulsuz sevilmeye alışacaksın.

Her zaman ve sonsuza dek seninim,

Bayan Cross

Arka ayaklarının üstünde yükselerek baldırımı patilemeye başladı Şanslı, hafifçe mızıldanıyordu.

"Sen bayağı bir ilgi istiyorsun yalnız, değil mi ufaklık?" Onu yerden aldım ve kaçınılmaz yüz yalamasını sineye çektim. Hafifçe Eva'nın parfümü sinmişti üstüne, burnumu yaslayıp kokladım. Bir hayvan sahibi olmak, istediğim şeyler listemde hiç olmamıştı. Ama ona bakarsan, bir karım olması da yoktu o listede ve bu başıma gelen en güzel şeydi.

Şanslı'yı kendimden uzakta tutarak dikkatle inceledim. Eva, üzerinde pirinçten künyesiyle kırmızı deriden bir tasma takmıştı boynuna. *Nice aylara.* Onun yanında da nikâh tarihimizi yazdırmıştı ki geri veremeyeyim köpeği.

"Kaldık mı birbirimizin başına?" dedim Şanslı'ya. Bu onun havlayıp daha da kımıldanmasına neden oldu. "Sen benden daha çok pişman olabilirsin buna."

Odamda tek başıma oturuyorum ve annemin bağırdığını duyabiliyorum. Babam yalvarıyor ona, sonra o da bağırıyor. Yatak odalarının kapısını çarparak kapatmadan önce televizyonu açmışlardı ama kavga seslerini bastırmaya yetmiyor bu.

Son zamanlarda sürekli kavga ediyorlar.

En sevdiğim oyuncak arabamın kumandasını elime alıp arabayı duvara doğru sürüyorum, tekrar, tekrar. İşe yaramıyor.

Annemle babam birbirlerini seviyorlar. Etrafta başkalarının olduğunu unutmuş gibi uzun uzun bakıyorlar birbirlerine, gülümseyerek. Çok dokunuyorlar birbirlerine. El ele tutuşuyorlar. Öpüşüyorlar. Çok öpüşüyorlar. İğrenç ama son birkaç haftadır sürüp giden bağırış ve ağlamalardan iyidir. Her zaman gülümseyip kahkahalar atan babam bile kederli. Gözleri sürekli kırmızı ve günlerdir tıraş da olmadı.

Arkadaşım Kevin'ın annesiyle babası gibi ayrılacaklar diye korkuyorum.

Güneş yavaş yavaş batıyor ama kavgaları bitmiyor. Annemin sesi kısıldı artık, gözyaşları yüzünden hırıl hırıl çıkıyor. Cam kırılıyor. Ağır bir şey duvara çarpıp yerimden sıçratıyor beni. Öğle yemeğinin üstünden çok zaman geçti, karnım gurulduyor, ama aç değilim. Kusacak gibiyim aslında.

Odamdaki tek ışık, sevmediğim, sıkıcı bir filmi gösteren televizyondan geliyor. Annemlerin yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra sokak kapısı da açılıp kapanıyor. Dairemiz midemin yeniden bulanmasına neden olan bir sessizliğe gömülüyor.

Odamın kapısı nihayet açıldığında, annem etrafındaki ışıkla bir gölge gibi duruyor orada. Bana neden karanlıkta oturduğumu soruyor ama ben yanıt vermiyorum. Babama o kadar kötü davrandığı için kızgınım ona. Kavgaları asla babam başlatmıyor, hep annem başlatan. Ya televizyonda gördüğü, ya gazetede okuduğu ya da arkadaşlarından duyduğu bir şeyleri bahane ediyor hep. Hepsi kötü konuşuyorlar babam hakkında, doğru

olmadığını bildiğim şeyler söylüyorlar.

Benim babam bir yalancı ya da hırsız değil. Annemin bunu bilmesi gerekir. Onu bizim kadar tanımayan insanların söylediklerine kulak vermemeli.

"Gideon."

Annem ışığı yakıyor ve ben şaşkınlıkla sıçrıyorum. Yaşlanmış annem. Ekşi süt ve bebek pudrası kokuyor.

Odam farklı. Oyuncaklarım gitmiş. Altımdaki halının yerinde taş zemine serilmiş bir kilim var. Ellerim daha büyük.

Ayağa kalkıyorum, annemle aynı boydayım.

"Ne var?" diye çıkışıyorum kollarımı göğsümde kavuşturup.

"Bunu kesmen lazım." Gözlerinden dökülen yaşları siliyor. "Böyle davranmaya devam edemezsin."

"Çık dışarı." Midemdeki bulantı yayılıp avuçlarımı nemlendiriyor, yumruk yapıyorum onları.

"Bu yalanların bitmesi gerek! Yeni bir hayatımız var artık, güzel bir hayat. Chris iyi bir adam."

"Bunun Chris'le hiçbir ilgisi yok" diyorum, içimden bir şeylere vurmak geliyor. Hiçbir şey söylememeliydim. Neden birilerinin bana inanacağını düşündüm, bilmiyorum.

"Böyle yapamazsı..."

Fırlayıp kalktım, soluk soluğaydım, elimdeki çarşaf paramparçaydı. Ancak nabzımın güm güm atışı biraz hafifleyince, beni uyandıran ısrarlı havlamalara kulak verebildim.

Yüzümü ovalayarak küfrettim ve aşağı sarkan yorgana

tutunup tırmanan Şanslı'nın kendini yatağa atmasıyla sıçradım. Zıplayıp göğsüme çıktı.

"Sakin ol sen de be!"

Mızıldanarak kucağıma kıvrılıp yattı ve kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Yakalayıp terli göğsüme çektim onu. "Affedersin" diye mırıldandım, başını okşayarak.

Gözlerimi kapatıp sırtımı yatak başına yasladım ve nabzımın yavaşlamasını sağlamaya çalıştım. Kendime gelmem epeyce bir zaman aldı; Şanslı'yı okşamanın beni sakinleştirdiğini fark etmem de öyle.

Kendi kendime gülerek komodinin üstündeki telefonuma uzandım. Saatin ikiyi biraz geçiyor olması tereddüt ettirdi beni. Hem güçlü olup kendi derdimle kendim baş etmeliydim.

Ama Eva'yı ilk kez bir kâbus hakkında konuşmak için aradığım zamandan beri çok şey olmuştu. İyi şeyler.

"Selam" diye açtı Eva, sesi uykulu ve seksi geliyordu. "İyi misin?"

"Sesini duydum daha iyi oldum."

"Köpecik mi dert oldu başına? Yoksa kâbus mu gördün? Ya da azdın belki de, ha?"

Dinginlik çöktü üstüme. Sıkıştırırsa diye hazırlamıştım kendimi. Ama üstüme gelmeyecek gibi görünüyordu. Bu konuyla ilgili içgüdülerim ne olursa olsun, ona istediği şeyi vermek için daha da çok gayret etmeme neden oldu bu da. Çünkü Eva mutlu olduğunda ben de mutlu oluyordum. "Yukarıdakilerin hepsi, belki de."

"Pekala." Çarşaflar hışırdadı. "Anlat bakalım en başından, şampiyon."

"Eğer kafesin kapısını kilitlersem Şanslı söyleniyor ve beni uyutmuyor."

Eva güldü. "Köfte çıktın sen. Çözmüş seni Şanslı. Çalışma odasına mı koydun onu?"

"Hayır. Orada havlıyor ve ben yine uyuyamıyorum. Sonunda kafesin kapısını kilitlemeden kapattım sadece, o da sakinleşti."

"Kafes eğitimi vermezsen çişini kontrol etmeyi öğrenemez."

Kucağıma kıvrılmış uyuyan beagle yavrusuna baktım. "Gördüğüm kâbustan uyandırdı beni. Sanırım bile bile yaptı bunu."

Bir dakika sessiz kaldı Eva. "Anlatsana bana."

Anlattım, o da dinledi. "Daha önce de yatağa atlamaya çalışıyordu ama yapamıyordu" diye bitirdim. "O çok küçük, yatak da çok yüksek. Ama beni uyandırmak için kıçını kaldırıp tırmandı buraya."

Eva'nın soluğu hattı aşıp geldi. "Demek o da senin gürültünden uyuyamıyor."

Bir an anlayamadım, sonra güldüm. Rüyamdan geriye kalan tüm sıkıntı rüzgârda dağılan duman gibi kayboldu. "Seni dizime yatırıp dövmek için ani bir istek hissettim, meleğim."

Sesine bir sıcaklık geldi, keyiflenmişti. "Dene bakalım bebeğim. Gör neler oluyor."

Neler olacağını biliyordum. Bunu göremeyen oydu. Henüz.

"Rüyana geri dönersek..." diye mırıldandı, "bunu daha önce de söyledim, biliyorum, ama yine söyleyeceğim. Hugh meselesini annene yeniden açman gerektiğini düşünüyorum gerçekten. Acılı olacak, biliyorum, ama bence yapılması lazım."

"Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ki."

"Bundan emin olamazsın."

"Eminim." Ben hareket edince homurdanarak protesto etti Şanslı. "Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı. Chris boşanma davası açmış."

"Ne? Ne zaman?"

"Emin değilim. Bugün Ireland'dan duydum ben de. İşten sonra Chris'le konuştum, ama sadece evlilik anlaşmalarının

üzerinden geçti ve anneme birtakım ek haklar vermek istediğini söyledi. Evliliği bitirmeyi neden istediğini konuşmadık."

"Hugh meselesini öğrendiği için mi sence?"

İç geçirdim, bunu onunla konuşabildiğim için minnettardım. "Tamamen alakasız olamayacak kadar üst üste geldiler sanırım."

"Vay canına." Boğazını temizledi. "Üvey babanı gerçekten seviyorum sanırım."

Ben Chris hakkında neler hissettiğimi söyleyemedim. Bilmiyordum çünkü. "Annemin buna nasıl üzülmüş olabileceğini düşününce... Gözümün önüne getirebiliyorum, Eva. Gördüm, daha önce."

"Gördüğünü biliyorum."

"Nefret ediyorum. Annemin o halinden nefret ederdim. Onu öyle görmek acı verirdi bana."

"Onu seviyorsun. Olsun."

Ve Eva'yı seviyordum. Asla yargılamayışını. Koşulsuz bağlılığını. "Hoşuma da gidiyor aynı zamanda" deme cesaretini veriyordu bana. "Kendi annesinin acı çekmesinden zevk alması için nasıl bir pislik olması gerekir insanın?"

Uzun bir duraksama oldu. "İncitmiş seni. Hâlâ da incitiyor. Onun da yara aldığını görmek istemen doğal, hayvani bir içgüdü. Ama sanırım senin asıl hoşuna giden... seni destekleyen birinin olması. Başına bunların gerçekten geldiğini ve bunun kabul edilebilir olmadığını annene söyleyen biri."

Gözlerim kapandı. Beni destekleyen biri varsa, o da karımdı.

"Geri gelmemi ister misin oraya?"

Neredeyse hayır diyecektim. Normalde kâbuslardan sonra uzun bir duş alır, sonra da işlerin içinde kaybolana kadar çalışırdım. Bildiğim buydu, baş etme şeklim buydu. Ama Eva yakında benimle yaşamaya başlayacak, ihtiyaç duyduğum ama henüz tam da hazır olmadığım bir şekilde hayatımı pay-

laşacaktı. Bunun için gerekli düzenlemeleri yapmaya başlamak zorundaydım.

İşin lojistik yanından daha önemsi o an onu istiyor olmamdı ama. Onu görmek, koklamak, yanımda hissetmek istiyordum.

"Gelip seni alırım" dedim ona. "Hızlıca bir duş alır, yola çıkmadan önce de sana mesaj atarım."

"Tamam. Hazır olurum. Seni seviyorum, Gideon."

Derin bir soluk alıp kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdim. "Ben de seni seviyorum, meleğim."

Bir sonraki sefer güneşle uyandım; uyanık geçen bütün o saatlere karşın dinlenmiş hissediyordum kendimi. Gerinirken önce kolumun yanında sıcak ve tüylü bir şeyin hareket ettiğini hissettim, sonra da pazımı yalayan dostane dil darbelerini.

Tek gözümü açıp Şanslı'ya baktım. "O şeyi hiç ağzının içinde tutamıyor musun sen?"

Eva sırtüstü dönerek gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayvanın suçu yok. Yalanası derecede, aşırı lezzetlisin."

"*Sen* getir o zaman dilini buraya."

Başını bana döndürüp gözlerini açtı. Saçları karışmıştı ve yanakları pembeydi.

Şanslı'yı yakalayıp karnıma yapıştırarak yan döndüm. Başımı elimle destekleyerek karımı seyretmeye koyuldum; yalnızca güne onunla aynı yatakta başlamak bile az rastlanır bir keyif veriyordu.

Aslına bakılırsa bu riski almamalıydım. Onu almaya gitmeden önce hepsini değiştirdiğim için Eva çarşafların halini görmemişti, ama uyurken çevreme verebileceğim zararın ufak bir örneğiydi onlar yalnızca. Ben uyurken ne Şanslı ne de karım güvendeydi yanımda. Bir gecede asla birden fazla kâbus görmediğim için göze almıştım bunu yalnızca.

Ve bir de Eva'yı delice özlediğim için. Tek hasret çeken o değildi.

"İyi ki aramışsın beni" diye mırıldandı.

Uzanıp parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Sonuç pek fena olmadı."

Hafifçe kımıldanıp elimi öptü.

Eva benim içimde en kötü ne varsa görmüştü ve her seferinde beni biraz daha fazla sevmişti. Bunu sorgulamayı bırakmıştım artık. Yalnızca ona layık olmalıydım ve olacaktım da. Bunun üzerinde çalışacak bir ömür vardı önümde.

"Bugün de başka düşmanlara pusu kurmayı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" diye sordum.

"Hayır." Gerindi, gözlerim dolgun memelerinin atletinin fitilli dokumasını zorladığı yere kaydı. "Ama birisi bana pusu kurup üstüme atlamaya kalkarsa ben hazırım."

Şanslı'yı yere bırakıp Eva'yı yakaladım ve altıma aldım. Bacakları içgüdüsel olarak açılıverdi, aralarına yerleştim ve kalçalarımla daireler çizerek aletimi cinsel organına sürttüm. Soluğu kesilircesine inleyerek omuzlarımdan tuttu, gözleri kocaman açılmıştı. "Senden söz etmiyordum, şampiyon."

"Ben birisi değil miyim?" Yüzümü boynunun sıcaklığına gömerek burnumla okşadım onu. Şahane kokuyordu –yumuşak, tatlı bir koku. Kesinlikle çok seksi. Aletim kalkmıştı, Eva'nın ateşini külotunun ve pijamamın ipeğinin üstünden hissederek sürttüm kendimi ona. Yumuşacık oldu altımda, beni şiddetle azdıran bir şekilde eridi.

"Hayır" diye fısıldadı, gözleri koyulaşmıştı. Aşağıya uzanıp kıçımı avuçladı, tırnaklarını geçirerek gaz verdi bana. "Birisi değilsin, biriciksin sen. Benim için teksin."

Bütün seksiliği ve kadınsılığına karşın, Krav Maga yapa yapa güçlenmişti Eva. Bu da tahrik ediyordu beni. Başımı eğip dudaklarımı dudaklarında dolaştırdım. Eva'nın benim için taşıdığı anlamı kabullenmekte zorlanan yüreğim güm-

bür gümbür çarpıyordu. Bana hissettirdikleri hem çok taze ve yeniydi, hem de hiç eskimeyecek gibiydi.

Belki de yaşadıklarımın hepsi bu yüzden gelmişti başıma, Eva'yı bulduğumda kıymetini daha iyi anlayayım diye. Varlığını sıradan bir şey gibi görmeyeyim diye.

Karıma ait olmayan bir dil yan tarafımı yalayarak gıdıkladı beni. Sıçrayarak küfrü bastım, Eva güldü.

Omuzumun üstünden öfkeyle baktım heyecanla zıplayıp kuyruğunu sallayan küçük yaramaza. "Bana bak Şanslı. Adına uygun hareketler değil bunlar."

Eva kıkırdadı. "Senin uslu durma sözünü tutmana yardımcı oluyor hayvan."

Öfkeli bakışlarımı tırnakları hâlâ kıçıma sımsıkı saplı olan karıma çevirdim. "O söz senin de uslu durman koşuluna bağlıydı yalnız."

Eva ellerini çekip başının üstüne kaldırdı ve parmaklarını oynattı havada. Ama bakışları yakıcıydı ve dudakları derin soluklarla aralanmıştı. Teni ateş gibi yandığı halde titriyordu altımda. Onun bana duyduğu arzu, benim kendi kudurmuş açlığımı yatıştırıyordu. Ve bekleme konusundaki kararlılığı –artık sebebini de bildiğim için– bana uzaklaşacak gücü verdi.

Ondan ayrılmak fiziksel bir acı çektiriyordu. Çıkardığı kederli inilti benim kederimi yansıtarak içimde yankılandı. Kendimi sırtüstü yatağa attım ve anında Şanslı-tarzı bir dil banyosuna maruz kaldım.

"Gerçekten seviyor seni." Eva yan dönerek Şanslı'nın kulaklarının arkasını kaşımak için uzandı. Şanslı'nın beni bırakıp ona yönelmesi gibi güzel bir etkisi oldu bunun. Köpeğin yüzünü yalamaya başlamasıyla Eva'nın attığı çığlıklı kahkaha ağrıyan aletime rağmen gülümsetti beni.

Şapşal köpekten, sekssizlik ve uykusuzluktan ve daha başka şeylerden yakınabilirdim. Ama aslına bakılırsa hayatı-

mın bundan daha mükemmel olabileceğini düşünemiyordum bile.

İşe gittim ve bütün sabahı harıl harıl çalışarak geçirdim.

Yeni GenTen oyun konsolu piyasaya çıkmak üzereydi ve özellikleriyle ilgili tahminler alıp yürümüş olsa da sanal gerçeklik bileşenini sır olarak tutmayı başarmıştık. Sanal gerçeklik üzerinde herkes çalışıyordu ama Cross Holding rakiplerinden yıllarca ilerideydi. LanCorp'un PhazeOne sisteminin gelişmiş optik özellikleri ve artan hızıyla basit bir revizyon sürümü olduğunu kesin olarak biliyordum. Bir önceki nesil GenTen'le rekabet edebilirdi ancak.

Öğle yemeğinden hemen önce zaman bulup annemi aradım.

"Gideon" dedi titrek bir iç çekişle. "Duydun herhalde?"

"Evet. Üzüldüm." Acı çektiği anlaşılıyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver lütfen."

"Aniden evliliğimizden mutlu olmayan kişi Chris" dedi buruk bir sesle. "Ve hepsi de benim suçum, elbette."

Ses tonumu yumuşattım ama kararlılıkla konuştum. "Duyarsızlık etmek istemem ama detaylar beni ilgilendirmiyor. Sen nasılsın?"

"Konuş onunla." Ricası yürektendi. Sesi çatladı. "Hata yaptığını söyle."

Nasıl yanıt vereceğimi düşündüm. Görev icabı yardım teklif etmiştim ona, kişisel bir şey değildi. Annemle ilişkimde kişisel hiçbir şey kalmamıştı. Yine de kendimi "Benim tavsiyemi istemezsin ama ben yine de tavsiyede bulunayım. Terapiye gitmeyi düşünebilirsin belki."

Bir duraksama oldu. "Böyle bir öneriyi herkesten beklerdim de *senden* beklemezdim doğrusu."

"Kendim ne yapıyorsam onu öğütlüyorum sana da." Ba-

kışlarım karımın fotoğrafına kaydı, gün içinde sık sık olduğu gibi. "Beraber olmaya başladıktan çok kısa süre sonra çift terapisine gitmeyi önerdi Eva. İlişkimizden daha fazlasını almak istiyordu. Bense onu istiyordum, o nedenle razı oldum. Başlarda, isteksizce gidiyordum ama şimdi gerçekten bu zahmete değdiğini düşünüyorum."

"Bütün bunları o başlattı" dedi tıslar gibi. "O kadar akıllı bir adamsın, Gideon, ama o kadının ne yaptığını göremiyorsun."

"İşte tam burada hoşça kal diyorum sana, anne" diye yanıt verdim, tepemi iyice attırmadan önce. "Bir ihtiyacın olursa ara."

Telefonu kapatıp sandalyemi döndürdüm ve ağır ağır tam bir tur attım. Annemle temasın her seferinde neden olduğu düş kırıklığı ve öfke oradaydı, içten içe kaynıyordu, ama bu kez her zamankinden daha fazla farkındaydım bunun. Onu bu kadar kısa süre önce rüyamda gördüğüm, asla fikrini değiştirmeyeceğini, asla kavrayamayacağım bir takım nedenlerle bana olanları görmezden geleceğini anladığım o anı rüyamda yeniden yaşadığım içindi belki.

Yıllarca hep mazeretler bulmuştum annem için. Kendimi biraz olsun teselli edebilmek için, onun beni korumayı neden reddettiğini açıklayan düzinelerce sebep uydurmuştum. Ta ki onun da aynı şeyin tersini yaptığını, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etme kararını içine sindirebilmek için benim neden tacize uğradım diye yalan söylediğime dair birtakım hikâyeler uydurduğunu fark edinceye dek. O zaman bıraktım.

O anne olarak beni yüzüstü bırakmıştı, ama benim oğul olarak onu yüzüstü bıraktığıma inanmayı tercih ediyordu.

Ve böyle gidiyordu.

Yüzümü yeniden masama döndürdüğümde telefonu alıp kardeşimi aradım.

"Ne istiyorsun?" diye açtı.

Yüzünün nasıl buruştuğunu gözümün önüne getirebiliyordum. Benimkine hiç benzemeyen yüzünün. Annemin üç çocuğu arasında yalnızca Christopher annemizden çok babasına benziyordu.

Düşmanca tavrı her zamanki gibi, onunla dalga geçme isteği uyandırdı bende. "Sesini duyma zevkine nail olmayı. Başka isteyeceğim?"

"Saçmalamayı kes, Gideon. Oh çekmek için mi aradın? Hayatta en çok istediğin şey sonunda gerçek oldu."

Koltuğuma yaslanarak tavana baktım. "Sana annenle baban boşandığı için üzgünüm derdim ama bana inanmazsın nasılsa, o yüzden söylemeyeceğim. Onun yerine, bana ihtiyacın olursa yanındayım diyeceğim."

"Canın cehenneme!" Telefonu kapattı.

Ahizeyi kulağımdan çekip bir an havada tuttum. Christopher'ın sandığının aksine, ondan hep nefret etmemiştim. Onu yaşamıma seve seve dahil ettiğim bir dönem olmuştu. Kısa bir süre için, bir yoldaş, bir kardeş olmuştu bana. Şu anda hissettiğim düşmanlığı ise zamanla hak etmişti. Ama ne olursa olsun, o istese de istemese de onunla ilgilenir, çok kötü tökezlememesi için ona göz kulak olurdum.

Ahizeyi yerine bırakıp işime geri döndüm. Hafta sonuna önemli bir iş bırakamazdım zira. Karımla beraberken hiç kimseyle görüşmemeyi planlıyordum.

Karşımda gayet rahat bir şekilde oturan Dr. Petersen'ı inceledim. Koyu renk, bol bir kot pantolonla, içine soktuğu beyaz bir gömlek vardı üzerinde; gördüğüm en rahat kıyafetiydi bu. Bunun, mümkün olduğunca zararsız görünmek için kasten yapılmış bir tercih olup olmadığını merak ettim. Geçmişimde terapistlerle neler yaşadığımı biliyordu artık, onları

neden her zaman bir parça tehditkâr bulacağımı anlıyordu.

"Westport'taki hafta sonunuz nasıl geçti?" diye sordu.

"Eva mı aradı sizi?" Eva'nın herhangi bir şeyi terapide konuşacağımdan emin olmak istediğinde konuyu önceden Dr. Petersen'a çıtlattığı olmuştu geçmişte. Buna homurdanıyor, çoğunlukla da pek hoşlanmıyordum, ama Eva'yı motive eden şey bana olan aşkıydı ve ona da dırdır edemezdim.

"Hayır." Gülümsedi; nazik, neredeyse sevecendi gülümsemesi. "Eva'yla senin fotoğraflarınızı gördüm."

Şaşırttı bu beni. "Magazin dergilerini takip edecek biri olduğunuzu sanmazdım."

"Karım takip eder. Fotoğrafları çok romantik bulduğu için gösterdi bana. Ben de ona katılıyorum. İkiniz de çok mutlu görünüyorsunuz."

"Öyleyiz."

"Eva'nın ailesiyle aran nasıl?"

Arkama yaslanıp kolumu kolçağın üstüne attım. "Richard Stanton'ı uzun yıllardır tanırım, Monica'yı da son birkaç yıldır."

"Birini iş dünyasından ya da öylesine tanımakla kayınvaliden ve kayınpederin olmaları arasında çok fark var." Feraseti sinirime dokunmuştu. Yine de dürüst davrandım. "Şeydi... zordu. Hem de hiç de gerek yokken, ama baş edebildim."

Dr. Petersen'ın gülümsemesi genişledi. "Nasıl baş ettin?"

"Eva'ya odaklandım."

"Diğerlerinden uzak durdun yani?"

"Her zamankinden daha fazla değil."

Tabletine bir şeyler not aldı. "Perşembe günkü görüşmemizden beri başka bir şey oldu mu?"

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle büküldü. "Eva bana bir köpek aldı. Yavru."

Başını kaldırıp bana baktı. "Tebrikler."

Omuz silktim. "Eva bayıldı bütün bu olaya."

"Köpek onun mu yani?"

"Hayır. Her şeyini satın alıp köpeği kucağıma attı."

"Bayağı bir sorumluluk bu."

"Bir şey olmaz ona. Hayvanlar kendi kendilerine yetmede iyidir." Hevesli bir sabırla beklediği için devam ettim. "Üvey babam boşanma davası açtı."

Dr. Petersen başını biraz yana eğerek dikkatle baktı yüzüme. "Birkaç dakika içinde kayınvalide ve kayınpederden başlayıp yeni köpeğe, oradan da annenlerin evliliğinin dağılmasına geldik. Hayatında düzen arayan biri için korkunç büyüklükte değişimler bunlar."

Yaptığı şey bariz olanı dile getirmekti, o yüzden bir şey eklemedim.

"Dikkat çekici şekilde sakin duruyorsun, Gideon. Eva'yla aranız iyi olduğu için mi?"

"Hem de çok iyi." Geçen haftaki terapi seansıyla aradaki farkın çarpıcı olduğunun farkındaydım. Eva'yla ayrı olmak panikten delirmişti beni, onu kaybedeceğim diye korkudan kendimden geçmiştim. Hissettiklerimi acılı bir netlikle hatırlayabiliyordum ama ne kadar kolay... dağıldığımı kabul etmek zor geliyordu. O çaresiz adamı tanıyamıyor, onu kendimle ilgili bildiklerimle bağdaştıramıyordum.

Başını ağır ağır salladı. "Sözünü ettiğin üç şeyi en önemliden en önemsize doğru nasıl sıralardın?"

"Önemliyi nasıl tanımladığınıza bağlı bu."

"Haklısın. Hangisi seni en çok etkiliyor dersin?"

"Köpek."

"Bir adı var mı?"

Gülümsememek için tuttum kendimi. "Adı Şanslı."

Bunu not aldı nedense. "Sen Eva'ya bir hayvan alır mıydın?"

Bu soru afallatmıştı beni. Çok da düşünmeden yanıt verdim. "Hayır."

"Neden?"

Bir dakika düşündüm bunu. "Sizin de dediğiniz gibi büyük sorumluluk."

"Seni böyle bir sorumluluk almak zorunda bıraktığı için içerledin mi ona?"

"Hayır."

"Şanslı'nın hiç resmi var mı sende?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Buradan nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Emin değilim." Tabletini kenara bırakıp gözlerini gözlerime dikti. "Biraz sabırlı ol."

"Peki."

"Bir hayvan edinmek, bir çocuk evlat edinmeye benzer, büyük bir sorumluluktur. Yemek ve barınak, arkadaşlık ve sevgi konularında sana bağımlıdır hayvanlar. Hele köpekler, kedilere ve diğer hayvanlara göre daha da bağımlıdır."

"Öyle diyorlar" dedim, kuru bir alaycılıkla.

"Bir içine doğduğun, bir de evlilikle edindiğin ailen var ama sen kendini ikisinden de uzak tutuyorsun. Onların faaliyet ve hamleleri önemli bir şekilde etkilemiyor seni, çünkü buna izin vermiyorsun. Böyle şeyler hayatının düzenini bozuyor, o nedenle onları belli bir uzaklıkta tutuyorsun."

"Bunda ters bir şey görmüyorum. Ailen kendi seçtiklerindir diyen tek kişi ben değilim kesinlikle."

"Sen kimi seçtin, Eva'dan başka?"

"Eva... bir seçim değildi."

Onu ilk gördüğüm zamanki haliyle gözümün önüne getirdim. Spor yapmak için giyinmişti, yüzü makyajsız ve doğaldı, müthiş vücudu dar kesimli spor giysilerince sımsıkı sarılmıştı. Tıpkı Manhattan adasındaki binlerce diğer kadın gibiydi, ama daha orada olduğumu bile bilmeden yıldırım gibi çarpmıştı beni.

"Beni endişelendiren, Eva'nın senin için bir baş etme me-

kanizması haline gelmiş olması" dedi Dr. Petersen. "Seni seven, sana inanan, sana destek ve güç veren birini buldun. Bir çok açıdan, seni gerçekten anlayabilecek tek kişi oymuş gibi geliyor sana."

"Bunun için benzersiz bir konumda."

"O kadar da benzersiz değil" dedi kibarca. "Yaptığın bazı konuşmaların transkriptlerini okudum. İstatistiklerden haberdarsın sen de."

Karşılaştığım her dört kadından birinin cinsel istismara uğramış olduğunu biliyordum, evet. Eva'nın uyandırdığı yakınlık hissini hiçbirinin uyandırmadığı gerçeğini değiştirmiyordu bu. "Lafı bir yere getirmeye çalışıyorsanız, doktor, getirin artık lütfen."

"Potansiyel olarak, diğer herkesi dışarıda bırakacak bir şekilde Eva'yla kendini tecrit etme olasılığın var, bunun farkında olmanı istiyorum. Eva'ya bir ev hayvanı alıp almayacağını sordum, çünkü bunu yapmayacağını düşünmüştüm. Böyle bir şey onun ilgi ve sevgisini hafifçe de olsa senden başka bir yöne çevirecektir çünkü, hem de senin ilgin ve sevgin tamamen ona yönelikken."

Parmaklarımı kanepenin kolçağına vurdum ritmik bir şekilde. "Yeni evliler için sıra dışı bir şey değil bu."

"Senin için sıra dışı." Öne eğildi. "Eva Şanslı'yı sana neden verdiğini söyledi mi?"

Duraksadım, bu kadar mahrem bir şeyi kendime saklamayı tercih ederdim aslında. "Benim daha fazla koşulsuz sevgi görmemi istiyor."

Gülümsedi. "Ve senin buna karşılık verdiğini görmek de onu çok keyiflendirecektir, eminim. Ona ve bana açılman için çok uğraştı Eva. Artık o adımları attığına göre başkalarına da açılmanı isteyecektir. Sevdiklerinden oluşan çember büyüdükçe daha mutlu oluyor o. Seni de onun içine çekmeyi istiyor, senin onu oradan çekip çıkarmanı değil."

Uzun, derin bir solukla genişledi ciğerlerim. Bunu kabul etmek hiç hoşuma gitmese de haklıydı adam.

Dr. Petersen yeniden arkasına yaslanıp tabletinin ekranına bir şeyler yazmaya devam etti ve bu da bana bunları özümsemek için biraz zaman verdi.

Aklımda olan bir şeyi sordum ona. "Size Hugh'dan bahsettiğimde..."

Tüm dikkatini bana yöneltti. "Evet?"

"Şaşırmış görünmediniz."

"Ve sen de bunun nedenini bilmek istiyorsun." Bakışı nazikti. "Kimi işaretler vardı. Onlardan çıkardım diyebilirdim, ama bu tamamen doğru olmaz."

Telefonumun cebimde titreştiğini hissettim. Dr. Petersen'la görüşmelerim sırasında açtığım rahatsız-etmeyin ayarında yalnızca birkaç kişinin bana ulaşmasına izin olduğunu bildiğim halde duymazdan geldim.

"Eva'yı New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra gördüm," diye devam etti. "Bana iki istismar kurbanının anlamlı bir ilişki kurup kuramayacaklarını sormuştu. Ondan yalnızca birkaç gün sonra sen benimle temasa geçtin ve Eva'yla seni çift, artı seni de tek olarak görüp görmeyeceğimi sordun."

Nabzım hızlandı. "O zaman ona söylememiştim daha. Size gelmeye başladıktan bir süre sonra söyledim."

Ama kâbus görüyordum; son zamanlarda daha seyrek gördüğüm türden, çok kötü kâbuslardı üstelik.

Telefonum bir kez daha titreşince bu kez çıkardım. "Affedersiniz."

Angus'tı. *Muayenehanenin kapısındayım*, diye mesaj atmıştı ilk önce. Bu seferse, *Durum acil*, diyordu.

Kaskatı oldum. Önemli bir neden olmadan rahatsız etmezdi Angus beni. Ayağa kalktım. "Bu seansı kısa kesmem gerekecek" dedim Dr. Petersen'a.

Tabletini kenara koyup ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Eğer değilse, nasılsa perşembe günü duyarsınız ne olduğunu." Çabucak elini sıkıp odadan çıktım ve boş bekleme salonundan geçerek apartman koridoruna ulaştım.

Angus oradaydı, yüzü çok asıktı. Hiç zaman kaybetmedi. "Polisler Eva'nın yanındalar, çatı katında."

Kanım dondu. Yanımda Angus, asansöre doğru yürüdüm. "Neden?"

"Anne Lucas taciz davası açmış."

7

Taze yapılmış kahveyi üç fincana koyarken elim titriyordu. Tepem çok attığı için mi, yoksa korktuğum için miydi bu, bilemiyordum. Her ikisini de hissettiğim kesindi. Polis kızı olduğum için, emniyet teşkilatının sessizlik duvarının ardında çalışanların uyduğu yazılmamış kuralları anlardım. Ve Gideon'la ikimizin Nathan'ın ölümüyle ilgili olarak yaşadığımız onca şeyden sonra iki katı tetikteydim artık.

Ama cinayet masası dedektifleri Graves ve Michna değildi benimle konuşmak isteyenler. Bunun beni daha mı çok yoksa daha mı az kaygılandırdığına karar veremedim. Onlar tanıdık düşmandılar hiç değilse. Ve işi Shelley Graves'in müttefikim olduğunu söyleme noktasına getirecek olmasam da, hâlâ yanıtlanmamış soruları olduğu halde dosyayı kapatmıştı kadın en azından.

Kapımızda bu sefer belirenler Memur Peña ile Memur Williams'tı.

Ve onları yollayan da Anne Lucas'tı. O pis şırfıntı.

Blaire Ash'le olan görüşmemi kısa kesmek zorunda kalmıştım –hem de iç mimarın lobide özel asansörden indiğinde polis memurlarıyla karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunu bile bile. Adamın bu konuda ne düşüneceğini kafaya takacak zamanım yoktu. Onun yerine, yalnız kaldığım kısacık süreyi Raúl'u arayıp Arash Madani'yi bulmasını söylemek için kullandım. Gideon'ı aramak isterdim ama o Dr. Petersen'ın

yanındaydı ve ben bunun daha önemli olduğunu düşündüm. Temel bilgilere sahiptim: Yanında avukatın olsun ve fazla konuşma. İzahat yapmaya ya da senden istenmeyen bilgileri vermeye kalkışma.

Üç kahve fincanını bir tepsiye yerleştirdim ve kremayı koyacak bir kap arandım.

"Hiç zahmete gerek yok, Bayan Tramell" dedi Memur Peña; o ve iş ortağı şapkalarını koltuklarının altına sıkıştırmış, mutfağa giriyorlardı.

Peña'nın bebek yüzü muhtemelen olduğundan –ki benim yaşıma yakın olduğunu tahmin ediyordum– daha genç gösteriyordu onu. Williams, ufak tefek, dolgun vücutlu, zenci bir kadındı ve keskin polis gözleri benim asla görmek istemeyeceğim şeyler gördüğünü anlatıyordu insana.

Onlara oturma odasında beklemelerini söylemiştim, onlarsa peşime takılıp gelmişlerdi. Bu da kendimi av hayvanı gibi hissetmeme neden olmuştu, ki niyetleri de kısmen buydu eminim.

"Zahmet değil." Şık sunum çabasından vazgeçerek kremayı kutusuyla koyuverdim mutfak adasının üstüne. "Hem, avukatımın gelmesini beklediğim için yapacağım başka bir şey de yoktu zaten bu arada."

Memur Williams, avukata neden ihtiyaç duyduğumu merak edercesine, soğuk soğuk baktı bana.

Herhangi bir gerekçe göstermem gerekmiyordu ama neden dikkatli davrandığımı bilmelerinin de bir sakıncası da yoktu. "Babam California'da polistir. Tavsiyelerine uymazsam çiğ çiğ yer beni."

Dolapta bulduğum şeker kutusunu da tepsiye koyduktan sonra hepsini birden tezgâha götürdüm.

"California'da nerede?" diye sordu Peña, fincanlardan birini alıp kahvesini sade içerek.

"Oceanside."

"San Diego bölgesi, değil mi? Güzel."

"Öyledir, evet."

Williams kahvesine biraz krema ile tomarla şeker koydu, hem de doğruca kutudan boşaltarak. "Bay Cross burada mı?"

"Bir toplantıda."

Fincanını dudaklarına götürürken gözlerini benden ayırmadı. "Biz yukarı çıkarken giden adam kimdi?"

Ses tonundaki kasti rahatlığı fark edince Arash'a haber gönderdiğime memnun oldum. Sorunun öylesine sorulduğuna bir an olsun inanmamıştım. "Blaire Ash. Yaptıracağımız bazı tadilatların üzerinde çalışan iç mimar."

"Burada mı oturuyorsunuz siz?" diye sordu Peña. "Yukarı Batı Yakası'nda, sizin olduğunu duyduğumuz bir daireye uğradık buraya gelirken."

"Buraya taşınma süreci içindeyim."

Peña ada tezgâha yaslanarak etrafa bakındı. "Güzel ev."

"Bence de."

Williams'la göz göze geldik. "Gideon Cross'la uzun zamandır mı berabersiniz?"

"Kendisi benimle evlidir, aslına bakarsanız" dedi Gideon, kapıda belirerek.

Peña hızla yutkunarak doğruldu. Williams fincanını tezgâha öyle bir sertçe koydu ki birazı döküldü.

Gideon'ın bakışları hepimizin üzerinde dolaştıktan sonra benimkilere kilitlendi. Jilet gibi takım elbisesi, mükemmelen bağlanmış kravatı, yüzünün yabani güzelliğini çerçeveleyen koyu saçları ile kusursuz görünüyordu. Hafifçe uzamış sakalı çekici ağzının etrafında belli belirsiz bir gölge oluşturuyordu. Bir o, bir de saçının seksi uzunluğu, diğer açılardan medeni olan görüntüsüne tehlikeli bir keskinlik katıyordu.

Aramızda dikilen iki polis memuru bile onu görünce içimde kabaran iştahı azaltamıyordu.

New York emniyetinden iki kişinin beni sorgulamak için

orada bulunması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, bir yandan ceketini çıkarak bana doğru yürüdü. Ceketi adanın etrafındaki bar sandalyelerinden birinin arkasına asıp yanıma geldi ve elimdeki kahveyi alıp şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Gideon Cross" dedi, elini her iki memura da uzatarak. "Ve bu da avukatımız Arash Madani."

Arash'ın kocamın arkasından mutfağa girdiğini o anda fark ettim. Benim gibi, Gideon'a odaklanmış olan polisler de fark etmemiş görünüyorlardı onu.

Esmer yakışıklılığı ve doğal cazibesiyle, kendinden gayet emin bir şekilde odaya giren Arash hemen sözü aldı ve gülümseyerek kendini tanıttı. Onunla Gideon'ın arasındaki fark çarpıcıydı. Her iki adam da zarif, yakışıklı ve ölçülüydü. Her ikisi de kibardı. Ama Arash'ın ulaşılabilir, ilişki kurulabilir bir hali vardı. Gideon'sa heybetli ve mesafeliydi.

Başımı kaldırıp kocama baktım ve benim fincanımdan içmesini seyrettim. "Sana sade kahve vermemi ister misin onu yerine?"

Gözlerini Arash'tan ve polis memurlarından ayırmadan elini sırtımdan aşağı kaydırdı. "Evet, lütfen."

"Sizin de burada olmanız iyi oldu, Bay Cross" dedi Peña. "Dr. Lucas'ın sizin hakkınızda da şikâyeti var."

"Eh bayağı eğlenceliydi" dedi Arash, bir saat sonra polisleri asansöre kadar uğurladıktan sonra.

Bir Malbec şişesini ustaca açmakta olan Gideon ona şöyle bir bakış attı. "Eğer eğlenceden bunu anlıyorsan daha çok dışarı çıksan iyi edersin."

"Bu gece tam da onu yapmayı planlıyordum –çok da seksi bir sarışınla üstelik– derken siz aradınız."

Bütün fincanları toplayıp eviyeye taşıdım. "Teşekkür ederim, Arash."

"Rica ederim."

"Pek sık mahkemeye çıkmıyorsundur eminim ama bir dahaki seferinde ben de orada olmak istiyorum. Müthişsin."

Güldü. "Muhakkak haber veririm."

"İşini yaptığı için teşekkür etme ona" diye homurdandı Gideon. Koyu kırmızı şarabı üç kadehe doldurdu.

"İşini *iyi* yaptığı için teşekkür ediyorum ona" diye itiraz ettim, hâlâ Arash'ın çalışma şeklinin etkisi altındaydım. Karizmatik ve kendini sevdiren bir hali vardı avukatın, işine geldiğinde alçakgönüllü de davranabiliyordu ayrıca. Herkesi rahatlatıyor, sonra onlar konuşurken kendisi en iyi saldırı açısını hesaplıyordu.

Gideon kaşlarını çatarak baktı bana. "Sence ona ne yapması için ödüyorum o kadar parayı? Ağzına yüzüne bulaştırması için mi?"

"Yavaş ol, şampiyon" dedim sakince. "O şıllığın tepeni attırmasına izin verme. Ve benimle bu tonda konuşma. Ve arkadaşınla da."

Arash göz kırptı bana. "Beni bu kadar beğendiğin için kıskanıyor sanırım."

"Ha!" Derken Gideon'ın Arash'a nasıl öfkeyle baktığını gördüm ve kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Cidden mi?"

"Konumuza dönelim. Bu işi nasıl temizliyorsun?" diye meydan okudu kocam, şarap kadehinin üstünden arkadaşına pis pis bakarak.

"Sizin batırdıklarınızı mı?" diye sordu Arash, kahverengi gözleri sessiz bir kahkahayla parıldıyordu. "Her ikiniz de, iki farklı zamanda işyerine gitmek suretiyle Anne Lucas'a bunun için ihtiyacı olan malzemeyi sağlamışsınız. Çok şanslısınız ki, Eva hakkındaki hikâyesini küçük bir saldırı ithamıyla süslemiş. Eğer gerçeğe sadık kalmış olsaydı ikinizi de boğazınızdan yakalamıştı."

Buzdolabına gidip akşam yemeği hazırlamak için kulla-

nabileceğim bir şeyler çıkarmaya başladım. Aptallık ettiğim için başımı taşlara vurup durmuştum bütün akşam. Anne'in Gideon'la olan rezil evlilik dışı ilişkisini kendi isteğiyle ifşa edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Kendisi akıl sağlığı uzmanları camiasının saygın bir üyesi, kocası da sevilen bir çocuk doktoruydu güya.

Anne'i hafife almıştım. Ve Gideon onun tehlikeli olduğu hususunda beni uyardığında dinlememiştim. Sonuç olarak, önce Gideon bir terapi seansı sırasında muayenehanesine daldı, ardından da ben iki hafta sonra onu yine işyerinde pusuya düşürdüm diye meşru bir şikâyette bulunma hakkı vardı artık.

Arash Gideon'ın hızlıca ona doğru ittiği kadehi aldı. "Olay hakkında yalan ifade verdiği için bölge savcısı Anne'in üstüne gidebilir de gitmeyebilir de, ama güvenlik kameralarında öyle bir şey olmadığı görünürken kalkıp Eva'yı ona saldırmakla suçlayarak kendi inandırıcılığını zedelemiş oldu. O kayıtların sende olması büyük şans, bu arada."

Anne Lucas'ın çalıştığı binanın hakikaten Gideon'a ait olduğunu öğrenmek çok da şaşırtmadı beni. Kocamın kontrolün kendisinde olmasına ihtiyacı vardı ve her iki Lucas'ın işyerlerini bu şekilde elinde tutmak tam da onun yapabileceği bir şeydi.

"Söylemek bile gerekmez aslında" diye devam etti Arash, "ama bir deliyle karşı karşıya gelirseniz, *hiç bulaşmayın*."

Gideon tek kaşını kaldırdı bana. Acıttı, ama haklıydı. Söylemişti.

Avukat ikimize de uyarıcı bakışlar attı. "Anne'in saldırı şikâyetini doğru olmadığı gerekçesiyle reddettirmeye çalışacağım ve biz de karşı taciz davası açarak bunu kendi avantajımıza kullanabilir miyiz diye bakacağım. Ayrıca hem sen hem de Cary için koruma emri çıkarttırmayı deneyeceğim, ama bundan bağımsız olarak, hepinizin o kadından uzak, çok uzak durmanız lazım."

"Kesinlikle" diye güvence verdim ona. Bu arada kocamın arkasından geçerken fırsattan istifade o güzel, gergin kıçını avuçladım.

Muzip bir bakış attı bana omzunun üstünden. Ona bir öpücük yolladım.

Azıcık olsun kıskançlık hissetmesi hoşuma gidiyordu. Arash'ın en etkileyici yanı Gideon'ın yanında sağlam durabilmesiydi; ama onu kesinlikle geçemezdi. Arash'ın da tıpkı kocam kadar tehditkâr olabileceğini görmüştüm ama onun her zamanki hali bu değildi.

Halbuki Gideon her zaman tehlikeliydi. Kimse bunu inkâr edemezdi. Onun bu yanını şiddetle çekici buluyor, onu asla evcilleştirmeyeceğimi biliyordum. Ve Tanrım, nasıl da yakışıklıydı. Kendi de farkındaydı bunun. Gözlerimi nasıl kamaştırdığının farkındaydı.

Ama o yeşil gözlü canavar yine de alt edebiliyordu onu.

"Yemeğe kalırsın değil mi?" diye sordum Arash'a. "Ne pişirdiğime dair en ufak bir fikrim yok henüz, ama senin planlarını mahvettiğimiz için kendimi kötü hissediyorum."

"Saat daha erken." Derin bir yudum aldı Gideon şarabından. "Başka planlar yapabilir."

"Yemeğe kalmayı çok isterim" dedi Arash, şeytanca sırıtarak.

Bir kez daha ellemeden duramayacaktım, şarabımı almak için kocamın arkasından uzandım ve o arada bacağını okşadım. Elimi geri çekerken de göğüslerimi sırtına sürttüm.

Gideon'ın eli şimşek hızıyla bileğimden yakaladı. Sıkmasıyla birlikte bir tahrik ürpertisi yayıldı her yanıma.

O mavi gözler bana döndü. "Yaramazlık yapmak mı istiyorsun?" diye sordu bana ipeksi bir sesle.

O an delice arzuladım onu. Bana esas olarak sevişmek isteyip istemediğimi sorarken gayet sakin, medeni ve kendine hâkim görünebiliyordu çünkü.

Ne kadar istediğimi tahmin edemezdi.

Hafif bir vınlama duydum. Bileğimden tutmaya devam ederek ada tezgâhın karşısındaki Arash'a baktı. "Telefonumu uzatsana bu tarafa."

Arash, Gideon'ın bar sandalyesindeki ceketinden telefonu almak için dönerken bana bakıp başını salladı. "Bu adama nasıl tahammül ediyorsun, hiç anlayamayacağım."

"Yatakta şahane" dedim muzipçe. "Ve orada huysuz da değil, o yüzden..."

Gideon beni sertçe yanına çekti ve kulak mememi ısırdı. Meme uçlarım sertleşip dimdik oldu. Hırıltıya benzer, neredeyse duyulmayacak bir ses çıkardı boynuma doğru, Arash'ın duyup duymadığını önemsediği kuşkuluydu gerçi.

Soluksuz bir halde geri çekilip yemek yapmaya odaklandım. Gideon'ın mutfağında çalışmamıştım hiç daha önce, neyin nerede olduğunu bilmediğim gibi, polislere kahve hazırlarken gözüme çarpanların ötesinde pişirecek neler bulunduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu. Bir soğan ile bıçak ve kesme tahtası buldum. Dikkatimi başka yere yöneltebildiğim için minnettar olsam da, ikimizi birden azdırmaktan başka bir şey yapmak zorundaydım.

"Anladım" dedi Gideon telefona, iç geçirerek. "Geliyorum."

Başımı kaldırıp baktım. "Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır. Angus Şanslı'yı getiriyor."

Güldüm.

"Şanslı kim?" diye sordu Arash.

"Gideon'ın köpeği."

Avukat haklı olarak şoke olmuş görünüyordu. "Köpeğin mi var senin?"

"Artık var" dedi Gideon kederle ve mutfaktan çıktı.

Bir an sonra kucağında kıvranıp duran ve mutlulukla çenesini yalayan bir Şanslı'yla geri geldiğinde eridim ben. Koskoca sanayi devi, küresel güç odağı, üzerinde yeleğiyle, ce-

ketsiz, orada durmuş, dünyanın en şirin köpek yavrusuyla baş edemiyordu.

Telefonunu alıp ekran kilidini açtım ve bir fotoğraf çektim.

Derhal bir çerçeveye girecekti bu.

Hazır telefon elimdeyken Cary'ye de mesaj attım. *Selam, ben Eva. Akşam yemeği için çatı katına gelmek ister misin?*

Yanıt vermesi için bir an bekledim, sonra Gideon'ın telefonunu bırakıp doğrama işime geri döndüm.

"Anne hakkında senin sözünü dinlemeliydim" dedim Gideon'a, Arash'ı uğurladıktan sonra oturma odasına döndüğümüz sırada. "Özür dilerim."

Sırtımda duran eli biraz daha kayarak belimi kavradı. "Dileme."

"Benim inadımla uğraşmak canını sıkıyor olmalı."

"Yatakta şahanesin ve orada inatçı da değilsin, o yüzden..."

Benim sözlerimi bana geri atışına güldüm. Mutluydum. Akşamı onunla ve Arash'la geçirmek, onun arkadaşının yanında nasıl tasasız ve rahat olduğunu görmek, burada sanki kendi evimdeymiş gibi dolaşabilmek...

"Kendimi evli hissediyorum" diye mırıldandım, daha önce gerçekten böyle hissetmediğimi fark ederek. Yüzüklerimiz ve yeminlerimiz vardı ama onlar evliliğin gösteriş kısmıydı, gerçek yanı değildi.

"Hissetmelisin" diye karşılık verdi, "çünkü öylesin ve hayatının sonuna kadar da öyle kalacaksın."

Kanepeye yerleşirken ona baktım. "Sen hissediyor musun?"

Bakışları şöminenin yanındaki oyun parkına kaydı, Şanslı uyuyordu orada. "Kendimi evcilleşmiş hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun bana?"

"O asla olmayacak" dedim müstehzi bir tavırla.

Gideon bir şeyler arar gibi baktı yüzüme. "Olmamı mı istiyorsun?"

Kendimi tutamadığım için elimi bacağında gezdirdim. "Hayır."

"Bu akşam... Arash'ın burada olması hoşuna gitti."

Bir bakış attım ona. "Avukatını kıskanmıyorsun, değil mi? Bu çok gülünç olurdu çünkü."

"Hoşuma da gitmiyor." Suratını astı. "Ama ben onu kastetmemiştim. Sen misafir seviyorsun."

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Sen sevmiyor musun?"

Gözlerini kaçırdı, dudaklarını büzdü. "Zararı yok."

Donup kaldım. Gideon'ın evi sığınağıydı. Benden önce hiçbir kadını getirmemişti buraya. Erkek arkadaşlarını ağırlıyordur diye varsaymıştım, ama belki onu da yapmıyordu?.. Belki de herkesten kaçıp sığındığı yerdi bu çatı katı dairesi.

Eline uzandım. "Affedersin Gideon. Önce sana sormam gerekirdi. Düşünmedim, ama düşünmeliydim. Burası senin evin..."

"*Bizim* evimiz" diye düzeltti yeniden bana odaklanarak. "Neden özür diliyorsun ki? Burada ne istersen onu yapmaya hakkın var. Hiçbir şey için benden izin istemen gerekmiyor."

"Ama sen de kendi evinde kendini işgal altındaymış gibi hissetmemelisin."

"*Bizim* evimizde" dedi ters ters. "Bu fikri kavramalısın artık Eva. Çabucak."

Aniden alevlenen öfkesi karşısında sarsılmıştım. "Kızmışsın sen."

Ayağa kalkıp orta sehpanın etrafından dolaştı, bedeni gerginlikten titreşiyordu. "Demin kendini evli hissediyordun, şimdi evimde misafirmişsin gibi davranıyorsun."

"*Bizim* evimizde" diye düzelttim. "Ki bu da sana burada misafir ağırlamamayı tercih ettiğini söyleme hakkını verir."

Artan gerginliğinin açık bir işareti olarak elini saçlarının arasına daldırdı. "Umurumda değil bu."

"Kesinlikle umurundaymış gibi davranıyorsun" dedim sakince.

"Lanet olsun." Karşıma geçti, elleri dar kalçalarındaydı. "Arash benim arkadaşım. Ona akşam yemeği hazırlaman neden sorun olsun benim için?"

Yeniden kıskançlığa mı dönüyorduk? "Ben *sana* yemek hazırladım ve onu da davet ettim."

"Tamam. Her neyse."

"Tamammış gibi görünmüyor, çünkü kızgınsın."

"Değilim."

"Benim kafam karıştı ve bu da *beni* kızdırmaya başlıyor."

Çenesini sıktı. Dönüp şömineye yürüdü ve rafın üzerine yerleştirdiğim aile fotoğraflarına baktı.

Aniden pişman oldum bunu yaptığıma. Onu olması gerekenden daha hızlı değişmeye zorladığımı inkâr edecek değildim, ancak insanın gardını indirebileceği sakin bir yer, güvenli bir liman ihtiyacını da anlardım. Gideon için o liman ben olayım, evimiz olsun istiyordum. Eğer burayı onun uzak durmak isteyeceği bir yer haline getirirsem –eğer *benden* uzak durmak ona daha kolay gelecek olursa– her şeyden çok değer verdiğim bu evliliği basbayağı tehlikeye atmış olurdum.

"Gideon. Lütfen konuş benimle." Belki bunu da zorlaştırmıştım. "Eğer bir çizgiyi aştıysam, bunu bana söylemelisin."

Kaşlarını çatarak bana baktı yine. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum. Anlamama yardım et. "

Gideon canı sıkılmışçasına içini çekti, sonra her sırrımı açığa çıkaran o lazer hassasiyetiyle bana odaklandı. "Dünyada başka kimse olmasa, sadece sen ve ben olsak, benim için hiç sorun olmazdı. Ama sana yetmez bu."

Arkama yaslandım, irkilmiştim. Haritasını asla çıkaramayacağım bir labirentti Gideon'ın zihni. "Başka kimse olmadan, sadece benimle olmak –süresiz olarak– sorun olmaz mıydı senin için? Ezecek rakiplerin olmadan? Küresel hâkimiyet planları yapmadan?" Alaycı bir sesle ekledim: "Aklını kaçırırdın sıkıntıdan."

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki ya sen?" diye meydan okudu. "Davet edecek arkadaşların olmadan, hayatına burnunu sokacağın kimse olmadan ne yapardın?"

Gözlerimi kıstım. "Burnumu sokmam ben."

Sabırlı bir bakış attı bana. "Başka kimse olmasaydı sana yeter miydim?"

"Başka kimse yok."

"Eva. Soruya yanıt ver."

Buraya nereden geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bu ona yanıt vermemi kolaylaştırıyordu aslında. "Seni deli gibi büyüleyici buluyorum, biliyorsun değil mi? Hiç sıkıcı biri değilsin. Tüm ömrümü seninle baş başa geçirsem yine de bu seni çözümlemek için yeterli gelmezdi."

"Mutlu olabilir miydin?"

"Sadece bana ait olman durumunda mı? Cennet olurdu bu." Güldüm. "Tarzan fantezim var benim. Sen Tarzan, ben Jane."

Omuzlarındaki gerginlik gözle görülür şekilde gevşedi ve hafif bir gülümseme yerleşti dudaklarına. "Bir aydır evliyiz. Neden ancak şimdi duyuyorum ben bunu?"

"Tuhaflıklarımı ortaya sermeden bir iki ay geçse iyi olur diye düşünmüştüm."

Gideon nadir görülen, kocaman bir gülücük attı bana ve bu arada beynimi de yaktı geçti. "Nasılmış fantezin?"

"Ya, bilirsin işte." Şöyle bir salladım elimi. "Ağaç evi, apı-

şaranı örten bez parçası. Hava ancak teninin üstünde bir ter pırıltısı yaratacak kadar sıcak, daha fazla değil. Sen düzüşme ihtiyacıyla içten içe yanıyorsun ama bu konuda hiç deneyimin yok. Benim sana öğretmem gerekiyor."

Bakakaldı bana. "Benim *bakir* olduğum bir cinsel fantezin mi var yani?"

İnanamayışına kahkahalarla gülmemek için çok zor tuttum kendimi. "Her açıdan bakir" dedim büyük bir ciddiyetle. "Benimkilerden önce ne meme görmüşsün ne de bir kadının cinsel organını. Sana bana nasıl dokunacağını, nelerden hoşlandığımı göstermem gerekiyor. Çabuk öğreniyorsun ama bu sefer de vahşi bir adamla baş etmem gerekiyor. Bir türlü tatmin olmuyorsun."

"Orası gerçek." Mutfağa yöneldi. "Sana bir şey vereceğim."

"Apışaranı örten bir bez mi yoksa?"

Omzunun üstünden yanıtladı. "Bezin altındakini versem?"

Güldüm. Şarap filan getirecek herhalde diye bekliyordum aslında. Elinde parlak kırmızı, küçük bir şey olduğunu görünce doğruldum; bu renk ve şekli tanıyordum, Cartier'ydi. "Bir armağan mı?"

Gideon aramızdaki mesafeyi kendinden emin, seksi adımlarla aştı.

Heyecanlanarak dizlerimin üstüne kalktım. "Ver hadi, ver hadi!"

Başını iki yana salladı ve otururken elini havada tuttu. "Henüz sana vermediğim bir şeyi alamazsın."

Gerisingeri oturup ellerimi uyluklarımın üzerine koydum.

"Sorularına yanıt olarak..." Parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Evet, kendimi evli gibi hissediyorum."

Nabzım hareketlendi.

"Eve gelip seni burada bulmak," diye mırıldandı, gözlerini dudaklarıma dikerek, "senin mutfağımızda yemek hazırlayı-

şını seyretmek. Hatta lanet olası Arash'ın burada olması. İstediğim şey bu. Sensin. Kurduğumuz bu hayat."

"Gideon..." Boğazım yanıyordu.

Elindeki kırmızı süet keseye baktı. Keseyi kapalı tutan düğmeyi açtı ve platinden yapılmış iki yarım ayı avucunun içine döktü.

"Vay canına." Elim boğazıma gitti.

Sol bileğimi yakalayıp nazikçe kucağına çekti ve bileziğin yarısını altından geçirdi. Diğer yarısını kaldırıp bana gösterdi, içine bir şeyler yazdırmış olduğunu görebileyim diye.

```
Her zaman benimsin. Sonsuza dek seninim.
                                        Gideon
```

"Aman Tanrım" diye fısıldadım, kocamın bileziğin üst yarısını altıyla birleştirişini seyrederken. "Öyle bir sevişme çıkacak ki buradan sana."

Yumuşak kahkahası biraz daha âşık etti beni ona.

Bileziğin üstünde tüm yüzeyini kaplayan vida başı desenleri ile yanlarda da Gideon'ın küçük bir tornavida ile sıkıştırdığı iki gerçek vida vardı.

"Bu," tornavidayı havaya kaldırdı, "benim."

Aleti cebine atışını seyrettim, bileziği Gideon olmadan çıkaramayacağımı anlamıştım. Çıkarmak isteyecek de değildim zaten. Gideon'ın romantik ruhunun ispatı olarak daha şimdiden çok kıymetliydi benim için.

"Ve bu da," dedim, kalçasını bacaklarımın arasına alarak kucağına çıkıp kollarımı da omuzlarına dolayarak, "benim."

Elleri belimi kavradı, başını arkaya düşürerek boynunu gezinen öpücüklerime açtı. Teslimiyet değildi bu. Razı olmaktı ve bu da benim için uygundu.

"Beni yatağa götür" diye fısıldadım, dilimi kulağının kenarında gezdirerek.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyarak ayağa kal-

karken kaslarının toplanıp zahmetsizce kasıldığını hissettim. Gırtlağımdan bir beğeni mırıltısı dökülürken Gideon kıçımdan tutup biraz daha yukarıya kaldırdı beni ve oturma odasından çıkardı.

Soluk soluğaydım, kalbim deli gibi atıyordu. Ellerim her yerdeydi; saçlarında, omuzlarında dolaşıyor, kravatını gevşetiyorlardı. Tenine ulaşmak, ona et ete dokunmak istiyordum. Dudaklarım yüzünde geziniyor, ulaşabildikleri her yeri öpüyorlardı.

Adımları kararlı ama telaşsızdı. Soluklarıysa düzgün ve düzenli. Kapıyı zarif bir ayak hareketiyle sakince kapattı.

Ah Tanrım, bu kadar kontrollü olduğu zaman aklım başımdan gidiyordu.

Beni yatağa bırakmaya çalıştı ama ben onu bırakmadım.

"Beni bırakmazsan giysilerini çıkaramam." Hissettiği açlığı sesindeki boğukluk ele veriyordu sadece.

Bıraktım ama o daha doğrulamadan yeleğinin düğmelerine saldırdım. "Sen *kendi* giysilerini çıkar."

Kendi devam edebilmek için parmaklarımı eliyle kovalayıp uzaklaştırdı. O soyunmaya başlarken ben soluğumu tutup seyrettim.

Ona verdiğim yüzüklerle ışıldayan, güneşten yanmış ellerinin kravatını ustaca çözüşü... Bu nasıl bu kadar erotik olabilirdi?

Kravatı çekip çıkarırken ipekten gelen fısıltı. Yere bırakıverişindeki tasasızlık. Onu seyredişimi seyrederken gözlerini bürüyen ateş.

Mahrum bırakmanın en kötü türü, insanın kendine yapabileceği işkencenin en aşırısıydı bu, ama dayanmaya zorladım kendimi. Ona dokunmak isteyip de kendime hâkim olmak. İçim giderken sabretmek. Bekleme fikrimle her ikimize de işkence etmiştim, o yüzden en azından bu kadarı müstahaktı bana.

Onu *özlemiştim*. Onunla bu şekilde olmayı özlemiştim.

Düğmeleri deliklerinden çıkardıkça, gömleğinin yakaları birbirinden ayrılarak önce güçlü boynunu, sonra da göğsünün birazını ortaya çıkardı. Benimle oyun oynar gibi, göğüs kaslarının hemen altındaki düğmede durup kol düğmelerine geçti.

Kol düğmelerini birer birer, yavaş hareketlerle çıkardı ve komodinin üstüne dikkatle ve özenle bıraktı.

Hafif bir inilti kaçtı ağzımdan. İçimde gözü dönmüş, yabani bir şey vardı, en güçlü afrodizyak dolaşıyordu damarlarımda.

Omuzlarını önce birbirine yaklaştırıp sonra da gevşeterek gömleğiyle yeleğini çıkarıp attı.

Mükemmeldi. Her santimi. Teninin kalın ipeksi dokusunun altından görünen her bir biçimli sert kas dilimi. Hiçbiri kaba değildi. Hiçbiri fazla değildi.

Aleti hariç. Tanrım.

O bağcıklı ayakkabılarını çıkarıp pantolonuyla *boxer* çamaşırını uzun, güçlü bacaklarından aşağıya iterken ben de uyluklarımı sıkıp birbirine bastırıyordum. Cinsel organım sızlıyordu, şişmişti, bütün kanım bedenimin merkezine toplanmıştı, yarığım arzuyla kayganlaşmıştı. Doğrulurken karın kaslarının sert örgüsü gerildi. Kasıklarına doğru V şeklini alan kaslar, bacaklarının arasından yukarı kıvrılan kalın, uzun penisini işaret eder gibiydi.

"Ah Tanrım. Gideon."

Aletinin geniş kafası zevk suyuyla parlıyordu. Ağırca sarkan testisleri, kalın damarlı aletinin ağırlığını dengeliyordu. Muhteşemdi Gideon, en ilkel anlamda güzel, vahşice erkeksiydi. Onu görmek, içimde kadınsı ne varsa canlandırıyordu.

Dudaklarımı yaladım, ağzım sel basmış gibi nemlenmişti. Gideon'ın tadına bakmak, ben kendi zevkimde kaybolmamışken onun zevk seslerini duymak, ben onu çıldırtırken onun sarsılıp titreyişini hissetmek istiyordum.

Gideon, kökünden başına kadar sertçe sıvazladı ereksiyonunu ve ucunun inci tanesi gibi bir ıslaklıkla nemlenmesine neden oldu.

"Senin bu, meleğim" dedi pürüzlü bir sesle. "Al hadi."

Apar topar yataktan inip dizlerimin üstüne oturmaya yeltendim.

Dirseğimden yakaladı beni, ağzı gergin bir çizgiydi. "Çıplak olarak."

Arzudan bağı çözülmüş dizlerimi doğrultmakta zorlandım. Daha zor olanı, giysilerimi alelacele sıyırıp atmamak için kendimi tutmaktı. Kolsuz anvelop bluzumu çözüp, gevşeyen iki yanını biraz olsun striptize benzeyen hareketlerle açmaya çalışırken titriyordum.

Sutyenimin dantelini ortaya çıkardığımda tıslayarak aldığı soluk Gideon'ın azalan kontrolünü ele verdi. Göğüslerim ağır ve hassas, meme uçlarım sert ve dimdikti.

Gideon bana doğru bir adım yaklaşarak ellerini sutyen askılarının altına soktu ve memelerim bekleyen avuçlarına düşene dek aşağı çekti askıları. Hafifçe sıktığı memelerimin ağırlığını eliyle tartıp sonra da meme uçlarımı başparmaklarının etli yeriyle okşarken hafif bir iniltiyle kapattım gözlerimi.

"Giyinik bırakmalıydım seni" dedi gergince. Ama dokunuşu bambaşka bir şey söylüyordu. Güzelsin diyordu bana. Seksisin. Gözüm senden başka bir şey görmüyor.

Geri çekilmesiyle bir çığlık attım, ellerini özlüyordum.

Gözleri o kadar koyulaşmıştı ki siyah gibi görünüyordu. "Sun onları bana."

Ayaklarımın üstünde kıpırdandım, cinsel organım zonkluyordu. Bir omuz hareketiyle bluzumu sıyırıp yere attım, sonra da sutyenimi açmak için arkama uzandım. Kollarımdan kayıp düştü sutyen, böylece serbest kalan ellerimle memelerimi avuçlayıp Gideon'a doğru kaldırdım.

Gideon başını çıldırtıcı bir sabırla eğerek, ağır, telaşsız

hareketlerle dilini meme ucumun üstünde gezdirdi. Bağırmak istiyordum... ona vurmak... bir şeyler yapmak. Bu delirtici soğukkanlılığı kırmak için ne gerekiyorsa onu yapmak.

"Lütfen" diye yalvardım, utanmadan. "Gideon, lütfen..."

Emiyordu, *sert sert.* Seri, derin emişlerle etimi içine çekiyor, öfkeli diliyle sanki dövüyordu hassas meme ucumu. Hayvani şehvetinin, feromonların ve testosteronun kokusunu alabiliyordum; şiddetle azmış güçlü bir erkeğin kokusuydu bu. Beni çağırıyordu, buyurgan ve sahipleniciydi. Çağrının çekimini, Gideon'ın çekimini hissediyordum. İçimdeki eriyişi, teslimiyeti hissediyordum.

Sallandım, beni yakalayıp koluna yatırdı ve diğer mememe geçti. Emişinin gücüyle onun yanakları içeri göçerken benim de kasıklarım aynı ritimle kasılıyordu. O zevkini alsın diye aldığım pozun zorluğu omurgamı sızlatıyordu ve bu da beni iyice azdırıp delirme noktasına getiriyordu.

Ben onun için mücadele etmiştim. O benim için adam öldürmüştü. Her türlü tanımı aşan, ilkel ve kadim bir bağ vardı aramızda. Alabilirdi beni, kullanabilirdi. Onu bekletmiştim ve o da bildiğimden tam emin olmadığım birtakım nedenlerle *izin vermişti* buna. Ama şimdi, arada biraz uzaklaşıp mesafemi korumaya çalışabileceğimi ama bizi birbirimize bağlayan zincirlerin hep onun elinde olacağını hatırlatıyordu bana. Ve canı ne zaman isterse beni kendisine çekecekti, çünkü ben ona aittim.

Her zaman benimsin.

"Bekleme." Ellerim saçlarına gitti. "Becer beni. Aletinin içimde olmasına ihtiyacım var..."

Beni döndürdü ve yüzüstü yatağa dayadı, sonra da bir elini kürek kemiklerimin arasına bastırıp diğeriyle kapri pantolonumun arka fermuarına uzandı. Fermuara asılıp yırttı ve pamuklu kumaşı parçaladı.

"İyisin değil mi?" dedi hırlar gibi; açılan yerden elini sokmuş kaba etimi avuçluyordu.

"Evet. Tanrım, evet..." Bunu o da biliyordu ama yine de soruyordu. Kontrolün bende olduğunu, ona izin verenin ben olduğumu bana hatırlatmayı asla unutmuyordu.

Bir elini saçlarıma dolayıp öbür eliyle paramparça olmuş pantolonumu dizlerime indirdi. Hoyrattı, sabırsızdı. *G-string*imin lastiğini tutup çekti, lastik önce tenime gömülüp sonra da koptu.

Elini bağlı bacaklarımın arasına sokup cinsel organımı avuçladı. Sırtım geriye büküldü, vücudum titriyordu.

"Tanrım, ıslaksın." Bir parmağını içime soktu. Çıkardı. İki parmağını soktu. "Aletim o kadar sert ki senin için."

Hassas dokular içime dalan parmaklarını kavrıyordu. Geri çekti parmaklarını, klitorisimi dairesel hareketlerle ovalamaya başladı. İhtiyacım olan zevkin peşinde, parmak uçlarına bastırdım kendimi; hafif yalvarış sesleri dökülüyordu boğazımdan.

"Ben içine girmeden gelme" dedi hırlar gibi. Aletinin geniş başını yarığımın ağzına yerleştirip kalçalarımı iki eliyle tutarak geriye çekti beni.

Sert ve sesli soluklar alarak bir an duraksadı. Sonra daldı içime. Döşeğin içine doğru haykırdım, fazlasıyla dolmuştum, zorlanıyordum, ona yer açmak için kıvrandım.

Beni kaldırıp ayaklarımı yerden kesti. Kasıklarını çevirerek penisini ta derinlere soktu ve içimde boş kalan son yeri de işgal etti. Aletinin etrafında çılgınca bir zevkle kasılarak her santimini sıkıyordum.

"Tamam mı?" dedi sertçe, parmakları huzursuzca yoğuruyordu etimi.

Kollarımla kendimi geriye ittim, gelmeye o kadar yakındım ki canım yanıyordu. "Daha."

Kanımın kulaklarımdaki uğultusunun arkasından, Gideon'ın adımı söyleyerek inlediğini duydum. Aleti şişip

uzadı, seğirmelerle fışkırtarak geldi. Hiç bitmeyecekmiş gibiydi ve belki de öyleydi, çünkü henüz daha doruktayken yeniden becermeye başladı ve pompalayarak sıcak, yoğun menisiyle doldurdu içimi. Onun geldiğini hissetmek beni de ateşledi. Güçlü spazmlar halinde bastırdı orgazmım ve şiddetli titremelerle sarstı vücudumu.

Gideon gözü dönmüş, ateşli bir azgınlık içinde kaybolmuş halde aletiyle içimi döverken, ben tırnaklarımı yorgana geçirmiş, tutunmaya çalışıyordum. Menisinin kayganlığı önce cinsel organımın dudaklarını ıslattı, sonra da bacaklarımdan aşağı aktı. İnleyerek derince abandı, kasıklarını çevirerek aletini iyice soktu içime. Titredi, yine geliyordu, hem de ilkinden sadece birkaç dakika sonra.

Üzerime katlanarak omuzumu öptü Gideon, sıcak ve hızlı soluğu sırtımın terli kıvrımı üstünde esiyordu. Göğsü omurgamın üstünde körük gibi inip kalkıyordu, kalçalarımı çürütürcesine kavrayan parmakları yavaş yavaş gevşedi. Okşamaya, yatıştırmaya başladı elleri. Klitorisimi bulup masaj yapan parmakları beni heyecanlandırıp, ovalaya ovalaya yeni bir doruğa taşıdı.

Dudakları tenimin üstünde kıpırdadı. Meleğim... Tekrar tekrar söyledi bu sözcüğü. Kırık dökük. Çaresizce. Soluk soluğa.

Sonsuza dek seninim.

Hâlâ derinlerimdeydi, sert ve hazır halde.

Gideon'ın yanına sokulmuş yatıyordum yatakta. Benim pantolonum gitmişti, Gideon'sa çıplaktı ve muhteşem vücudu hâlâ terliydi.

Kocam sırtüstü uzanmıştı, kaslı kollarından birini başının altına kıvırmıştı, diğer kolunu ise altımdan geçirip bana dolamış, parmaklarını karnımda gezdiriyordu dalgın dalgın.

Örtülerin üstünde çıplak yatıyorduk, Gideon'ın bacakları ayrıktı ve yarı kalkık aleti göbek deliğine doğru kıvrılmıştı. Benim ve onun sıvılarıyla parlıyordu, gece lambasının ışığında. Gideon'ın solukları ancak yavaşlamaya başlamıştı, kulağımın altında duyduğum kalp atışları sakinleşiyordu. Leziz kokuyordu, günah gibi, seks gibi, Gideon gibi.

"Yatağa nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum" diye mırıldandım, boğuk, neredeyse kısılmış bir sesle.

Gideon'ın göğsü bir kahkahayla gümbürdedi. Başını çevirip dudaklarını alnıma bastırdı.

Daha da sokuldum ona, kolumu beline dolayıp sıkıca sarıldım.

"İyi misin?" diye sordu, yumuşacık.

Başımı geriye atarak baktım ona. Yanakları kızarmıştı ve terliydi, saçları şakaklarına ve boynuna yapışmıştı. Formda kalmak için yaptığı karma dövüş sanatlarına alışık vücudu tıkır tıkır işleyen bir makina gibiydi adeta. Seks değildi Gideon'ı bitap düşüren; hiç yorulmadan, bütün gece yapabilirdi onu. Kendini dayanabildiği son ana kadar tutma, ben de onun için onun benim için çıldırdığı kadar çıldırana kadar kendini dizginleme çabasıydı.

"Haşat ettin beni." Gülümsedim, kafayı bulmuş gibiydim. "El ve ayak parmaklarım karıncalanıyor."

"Hoyrat davrandım." Kalçama dokundu. "Hırpaladım seni."

"Hmm..." Gözlerim kapandı. "Biliyorum."

Hareket ettiğini hissettim, hafifçe kalkıp ışığı kesti.

"Seviyorsun bunu" diye mırıldandı.

Ona baktım, üzerime eğilmişti. Yüzüne dokundum, parmak uçlarımı kaşında ve çenesinde gezdirdim. "Senin kontrolünü seviyorum. Tahrik ediyor beni."

Parmaklarımı dişleriyle yakaladı, sonra bıraktı. "Biliyorum."

"Ama onu kaybettiğinde..." Hatırlayarak iç geçirdim. "Bu-

nu sana yapabildiğimi, beni o kadar çok istediğini bilmek beni çıldırtıyor."

Başı düştü, alnı alnıma değiyordu. Beni kendine çekerek yine ne kadar sertleştiğini hissettirdi bana. "Her şeyden çok."

"Ve bana güveniyorsun." Benim kollarımdayken her türlü gardını indiriyordu. Hissettiği açlığın şiddeti kırılganlığını saklamıyor, ortaya çıkarıyordu.

"Herkesten çok." Üzerime doğru kayarak ayak bileğimden omuzlarıma kadar tüm bedenimi kapladı; beni ezmemek için zahmetsizce taşıyordu kendi ağırlığını. Uyguladığı tensel basınç onu yeniden arzulamama neden oldu.

Başını yana eğerek dudaklarını dudaklarımda gezdirdi Gideon. "Crossfire" diye mırıldandı.

Crossfire benim güvenlik sözcüğümdü, yaptığı herhangi bir şey bana fazla geldiğinde ve durmasını istediğimde Gideon'a söylediğim şeydi. Gideon bana söylediğinde ise o baş etmekte zorlanıyor demekti ama benim durmamı istemiyordu. Gideon için aşktan daha derin bir bağı anlatıyordu *Crossfire*.

Dudaklarım bir gülümsemeye doğru kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum."

Bir yastığa sarılmış, giysi dolabına doğru bakarak Gideon'ın şarkı söyleyişini dinliyordum. Buruk buruk gülümsedim. Gideon duş almış, giyiniyordu ve güne beni becerip, kendimden geçirecek bir orgazm yaşatarak başlamış olmasına karşın gayet enerjik hissediyordu belli ki kendini.

Hangi şarkıyı söylediğini hemen anlayamadım. Anladığımda içim bir hoş oldu. *At Last*. Kafasının içinde Etta James versiyonunu mu, yoksa Beyoncé'ninkini mi duyduğunun bir önemi yoktu. Benim duyduğum, onun mavi gökler ve büyüleyici gülümsemeler hakkında bir şarkı söyleyen, yumuşak, nüanslı sesiydi.

Koyu gri bir kravatı bağlayarak çıktı gömme dolabın içinden, yeleğinin önü açıktı, ceketiyse kolunun üstündeydi. Asla peşini bırakmayan Şanslı da hemen arkasından koşturdu. Sabah kafesinden çıkarıldığı andan beri gölge gibi peşindeydi Gideon'ın.

Gideon'ın bakışları üzerimde durdu. Çapkın bir gülücük attı bana. "And here we are" diye devam etti şarkıya.

"Ben buradayım en azından. Saatlerce sevişmekten pestilim çıktı. Ayağa kalkabileceğimi bile sanmıyorum, sen ise" –elimle onu işaret ettim– "sensin. Haksızlık bu. Bir şeyleri yanlış yapıyorum herhalde ben."

Gideon dağınık yatağın kenarına oturdu, kusursuz görünüyordu Eğilip öptü beni. "Söyle bakayım... Kaç kere geldim ben dün gece?"

Bir bakış attım ona. "Yeterince gelmemişsin besbelli, güneş doğduğunda bir tura daha hazır olduğuna göre."

"Bu da senin bir şeyleri çok doğru yaptığını ispatlıyor." Saçımı yanağımdan çekti. "İçimden evde kalmak geliyor, ama elimdeki işleri bitirmeliyim ki bir ay boyunca ortadan kaybolabileyim. Gördüğün gibi, aşırı derecede motiveyim."

"Sen ciddi miydin o konuda?"

"Ciddi olmadığımı mı sanmıştın?" Örtüyü kenara çekip mememi avuçladı.

Beni bir kez daha tahrik etmeden elini tuttum. "Bir aylık bir balayı. En azından bir kere bitap düşüreceğim seni. Kararlıyım."

"Öyle mi?" Gözleri kahkahayla ışıldadı. "Sadece bir kere mi?"

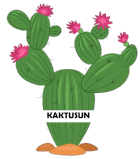
"Kaşınıyorsun, şampiyon. İşim bittiğinde seni rahat bırakmam için yalvaracaksın bana."

"Öyle bir şey asla olmayacak, meleğim. Mümkün değil."

Kendine olan güvenini bir tür meydan okuma olarak aldım.

Örtüyü çekip yeniden örttüm üstümü. "Göreceğiz bakalım."

8

Angus'ın ofisime girmesiyle, okuduğum e-postadan başımı kaldırdım. Şapkasını elinde tutarak gelip masamın önünde durdu.

"Dün gece Terrence Lucas'ın muayenehanesini aradım" dedi. "Bir şey bulamadım."

Bulmasını beklemiyordum, o yüzden şaşırmadım. "Hugh bildiklerini Anne'e anlatmıştır belki ve bulunacak kayıt filan yoktur."

Ciddiyetle salladı başını. "Hazır oradayken, Eva'nın randevusuyla ilgili bütün izleri hem oradaki sabit disklerinden hem de yedeklerden sildim. Eva'yla senin orada olduğunuza dair video kayıtlarını da yok ettim. Baktım, güvenlikten kayıtların kopyasını filan istememiş, yani eğer karısından örnek alıp o da şikâyette bulunmaya kalkarsa, güvendesiniz."

Böyleydi işte Angus, her zaman bütün olasılıkları düşünürdü.

"Polise enteresan gelmez mi böyle bir şey?" Arkama yaslandım. "Lucasların da benim kadar çok kaybedecek şeyleri var."

"Kabahatli olan onlar, evlat. Sen değilsin."

"Hiç de o kadar basit değil o işler."

"İstediğin ve hak ettiğin ne varsa elde ettin sen. Hiçbir şeyi alamazlar elinden."

Özsaygım ile dostlarım ve iş arkadaşlarımın bana duy-

dukları saygı hariç. Babamın herkesin gözü önünde itibarını yitirmesinin ardından bunların ikisini de yeniden kazanmak için çok çalışmıştım. Benim zaaflarımı bulmaya çalışanlar tatmin olurlardı. Ama bir zamanlar olduğu kadar telaşlandırmıyordu beni bu.

Angus haklıydı. Servetim ve Eva vardı.

Şayet Eva'nın kafasının rahat olmasını sağlamak, meraklı gözlerden uzak kalmak anlamıma geliyorsa, bunu yapabilirdim. Nathan Barker'ın hâlâ bir tehdit unsuru olduğu dönemde düşündüğüm bir şeydi bu. Eva beni kendi geçmişinden kaynaklanabilecek her türlü skandaldan korumak için ilişkimizi dünyadan gizlemeyi istiyordu. Benimse yapmaya istekli olmadığım bir fedakârlıktı bu. Saklanmak. Beraber olduğumuz anları gizlice yaşamak. Başkalarının yanında, sanki birbirimize şiddetle ve geri dönülmez bir şekilde âşık olmuyormuşuz gibi hareket etmek.

Şimdi farklıydı. Hava kadar gerekliydi Eva artık bana. Onun mutluluğunu korumak hiç olmadığı kadar önemliydi. Bir başkasının günahları yüzünden yargılanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve karıma bunu asla yaşatmayacaktım. Eva'nın sandığının aksine, Cross Holding'in dahil olduğu her şeyde parmağım olmadan da yaşayabilirdim.

Apışaramı bir bezle örtüp Tarzancılık oynayarak geçirecek değildim günlerimi, ama bu iki aşırı ucun arasında konforlu bir orta nokta vardı.

"Anne konusunda uyarmıştın beni." Başımı iki yana salladım. "Seni dinlemeliydim."

Omuz silkti Angus. "Olan olmuş. Anne Lucas yetişkin bir kadın. Kararlarının sorumluluğunu üstlenebilecek yaşta."

Ne yapıyorsun, evlat? diye sormuştu Angus, Anne'in Bentley'nin arkasına süzüldüğü o ilk gece. Sonraki haftalarda, hoşnutsuzluğunu giderek daha netleşen şekillerde ifade etmiş ve sonunda bir gün bana sesini yükseltmişti. Bana hiç-

bir şey yapmamış bir kadını cezalandırdığım için kendimden tiksinerek, hıncımı Angus'tan çıkarmış, ona yerini bilmesini söylemiştim.

Angus'ın çabucak gizlediği o bir anlık incinmiş ifade beni mezara dek rahat bırakmayacaktı.

"Özür dilerim" dedim gözlerine bakarak. "Bu işi yönetme şeklim için."

Yüzünün çizgileri küçük bir gülümsemeyle kırıştı. "Özür gerekli değildi ama kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim."

Scott'ın sesi duyuldu hoparlörden. "PosIT ekibi burada. Ayrıca Arnoldo Ricci de hatta bekliyor. Uzun sürmez dedi."

Bana söyleyeceği başka bir şey var mı diye Angus'a baktım. Rahat bir tavırla elini kaşına götürerek selam verdi ve çıktı.

Scott'a dönerek "Bağla" dedim.

Kırmızı ışığın yanmasını bekledim, sonra da telefonu açıp hoparlöre aldım. "Neredesin şu anda?"

"Sana da merhaba, dostum" diye selamladı Arnoldo beni, İtalya'dan notalar yansıyordu aksanına. "Bu hafta Eva'yla seni kaçırmışım restoranda, duyduğuma göre."

Koltuğumu arkaya yatırdım. "New York'ta mısın?"

"Evet ve senin bekârlığa veda partini planlıyorum. O yüzden aradım zaten. Bu hafta sonu için planların varsa iptal et."

"Eva'yla ben şehir dışında olacağız."

"*Eva* şehir dışında olacak. Hatta ülke dışında, Shawna'nın dediğinden anladığım kadarıyla. Ve sen de şehir dışında olacaksın. Diğer arkadaşlar da benimle hemfikir. Bir değişiklik yapıp seni New York'tan çıkmaya zorlayacağız."

Arnoldo'nun söylediklerinin ilk kısmı beni o kadar şoke etmişti ki ikinci kısmını pek duyamamıştım bile. "Eva ülkeden çıkmıyor."

"Bunu onunla ve arkadaşlarıyla görüşmen gerekecek" dedi sakince. "Bize gelince, biz Rio'ya gidiyoruz."

Kendimi ayakta buldum. Kahretsin. Eva Crossfire'da değildi ki bir asansöre binip bulayım onu.

"Scott'tan uçuşu ayarlamasını isteyeceğim" diye devam etti. "Cuma akşamı çıkıp, pazartesi sabahı işe gidebileceğin şekilde dönmeyi planlıyoruz."

"Eva nereye gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Shawna söylemedi, çünkü senin bilmemen gerekiyormuş. Sadece hafta sonu boyunca burada olmayacaklarını ve benim seni oyalamam gerektiğini söyledi, çünkü Cary senin burnunu sokmanı istemiyormuş."

"Bu onun vereceği bir karar değil!" diye çıkıştım.

Arnoldo duraksadı. "Bana öfkelenmenin sana bir faydası yok, Gideon. Ve eğer Eva'ya güvenmiyorsan, dostum, onunla hiç evlenmemelisin."

Telefonu daha bir sıktı elim. "Arnoldo, sen benim en yakın arkadaşımsın. Ama Eva konusunda hıyarlık etmeyi bırakmazsan bu durum değişecek."

"Beni yanlış anladın" diye düzeltti, aceleyle. "Kendini güvende hissetmek için Eva'yı kafese kapatırsan onu kaybedersin. Erkek arkadaşta romantik bulunan davranışlar bir kocada bunaltıcı olabilir."

Bana öğüt verdiğini fark ederek ona kadar saymaya başladım. Ancak yediye gelebildim. "İnanamıyorum buna."

"Yanlış anlama. Arash, Eva'nın senin başına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyor. Seni hiç bu kadar mutlu görmediğini ve Eva'nın da sana bayıldığını anlatıyor."

"Ben de söylemiştim aynısını."

Arnoldo duyabileceğim şekilde soluk alıp verdi. "Âşık adamdan pek de iyi şahit olmaz."

Kızgınlığın yerini keyif aldı.

"Arash'la sen ne diye benim özel hayatımı konuşuyorsunuz ki aranızda?"

"Arkadaşlar yapar öyle şeyler."

"Kız arkadaşlar yapar. Siz koskoca adamlarsınız. Yapacak daha iyi işleriniz olmalı." Parmak eklemlerimi masaya vurdum hafifçe. "Ve benim bir avuç dedikoducu herifle Brezilya'da bir hafta sonu geçirmemi istiyorsun."

"Dinle." Sesi insanı sinir edecek kadar sakindi. "Manhattan bitti artık. Bu şehri ben de seviyorum ama sanırım bütün cazibesini yaşayıp tükettik. Özellikle de böyle bir olay için."

Üzüntüyle baktım sevdiğim şehre camdan. Süresiz şekilde kendime ayrılmış olarak tuttuğum otel odasından – Eva'nın deyimiyle "garsoniyerimden"– sadece Eva'nın haberi vardı. Eva'ya gelene dek, kadınları seks için götürdüğüm tek yer orasıydı. Güvenliydi. Kişisel değildi. Çıplakken nasıl göründüğümden ve nasıl seks yapmayı sevdiğimden başka hakkımda öğrenilecek hiçbir şey yoktu orada.

New York'tan çıkmak seks yapmayacağım anlamına geliyordu o zamanlar, o yüzden de çocuklara hep yakın çevremizde avlanma konusunda ısrar ederdim.

"Pekala. Tartışmayacağım seninle." Eva'yla –ve Cary'yle– konuşacaktım bu konuyu, ama bu Arnoldo'yu ilgilendirmezdi.

"Mükemmel. Seni bırakayım da işine dön. Hafta sonu konuşuruz."

Kapattık. Cam duvarın ötesindeki Scott'a bakıp bir parmağımı havaya kaldırarak bir dakikaya daha ihtiyacım olduğunu işaret ettim. Cep telefonumu alıp Eva'yı aradım.

"Selam, şampiyon" dedi, cilveli ve mutlu geliyordu sesi.

Bunun ve içime dolan mutluluk ve sıcaklık dalgasının tadını çıkardım. Her zaman gırtlaktan gelen bir pesliği olan sesi son zamanlardakinden daha boğuktu. Uzun geceyi, heyecanlandığında çıkardığı sesleri, gelirken adımı haykırışını anımsadım.

Yeni hedefim, onun sesini sonsuza dek bu halde tutmak, teninin hep al al, dudaklarının şişmiş kalması, beni hâlâ içinde hissettiği için her zaman ağır ağır ve şuh bir şekilde

yürümesiydi. Nereye giderse gitsin, onu sık sık ve hakkıyla becerdiğim anlaşılmalıydı. Ben kendimde bariz olarak hissediyordum bunu. Esnek ve rahattım ve bunu asla kabul etmesem de dizlerim biraz dermansızdı.

"Hafta sonu için planlarımızda bir değişiklik var mı?"

"Vitaminlerimi artırabilirim" diye dalga geçti, "ama onun dışında, hayır. Dört gözle bekliyorum hafta sonunu."

Sesindeki mırıltı tahrik ediyordu beni. "Arkadaşlarımızın ikimize de bekârlığa veda partileri düzenleyerek bizi bu hafta sonu birbirimizden ayrı tutmayı planladıkları söylendi bana."

"Aa?" Bir duraksama oldu. "Ben herkesin bu işi unutacağını umuyordum aslında."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeyi Eva'nın da görebilmesini isterdim. "Bizi bulamayacakları bir yere kaçabiliriz."

"Keşke." İç geçirdi. "Ama bunlar bizden çok arkadaşlarımız için sanırım. Eski günlerdeki gibi sadece onlarla olabileceğimiz son fırsatları."

"Seni tanıdığımda bitti o eski günler." Ama Eva için öyle olmadığını biliyordum. Arkadaşlıklarını eskiden olduğu gibi sürdürecek, bağımsızlığına sıkı sıkı sarılacaktı o.

"Tuhaf bir ritüel, değil mi?" dedi düşünceli düşünceli. "İki kişi kendilerini ömürlerinin sonuna dek birbirlerine adıyorlar ve arkadaşları tutup onları dışarı çıkarıyor, sarhoş ediyor ve son bir kez yaramazlık yapmaya teşvik ediyorlar."

Konuşmanın başında üzerinde olan o seksi, oyuncu hava tamamen kaybolmuştu. Karım fena halde kıskanç bir kadındı. Bunu biliyordum ve kabullenmiştim, tıpkı onun benim sahiplenen tavırlarımı kabullendiği gibi. "Bu akşam konuşuruz bunları."

"Yaşasın" dedi, mutluluktan başka her şey akıyordu sesinden.

Biraz teselli bulmuştum bunda. Onu hafta sonu boyunca

sıkılırken düşünmek, hayatının eğlencesini yaşarken düşünmekten yeğdi benim için.

"Seni seviyorum, Eva."

Soluğu tekledi. "Ben de seni."

Telefonu kapatıp ceketimi almak için askıya doğru ilerlerken fikrimi değiştirdim. Masama geri dönüp Cary'yi aradım.

"N'aber?" diye açtı.

"Bu hafta sonu karımı nereye götürmeyi planlıyorsunuz?"

O kadar çabuk cevap verdi ki, kendini benden gelecek bir telefona hazırlamış olduğunu anladım. "Bilmen gerekmiyor."

"Bok gerekmiyor."

"Onu kontrol etmene izin vermeyeceğim" dedi Cary gergince. "Vegas'ta yaptığın gibi etrafına muhafız dikip yanına yaklaşan her erkeğin önünü kesemeyeceksin. Koca bir kız o. Kendini idare edebilir ve eğlenmeyi de hak ediyor."

Demek mesele buydu. "Mazur gösterecek sebepler vardı o zaman, Cary."

"Sahi mi?" Sesindeki iğneleme çok barizdi. "Ne gibi?"

"Nathan Barker hâlâ soluk alıp veriyordu ve sen kısa süre önce oturma odanızda kahrolası bir grup seks yapmıştın. Onun güvenliği konusunda sana güvenemezdim."

Bir duraksama oldu. Yeniden konuşmaya başladığında sesi belirgin şekilde daha sakindi. "Güvenlik işini Clancy hallediyor. Sorun olmaz."

Derin bir soluk aldım. Clancy benim Nathan'ı Eva'nın hayatına bir tehdit oluşturmaktan çıkarmak için ne yaptığımı bildiğinden onunla birbirimize karşı temkinliydik. Yine de, ikimiz de aynı şeyi –Eva'nın güvenli ve mutlu olmasını– istiyorduk. Eva konusunda ona güveniyordum ve Stanton'la Monica'nın güvenliğinden sorumlu kişi olarak işinde çok iyi olduğunu da biliyordum.

Clancy'yle şahsen konuşup onun Angus'la temas halinde olmasını sağlayacaktım. Olası acil durumlar için planlar ya-

pılmalı, haberleşme sağlanmalıydı. Bana ihtiyacı olması durumunda en hızlı şekilde Eva'ya ulaşabilmeliydim.

Bunu düşününce mideme ağrı girdi. "Eva'nın arkadaşlarına ihtiyacı var ve ben de güzel zaman geçirmesini isterim."

"Harika" dedi Cary uçarı bir tavırla. "Anlaştık."

"İşine karışmayacağım, Cary, ama onun güvende olmasının kimse için benim için olduğu kadar önemli olmadığını aklından çıkarma. Senin hayatının yalnızca bir parçası o. Benimse *bütün* hayatım. Bana ihtiyacın olursa inat etmeden ara beni. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Anladım."

"Eğer kendini daha iyi hissetmene yarayacaksa, ben Brezilya'da olacağım."

Bir an sessiz durdu. "Bizim nereye gideceğimizi tam olarak belirlemedim daha ama gönlüm İbiza'dan yana."

Sessiz bir küfür savurdum. Rio'dan ona ulaşmam yarım günümü alırdı.

İtiraz etmek istiyordum –Güney Amerika'daki birtakım alternatif yerler önerirdim kesinlikle– ama Dr. Petersen'ın Eva'ın geniş bir sosyal çevreye olan ihtiyacı konusundaki uyarılarının fazlaca bilincinde olarak, dilimi tuttum. Onun yerine, "Neye karar verdiğini bildirirsin bana" dedim.

"Peki."

Konuşmayı bitirerek ceketimi alıp sırtıma geçirdim.

Eminim Eva ve Dr. Petersen buna katılmazlardı ama insanın dostları ve ailesi her şeyden daha büyük dert olabiliyordu başına.

Öğleden sonranın gerisi planlandığı şekilde geçti. Arash ofisime dalarak en yakındaki kanepeye rahatça yerleşip kollarını da kanepenin arkalığına boylu boyunca uzattığında saat beşe geliyordu.

Montreal'deki dağıtım merkezlerimizden biriyle yaptığım telefon konuşmasını toparlayıp bitirdim ve ayağa kalkıp bacaklarımı esnettim. Antrenörümle seansım vardı ve kesin canımı çıkaracaktı. Eva bende dövüşecek hal bırakmadığını duysa çok mutlu olurdu, eminim.

Ama günün sonu geldiğinde ona yeniden sahip olmamın önüne geçmeyecekti bu elbette.

"Evindeymiş gibi kurulmanın iyi bir nedeni vardır umarım" dedim Arash'a alaycı bir soğuklukla.

Kendinden emin bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Deanna Johnson."

Adımlarım yavaşladı, bu ismi duymak şaşırtmıştı beni.

Arash ıslık çaldı. "Tanıyorsun onu."

"Serbest gazetecidir." Bara yürüyüp buzdolabından iki şişe soğuk su çıkardım. Deanna'la yatmıştım da aynı zamanda ve bunun birden fazla açıdan devasa bir hata olduğu sonradan çıkmıştı ortaya.

"Pekala. Dün gece ektiğim seksi sarışın var ya?"

Sabırsız bir bakış attım ona. "Sadede gel."

"Corinne'in kitabının haklarını satın alan yayınevinin hukuk departmanında çalışıyor. Perde arkasındaki yazarın Deanna Johnson olduğunu söyledi bana."

Sertçe ofladım, elimdeki şişeleri öyle bir sıktım ki sular sızdı. "Kahretsin."

Karım beni uyarmıştı Deanna konusunda ama dinlememiştim.

"Dur bir tahminde bulunayım" dedi Arash alaycı bir sesle. "Bayan Johnson'ı bayağı yakından tanıyorsun sen."

Yüzümü ona dönerek oturduğu yere doğru yürüdüm. Şişelerden birini ona fırlatıp su damlalarının aramızda uçuşmasına neden oldum. Kendiminkini açıp büyük yudumlarla içtim.

Eva haklıydı: Daha iyi, daha yakın çalışan bir ekip olmamız gerekiyordu onunla. Birbirimizin uyarılarına sorgusuz su-

alsiz güvenmeyi –ve dikkate almayı– öğrenmek zorundaydık.

Arkadaşım, şişeyi iki eliyle birden tutarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Eva'nın parmağına yüzüğü takma konusunda neden o kadar acele ettiğini şimdi anlıyorum. Kızcağız çığlık çığlığa kaçmadan işi bağlamak içinmiş."

Arash dalga geçiyordu, ama yüzündeki kaygıyı görebiliyordum. Benim kaygımın yankısı gibiydi. Gerçekten, daha ne kadar şeyi kaldırabilirdi acaba karım?

Şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırdım. "Günü böyle güzel bir haberle kapatmak çok iyi oldu" diye homurdandım.

"Neymiş o güzel haber?"

Arash da ben de başlarımızı çevirdik ve Eva'nın elinde yalnızca cep telefonuyla, sekerek ofisimin açık kapısından içeri girdiğini gördük. Onu ilk gördüğüm gün üzerinde olan spor giysilerini giymişti. At kuyruğu daha açık renkli ve daha kısaydı şimdi, vücuduysa daha ince ve daha biçimliydi. Ama soluğumu kesen o kız olacaktı hep.

"Eva." Arash hızla ayağa kalktı.

"Selam." Eva bana doğru gelirken Arash'a bir gülücük attı, sonra da parmak uçlarında yükselerek dudağımdan öptü.

Parmak uçlarından geri inerken kaşlarını çattı. "Ne oldu? Kötü bir zamanda mı geldim?"

Beline kolumu dolayarak onu kendime çektim. Bedenini bedenimin yanında hissetmek hoşuma gidiyordu; ayrı olduğumuzda hissettiğim huzursuzluğu yatıştırıyordu. "Asla, meleğim. Ne zaman istersen gelirsin bana."

Gözleri ışıldadı. "Megumi'yle beraber spor salonuna gideceğiz ama erken geldim. Ben de sana bir uğrayayım dedim. Seksiliğine bir bakar motive olurum belki diye."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Kendini fazla yorma" diye mırıldandım. "O benim işim."

Ben doğrulurken Eva'nın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Cidden. Sorun nedir?"

Arash gırtlağını temizledi ve kapıya doğru hamle etti. "Ben odama döneyim."

O çıkmadan yanıtladım Eva'nın sorusunu. "Corinne'in kitabının gizli yazarı Deanna'ymış."

Eva kaskatı kesildi. "Öyle mi?"

"Deanna'dan haberi var mı Eva'nın?" Arash kocaman açılmış gözlerle ikimize baktı.

Karım bakışlarını Arash'a dikti. "Asıl *senin* haberin var mı Deanna'dan?"

Arash her iki elini de havaya kaldırdı. "Hiç karşılaşmadım. Bugünden önce adını bile duymamıştım."

Kollarımın arasından çıkarak bir bakış attı Eva bana. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum."

"Ne söylemiştin ona?" diye sordu Arash ellerini ceplerine sokarak.

Eva su şişemi alıp rahat koltuklardan birine çöktü. "Deanna'ya güvenilmeyeceğini. Gideon onu soyup sonra da ektiği için kuyruk acısı var. Haksız da sayılmaz bence. Malları gösterip satış yapamasam ben de kendimi küçük düşmüş hissederdim kesinlikle."

Arash kanepeye geri oturdu. "Performans sorunun mu var, Cross?"

"İşsiz kalmak mı istiyorsun, Madani?" Diğer koltuğa da ben geçtim.

"Daha önce bir kez Gideon'la boru döşeme oynamışmış zaten" diye devam etti Eva. "Ve boruyu *gerçekten* çok beğenmiş. O konuda da haksız bulmuyorum onu. Yatakta ne kadar iyi olduğunu söylemiştim sana."

Arash bana baktı, çok eğleniyordu. "Söyledin, evet."

"İnsanın aklını başından alıyor. İçin bir hoş oluyor ve ..."

"Tanrı aşkına, Eva" diye homurdandım.

Masum masum baktı. "Sadece bağlamı vermeye çalışıyor-

dum biraz, bebeğim. Ve bir de yiğidin hakkını teslim etmeye, tabii. Her neyse, zavallı Deanna, Gideon'dan iliklerine kadar nefret etmekle onu becermeyi deli gibi istemek arasında kalakalmış. İkincisini yapamadığı için de ilkinde karar kılmış."

Eva'ya baktım. "Bitirdin mi?"

Karım bana bir öpücük yollayıp sonra da kocaman bir yudum su içti.

Arash arkasına yaslandı. "Bütün bunları Eva'ya açık açık anlattığın için saygı duydum sana" dedi bana. "Bu adama ve ardında bıraktığı küçük düşürülmüş kadınlar silsilesine dayanabildiğine göre sen bir azizesin Eva."

"Ne diyebilirim?" Dudaklarını büzdü. "Siz nasıl haberdar oldunuz bu işten?"

"Yayınevinin içinde bir bağlantım var."

"Ha, ben de Deanna bir şey söyledi sandım."

"O söylemez. Kitabı Corinne'in yazmadığı bilinsin istemiyorlar, o yüzden gizlilik sözleşmesi hazırlamışlar. Kontratla ilgili pazarlık ediyorlar şu anda."

Eva koltuğun önüne doğru geldi, parmakları şişenin etiketiyle oynuyordu. Koltuğun üstünde bacağının yanında duran telefonu vınladı, o da alıp gelen mesajı okudu. "Ben gidiyorum. Megumi hazırmış."

Ayağa kalktı. Arash'la ben de onunla birlikte kalktık. Bir an sonra kollarımın arasındaydı Eva, başını geri atmış, öpücük bekliyordu. İstediğini verdim ona ve o geri çekilmeden burnumu burnuma sürttüm sevgiyle.

"Karşına çıktığım için çok şanslısın." Suyu bana geri verdi. "Daha fazla bekâr kalsaydın başına daha ne dertler açardın, bir düşünsene."

"Sen ömrümün sonuna kadar yetecek bir dertsin zaten."

Arash'a veda edip çıktı. Arkasından baktım, gittiğini görmekten nefret ederek. Scott'ın yanından ona el sallayarak geçip gözden kayboldu.

"Eva'nın kız kardeşi var mı?" diye sordu Arash, her ikimiz de yeniden otururken.

"Hayır, türünün tek örneği o."

"Hey, bir dakika" diye seslendi Eva, koşarak geri gelirken.

Arash da ben de ayağa fırladık.

Yeniden yanımıza geldi. "Eğer pazarlık aşamasındaysalar daha bir şey imzalanmamış demektir, değil mi?"

"Doğru" diye yanıtladı Arash.

Eva bana baktı. "İmzalamamasını sağlayabilirsin."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl yapacakmışım bunu?"

"Ona iş teklif et."

Ona bakakaldım, sonra da "Hayır" dedim.

"Hayır deme."

"Hayır" diye tekrarladım.

Karım Arash'a baktı. "Çalışanlarla yaptığınız anlaşmalarda gizlilik, aleyhte konuşmama, rakip firmaya geçmeme filan gibi şeyler vardır herhalde, değil mi?"

Arash bir an düşündü. "Nereye varmaya çalıştığını görüyorum ve evet, var öyle şeyler. Ama o maddelerin neleri kapsadığına ve nasıl uygulanacaklarına dair sınırlamalar vardır."

"Hiç yoktan iyidir ama belki? Düşmanını yakında tut filan derler ya hani." Beklenti dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Bana öyle bakma, Eva."

"Tamam. Sadece bir fikir. Gitmem lazım." El sallayıp yeniden çıkıp gitti.

Bir öpücük ya da hoşça kal olmaması sinirime dokundu. Yeniden gidişini görmek... İkinci seferinde daha da nefret etmiştim bundan.

Onunla sevişmeme izin vermeyip bekletmişti beni. Şimdi de bir başka kadını baştan çıkarmamı önerivermişti rahat rahat.

Benim bildiğim Eva bunların ikisini de yapmazdı.

"O kitabın basılmasını istemiyorsun" diye seslendim arkasından.

Eva kapıda durup döndü. Başını hafifçe yana eğerek baktı bana. "Hayır, istemiyorum."

İnceleyen bakışları tepemi attırdı. Doğruca içimi, içimdeki çalkantıyı görüyordu. "Deanna, işten fazlasını bekleyecektir benden, biliyorsun."

"Onu ayartman gerekecek" diye hak verdi bana, geri gelerek. "Sen leziz bir havuçsun, Cross. Ve hiç uğraşmadan tam ulaşılmaz bir noktada sallanmayı da çok iyi biliyorsun. Sadece anlaşmanın altını imzalaması gerekiyor Deanna'nın. Ondan sonra iş tanımına uygun görev verdiğin sürece Sibirya'ya bile gönderebilirsin onu."

Sesindeki bir şey –bir o, bir de bana aslanının etrafından dolanan bir aslan terbiyecisi gibi dikkatli, uyanık ama kontrol gayet ondaymış gibi bakışı– aşırı derecede rahatsız etti beni.

Damarıma basıldığı hissiyle, ben de onun üstüne gittim. "İstediğin şeyi elde etmek için pezevenk gibi pazarlıyorsun beni."

"Yok artık, Cross" diye homurdandı Arash. "Pisliğin teki gibi davranma."

Eva'nın kısılan gözlerinin ışıltılı grisi fırtınalı bir hale büründü. "Saçmalık! Biraz umut vereceksin ona, becermeyeceksin ki. Sen *Golden Girl* şarkısını tekrar tekrar dinlemeyi ne kadar istiyorsan ben de o kitabın basılmasını o kadar istiyorum, ama sen nasıl o kahrolası şarkıyla yaşayabiliyorsan, ben de bu kahrolası kitapla yaşayabilirim."

"O zaman Deanna'yı işe alma konusunu neden ortaya attın?" diye sordum karşılığında, ona bir adım yaklaşarak. "O lanet kadının değil benim için çalışmasını, bir kilometre yakınımda olmasını bile istemiyorum ben."

"İyi. Sadece bir öneriydi. Buraya geldiğimde bu konunun canını sıktığını gördüm ve senin canının sıkılması hoşuma gitmiyor..."

"Tanrı aşkına ya, benim *canım sıkılmaz*!"

"Doğru" dedi alaycı bir tavırla. "Tabii sıkılmaz. *Tepesi atmış* daha mı hoşuna gider? *Aksi*? *Ters*? Bunlar daha mı erkeksi sence, şampiyon?"

"Seni dizime yatırmam lazım."

"Dene de ben de o seksi dudağını ikiye ayırayım" diye yapıştırdı hemen; alevlenmeye hazır öfkesi tutuşmuştu. "Senin o şıllığı tahrik edip umutlandırman fikri benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Senin onunla flört ettiğini, onu becermek istediğin fikrini verecek şekilde hareket ettiğini hayal etmek bile bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyor bende –buna onun suratı da dahil."

"Güzel." İhtiyacım olan şeyi elde etmiştim. Eva kızdığında kıskançlığını saklayamıyordu. İçin için kuduruyor, öfkeden titriyordu. Ben tatmin olup yatışmıştım ama.

"Ve belki de Deanna'nın ayrılması hiçbir şeyi değiştirmeyecek" diye devam etti, hâlâ ateş püskürüyordu. "Yayınevi pekala bir başkasına yazdırabilir kahrolası kitabı. Umalım da tarafsız biri olsun diyeceğim ama baksana, her taşın altından belki bir şans daha yakalamayı uman bir eski sevgilin çıkıyor."

"Yeter artık, Eva."

"Sana pezevenklik edecek olsam bunu sırf o kitabın basımını engellemek için yapmazdım. Yüzyılın parçasısın sen. Saatin en az birkaç bin dolar eder senin!."

"Lanet olsun!" Ona doğru atıldım, ama sıçrayarak kaçtı önümden.

"Hoop!" diye müdahale etti Arash, atlayıp aramıza girerek. "Avukatın olarak, karının tepesini attırmanın sana milyonlarca dolara mal olacağını hatırlatmak zorundayım."

"Bayılır o kadınların tepesini attırmaya" diyerek kışkırttı beni Eva, ona ulaşamayayım diye bir Arash'ın arkasına bir saklanıp bir başını uzatarak. "Tahrik oluyor bundan."

"Çık aradan Madani" diye gürledim.

"Al sen uğraş bununla, Arash" diye laf atıp sonra da tabanları yağladı.

Peşine düştüm. Tam kapıdan geçerken yetişip belinden yakaladım ve havaya kaldırıp ayaklarını yerden kestim. Hırlayarak mücadele etti.

Dişlerimi omzuna geçirdim, o da küçük bir çığlık atarak bir düzine insanın gözlerinin bize dönmesine neden oldu. Buna tam doğru zamanda köşeyi dönmüş olan Megumi'nin gözleri de dahildi.

"Bana veda öpücüğü vereceksin" diye talep ettim.

"Şu anda ağzım hiçbir yerine yakın olmasa senin için daha iyi olur!"

Onu havaya atıp çevirerek yüzü bana dönük olacak şekilde yakaladım ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Özensiz bir öpücüktü, zarafetten yoksundu. Burunlarımız çarpışmıştı. Ama dudaklarını dudaklarımın, sıcak tenini ellerimin altında hissetmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

Alt dudağıma dişlerini geçirdi. Canımı yakabilir, kan akıtabilirdi. Oysa ısırığı nazik bir azardı sadece, tıpkı saçlarımı ellerine dolayıp çekişi gibi.

"Delisin sen" diye söylendi. "Neyin var yahu senin?"

"Bana veda öpücüğü vermeden gitmeyeceksin."

"Şaka mısın ya?" Öfkeyle baktı bana. "Öptüm ya seni."

"İlk seferinde. İkinci ve üçüncüde öpmedin."

"Hadi canım sen de" diye fısıldadı. Boynuma biraz daha sıkı tutunup kendini yukarı çekti ve bacaklarını belime doladı. "Neden istemedin?"

"Yalvaracak değilim."

"Asla yalvarmazsın ki." Yüzüme dokundu. "Emir verirsin sen."

"İnsan patron olunca neler yanına kâr kalabiliyor" dedi Megumi, gözlerini uslu uslu ekranına dikmiş, masasında oturmakta olan Scott'a.

Scott hiçbir şey demedi, bilgece.

Arash o kadar ihtiyatlı değildi ama. "Düğün öncesi gerginliğinin sebep olduğu geçici delilik durumu, değil mi Scott?" yanıma yaklaştı. "Azaltılmış cezai ehliyet. Epik bir mala bağlama durumu, filan."

Bir uyarı bakışı attım ona. "Kes sesini."

"Uslu ol." Eva hafifçe öptü beni. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

"Senin evinde mi, bizimkinde mi?"

Gülümsedi, öfkesi geçmişti. "Bizimkinde."

Bacaklarını indirdi; onu yere bıraktım.

Artık izin verebilirdim gitmesine. Hâlâ hoşuma gitmiyordu bu, ama midemdeki o düğüm geçmişti. Eva'ysa hiç oralı değil gibiydi. Öfkesi her zaman ani bir fırtına gibi patlar, sonra da aynı hızla dağılır, ardında hiçbir şey bırakmazdı.

"Selam Megumi." Elimi uzattım.

Pırıltılı ten rengi oje sürülmüş tırnaklarını göstererek elimi tutup sıktı. Çene hizasında kesilmiş saçları ve badem gözleriyle çekici bir kadındı Megumi.

Eva'nın dostu ve eski iş arkadaşı, onu son gördüğüm zamankine göre daha güçlü görünüyordu. Buna sevindim çünkü karımın onun için ne kadar endişelendiğini biliyordum. Kısa süre önce hayatını alt üst eden o cinsel saldırıya kadar Megumi'yi pek iyi tanımıyordum. Buna üzülüyordum. Şu anda karşımda duran kadının koyu kahverengi gözlerinde yaralı bir bakış ve üstünde kırılganlığını açık eden sahte bir cesaret havası vardı.

Deneyimlerimden biliyordum ki önünde daha çok uzun bir yol vardı. Ve asla bu olaydan önceki gibi bir insan olamayacaktı artık.

Eva'ya baktım. Karım hem uzun zaman önceki o kız çocuğu halinden hem de onunla ilk karşılaştığımda olduğu o genç kadından ne kadar farklıydı şimdi, ne çok yol kat etmişti. Ar-

tık daha güçlüydü. Bunu görmek beni mutlu ediyordu ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Yalnızca bu gücün sonunda onu benden alıp götürmemesi için dua edebilirdim.

James Cho'nun stüdyosundan tam beklediğim şekilde çıktım –pestilim çıkarılıp elime verilmiş olarak. Yine de, son dövüşte eski şampiyonu alaşağı ederek kendimi affettirmiştim nihayetinde.

Angus, Bentley'nin yanında dikilmiş, beni bekliyordu dışarıda. Kapıyı açtı ve çantamı elimden aldı ama gülümsemedi. Arka koltukta Şanslı, kafesinin içinden havladı, parmaklıkların arasından heyecanla bakıyordu.

Arkaya geçmeden önce duraksayarak Angus'ın gözlerine baktım.

"Bazı bilgiler edindim" dedi ciddiyetle.

Hugh'nun dosyalarını düşünerek kendimi kötü haberlere hazırlamıştım. "Çatı katına vardığımızda konuşuruz."

"Ofisin daha uygun olur."

"Pekala."

Arkaya geçtim, yüzüm asılmıştı. Her iki mekân da özel bir şeyler konuşmak için uygundu. Angus elinde her ne bilgi varsa onu aktardığında Eva yanımda olabilsin, bana destek verebilsin diye evi önermiştim. Angus'ın ofisi tercih etmesi yalnızca Eva'nın yakında olmasını istemediği anlamına gelebilirdi.

Karımdan gizlememin daha iyi olacağı ne söyleyecekti acaba bana?

Şanslı kafesinin kapısını patiledi hafifçe mızıldanarak. Dalgın dalgın açtım kapıyı; yuvarlanarak dışarı çıkıp kucağıma tırmandı ve arka ayaklarının üstüne kalkıp çenemi yalamaya başladı.

"Tamam, tamam." Gözü dönmüş köpeği, düşmesin diye tu-

tarak başımı geriye attım daha fazla yalanmamak için. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Şanslı'nın ılık ve yumuşak bedenini okşayarak, içinden geçmekte olduğumuz şehre baktım camdan. Geceleri New York, karanlık ara sokaklarla, parıldayan gökdelenlerin, cafcaflı neon ışıklı vitrinlerle samimi kaldırım lokantalarının birbirine karıştığı bambaşka bir yer oluyordu.

Altmış kilometrekareden küçük bir adada iki milyona yakın insan yaşayınca mahremiyet hem az bulunan hem de hayali bir şey oluyordu. Dairelerin pencereleri birbirine bakar, aralarında neredeyse hiç mesafe olmazdı. Perdeler sıklıkla açık kalır, özel hayatlar bakmak isteyen herkese açık olurdu. Teleskoplar popüler aletlerdi.

Bir hava kabarcığının içinde, kendi işine bakarak ve başkalarının da öyle yaptığını umarak yaşamak New Yorklulara özgü bir şeydi. Diğer seçenek klostrofobiydi, ki o da eyaletin temelindeki özgürlük ruhuna tamamen aykırıydı.

Crossfire'a vardığımızda Şanslı'yla beraber indim Bentley'den. Angus peşim sıra döner kapılardan geçti ve sessizlik içinde kat ettik lobiyi. Ben yaklaşırken ayağa kalkan güvenlik görevlileri adımı söyleyerek enerjik bir tavırla beni selamlarken, yan gözle de kolumun altına sıkıştırdığım minik köpek yavrusuna bakıyorlardı. Yansımam gözüme çarpınca içten içe güldüm. Üzerimdeki eşofman altı ve tişörtle ve nemli saçlarımla, bu işlerden biraz anlayan herhangi birinin benim bu binanın sahibi olduğuma inanacağı şüpheliydi.

Asansör o kadar hızla çıkardı ki bizi yukarı, binaya gelişimizden çok kısa bir süre sonra Cross Holding merkezinin içinde yürüyorduk. Ofis ve odacıkların çoğu karanlıktı ama bazı hırslı elemanlar hâlâ bir şeylerle uğraşıyorlardı –ya da eve gitmek için bir nedenleri yoktu. Bunu anlayabilirdim. Ofiste çatı katı dairemde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdiğim günler çok da eskide kalmış değildi.

Ofisime girince ışıkları yakıp cam duvarı buzlandırarak içeriyi görünmez hale getirdim. Sonra da oturma bölümüne gidip kanepeye yerleştim ve Şanslı'yı da yanımdaki minderin üstüne bıraktım. Angus'ın elinde yıpranmış, deri bir klasör olduğunu o zaman fark ettim.

Koltuklardan birini orta sehpaya yanaştırıp oturdu. Gözlerime bakıyordu.

Aklıma gelen başka bir olasılıkla boğazım düğümlendi. Angus fazla karamsar, görüşme fazla formel görünüyordu.

"Emekli olmuyorsun" dedim konuşmasına fırsat vermeden, kelimeler ağzımda büyümüştü. "İzin vermem."

Bir an bana bakakaldı Angus, sonra yüzü yumuşadı. "Ah evlat. Daha bir süre başındayım, merak etme."

Öyle bir rahatladım ki, kalbim gümbür gümbür atarak kanepeye yeniden yığıldım. Her an oyuna hazır olan Şanslı da göğsüme atladı.

"İn aşağı" diye emrettim ama bu sadece onu daha da heyecanlandırmaya yaradı. Onu tek elimle zapt edip, başlaması için Angus'a işaret ettim başımla.

"Eva'yla tanıştığında derlediğimiz dosyayı hatırlarsın" diye başladı.

Karımın adını duyunca birden toparlanıp odaklandım. "Elbette."

Eva'yla tanıştığım günün anısı doldurdu kafamı bir anda. Ben kaldırıma yanaşmış limuzinin arka koltuğunda oturuyordum, Crossfire'dan ayrılmak üzereydim. Eva'ysa binaya giriyordu. Onu seyretmiş, çekimini hissetmiştim. Karşı koyamayarak Angus'a beklemesini söylemiş, onu bulmak için binaya geri dönmüştüm –bir kadının peşine düşmek, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

Beni gördüğü sırada yaka kartını yere düşürmüştü, ben de yerden alıp ona uzatırken adına ve çalıştığı şirkete dikkat etmiştim. O gecenin sonunda, Eva'nın geçmişiyle ilgili hızlı

bir araştırmanın sonuçlarını içeren ince bir dosya evdeki çalışma masamın üstündeydi –bu da sadece cinsel ilgi duyduğum biri için daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Her nasılsa, daha henüz tanımlayamadığım bir şekilde, onun benim olduğunu biliyordum. Kendimi ne kadar kandırsam da onun benim için önemli olacağını biliyordum.

İlerleyen günlerde dosya büyümüş, önce Eva'nın anne ve babasıyla Cary'yi, sonra da Eva'nın anne ve baba tarafından büyükanne ve büyükbabalarını da içerir hale gelmişti.

"Harrison ve Leah Tramell'le ilgili sıra dışı bir gelişme olursa bize rapor göndersin diye Austin'de bir avukatla anlaşmıştık" diye devam etti Angus.

Monica'nın ebeveyni. Onların kızlarından ve torunlarından uzak durmalarının hiç sakıncası yoktu benim için. Uğraşacak daha az akraba demekti bu. Ama gayrimeşru bir torun olarak Eva'yla hiç ilgilenmemiş olsalar da Eva'nın karım olduğu kamuoyuna açıklandığında fikirlerinin değişebileceğini anlıyordum. "Ne yapmışlar?"

"Ölmüşler" dedi pat diye, klasörün fermuarını açarak. "Neredeyse bir ay önce."

Bir durup düşündüm, bunu duyunca. "Eva bilmiyor. Daha hafta sonunda düğün davetiyeleri konusunu konuşuyorduk, adları geçti. Monica takip etmiyor onları anlaşılan."

"Yerel gazetede çıkan ölüm ilanını o kaleme almış." Angus klasörden bir fotokopi çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

Alıp hızlıca bir göz gezdirdim. Trameller, yaz tatili sırasında geçirdikleri bir tekne kazasında ölmüşlerdi. İlanda kullanılan fotoğraftaki giysi ve saç modelleri yetmişli yıllardan kalma olduğuna göre fotoğraf onlarca yıllık olmalıydı. İyi giyimli, pahalı aksesuarlar kullanan, şık bir çifttiler. Yerine oturmayan tek şey saçlarıydı –siyah-beyaz bir gazete fotoğrafından bile her ikisinin de siyah saçlı oldukları anlaşılıyordu.

Son cümleyi okudum. *Harrison ve Leah geride kızları Mo-*

nica ile iki torunlarını bıraktılar. Başımı kaldırıp Angus'a bakarak yüksek sesle tekrarladım. "*İki* torun mu? Eva'nın bir kardeşi mi var?"

Şanslı, gevşeyen parmaklarımın arasından kurtularak yere atladı.

Angus derin bir soluk aldı. "Bu ifade ve fotoğraf, olaya daha derinden bakmama neden oldu."

Bir fotoğraf çıkarıp masaya koydu.

Şöyle bir baktım. "Kim bu?"

"Monica Tramell –yeni adıyla Monica Dieck."

Kanım dondu. Fotoğraftaki kadın, tıpkı anne ve babası gibi esmerdi. Ve ne benim tanıdığım Monica'ya ne de karıma benziyordu. "Anlamıyorum."

"Eva'nın annesinin gerçek adının ne olduğunu henüz keşfedemedim, ama asıl Monica Tramell'in Jackson adında bir kardeşi varmış ve Lauren Kittrie adlı bir kadınla kısa bir süre evli kalmış."

"Lauren." Eva'nın ikinci adı. "Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Şimdilik hiçbir şey, ama bu değişecek. Araştırıyoruz."

Elimi saçlarımın arasına daldırdım. "Tramelleri karıştırıp yanlış bir aileye bakmış olma ihtimalimiz var mı?"

"Hayır, evlat."

Ayağa kalkıp bara gittim. Raftan iki viski bardağı alarak ikişer parmak Ardberg Uigeadail single malt koydum içlerine. "Stanton evlenmeden önce Monica'yı –Eva'nın annesini– iyice araştırmıştır."

"Eva sana söyleyene kadar senin de Eva'nın geçmişinden haberin olmamıştı."

Haklıydı. Eva'nın yaşadığı istismarın, yaptığı düşüğün, mahkeme tutanaklarının, varılan anlaşmanın... hepsinin kayıtları özenle saklanmıştı. Arash'a evlilik sözleşmesini hazırlama görevini verdiğimde Eva'nın finansal varlıklarını ve borçlarını bulup doğrulamıştık ama hepsi buydu. Onu sevi-

yordum. Onu istiyordum. Niyetimiz, onun herhangi bir foyasını meydana çıkarmak değildi zaten.

Stanton da karısını seviyordu. Monica'nın finansal kazançla çıktığı iki boşanmadan elde ettiği kişisel serveti en önemli endişeyi ortadan kaldırmıştır zaten. Gerisi konusunda da Stanton'la benim benzer şekilde hareket ettiğimizi tahmin ediyorum. Tüm işaretler hiç sorun olmadığı yönündeyken kalkıp sorun araştırmanın ne âlemi vardı? Aşkın gözü kasten kördü ve erkekleri aptala çeviriyordu.

Barın arkasından çıktım ve önüme fırlayan Şanslı'ya takılıp tökezlemekten son anda kurtuldum. "Benjamin Clancy çok iyidir işinde. Bunu kaçırmazdı."

"Biz kaçırdık." Uzattığım bardağı aldı Angus. "Tramel-ler ölmüş olmasa hâlâ bilmiyor olacaktık. Geçmişleriyle ilgili araştırma temiz çıkmıştı."

"Nasıl temiz olabilir yahu?" Viskiyi tek yudumda içip bitirdim.

"Eva'nın annesi, Monica'nın adını, doğum tarihini ve aile hikâyesini kullanmış ama hiç banka kredisine başvurmamış mesela. Kimlik hırsızlıklarının çoğu bu şekilde keşfedilir. Kullandığı banka hesabı ise yirmi beş yıl önce açılmış ve farklı vergi kimliği olan bir şirket hesabı."

Hesabı açarken kendi kimlik numarasını da vermiş olmalıydı aslında ama dünya bambaşka bir yerdi internetten önce.

Sahtekârlığın boyutu aklımın almayacağı kadar büyüktü. Eğer Angus haklıysa, Eva'nın annesi hayatının kendisi olarak yaşadığından daha büyük bir kısmını başka bir kadın olarak yaşamıştı.

"Hiç iz yok, evlat" dedi Angus yeniden, hiç içmediği içkisini masaya bırakırken. "Takip edilecek kırıntı filan yok."

"Pek ya gerçek Monica Tramell?"

"Her şeyi kocası idare ediyor. Bu anlamda, kadın neredeyse yok gibi bir şey."

Başımı eğip, kaval kemiğimi patilemekte olan köpek yavrusuna baktım. "Eva'nın bunların hiçbirinden haberi yok" dedim ciddiyetle. "Bilse bana anlatırdı."

Ama daha söylerken, acaba *nasıl* anlatırdı diye de merak ettim. Onun yerinde olsam ben nasıl anlatırdım böyle bir şeyi? Artık gerçek sanacak kadar uzun zamandır bu yalanla yaşadığı için saklamış olabilir miydi bu büyüklükteki bir sırrı?

"Evet, Gideon" dedi Angus, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. O da merak ediyordu. Onun işiydi bu. "Eva seni seviyor. Hiçbir kadının hiçbir adamı sevdiğini görmediğim kadar derin ve gerçek bir aşkla seviyor."

Yeniden kanepeye çöktüm ve yanıma tırmanan Şanslı'nın minik ağırlığını hissettim. "Daha fazlasını bilmem lazım. Her şeyi. Böyle bir bilgiyi ufak tefek parçalar halinde sunamam Eva'ya."

"Öğreneceksin" diye söz verdi.

9

"Şey ..." Cary'nin önüme koyduğu detaylı çizime bakıp yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. "Güzel, ama... tam değil. Tam istediğim gelinlik değil."

Cary derin bir iç geçirdi. Yerde, ayaklarımın dibinde oturduğu yerden başını arkaya, kanepeye bırakarak tepetaklak baktı bana. "Şaka yapıyorsun herhalde. Sadece senin için tasarlanmış, eşi benzeri olmayan bir gelinlik veriyorum eline ve sen burun kıvırıyorsun."

"Askısız gelinlik istemiyorum. Hem bunun eteği de asimetrik..."

"Elbisenin kuyruğu o" dedi soğuk soğuk.

"O zaman ayakkabılar görünüyor? Görünmemesi lazım."

"Beş dakikada çizilmiş bir skeç bu. Söylersin, önünü daha uzun yapar."

Öne eğilip, bir süre önce açtığımız şarap şişesini aldım ve kadehime biraz daha koydum. Journey grubunun en sevilen parçaları hoparlörlerden süzülüyordu, ses kısıktı. Oturma odası iki kenar sehpasının üstündeki abajurlarla aydınlanırken, çatı katının geri kalanı sessiz ve karanlıktı.

"Fazla şey... çağdaş " diye yakındım. "Fazla modern."

"Eee, evet." Çizime yeniden bakmak için başını kaldırdı. "Bu yüzden havalı zaten."

"Günün modasına uygun bu, Cary. Çocuklarım olduğun-

da, buna bakıp aklımdan ne geçtiğini merak edecekler." Şarabımdan bir yudum alıp parmaklarımı Cary'nin gür saçlarında gezdirdim. "Ben modası geçmeyecek bir şey istiyorum. Grace Kelly gibi. Ya da Jackie Kennedy."

"Çocuklar, ha?" Kedi gibi yanaştı ona dokunan elime. "Elini çabuk tutarsan parkta beraber gezdirebiliriz bebekleri, sonra da oyun randevuları filan planlarız."

"Hah! On yıl sonra, belki." Doğrusu aşağı yukarı böyle olur gibi geliyordu bana. On yıl boyunca Gideon'la baş başa. Her ikimiz için de biraz daha büyümek, pürüzleri düzlemek ve havamızı bulmak için yeterli bir zaman olurdu bu.

İşler her gün biraz daha düzelse de, fırtınalı bir ilişkisi olan, inişli çıkışlı bir çifttik hâlâ. Bugün Gideon'ın ofisinde tartıştığımız konu neydi?... Hâlâ bilmiyordum. Gideon böyleydi ama. Bir kurt kadar göz alıcı, vahşi ve tehlikeliydi. Bir an elimden yemek yerken, bir an sonra elimi ısırırdı. Ve ondan sonra da genellikle bir hayvan gibi becerirdi beni, o yüzden de... benim için bir sakıncası yoktu.

"Yaa" dedi Cary abus abus. "Eğer onunla yeniden iş pişirmeye başlamazsan, on yıl –ve Meryem Ana'nınki gibi bir mucize– gerekecek zaten hamile kalman için."

"Öff!" Saçına asıldım. "Seni hiç ilgilendirmez ama, dün gece aklını başından aldım Gideon'ın."

"Öyle mi?" Omzunun üstünden dik dik baktı bana. "Aferin sana."

Pis pis güldüm. "Eve gelince bir kez daha alacağım üstelik."

"Kıskanıyorum. Bende bir hareket yok. Hiç. Sıfır. Zavallı aletimin kalıcı izi çıkacak avucumda."

Gülerek arkama yaslandım. "Biraz ara vermek iyidir. Olayları bir perspektife oturtmana yarar."

"Sen bir hafta zor dayandın" dedi dudak bükerek.

"On gün, aslına bakarsan. On berbat, cehennemi, korkunç gün." İçkimden biraz daha aldım.

"Di mi? Fena bir şey. Kötü."

"Bir daha böyle bir süreç yaşamak istemem, ama seksi azıcık da olsa eşitliğin dışına çıkarabildiğimize memnunum. Meseleleri konuşmaya ve birlikte takılmaktan keyif almaya odaklanmamızı sağladı. Ve sonunda kendimizi bıraktığımızda da..." Dudaklarımı yaladım. "Bomba gibiydi."

"Aletimi kaldırıyorsun."

Alaycı bir sesle güldüm. "Kaldırmayan bir şey var mı?"

Muzır bir bakış attı bana. "Sağlıklı cinsel dürtülerimden utanacak değilim."

"Nereye doğru gittiğini çözmeye biraz zaman ayırdığın için gurur duymalısın kendinle. Ben seninle gurur duyuyorum."

"Aaa, teşekkürler, anne." Başını dizime yasladı. "Sana yalan söylüyor olabilirim... Biliyorsun değil mi?"

"Hayır. Eğer onunla bununla yatıyor olsan benim haberim olmasını isterdin, ben de ağzına sıçardım, ki işin eğlencesi de orada." Öyle değildi aslında. Kendini cezalandırmak için beni kullanma yoluydu bu onun.

"İbiza'da çok eğleneceğiz."

"İbiza?" Neden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı. "Bekârlığa veda partim için mi?"

"Evet."

İspanya. Dünyanın bir ucu. Bunu beklemiyordum. "Ne kadar sürecek ki bu parti?"

Cary'nin o milyon dolarlık gülümsemesi yayılıverdi yüzüne. "Hafta sonu boyunca."

"Ona soracağımızdan değil gerçi, ama Gideon'ın hoşuna gitmeyecek bu."

"Ben hallettim onu. Güvenlik konusunda huzursuz biraz, ama kendisi de meşgul olacak zaten Brezilya'da."

Oturduğum yerde doğruldum. "Brezilya?"

"Papağan gibisin bu akşam, her şeyi tekrar ediyorsun."

Brezilya'ya bayılırdım... Müziğine, havasına, insanlarının

tutkusuna. Dünyada eşi benzeri olmayan bir seksilik vardı Brezilya'nın kültüründe.

Ve Gideon'ı arkadaşlarım dediği o seksi, zengin adamlar sürüsüyle beraber orada, aslında çoktan bitirdiği bekârlık günlerinin sonunu kutlarken düşünmek...

Arkadaşım oturduğu yerde dönerek bana baktı. "Bu ifadeyi biliyorum. Onu Brezilya bikinileri ve bikinilerin içindeki sıcak kanlı kadınlarla çevrelenmiş olarak düşününce bile kaşın gözün oynuyor."

"Kes sesini, Cary."

"Sert oynamak için doğru ekip de var yanında. Hele o Manuel denen tip. Büyük oyuncu o."

Manuel Alcoa'nın hep beraber gittiğimiz o karaoke barında milleti tavlayışını seyrettiğimi hatırladım. Arnoldo, Gideon ve Arash gibi Manuel'in de çaba göstermesi bile gerekmiyordu. Bütün yapması gereken, kendini onun üstüne atan bütün o kadınlar arasından birini seçmekti.

Arkadaşlarının hepsi kendilerine birer fıstık bulduğunda kocam ne yapacaktı peki? Kendi başına oturup *caipirinha*sını mı yudumlayacaktı? Sanmıyordum.

Gideon aldatmazdı. Flört bile etmezdi kimseyle; tarzı değildi. Başta benimle bile flört etmiyordu, ki ben hayatının aşkıydım. Hayır, o esmer, tehlikeli ve dokunulmaz duruşuyla ortamı hâkimiyeti altına alırdı ve bu arada sonu gelmez bir güzel kadınlar dalgası da etrafında köpürüp dururdu.

Bundan etkilenmemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Cary bir kahkaha attı. "Birini öldürmeye hazır gibi görünüyorsun."

"En yakında sen varsın" diye uyardım onu.

"Beni öldüremezsin. Gideon'ı da senin olduğun kadar kıskanç hale getirecek giysileri kim koyar sonra bavuluna?"

"Anlaşılan tam vaktinde gelmişim eve."

Cary de ben de sokak kapısına doğru baktık ve omuzun-

da spor çantası, elinde köpek taşıma çantasıyla içeri giren Gideon'ı gördük.

Onu görünce içime dolan sevinç yüzümün asıklığını dağıtıvermişti. Nasıl yaptığını bilemiyordum ama bir eşofman altıyla bir tişörtü bile çılgınca seksi hale getirebiliyordu Gideon.

Elindekileri yere bıraktı.

"Ne varmış bakayım burada?" Cary ayağa kalktı ve köpek taşıma çantasına doğru yürüdü.

Ben de kalkıp kocama doğru gittim, onu evde karşılamanın yalın mutluluğuyla uçuyordum. Yarı yolda karşılayıp kollarını doladı bana. Ellerimi tişörtünün arkasından içeri sokarak sıcak, sert kaslarına dokundum. O beni öpmek için eğilirken ben de başımı geriye attım. Dudakları dudaklarıma değdi, sonra da yumuşak, sözsüz bir merhabaya girişti.

Doğrulurken dudaklarını yaladı. "Ağzında şarap tadı var."

"Sen de ister misin?"

"Kesinlikle."

Bir kadeh daha getirmek için mutfağa yöneldim. Arkamda, Gideon'la Cary'nin selamlaştıklarını, sonra da Gideon'ın Cary'yi Şanslı'yla tanıştırdığını duyabiliyordum. Mutlu havlamalar ve Cary'nin tok kahkahası havayı doldurmuştu.

Daha taşınmamıştım, ama kendimi evimde hissediyordum.

Cary gittikten ancak bir saat sonra kafamdaki yakıcı soruyu Gideon'a soracak cesareti topladım.

Kanepede oturuyorduk. Gideon rahatça kaykılıp bacaklarını iki yana açmıştı, bir kolu bana dolanmıştı bir eliyse bacağının üstünde duruyordu öylesine. Ben bacaklarımı toplamış, Gideon'ın yanına kıvrılmıştım, başım omuzundaydı, parmaklarımsa tişörtünün ucuyla oynuyordu. Şanslı, şöminenin yanındaki oyun kafesinde uyuyor, arada sırada da köpekler rü-

yalarında ne görüyorsa onu görerek hafifçe mızıldanıyordu.

Son yarım saattir, ben onun orta sehpadan aldığı gelinlik çiziminin özellikleri hakkında fikirlerimi sayıp dökerken Gideon sessiz, neredeyse düşünceliydi.

"Her neyse işte" dedim, toparlayarak, "doğru elbiseyi gördüğümde bilirim gibi geliyor, ama zamanım giderek azalıyor. Paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Ama içime sinmeyen bir şeye de razı olmak istemiyorum."

Elini omzumdan kaldırıp başımın arkasını kavradı. Dudaklarını alnıma bastırdı. "Kot pantolon bile giysen, meleğim, gelmiş geçmiş en güzel gelin olursun sen."

Duygulanmıştım, biraz daha sokuldum ona. Derin bir soluk aldım, sonra da sordum: "Brezilya'da nereye gidiyorsunuz?"

Gideon'ın parmakları saçlarımda gezindi. "Rio."

"Ha." Copacabana'nın beyaz kumsalında, parlak mavi gözleri güneş gözlüğünün arkasına gizlenmiş, o muhteşem bronz vücudunu sergileyerek tembellik ederken canlandırabiliyordum onu gözümde.

Plajdaki hoş kadınlar onun kendilerini seyredip seyretmediğini anlayamayacaklardı. Bu onları heyecanlandıracaktı, cesur davranmalarına neden olacaktı. Gece, Gideon ve arkadaşları İpanema'daki gece hayatına karışacaklardı ya da gerçek hedonistler gibi davranıp Lapa'ya gideceklerdi. Gittikleri her yerde çarpıcı, tutkulu, açık saçık giyimli kadınlar peşlerinden gelecekti. Kaçınılmazdı bu.

"Cary'nin senin kıskandığını söylediğini duydum" diye mırıldandı, burnunu başımın tepesine sürterek. Sesinde kendinden hoşnut bir tatmin tınısı vardı.

"Brezilya'yı bunun için mi seçtin? Acı çekeyim diye mi?"

"Meleğim." Saçımı daha bir sıkı kavrayarak başımı nazikce geriye çekti ona bakayım diye. "Gidilecek yerin seçimiyle hiç alakam yoktu." Dudakları seksi bir gülümsemeyle yukarı büküldü. "Ama acı çekeceğine sevindim."

"Sadist." Uzaklaştım ondan.

Gideon beni geri çekerek fazla uzağa gitmeme izin vermedi. "Deanna'yla ilgili önerinden sonra benden sıkıldığını düşünmeye başlamıştım."

"Bu çok komik."

"Bence değil" dedi sakin bir sesle. Bakışları bir şeyler arar gibi dolaşıyordu yüzümde.

En azından kısmen ciddi olduğunu fark ederek kaçmaya çalışmayı bıraktım. "Onu işe alma fikrinin hoşuma gitmediğini söyledim sana."

"Yok, başta öyle bir şey demedin hiç. İşten gelirken bir şişe şarap al der gibi onu baştan çıkarmamı önerdin bana. En azından Rio'dan söz edince gerilip surat astın biraz."

"Arada fark var..."

"Daha önce yattığım bir kadını düpedüz baştan çıkarmakla, kendi planım olmayan bir bekârlığa veda partisine razı olmak arasında mı? Kesinlikle. Ve ilkine ses çıkarmazken ikincisini neden dert ettiğine de hiç akıl erdiremiyorum."

Öfkeyle baktım. "Çünkü biri, kontrollü bir ortamda gerçekleşecek, işle ilgili bir işlem. Diğeri ise dünyanın en seksi şehirlerinden birinde yapılacak bir seks jübilesi!"

"Bu söylediğin yakışmadı sana." Sesi alçak, pürüzsüz ve rahattı. Tehlikeli bir şeyler olduğu anlamına geliyordu bu.

"Senden yana bir endişem yok" diye vurguladım. "Seni arzulayacak kadınlar mesele. Ve sarhoş olup azacak ve senin de oynamanı isteyecek arkadaşların."

Yüzü ifadesiz, bakışları soğuktu. "Ve sen benim arkadaş baskısına karşı duracak kadar güçlü olmadığımı düşünüyorsun?"

"Öyle demedim. Söylemediğim şeyleri söylemişim gibi yapma."

"Ben sadece senin anlaşılmaz düşüncelerini netleştirmeye çalışıyorum."

"Bak. Deanna senaryosuna geri dönelim." Elinden kurtulup ayağa kalktım. Yüzüm orta sehpaya dönük, ellerimi uzattım yönetir gibi. "O öneriyi yapmadan önce kafamda canlandırdığım sahne şöyle bir şeydi: Sen ofisindesin, hep yaptığın gibi masana yaslanmışsın feci seksi şekilde. Ceketin askıda; samimi bir dokunuş olsun diye elinin yanında buzlu bir viski olabilir belki."

Kanepeye döndüm. "Deanna senden en uzak koltuğa oturmuş, ki bütün resmi görebilsin. Şöyle ağır ağır süzüyorsun onu, beraber iş yapmakla ilgili çift anlama gelebilecek birkaç şey söylüyorsun. Deanna bunları bir şey sanıyor ve sözleşmenin altındaki işaretli yere basıyor imzayı. Hepsi bu. Ona asla bir iki metreden daha yakın olmuyorsun ve hiç oturmuyorsun. Cam duvar da şeffaf kalıyor ki hamle filan yapamasın."

"Bütün bunları o kısacık sürede mi hayal ettin?"

"Eh, ne de olsa" –parmağımla şakağıma vurdum hafifçe– "burada dolaşan birtakım anılar vardı ateşi körükleyen."

"Benim ofiste baştan çıkarma ile ilgili anılarımda başka kimse yok" dedi soğuk soğuk.

"Dinle, şampiyon." Sehpanın üzerine oturdum. "Senin için endişelendiğim için bir anda aklıma geliveren spontane bir fikirdi."

Gideon'ın yüzü yumuşadı. "Melekler yardıma koşar. Anlıyorum."

"Anlıyor musun gerçekten?" Öne eğilerek ellerimi dizlerine koydum. "Her zaman kıskanç biri olacağım, Gideon. Sen *benimsin.* Keşke bunun yazılı olduğu bir tabela asabilseydim üstüne."

Sol elini havaya kaldırarak alyansını gösterdi.

Burun kıvırdım. "Sen ekibinle Rio'da gezip tozarken kaç kadın dikkat edecek sanıyorsun buna?"

"Gösterirsem dikkat ederler."

"Sonra heriflerden biri bunun bir bekârlığa veda partisi

olduğunu ağzından kaçıracak ve kadınlar da daha da fazla uğraşacaklar."

"Uğraşmaları bir yere varmalarını sağlamayacak."

Gözlerim üzerinde gezindi. "Koyu gri kumaş pantolon ve siyah V yakalı bir tişörtle karşı konulmaz olacaksın..."

"Kulüpteki o geceyi hatırlıyorsun."

Belli ki o da hatırlıyordu. Kalınlaşıp kalkan aleti eşofmanında müstehcen bir çadır oluşturmuştu.

Neredeyse inleyecektim, çünkü tahrik olmasıyla deminden beri şüphelendiğim şey ispatlanmıştı: Yumuşak penyenin altına iç çamaşırı giymemişti.

"Sen ofisimden ayrıldıktan sonra, seni aklımdan çıkaramadım" diye mırıldandı. "Gözümün önünden gitmiyordun. Sonra seni işyerinden aradım ve sen eve gidip vibratörünle oynayacağını söyleyerek damarıma bastın, halbuki aletim sert ve hazırdı senin için."

Bütün detayları hatırlayarak kıvrandım. O gece New York'ta V yakalı bir triko vardı Gideon'ın üzerinde, oysa Rio'da giyeceğini hayal ettiğim şey tropik iklime ve gece kulüplerinde birbirine bastıran sıcak bedenlere daha uygundu.

"Kafamın içinde, seni yatağının üstünde görüyordum" diye devam etti, ereksiyonunu pantolonunun üstünden sıvazlamak için elini bacaklarının arasına uzatarak. "Bacaklarını açmışsın. Sırtın yay gibi gerilmiş. Çıplak bedenin terle parlıyor ve kalın plastik bir aleti kaygan yarığına sokup çıkarıyorsun. Bu düşünce yarı deliye döndürmüştü beni. Daha önce hiç böyle bir şehvet hissetmemiştim. Kızışmış gibiydim. Düzüşme ihtiyacı ateş gibiydi içimde."

"Tanrım, Gideon." Cinsel organım sızlıyordu. Memelerim şişmiş ve hassaslaşmış gibiydi, uçları dikleşmiş ve acıyordu.

Yarı kapalı gözlerle beni seyrediyordu Gideon. "Seninle o buluşmayı ayarlamadan önce dışarı çıkmıştım. Senin gibi hayır demeyecek birini bulacaktım. Otele götürüp yatağa se-

recek ve bu delilik geçene kadar düzecektim. Kim olduğunun önemi yoktu. Yüzü ve ismi olmayacaktı. İçindeyken ona bakmayacaktım. Yalnızca senin dublörün olacaktı."

Acı dolu hafif bir ses çıktı ağzımdan, onu bir başkasıyla o şekilde düşünmek dayanılmaz bir işkenceydi.

"Birkaç kez bayağı yaklaştım." Sesi daha boğuktu şimdi. "Her seferinde, bir yandan içkimi içerken bir yandan da karşımdaki kadının cilveleşmeyi bitirip çıkmaya hazır olduğunun işaretini vermesini bekledim. İlkinden beni kesmeyeceği için vazgeçtiğimi düşündüm. İkincisinde, kimsenin kesmeyeceğini anlamıştım. Senden başkası olmazdı. Öfkeden kuduruyordum. Beni reddettiğin için sana, yetersiz oldukları için onlara, seni unutamayacak kadar zayıf olduğum için kendime öfkeliydim.

"Ben de öyle hissediyordum" diye itiraf ettim. "Karşıma çıkan her erkek yanlıştı. Sen değildiler çünkü."

"Benim için bu her zaman böyle olacak, Eva. Yalnızca sen. Her zaman."

"Senin aldatacağından endişelenmiyorum" dedim bir kez daha, ayağa kalkarken. Üzerimdeki atleti çıkardım, sonra da şortumu. Carine Gilson marka ten rengi, dantelli sutyen ve külotum da onları takip etti. Hızla, metodik bir şekilde soyundum. Öyle baştan çıkarıcı hareketler filan yapmadan.

Gideon yayılmış duruyor, kıpırdamadan seyrediyordu. Kendisine zevk verilmesini bekleyen bir seks tanrısı gibiydi.

Sonra onu bir başkasının gözlerinden gördüm: Kocam, Brezilya'da, kalabalık bir kulüpte aynen böyle oturuyor; içinden taşan seks talebi, şehvet ve açlık dalgaları halinde sessizce yayılıyor etrafa. O böyle biriydi işte, yoğun ve tatmin edilemez derecede cinsel bir yaratık. Onun meydan okumasına karşı koyabilecek bir kadın var mıydı hayatta? Ben rastlamamıştım bugüne dek.

Yanına gittim. Bacaklarını bacaklarımın arasına alarak yüzüm ona dönük şekilde kucağına oturdum. Ellerim, tişör-

tünün altındaki teninin sıcaklığını hissederek geniş omuzlarından arkaya doğru kaydı. Kalçalarıma giden elleri tenimi yakıyordu. "Seni gören kadınlar bunu yapmak isteyecekler" diye mırıldandım. "Sana böyle dokunmak isteyecekler. Bunu hayal edecekler."

Gideon bana bakarak dilini ağır ağır alt dudağında gezdirdi. "Bense seni hayal ediyor olacağım. Aynı bu şekilde."

"Bu sadece daha kötü yapar durumu, çünkü ne kadar çok istediğini görürler."

"*Seni* ne kadar çok istediğimi" diye düzeltti, kıçımı avuçlayıp beni ereksiyonuna doğru çekerken. Bacaklarımın iki yana açılmasıyla dudakları aralanmış olan cinsel organım kumaşın üstünden sarmaladı aletini. Klitorisim Gideon'ın sertliğine dayanmıştı; zevkten soluğum kesilmiş bir halde kalçalarımı oynattım.

"En iyi seyir noktasını bulurken görebiliyorum onları," dedim soluk soluğa. "Becer beni diyen bakışlarıyla süzüyorlar seni oradan. Kıvrımlarını fark et diye parmaklarını dekolteletlerinde gezdiriyorlar. Kıpırdanıyorlar oldukları yerde, bacaklarını çapraz yapıp duruyorlar, çünkü bunu istiyorlar."

Sert, kalın aletini kavrayıp okşadım. Capcanlı ve hevesliydi, kasılıyordu avucumun içinde. Dudakları aralandı Gideon'ın, kontrolündeki tek kırılma da bu oldu.

"Senin aklın bende, o nedenle sertleşmişsin. Ve eğer böyle, bacaklarını açmış oturuyorsan, aletinin ne kadar büyük olduğunu ve onu kullanmaya ne kadar hazır olduğunu görebiliyorlar."

Arkama uzanıp parmaklarımı bileğine doladım ve sol kolunu çekip kanepenin alçak arkalığına koydum. "Böyle görünüyorsun. Kıpırdama." Diğer kolunu da kucağına götürdüm. "Bu elinde, içinde iki parmak *cachaça* olan bir bardak olacak. Arada sırada bir yudum alacaksın ondan, sonra da dudaklarını yalayacaksın."

Öne eğilip dilimi o güzel kıvrımda gezdirdim. Şahane, seksi bir ağzı vardı Gideon'ın. Dudakları dolgun ama sıkıydı. Çoğunlukla ciddi durur, ne düşündüğüne dair çok az ipucu verirlerdi. Nadiren gülümserdi Gideon, ama gülümsediğinde, oyuncu ve çocuksu bir tebessüm de belirebilirdi yüzünde, kendinden hoşnut ve özgüvenli bir meydan okuma da. Erotik, yavaş gülümseyişleri insanı baştan çıkarır; çarpık, yarım gülüşleriyse hem kendiyle hem diğerleriyle dalga geçerdi.

"Mesafeli ve uzak görüneceksin" diye devam ettim. "Kendi düşüncelerinde kaybolmuşsun. Ortamdaki çılgın enerjiden ve gümbürdeyen müzikten sıkılmışsın. Arkadaşların gelip gidiyorlar etrafında. Manuel'in kucağında her daim seksi bir fıstık var. Her baktığında farklı bir kız. Ona sorsan, etraftaki herkese yetebilir tek başına."

Gideon gülümsedi. "Latin kızlarına bayılır zaten. Eş seçimlerimi tamamen destekliyor."

"Seçimini" diye düzelttim. "İlk ve son."

"Tek" diyerek hak verdi. "Fevri. Tutkulu. Yegâne kalıcı tek gecelik ilişkim benim. Aramızda her şeyin tam olarak nasıl olacağını bildiğimi sanıyorum, sen tutup yine şaşırtıyorsun beni. Yerden yere çalıyorsun her seferinde ve ben daha fazlasını istiyorum."

Bir elimle çenesini avuçlayıp öptüm onu, diğer elimle penisini sıvazlamaya devam ediyordum, uzun, telaşsız hareketlerle. "Arash, her dolaşıp geldiğinde sana yeni bir içki getiriyor. Turlarken gördükleriyle ilgili hikâyeler anlatıyor sana ve sen bir an için eğleniyor gibi görünüyorsun; bu da seni seyreden kadınları zıvanadan çıkarıyor. O bir anlık samimiyet ve sıcaklık daha fazlasını istemelerine neden oluyor."

"Ya Arnoldo?" diye mırıldandı, ateşli, koyu gözleriyle beni seyrederek.

"O da kendi halinde, senin gibi. Kırık kalbi yüzünden yaralı ve temkinli, ama ulaşılabilir biri o. Flört ediyor, gülüm-

süyor, halbuki seninle ilgili her zaman ulaşılmaz bir şey hissi var. Senden çok gözü korkan kadınlar Arnoldo'ya yönelecekler. Kendisi onları hepten unuturken, onların da seni unutmalarını sağlayacak Arnoldo."

Hayal meyal bir tebessüm dokundu dudaklarına. "Ben de hiç inmeyen bir aletle oturmuş, kara kara düşünüyor ve seni çok fena özlediğim için hiç eğlenemiyorum, öyle mi?"

"Ben öyle canlandırıyorum gözümde, şampiyon." Taş gibi sert uyluklarının üstüne geri oturdum. "Ve kadınlar sana gelip tıpkı benim şimdi yaptığım gibi kucağına oturduklarını hayal edecekler. Ellerini böyle tişörtünün altına sokmak isteyecekler."

Avuçlarımı tişörtünün altına kaydırıp sıkı karın kaslarına bastırdım. Sekizli karın kaslarının aralarındaki oluklarda gezinen parmaklarım, ulaşabildikleri her kasın izini sürdü. "Giysilerinin altında vücudunun ne kadar sert olduğunu, göğüs kaslarını sıkıştırmanın nasıl bir his olduğunu hayal edecekler."

Eylemlerim, sözlerime eşlik ediyordu; onu ellerimin altında hissettikçe kalp atışlarım hızlanıyordu. O kadar kaslı ve güçlüydü ki, tam bir seks makinasıydı Gideon. Buna anında tepki veren ilkel bir dürtü vardı dişilerde. İnsanın içi gidiyordu. Çiftleşmeye layık bir erkekti o, en parlak dönemini yaşayan bir alfa erkeğiydi. Dinç. Kudretli. Son derece tehlikeli ve dizginlenemez.

Hareket etmesiyle durdum. "Hayır, kıpırdama" diye payladım hafifçe. "Sen onları ellemeyeceksin."

"Yakınımda bile olmayacaklar ki." Ama istediğim pozda durmaya devam etti. Hevesli bir harem kızının tapındığı bir eski zaman sultanı.

Tişörtünü kaldırdım. Yukarı çekip başının üstünden geriye attım ve sıkı dokulu penyeyle omuzlarını arkaya mıhladım. Başını çevirip meme ucumu yakaladı ve nazik, sakin çe-

kişlerle emmeye başladı hassas noktayı. Mızıldanarak geri çekilmeye çalıştım, dayanılmaz derecede tahrik olmuştum. Sertleşen ucu dişleriyle yakalayarak kıstırdı beni.

Başımı eğdim, gözlerimi, emdikçe içeri çöken yanaklarına perçinledim. Ağzının sıcaklığının içinde, dili meme ucumu yalıyor, güzel boynu her yutkunuşuyla oynuyordu. Kasılıp titreyen apışaram ritmik emişlerine eşlik ediyordu.

Elimi aramıza uzatarak belindeki uçkuru çözdüm ve lastiğini onu serbest bırakacak kadar aşağı ittim. İki elimle tuttum aletini, parmak uçlarım, insafsızca seksi uzunluğunu kat eden, zonklayan kalın damarların üzerinde gezindi. Tepesi ıslaktı, zevk suyunun kayganlığında kaydı ellerim.

Aletini cinsel organımın ağzına getirdiğimde ağzı bıraktı beni. "Yavaş al, meleğim" diye emretti sertçe. "Alıştıra alıştıra. Bütün gece içinde olacağım, bir tarafını ağrıtmak istemiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. "Onlar seni yavaşça almayı hayal etmeyeceklerdi" diye itiraz ettim.

Gideon her iki eliyle uzanarak saçlarımı yüzümden çekti. "Başka kadınları düşünmüyorsun artık, meleğim. *Kendini* canlandırıyorsun gözünde."

Haklı olduğunu irkilerek fark ettim. Gideon'ın üstündeki kadın, onu gözleriyle becerdiklerini tahayyül ettiğim uzun bacaklı esmerlerden biri değildi. Bendim. Aletini hayranlıkla sıvazlayan bendim. Onu yerleştiren, üzerine oturan, bir an durup penisinin geniş başını cinsel organımın dudakları arasında ileri geri sürten bendim.

Beni hisseden kocam inleyerek kalçalarını hafifçe kaldırdı ve talepkârca bastırdı vücudumun girişine. Kalçalarımdan tutup aşağı çekti beni ve aletinin genişleyen başıyla cinsel organımı iki yana açtı.

"Ah, Gideon." Üstüne çökerek kalın aletinden birkaç santimi içime alınca gözkapaklarım ağırlaştı.

Aletinin sadece başı içimde kalana kadar hafifçe kaldırdı beni, sonra da yeniden indirerek biraz daha almamı sağladı. Boynundaki tendonlar iyice belirginleşmişti. "Üstümde bir tabela taşımamı istemiyorsun sen. *Seni* taşımamı istiyorsun, daracık, küçük yarığın aletimi sıkarken hem de. Ben yalnızca arkama yaslanmış istediğini yapmana izin verirken, üstümde olmayı hayal ediyorsun."

Kollarını kanepenin arkalığına uzatarak o muhteşem erkek gövdesini sergiledi. "Yoksa katılmamı mı istiyorsun?"

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yükselip yeniden oturdum. Tekrar tekrar. Kalçalarım uyluklarının üstünde oturana dek her seferinde biraz daha derine alarak. Kalın ve uzundu. İçimde zonklayınca hafifçe inledim.

Ve henüz tümünü almamıştım.

Başımı yana eğerek onu öptüm ve yavaşça dilimi yalayan dilinin tadını çıkardım.

"Seni seyrediyorlar değil mi?" diye mırıldandı.

"*Seni* seyrediyorlar. Yükseldiğimde bir an görebiliyorlar seni, aletinin gerçekten ne kadar büyük olduğunu. Onu istiyorlar, onun için kıvranıyorlar, ama o benim. Beni seyreden sensin. Gözlerini benden alamıyorsun. Etrafta benden başka kimse yok senin için."

"Ama sana hâlâ dokunmuyorum, değil mi?" Dudakları şeytanca bir gülümsemeyle büküldü başımı iki yana sallayınca. "Sanki yaşayan en seksi kadın herkesin gözünün önünde aletimin üstünde değilmiş gibi, sakince *cachaça* yudumluyorum. Artık sıkılmıyorum, ama zaten daha önce de sıkılmıyordum aslında. Bekliyordum. Seni. Kanımdaki uğultudan biliyordum orada olduğunu."

Ellerimi omuzlarına koyup kalçalarımın ritmik hareketleriyle seviştim onunla. Lezizdi. Aletinin içimde hareket edişi-

ni hissetmek. Göğsünden yükselerek, ne kadar tahrik olduğunu açık eden o pes, tehlikeli gümbürtü. Göğsünü kaplayan ter pırıltısı. Ben aşağı iner ve onun aleti derinlerime bastırırken karın kaslarını kenetlenişi. Doyamıyordum.

Ve oyunuma katılışı... beni bu kadar iyi tanıması... bu kadar çok sevmesi...

Gideon benimle sevişirken kendini kaybediyordu ama her zaman farkındaydı, kendi orgazmından önce bana odaklanırdı. Teşhirci seks fantezimi benden önce fark etmişti ve buna izin veriyordu. Her zaman beni güvende tutarak, asla gerçekten teşhir olma riskini almadan ama beni o olasılıkla heyecanlandırarak. Onu asla o şekilde paylaşmazdım, fazlasıyla kıskançtım. Ve o da bir an olsun başkalarına göstermezdi beni, çünkü çok korumacıydı.

Ama birbirimizi heyecanlandırıp oynadık. Seksle tanışması acı ve utanç eşliğinde olan iki kişi için bu eylemde bunca mutluluk ve sevgi bulmak bir mucizeydi.

"İçinde o kadar sertim ki" dedi hırlar gibi, cinsel organımın içinde elimde olduğu gibi kasılarak. "Müziğin sesi yüksek, o yüzden çıkardığım sesleri kimse duymuyor ama sen hissedebiliyorsun. Beni çıldırttığını biliyorsun. Bunu belli etmiyor olmamsa seyredilmek kadar tahrik ediyor seni."

"Senin kontrolün" dedim soluk soluğa, tempoyu hızlandırarak.

"Çünkü sana alttan hükmediyorum" dedi, gizemli bir tavırla. "İdare sendeymiş gibi yapıyorsun, ama asıl istediğin o değil. Sırlarını biliyorum Eva. Hepsini bileceğim. Benden saklayabileceğin hiçbir şey yok."

Gözlerini yüzümden hiç ayırmadan, başparmağının etli yerini dudaklarına götürerek dilinin ağır, seksi bir hareketiyle yaladı. Elini aramıza uzatıp sert, hızlı daireler çizerek klitorisimi ovalamaya başladı. Kendinden geçen cinsel organım dalga dalga sağmaya başladı aletini ve bir çığlıkla geldim.

Bir anda harekete geçen Gideon, beni sımsıkı yakalayarak kalktı ve sırtımı kanepeye bastırıp ayaklarıyla yerden güç alarak kalın aletinin kalan son birkaç santimini de içime soktu. Ardından, yabani, ilkel bir açlıkla düzmeye başladı beni, benim orgazmımın dalgalarını yarıp geçerek kendininkine doğru gidiyordu tüm gücüyle.

Başını geriye atarak soluk soluğa adımı söyledi ve içime boşaldı. Sanki duramıyormuş gibi abanmaya devam ederek, inleye inleye fışkırttı sıcak sıcak.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim ve tavana vuran ay ışığının farkına vardım ağır ağır. Başımın altında bir yastık, üzerimde de çıplak bedenimi sarıp ısıtan bir yorgan vardı.

Başımı çevirerek Gideon'ı aradım ama yanım boştu; örtüler bozulmuş ama sonra düzgünce katlanmıştı. Kalkıp oturdum ve saate baktım. Neredeyse sabahın üçüydü.

Oturduğum yerden önce banyoya, sonra koridora doğru baktım. Kısmen kapalı olan kapıdan hafif bir ışık sızıyordu. Yataktan çıkıp kapıya doğru gittim ve arkasında asılı sabahlığı aldım. Odadan çıkarken petrol mavisi ipeği sırtıma geçirdim ve Gideon'ın çalışma odasına doğru yürürken kuşağını bağladım. Koridoru aydınlatan ışık o odadan geliyordu. İçeri girerken, parlaklığa alışık olmayan gözlerimi kıstım. Manzaraya hızlıca göz gezdirdim: Köpek yavrusu köpek yatağında uyumakta, düşünceli adam masasında oturmaktaydı. Bakışları duvarını süsleyen fotoğraflarımdaydı, kolları koltuğunun kolçaklarına dayanmıştı ve ellerinin arasında içinde kehribar rengi bir sıvı olan bir bardak vardı.

Bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordum, çıplak ayaklı adımlarla odayı kat ederek. "Yataktan uzak durmuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Durmalıyım aslında," dedi, "ama hayır. Uyuyamadım."

"Seni yormamı ister misin?" Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen saçma sapan göründüm, çünkü göz kamaştıran ışık yüzünden tek gözüm kapalıydı.

Kocam içkisini bırakıp elini kucağına vurdu hafifçe. "Gel buraya."

Ona gittim ve kollarımı boynuna dolayarak kucağına kıvrıldım. Dudaklarımı çenesine bastırdım. "Seni rahatsız eden bir şey var."

Ve her ne ise bütün gece de rahatsız etmişti.

Kulağımın kıvrımını burnunun ucuyla okşayarak fısıldadı: "Bana söylemediğin herhangi bir şey var mı?"

Kaşlarımı çatarak geriye çekildim ve soran gözlerle yüzüne baktım. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey gibi." Göğsü derin bir solukla genişledi. "Hiç sırrın kaldı mı?"

İçimde tuhaf bir burulma hissiyle düşündüm bu söylediğini. "Doğum günü armağanın. Ama onu da söyleyecek değilim sana."

Ağzı, minik bir gülümsemeyle yumuşadı.

"Ve sen" diye mırıldandım, o gülümsemenin cazibesine kapılarak. "Sadece benim bildiğim bütün o parçaların. Son nefesimi verene dek saklayacağım bir sırsın sen."

Başı öne eğildi, saçı yüzünü kapattı bir an. "Meleğim."

"Bir şey mi oldu Gideon?"

Hemen yanıtlamadı. Bana baktı. "Bildiğin, yakının olan biri yasadışı bir şey yapıyor olsa bana söyler miydin?"

İçimdeki burulma hissi koca bir düğüme dönüştü. "Ne duydun sen? Dedikodu bloglarından biri yalan dolan mı yayıyor yine?"

Gerildi. "Soruya yanıt ver, Eva."

"Kimsenin yasadışı bir şey yaptığı yok!"

"Ben onu sormadım" dedi sabırlı ama sert bir tonla.

Soruyu hatırladım. "Evet, söylerdim. Elbette. Sana her şeyi söylerim."

Rahatladı. Elini uzatıp yüzümü okşadı. "Bana her sırrını açabilirsin, meleğim. Ne olursa olsun."

"Açıyorum zaten." Bileğinden yakaladım. "Neden böyle konuştuğunu anlamıyorum."

"Aramızda hiç sır olmasın istiyorum."

Ters bir bakış attım. "O konuda en büyük suçlu sensin. Eskiden hiçbir şey anlatmazdın bana."

"Çaba sarf ediyorum."

"Ettiğini biliyorum. Aramız o yüzden gerçekten iyi bu aralar."

Yumuşak gülümseme geri geldi. "İyi, değil mi?"

"Kesinlikle." Gülümseyen dudaklarını öptüm. "Artık kaçmak da yok, saklanmak da."

Beni tutuş şeklini düzeltti ve ayağa kalktı Gideon, beni de beraber kaldırarak.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum, sıcak bedenine iyice sokularak.

Yatak odasına geri dönüyordu. "Beni yoracaksın."

"Yaşasın."

Ertesi sabah da bir önceki sabah gibi geçti: Gideon her zamanki saatinde kalkarken ben yatakta, bir tembel hayvan gibi, çırılçıplak tembellik ettim.

Giysi dolabının orada kravatını bağlarken gözlerini aynadan ayırıp bana baktı. "Bugün için ne gibi planların var?"

Esneyerek yastığımı biraz daha kendime çektim. "Sen gidince tekrar uyuyacağım. Sadece bir saat. Saat onda Blair Ash uğrayacak."

"Öyle mi?" Yeniden aynaya baktı. "Neden?"

"Bazı şeyleri değiştiriyorum. Misafir yatak odasını içinde açılıp kapanan yatak olan bir çalışma odasına dönüştüreceğiz. Böylece hem misafirler için yerimiz, hem de benim bir çalışabileceğim bir yer olacak."

Gideon kravatını düzeltti ve yeleğini iliklemeye başladı; bir yandan da banyoya doğru yürüyordu. "Bunu konuşmamıştık."

"Doğru." Örtü kayıp açılsın diye mahsus oynattım bacağımı. "Bu konuda tartışmanı istemedim."

Başta, misafir odasını benim yatak odama dönüştürüp aradaki banyoyla diğer yatak odasına bağlayarak karı-kocanın ayrı bölümleri olan türden bir *master süit* yapmayı kararlaştırmıştık. Bu düzenleme Gideon'ın parasomniasıyla ilgili sıkıntıyı çözmekle birlikte, farklı odalarda uyumak zorunda kalmamız anlamına da geliyordu.

"Aynı yatakta uyumamalıyız" dedi alçak bir sesle.

"Katılmıyorum." Sözü alıp bastırmasına fırsat vermeden konuşmayı sürdürdüm. "İyi tarafından bakmaya çalıştım, Gideon, ama o şekilde ayrı olmak fikri mutsuz ediyor beni."

Ellerini pantolonunun cebine sokarak orada öylece durdu sessizce. "Beni senin mutluluğunla güvenliğin arasında seçim yapmak durumunda bırakman haksızlık."

"Biliyorum. Ama seni seçim yapmaya zorlamıyorum ki, ben kararımı verdim bile. Bunun da haksızlık olduğunun farkındayım, ama kararın verilmesi gerekiyordu ben de verdim." Kalkıp oturdum ve yastığı arkama alarak yatak başına yaslandım.

"Birlikte bir karar vermiştik. Sen sonra, benimle daha fazla konuşmaya gerek görmeden fikrini değiştirmişsin besbelli. Ve bana memelerini göstererek –ne kadar çarpıcı olurlarsa olsunlar– dikkatimi dağıtamayacaksın."

Gözlerimi kısarak baktım ona. "Dikkatini dağıtmak isteseydim, konuyu baştan hiç açmazdım bir kere."

"Randevuyu iptal et, Eva" dedi sertçe. "Bu konuyu önce bir konuşmamız lazım."

"Randevu oldu zaten. Polisler geldiği için kısa kesmemiz gerekti, ama Blaire yeni tasarım üzerinde çalışmaya başladı bile. Bugün birtakım fikirlerle gelecek bana."

Gideon ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını kavuşturdu. "Demek senin mutluluğun daha önemli, ha? Benimkininse canı cehenneme?"

"Benimle aynı yatakta uyumak seni mutsuz mu ediyor?"

Çenesindeki bir kas atmaya başladı. "Benimle dalga geçme. Sana zarar verirsem bana ne olacağını hiç dikkate almıyorsun."

Hissettiğim sıkıntı bir anda utanca dönüştü. "Gideon..."

"Ve bunun *bize* neler yapabileceğini de düşünmüyorsun" dedi sertçe. "Bir çok şeyi denemene izin verebilirim, Eva, ama ilişkimize zarar verecek şeyleri değil. Eğer yanımda uyuyakalmak istiyorsan orada olurum. Yanımda uyanmak istiyorsan onu da yapabilirim. Ama her ikimizin de uykuda olduğu o aradaki saatler bir heves uğruna riske atılamayacak kadar tehlikeli."

Boğazımdaki yumru yüzünden güçlükle yutkundum. Daha iyi açıklamak, ayrı yatak odalarının yaratacağı mesafenin –sadece fiziksel değil, aynı zamanda duygusal mesafenin– beni endişelendirdiğini anlatmak istiyordum.

Benimle seviştikten sonra yatağımdan çıkıp gitmesi incitiyordu beni. Güzel ve büyülü bir şeyi alıp başka bir şeye dönüştürüyordu bu. Ve eğer ben uyuyana kadar yanımda kalıp, sonra da ben uyanmadan uyanıp yanıma dönerse de uykusuzluk çekecekti. Yorulmak nedir bilmezmiş gibi görünse de o da bir insandı sonuçta. Çok çalışıyor, ağır spor yapıyordu ve her gün tonlarca stresle baş etmesi gerekiyordu. Az uyumayı rutin hale getiremezdi.

Ama benim güvenliğimle ilgili korkuları tek bir konuşma

ortadan kaldırılamazdı. Adım adım gitmemiz gerekecekti.

"Pekala" diyerek razı oldum. "Şunda anlaşalım: Blaire fikirlerini bıraksın, sonra birlikte bakalım. Bu arada da misafir odasında duvar yıkmama konusunda anlaşalım. Bence o kadarı fazla oluyor, Gideon."

"Önceden öyle düşünmüyordun."

"Kalıcı hale dönüşebilecek bir geçici önlem bu ve bunu da istemiyoruz. Yani istemiyorsundur herhalde, değil mi? Birlikte uyuma konusunda çalışmak istiyorsun, değil mi?"

Kavuşturduğu kollarını çözüp yatağın etrafından dolandı ve kenarına oturdu. Elimi eline alarak dudaklarına götürdü. "Evet, bunu istiyorum. Evliliğimizde bu kadar temel bir şeyi sana veremiyor olmak –ve bunun seni ne kadar mutsuz ettiğini bilmek– öldürüyor beni. Üzgünüm, meleğim. Anlatamayacağım kadar..."

Öne eğilerek yanağını avcumun içine aldım. "Üzerinde çalışacağız bunun. Konuşarak başlamalıydım işe. Önce yapıp, sonra izah ederek Gideon'lık yaptım galiba sana."

Dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi. "Pes ediyorum." Hızlı, sert bir öpücük verdi bana. "Blaire'e dikkat et. Gözü sende."

Arkama yaslandım. "Beni çekici buluyor" diye düzelttim. "Ve flört etmek onun doğasında var."

Gideon'ın gözleri tehlikeli bir pırıltıya büründü. "Yazıyor mu yoksa sana?"

"Profesyonellik sınırlarını aşan bir şey yapmadı. Yapsa ben kendim kovardım zaten, ama muhtemelen bütün kadın müşterilerini böyle idare ediyordur bence. İş için iyi bir taktiktir eminim." Gülümsedim. "Senin dayanıklılığına alışmaya başladığımı ve artık ayrı bir yatakta uyumaya ihtiyacım olduğunu düşünmediğimi söyleyince yelkenleri suya indirdi."

Kaşları yukarı fırladı. "Öyle demedin herhalde."

"Kesinlikle dedim. Öldüğüm zaman uyurum nasılsa, de-

dim. O zamana kadar, madem kocam beni gecede beş-altı kere götürmek istiyor ve bunu yapmakta da bu kadar becerikli, niye şikâyet edeyim ki, dedim."

Blaire'le ilk görüşmemizde, iç mimarın Gideon'ın birlikte uyumak istemediği bir kadınla evlenmesi konusunda ne düşüneceğine kafa yormamıştım. Ancak Blaire'in benimle inceden inceye flört ettiğini fark edince benim böyle bir şeye açık olabileceğimi neden düşündüğünü anlamıştım –ve bütün bu durumun kocam açısından ne kadar sakil durduğunu fark etmiştim. Gerçi Gideon bunun dışarıdan bakan birine nasıl görünebileceği konusunda herhangi bir şikâyette bulunmamıştı. Onun bütün derdi bendim, dünya çapında bir çapkın olarak şanına ne olacağı değil.

Blaire'i hizaya getirmek hoşuma gitmişti.

Karışık saçlarımı kabarttım. "Koca memeli bir sarışınım ben. Bir iki de kıkırdadım mı, canımın istediğini söyleyebilirim."

"Tanrım." Gideon acı çekiyormuş gibi uzun uzun iç geçirse de aslında eğlendiği çok belliydi. "Seks hayatımızın detaylarını herkesle paylaşmak gibi bir takıntın mı var senin?"

"Hayır." Göz kırptım. "Ama kesinlikle eğlenceli bir şey."

Gideon işe gitmek için çıkınca yeniden uyumadım. Onun yerine, telefonu alıp antrenörüm Parker Smith'i aradım.

"Selam Parker. Eva Tramell ben. Nasılsın?"

"İyiyim. Geliyor musun bugün? Son zamanlarda boşladın."

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum. Ve evet, geliyorum. O yüzden aradım. Seninle bir şey çalışmak istiyorum."

"Ya? Aklında ne var?"

"Durumsal farkındalık ve köşeye sıkışınca neler yapılacağı, nasıl kaçılacağı konularında çalıştık. Ama ya tamamen savunmasızken –mesela uyurken– yakalanırsam?

Bir düşündü bunu. "Hayalarına atılan sert bir diz her adamı devirir. Sana da ihtiyacın olan açıklığı sağlar."

Onu bir kere yapmıştım Gideon'a, korkunç kâbusundan uyandırmak için. İş o noktaya gelirse yine yapardım, ama onun canını yakmadan elinden kurtulup kaçmayı tercih ederdim. Zaten çok acı çekiyordu o rüyalarda. Bir de acı içinde uyanmasını istemiyordum.

"Ama ya... Üzerine çıkmış birine nasıl diz atacaksın ki?"

"Bir şeyler yapabiliriz. Birtakım değişik senaryolar düşünürüz." Duraksadı. "Her şey yolunda, değil mi?"

"Her şey harika" diye temin ettim onu ve sonra da yalan söyledim. "Dün gece seyrettiğim bir televizyon programında konusu açılınca fark ettim ki insan ne kadar hazırlıklı olursa olsun uyurken durumsal farkındalığı olamaz."

"Hallederiz. Bir iki saate depoda olurum ben, kapanışa kadar da oradayım."

"Peki. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp duşa girdim. Çıktığımda Cary'den iki cevapsız arama vardı. Geri aradım.

"Hey, n'aber?"

"Düşünüyordum. Klasik bir gelinlik filan gibi bir şeyler demiştin sen, değil mi?"

İç geçirdim. Bu konu ne zaman aklıma gelse fena oluyordum. Çünkü mükemmel gelinliğin o büyük günden önce gökten düşüvereceğine inanmayı ne kadar istesem de, bir şeylerle yetinmek zorunda kalacağımı kabullenmek daha gerçekçiydi sonuçta.

Yine de bana rağmen bu işin peşini bırakmadığı için seviyordum Cary'yi, elimde değildi. Benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordu beni.

"Monica'nın gelinliklerinden birine ne dersin?" diye sordu. "Eski bir şey olur işte. İkinizin vücut yapıları aynı. Çok da tadilat gerekmez."

"Hmm. Hadi ya? Hayır, Cary. Babamla evlenirken giymiş olsaydı, belki. Ama üvey babalarımdan biriyle evlenirken giydiği bir şeyi giyemem. Bir garip olur."

Güldü. "Evet, haklısın. Çok zevkli kadın ama."

Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirdim. "Gelinliklerini sakladığını da sanmıyorum ayrıca. Yeni kocanın evinde bir yerlerde asılı durması çok da iyi olmasa gerek."

"Aptalca bir fikirdi, tamam. İkinci el, klasik bir şey bulmaya çalışabiliriz. Manhattan'daki marka ve özel tasarım giysiler satan bütün ikinci el mağazaları bilen bir arkadaşım var."

Bu düşünce akla yatkındı. "Süper. İyi fikir."

"Bazen çok parlak olabiliyorum. Bugün Grey Isles işim var ama akşam uyar bana."

"Bu akşam çift terapim var benim."

"Ah, doğru. İyi eğlenceler. Yarın? Belki İbiza için de bir şeyler alırız."

Hafta sonu planları hatırlatılınca zaman baskısı hissettim üzerimde. Arkadaşlarımla zaman geçirmenin ne kadar eğlenceli olduğunu bilsem de endişelenmemek elimde değildi. "Yarın olur. Sana gelirim ben."

"Güzel. Hem bavullarımıza da toplarız."

Kapattıktan sonra, içimde bir hüzün hissiyle telefonu uzunca bir süre elimde tuttum. New York'a taşındığımızdan beri ilk kez Cary'yle iki farklı yerde yaşıyormuşuz gibi hissetmiştim. Ben giderek Gideon'ın yanında evde hissetmeye alışırken Cary'nin evi hâlâ eski dairemizdi.

Takvim uygulamam bipleyerek Balire'in yarım saat içinde burada olacağını hatırlattı. Kendime küfrederek telefonu yatağın üstüne atıp hazırlanmaya koştum.

"Nasılsınız bakalım?" diye sordu Dr. Petersen, üçümüz de yerlerimize otururken.

Gideon'la ben her zamanki gibi kanepede oturuyorduk, Dr. Petersen da koltuğuna yerleşip tabletini eline almıştı.

"Hiç olmadığımız kadar iyiyiz" diye yanıtladım..

Kocam hiçbir şey demedi ama uzanıp elimi tuttu ve kendine çekerek bacağının üstüne bıraktı.

"Düğün davetiyenizi aldım." Dr. Petersen gülümsedi. "Karım ve ben hevesle bekliyoruz o günü."

Annemi davetiyelere minicik de olsa kırmızı bir şey ekleme konusunda ikna edememiştim ama yine de hoş olmuşlardı bence. Önce şeffaf bir iç zarfa yerleştirilip, sonra da postalama ve gizlilik açısından beyaz bir dış zarfa konan parşömen davetiyelerde anlaşmıştık. İnsanların eline geçtiklerini düşününce içim pır pır ediyordu. Bu sahte nişanlılık sürecini arkamızda bırakmaya bir adım daha yaklaşmıştık.

"Ben de." Omzumu Gideon'ın omzuna yasladım, o da kolunu bana doladı.

"En son karşılaştığımızda" dedi Dr. Petersen, "işinden yeni ayrılmıştın, Eva. Nasıl gidiyor?"

"Düşündüğümden daha kolay. Meşguldüm ama, onun da faydası oldu."

"Neye faydası oldu?"

Ne yanıt versem diye düşündüm. "Kendimi amaçsız hissetmememe. Şimdi daha meşgulüm. Ve hayatımda farklılık yaratan şeyler üzerinde çalışıyorum."

"Ne gibi?"

"Düğün elbette. Ve çatı katına taşınmak, ki onda minik adımlarla ilerliyorum. Ve sizinle de konuşmak istediğim birtakım tadilatları planlamak."

"Elbette." Dikkatle baktı bana. "Öncelikle o minik adımları konuşalım. Bunun özel bir anlamı var mı?"

"Sadece bir seferde taşınmadığım anlamına geliyor. Süregiden bir şey yani."

"Kendini bağlanmaya alıştırmanın bir yolu olarak mı gö-

rüyorsun acaba bunu? Daha önceleri çok kararlı davranıyordun. Kaçıp evlenirken. Ayrılırken. İşini bırakırken."

Bu düşündürdü beni. "Benim kadar Gideon ve Cary'yi de etkileyen bir dönüşüm bu."

"Bana sorarsanız" diye araya girdi Gideon, "ne kadar çabuk taşınırsa o kadar iyi."

"Ben sadece dikkatli davranıyorum" dedim omuz silkerek.

Dr. Petersen tabletinin ekranına bir şeyler karalayarak not aldı. "Cary bu duruma uyum sağlamakta zorlanıyor mu?"

"Bilmiyorum" dedim. "Öyleymiş gibi davranmıyor. Ama ben kaygılanıyorum. Desteksiz kalınca kötü alışkanlıklara düşer o."

"Senin bu konuyla ilgili bir fikrin var mı, Gideon?"

Ses tonuna bir şey yansıtmadı yanıtlarken. "Eva'yla evlenirken nasıl bir şeyin içine girdiğimi biliyordum."

"Öyle olması her zaman iyidir." Dr. Petersen gülümsedi. "Ama bu bana pek de bir şey söylemiyor."

Gideon'ın eli omuzumdan kalkıp saçıma gitti ve onunla oynamaya başladı. "Siz de evli bir adam olarak bilirsiniz ki doktor, huzuru korumak için bir kocanın vermesi gereken bazı tavizler vardır. Cary benim için bunlardan biri."

Bunu duymak beni incitti, ama anladım. Cary temiz bir başlangıç yapmıştı Gideon'ın karşısında. Sonra kendi aleyhine kayıtlara geçen bir sürü yanlış harekette –bir gece otuma odamızda grup seks yapmak gibi mesela– bulunmuştu.

Dr. Petersen bana baktı. "Kocanın ihtiyaçlarıyla en yakın dostununkileri dengelemeye çalışıyorsun demek. Stresli bir şey mi bu?"

"Eğlenceli değil" diye kaçamak bir yanıt verdim, "ama tam olarak dengelemek de değil aslında. Evliliğim ve Gideon önce gelir."

Elinin saçımı hafifçe –ama sahiplenircesine– kavrayışından bunu duymanın Gideon'ın hoşuna gittiğini anlamıştım.

"Ama" diye devam ettim, "ne Gideon'ı bunaltmak ne de Cary'ye kendisini terk edilmiş hissettirmek istiyorum. Her gün küçük bir çanta dolusu eşya taşıyınca değişim yavaş yavaş gerçekleşmiş oluyor."

Aklımdakiler dilime dökülünce kulağa ne kadar anaç geldiğini kabul etmem gerekti. Yine de, hayatımdaki insanları korumayı istememek elimde değildi, özellikle de benim kendi hareketlerimin neden olduğu acılardan korunmaya ihtiyaçları varsa.

"Kendinden başka herkesten söz ettin" diye belirtti. "Sen neler hissediyorsun?"

"Çatı katı evim gibi gelmeye başlıyor artık. Beni zorlayan tek şey uyuma düzenimiz. Son zamanlarda aynı yatağı paylaşıyorduk, ama Gideon ayrı uyumamızı istiyor, bense istemiyorum."

"Kâbuslar yüzünden mi?" diye sordu Dr. Petersen, bakışlarını Gideon'a çevirerek.

"Evet" diye yanıtladı.

"Son zamanlarda hiç gördün mü kâbus?"

Kocam başını salladı evet der gibi. "Çok kötülerinden değil."

"Çok kötü kâbus dediğin nedir? Seni fiziksel olarak harekete geçiren tür mü?"

Gideon göğsünü genişleten derin bir soluk aldı. "Evet."

Doktor yeniden bana baktı. "Riski anlıyorsun, Eva, ama yine de Gideon'la aynı yatakta uyumak istiyorsun."

"Evet, tabii ki." Anılar kalp atışlarımı hızlandırdı. Gideon beni vahşice yatağa mıhlamış, feci şiddet tehditlerine dönüşen acı ve gazap dolu çirkin sözcükler dökülmüştü dudaklarından. Kâbusun pençesindeyken beni görmüyordu Gideon, Hugh'yu –çıplak elleriyle parçalamak istediği o adamı– görüyordu.

"Mutlu evliliği olan bir sürü çift ayrı yataklarda uyur" diye belirtti Dr. Petersen. "Farklı farklı nedenleri vardır –koca-

sı horlar, karısı örtüleri çalar, vesaire– ama ayrı uyumanın evliliklerinin uyumu açısından daha hayırlı olduğu sonucuna varmışlardır."

Gideon'dan uzaklaşarak doğruldum; her ikisinin de beni anlaması lazımdı. "Onun yanında uyumayı *seviyorum* ben. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp onun uyuyuşunu seyrediyorum. Bazen uyanıyorum ve gözlerimi bile açmadan onun soluk alıp verişini dinliyorum. Onu koklayabiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum. O yanımdayken daha iyi uyuyorum. Ve onun da daha iyi uyuduğunu biliyorum."

"Meleğim." Gideon sırtımı okşadı.

Omzumun üstünden bakıp gözlerini yakaladım. Yüzü duygusuzdu. Çok güzeldi. Gözleri ama koyu mavi acı havuzlarıydı. Eline uzandım. "İncitiyor bu seni, biliyorum. Özür dilerim. Bu yönde çabalıyor olmamıza ihtiyacım var sadece. Bundan asla vazgeçmeyelim istiyorum."

"Senin tanımladığın şey" dedi Dr. Petersen nazikçe, "yakınlık, Eva. Evliliğin gerçek keyiflerinden biri. Bunu arzuluyor olman anlaşılır bir şey. Herkes arzular bir ölçüde. Sen ve Gideon için özellikle önemli gibi görünüyor muhtemelen."

"Bana öyle görünüyor" diye hak verdim doktora.

"Benim için farklı olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu Gideon gergince.

"Hayır." Dönüp yüzüne baktım. "Savunmaya geçme lütfen. Senin suçun değil bu. Seni suçlamıyorum."

"Bunun bana kendimi nasıl bok gibi hissettirdiğini biliyor musun?" dedi itham edercesine.

"Keşke bunu bu kadar üstüne alınmasan Gideon. Bu..."

"Karım beni uyurken seyretmek istiyor ve ben bunu bile veremiyorum ona" diye çıkıştı. "Üstüme alınmayayım da ne yapayım?"

"Pekala, konuşalım bunu" diyerek hızla ilgimizi kendi üzerine çekti Dr. Petersen. "Bu muhabbetin kökeninde yakın

bir samimiyete duyulan özlem var. İnsanoğlu, doğası gereği yakınlık arar, ama çocukken cinsel istismar kurbanı olmuş kişiler bu ihtiyacı özellikle yoğun şekilde hissedilebilirler."

Gideon hâlâ gergindi ama ilgiyle dinliyordu.

"Birçok vakada" diye devam etti doktor, "istismarcı, hem suçunu gizlemek hem de kurbanı kendine bağımlı hale getirmek için kurbanı çevresinden izole etmeye gayret eder. Kurbanlar da sıklıkla kendiliklerinden uzaklaşırlar zaten arkadaş ve ailelerinden. Saklamak zorunda olduklarını hissettikleri o berbat sırrın yanında diğer herkesin yaşamı o kadar sıradan, sorunları o kadar önemsiz görünür ki onlara."

Arkaya kayıp yeniden Gideon'ın yanına yerleştim ve bacaklarımı da yukarı toplayarak tüm bedenimle sarıldım ona. Kolu bir kez daha sıkıca sardı beni, diğer eli de elime uzandı.

Bizi seyrederken yüzü yumuşadı Dr. Petersen'ın. "Her ikiniz de birbirinize açıldığınızda o derin yalnızlık hissi dağıldı, ama o kadar uzun zaman boyunca gerçek bir yakınlıktan mahrum bırakılmış olmanın bir izi kalıyor. Arzuladığın o yakınlığı yakalamak için farklı yollar düşünmeni öneriyorum sana Eva. İlişkinize özel işaretler ve ritüeller yaratın; bunlar hem ikinizi de tehdit etmeyen türden olsun hem de her ikinize de bir bağlanma hissi versin."

İçimi çekerek başımı salladım.

"Bunun üzerinde çalışacağız" dedi. "Ve Gideon, senin kâbusların da muhtemelen sayı ve şiddetçe azalacak çalıştıkça. Ama bu daha başlangıç sadece. Uzun bir yolculuğun ilk adımlarını attık daha."

Başımı geriye atarak Gideon'a baktım. "Bir ömür sürecek bir yolculuk" diye söz verdim.

Gideon parmaklarıyla nazikçe dokundu yanağıma. Bir şey demedi ama gözlerinden okudum, dokunuşunda hissettim sözcüklerini.

Aşkımız vardı ya. Gerisi nasılsa gelirdi.

10

"Benjamin Clancy'yle temasa geçtim" dedi Raúl dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğilerek. "Siz ve Bayan Cross havaalanına aynı zamanda gideceksiniz; dilerseniz birlikte gidebilirsiniz yani."

"Elbette." Kendi yollarımıza gitmeden önce Eva'yla geçireceğim o zamana ihtiyacım vardı. İş günündeki saatler ondan ayrı kalmak için fazla uzun geliyordu. Tüm bir hafta sonu işkence gibi olacaktı. "Eva'yı arayıp onu alacağımızı söylerim. Limuzin bize lazım olacak."

Sapına kadar profesyonel bir çalışan olarak, hiçbir tepki vermedi Raúl. Limuzini bizim yerimize Eva'nın arkadaşları için kullanmak daha mantıklı olurdu, ama ne Bentley ne de Mercedes ihtiyacım olan mahremiyeti sağlıyordu.

Ofisimdeki kanepede oturmuş, karşımdaki iki koltuğa yerleşmiş olan Angus'la Raúl'a bakıyordum. Raúl'un benimle birlikte Brezilya'ya gelecek olan güvenlik ekibine liderlik etmesine karar vermiştik.

Angus da Lauren Kittrie hikâyesinin arka planını araştırmak için Austin'e gidecekti.

Raúl anladığını belirtir şekilde salladı başını. "Sizin ve onun arkadaşları için ayrı ayrı ulaşım planları yaparız."

"Eva İbiza'ya nasıl gidiyor?"

"Özel jetle" diye yanıtladı Raúl. "Richard Stanton tarafın-

dan kiralanmış. Hotel Vientos Cruzados İbiza'da kalmalarını önerdim, Clancy de kabul etti. Tesis yaz sezonu boyunca tamamen dolu olduğu için biraz uğraşmak gerekti ama otel müdürü halledebildi. Bayan Cross'un gelişi öncesi güvenlik tedbirlerini artırdılar."

"Güzel." Eva'nın bir Cross Holding tesisinde kalması içimi biraz daha rahatlatmıştı. İbiza'da, biri İbiza şehrinde, diğeri Sant Antoni'de olmak üzere iki de ünlü gece kulübümüz vardı. Her ikisinden de Clancy'ye söz edilmiş olduğunu, sormama bile gerek olmadan, biliyordum. Bu bilgiyi kullanır herhalde diye düşünüyordum. Akıllı adamdı Clancy, bu kulüplerdeki güvenlik ve personelin sağlayacağı artı desteği değerlendirirdi.

"Daha önce de konuştuğumuz gibi" diye devam etti Raúl, "bizim kendi ekibimiz de havaalanında hazır olacak ve Bayan Cross'u hafta sonu boyunca izleyecekler. Sivil giyinip halkın arasına karışmaları, Clancy'nin ekibine yedek oluşturacak şekilde hareket edip sadece çok gerektiğinde müdahale etmeleri tembih edildi."

Başımla onayladım. Clancy işinde iyiydi ama hem Monica hem de Eva onun sorumluluğundaydı ve Cary'yi de aileden saydıkları için Clancy onu da yakinen takip edecekti. Dikkati üçe bölünecek, patronunun karısı olarak öncelik Monica'da olacaktı. Eva kimse için benim için olduğu kadar öncelikli değildi. Otelin dışında olduğu her an sadece onu izleyen gözleri olsun üstünde istiyordum.

Neyse ki, hayatta bir kez yaşanacak bir olaydı bu hafta sonu.

Raúl ayağa kalktı. "Havaalanına ulaşım için uygulanacak protokolü konuşmak üzere Clancy'yi arayacağım."

"Teşekkürler, Raúl."

Başıyla selam vererek çıktı.

Angus ayağa kalktı. "Ben de bir an önce gidip Şanslı'yı kız

kardeşine bırakayım. Saat başı mesaj atıp yola çıkıp çıkmadığımızı soruyor."

Neredeyse gülümsetti bu beni. Köpeğe bakıp bakamayacağını sorduğumda çok heyecanlanmıştı Ireland. Hem Şanslı'nın bunu köpek pansiyonundan daha çok seveceğini düşünmüştüm, hem de Ireland için de boşanma yüzünden depresyona giren annemizden başka düşünecek bir şeyler olmuş olurdu.

Angus kapıya doğru giderken duraksadı. "İyi eğlenceler, evlat. Sana iyi gelecek bu."

Alaycı bir sesle güldüm. "Bir şey bulursan ara beni."

"Elbette." O da çıkıp gitti ve haftanın işlerini bitirmek için beni yalnız bıraktı.

Karımı aramadan önce telefonumun saatine baktım.

"Selam, şampiyon" diye açtı; sesi hafif ve canlıydı. "Beni düşünmeden duramıyorsun değil mi?"

"Sen de beni düşündüğünü söyle."

"Her zaman."

Dün akşam yatakta yüzükoyun uzanıp ayaklarını arkadan havaya kaldırmış halini hatırladım. Çenesini ellerine dayayıp bavulumu toplamamı seyretmiş, tercihlerim hakkında yorumlarda bulunmuştu ara sıra. Fantezisini kurduğu o koyu gri pantolonu ya da herhangi bir siyah V-yakalı tişörtü almadığımı fark etti. Buna dikkat etmem onu gülümseten tek şey olmuştu. Onun dışında büyük oranda sessiz ve keyifsizdi.

"Havaalanına beraber gideceğiz senle ben" dedim ona. "Yalnız."

"Ha." Bunu hazmetmek için durdu bir an. "Ne güzel."

"Güzelden fazlasını hedefliyorum ben."

"Haaaa..." Sesi alçaldı ve düşüncelerinin sekse yöneldiği anlamına gelen o yumuşak boğukluğa büründü. "Sende de ufak bir ulaşım fetişi var galiba, ha?"

İçime yayılan sıcacık keyif dalgası önümüzdeki günleri düşünmenin getirdiği stresi hafifletmeye yaradı. Eva ona her yerde sahip olmama izin verirdi, ama sık sık bir yerlere doğru gittiğimiz sıralarda baştan çıkarıyordu beni. Daha önceleri kendimi sadece otelde seks yapmakla kısıtladığım için, Eva beni evim ve çeşitli işyerleriyle birlikte bir de arabalarda ve uçaklarda sevişmeye tahrik edince dünyam alt üst olmuştu.

Ona asla hayır demezdim. Yapamazdım bunu. O beni istediği an ben hem hazırdım hem de dünden razı.

"Benim Eva fetişim var" diye mırıldandım, bir zamanlar onun bana söylediği bir şeyi tersine çevirerek.

"Güzel." Bir soluk aldı. "Ne kadar var hafta sonunun bitmesine?"

Cary tam duyamadığım bir şeyler söyledi arkadan. "Az kaldı, meleğim. Hadi artık seni bırakayım ben."

"Beni asla bırakma, Gideon." Sözlerindeki o içime dokunan içtenlik, önümüzdeki hafta sonu konusunda ne kadar huzursuz olduğunu açık ediyordu. Kendi istediği ayrılıktan sonra, daha mutlu şartlar altında bile olsa yeni bir ayrılığa hevesli olmadığını bilmek güzeldi.

"Bırakayım da işine dön" diye düzelttim. "Ki Raúl geldiğinde hazır olabilesin."

"Onu boş ver. Asıl ben gelmeye hazır olacağım" diye mırlayarak, telefon konuşması bitirirken beni de sert ve sancılı halde bıraktı.

Saat dördü biraz geçe, Arash, elleri ceplerinde, bir melodi mırıldanarak, aheste adımlarla ofisime girdi. Masamın önündeki koltuklardan birine gömülürken sırıtıyordu. "Hafta sonuna hazır mısın?"

"Olabildiğince." Arkama yaslanıp parmaklarıma koltuğumun kolçağında trampet çaldırdım.

"Anne Lucas'ın saldırı şikâyetinin geri çekileceğini duymak hoşuna gidecektir."

Bunu bekliyordum, ama doğrulandığını duymak güzeldi yine de. "Olması gereken buydu."

"Bir vaka hakkında yalan ifadede bulunmakla suçlanacak mı henüz bilmiyorum. Bu arada, eğer seninle, Eva'yla ya da Cary'yle temas kurmaya kalkışırsa derhal bilmem gerekiyor."

Dalgın dalgın salladım başımı. "Tabii."

Dikkatle baktı yüzüme. "Aklın nerede şu anda?"

Buruk bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Vidal Yapım'ın yönetim kurulu üyelerinden biriyle konuştum az önce telefonda. Christopher benim payımı satın alacak sermayeyi bulmaya çalışıyormuş hâlâ."

Arash'ın kaşları kalktı. "Toplarsa düşünür müsün satıp çıkmayı?"

"Tek derdim Christopher olsa çıkardım." Ireland'ın ileride aile işine girmeyi tercih edip etmeyeceği henüz belli değildi ama ne olursa olsun şirketin başarısı onun için de önemliydi ve Christopher yanlış kararlar veriyordu. Onu desteklemek ve yön göstermek yolundaki tüm önerilerim reddedilmişti. Besbelli babasına da kısmen benim akıl verdiğimi varsayarak Chris'i dinlemeyi de reddediyordu sıklıkla.

"Yönetim kurulu ne düşünüyormuş?"

"Bunu bir aile kavgası olarak görüyor ve benim buna hızlı ve acısız bir çözüm bulmamı istiyorlar."

"Bu mümkün mü? Kardeşinle aran hiç iyi olmadı."

Başımı iki yana salladım. "Hiç şansı yok."

Arash'ın anlayamadığını biliyordum. Onun da bir kız, bir de erkek kardeşi vardı ve aile fertleri birbirlerine aşırı derecede bağlıydılar.

İç geçirdi. "Üzgünüm dostum. Zor iş."

İdeal bir dünyada, Christopher da hafta sonundaki bekârlığa

veda partime katılıyor olurdu. Birbirimize yakın olurduk. Nikâhta sağdıcım olurdu...

... ki bu işi yapmasını kimseden istememiştim henüz. Hafta sonunu planlama konusunda ipleri Arnoldo almıştı eline, ama bunu nikâhta yanımda duracağını varsaydığı için mi yapmıştı bilmiyordum. Belki de yalnızca diğerlerinden daha fazla inisiyatif aldığı içindi.

Sadece birkaç hafta önce, Arnoldo'dan başkasının yanımda olmasını düşünmezdim bile. Bir tarafım onun orada olacağını umuyordu hâlâ.

Arash da iyi bir seçenekti. Arnoldo'nun aksine Arash'ı neredeyse her gün görüyordum. Ve avukatım olarak hakkımda –ve Eva'nın hakkında– başka kimsenin bilmediği şeyler biliyordu. Ona her konuda güvenebilirdim, hem de avukat-müvekkil arasındaki gizlilik kuralı olmasa bile.

Ama Arnoldo, karımdan başka kimsenin olmadığı kadar açık sözlüydü bana karşı. Uzun zamandır, insanlığa inancını iyice yitirmiş, bezgin biri haline gelmemi engelleyen şeyin Arnoldo'nun dobra ve isabetli öğütleri olduğunu düşünüyordum.

Bu iki adam arasındaki tercihim bu hafta sonu netleşmeliydi artık.

Eva'nın dairesinin kapısının önünde dikilip onu beklemek... yanlış geliyordu. Kapının karşısındaki duvara yaslanırken, önemli dönüm noktalarının ne kadar hızla geçildiğini ve işlerin eski haline dönmesine ne kadar şiddetle karşı olduğumu düşündüm. Eva'yla aramızdaki ilişkinin böyle olacağını düşünmemiştim. Açık, hiçbir şeyin gizlenmediği, derin bir aşkla dolu.

Bu hayata anlık bakışlar attığımız olmuştu daha önce. Yandaki dairede beraber geçirdiğimiz bazı geceler. Baş başa

kalmak için bir yerlere kaçtığımız hafta sonları. Ama o anlar bir vakumun içindeydiler. Şimdi onları orta yerde yaşıyorduk. Dünya âlem evli olduğumuzu öğrendiğinde ve Eva tamamen çatı katında benimle yaşamaya başladığında daha da iyi olacaktı.

Kapı açıldı ve Eva dışarı adım attı; kırmızı, kolsuz, anvelop elbisesi ve topuklu sandaletleriyle havalı ve seksi görünüyordu. Başının üstünde güneş gözlükleri vardı ve tekerlekli bir bavulu çekiyordu yanı sıra. Bir sonraki bavulunu balayımız için hazırlayacaktı. Şu anki gibi beraber çıkacaktık yola, ama ondan sonra artık hep birlikte olacaktık.

"Ver bana" dedim, bavulunu almak için doğrulurken.

Bavula uzandığım sırada üzerime atladı, bedenime değen bedeni sıcak ve yumuşaktı. Başımı aşağı çekip hızlı, tatlı bir öpücük verdi bana. "İçeri gelseydin ya."

"Sen ve ben, yakınlarda bir yatak mı?" Onu belinden yakaladım ve asansöre doğru yönelttim. "Cary'nin kapıya vurup uçağını kaçıracaksın diye söyleneceğini düşünmesem fırsattan yararlanırdım."

Lobiye inerken Eva benden ayrılarak arkasındaki korkuluğa tutundu ve seksi bacaklarını gösterdi bana. Gözlerinin de oyuna dahil olduğu, tüm bedenle yapılan bir cilveydi bu. Alt dudağını yalarken gözleri ışıltıyla bakıyordu bana. "Süper seksi görünüyorsun."

Başımı eğip üzerimdeki V-yakalı beyaz tişörtle krem rengi pamuklu pantolona baktım. İşten çıkmadan üstümü değiştirip bunları giymiştim.

"Genellikle koyu renkli şeyler giyersin sen" dedi Eva.

"Gittiğimiz yer bunun için fazla sıcak."

"Sen de fazla seksisin." Bir ayağını yerden kaldırarak uyluklarını birbirine sürttü.

Biriken tahrikin ateşini yavaştan hissetmeye başlayarak, arkama yaslanıp keyifle seyrettim gösterisini.

Lobiye varınca önden çıkması için Eva'ya yol verdim, sonra da onu iki adımda yakalayıp elini belinin arkasına yerleştirdim.

Omzunun üstünden bir gülücük attı bana. "Trafik olacak yolda."

"Tüh." Trafiğe –ve bunun yolumuza ekleyeceği süreye– güveniyordum.

"Çoook hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun" diyerek dalga geçti benimle. Sonra da ona kapıyı açan görevliye gülümsedi.

Raúl limuzinin yanında bekliyordu. Bir iki dakika içinde yola çıkmış, Manhattan yollarında ilerlemeye çalışan araba denizine katılmıştık bile.

Eva arabanın yan kenarı boyunca uzanan koltuğa geçmiş, bense arka koltuğa yerleşmiştim. Karşısındaki bara bakarak "Bir içki ister misin?" diye sordu Eva.

"Sen?"

"Emin değilim." Dudaklarını büzdü. "Demin istiyordum aslında."

Bakışlarımı üstünde dolaştırarak karar vermesini bekledim. Benim neşemdi, dünyamın ışığıydı o. Yaşamının geri kalanı boyunca tasasız ve mutlu olması için her şeyi yapardım. Öyle çok şey atlatmıştı ki zaten.

Şayet Monica'nın Eva'nın düşündüğü kişi olmadığını ortaya çıkarırsak, bu haberi ona nasıl verecektim? Annesinin onu cep telefonundan, saatinden ve çantasında taşıdığı küçük aynasından takip ettirdiğini fark ettiğinde yıkılmıştı karım. Sahte bir kimlik çok daha kötü bir ihanetti.

Ve o sahte kimlik neleri saklıyordu acaba?

"Elbise bulamıyorum" dedi Eva birdenbire, dolgun dudakları bükülmüştü.

Düşüncelerimden sıyrılıp ne dediğini anlayamadım bir an. "Düğün için mi?"

Başını evet der gibi salladı; o kadar umutsuz görünüyordu ki onu yakınıma çekip güzel yüzünün her yerine öpücükler kondurmak geldi içimden.

"Yardım etmemi ister misin, meleğim?"

"Edemezsin. Damadın büyük günden önce gelinliği görmemesi gerekir." Gözleri şaşkınlık ve dehşetle açıldı. "İlk evlendiğimizde üzerimde olan elbiseyi görmüştün sen!"

Görmüştüm. Ben seçmiştim hatta. "Ben gördüğümde yalnızca bir elbiseydi" diyerek teskin ettim onu. "Sen giyene dek gelinlik değildi."

"Ha." Gülümsemesi geri geldi. Sandaletlerini çıkarıp yanıma geldi ve başını dizime koyarak uzandı; bacaklarıma yayılan saçları gümüşi bir altın yelpaze gibiydi.

Parmaklarımı ipeksi, gür saçlarının arasında gezdirerek derin bir soluk aldım ve parfümünün kokusunu içime çektim.

"Sen ne giyeceksin?" diye sordu, gözleri kapanırken.

"Senin gözünün önüne getirdiğin özel bir şey var mı?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Rüyadaymış gibi, ağır ağır döküldü yanıtı ağzından. "Smokin. Her zaman yakışıklısın. Ama smokin giydiğinde bambaşka bir şey oluyorsun."

Parmak uçlarımla dudaklarına dokundum. Kendi yüzümden nefret ettiğim bir dönem olmuştu; birilerinin arzu nesnesi olmanın tüylerimi diken diken etmeye yettiği o günlerde tipimin yoğun bir cinsel ilgiye neden olmasından nefret ederdim. Zamanla o ilgiye alışsam da kim olduğuma sırf kendim için değer vermeye başlamam ancak Eva'dan sonra olmuştu.

Bana bakmaktan müthiş bir zevk alıyordu Eva. Giyinikken. Çıplakken. Duşta. Havluya sarınmışken. Onun üzerindeyken. Altındayken. Gözlerinin üzerimde olmadığı tek zaman uyduğu sıralardı neredeyse. Ki ben de ona bakmaktan en büyük zevki o zaman alıyordum: Üzerinde benim ona verdiğim mücevherler dışında bir şey olmadan, o enfes çıplaklığıyla yatarken.

"Smokin o halde."

Gözleri açıldı ve o hayran olduğum yumuşacık gri renkleri ortaya çıktı. "Ama kumsalda olacak düğün."

"Bir şekilde halledeceğim."

"Eminim edersin."

Başını yana çevirerek burnunu aletime sürttü. Soluğunun sıcaklığı, pantolonumun kumaşını aşıp hassas tenime ulaştı. Sertleştim.

Saçlarıyla oynadım. "Ne istiyorsun, meleğim?"

"Bunu." Parmaklarını ereksiyonumun uzunluğu boyunca gezdirdi.

"Nasıl istiyorsun onu?"

Dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı. "Ağzımda" diye fısıldadı; pantolonumun düğmesini açmaya girişmişti bile. Derin bir solukla bir an gözlerimi kapattım. Açılan fermuarımın sesi, Eva'nın aletimi dikkatlice çıkarmasıyla birlikte hissettiğim baskının azalması...

Ağzının ıslak sıcaklığına hazırlamaya çalıştım kendimi ama boşunaydı çabam. Zorlamadan emerek beni ağzının içine almasıyla sertçe sarsıldım; omuriliğim hissettiğim açlık ve ihtiyaçla ürperiyordu baştan aşağıya. Eva'nın ruh hallerini ve bunların sekse nasıl etki ettiğini biliyordum. Yaptığı şeyi ağırdan almayı, tadını çıkarmayı ve aklımı başımdan almayı planlıyordu.

"Eva." İnledim; nazik parmaklarıyla beni okşuyor, ağzı yumuşak hareketlerle çalışıyordu. Ağır hareketlerle tadına vararak aletimin başını yalıyordu.

Gözlerimi açıp başımı eğerek ona baktım. Mükemmel görünüşü, dikkatini tamamen ağzındaki aletime odaklamış o hali hem yakıp kavururcasına erotik hem de iç sızlatacak kadar şefkatliydi.

"Tanrım, çok güzel" dedim boğuk bir sesle, başının arkasını bir elimle avuçlayarak. "Daha derine al... evet, öyle işte..."

Başım arkaya düşmüştü, daha çok sokmak ihtiyacıyla zorlanan uyluklarım gergindi. Bu arzuyla mücadele ederek Eva'nın istediği şeyi almasına izin verdim.

"Bu şekilde bitirmeyeceğim" diye uyardım onu; amacının bu olduğunu biliyordum.

Protesto eder gibi mırıldanarak aletimi kavradı ve yumuşak ama sıkı bir tutuşla pompalamaya başladı. Ona direnebilecek miyim diye meydan okuyordu bana.

"Senin o mükemmel yarığını becereceğim, Eva. Hafta sonunu benden uzakta geçirirken menim ta derinlerinde olacak."

Onu İbiza'da, çılgın gece hayatıyla ünlü o şehirde, arkadaşlarıyla birlikte bir sürü bedenle göğüs göğüse dans ederken hayal ettim. Erkeklerin içi gidecekti, onu becermeyi hayal edeceklerdi. Bu arada o, olabilecek en primitif şekilde işaretlenmiş olacaktı benim tarafımdan. Sahipli olacaktı, ben orada olmasam da.

İniltisinin aletimi boydan boya titreştirdiğini hissettim.

Geri çekildi, dudakları daha şimdiden kızarıp şişmişti. "Haksızlık bu" diye dudak büktü.

Bileğinden yakalayıp elini göğsüme kaldırdım ve gümbür gümbür çarpan kalbime bastırdım. "Sen burada olacaksın, meleğim. Her zaman."

"*Mano*,* şu anda çalışıyor olamazsın" diye yakındı Manuel, yanımdaki şezlonga yığılırken. "Manzarayı kaçırıyorsun."

Kafamı telefonumdan kaldırıp bakındım; okyanus rüzgârı saçlarımı uçuruyordu. Bugün Barra'da, Avenida Lucio Costa üzerindeki otelimizin hemen karşısında kalmıştık. Recreio Plajı Copacabana'dan daha rahat, daha az turistik ve daha az kalabalıktı. Sahil boyunca bikinili kadınlar dalgalarla oy-

* İspanyolca konuşma dilinde "birader" anlamında kullanılır (ç.n.)

nuyor, zıpladıkça memeleri hopluyor, neredeyse çıplak kıçları güneş yağıyla parıldıyordu. Onların önündeki beyaz kumlarda Arash'la Arnoldo frizbi oynamaya devam ediyorlardı. Ben sörf şortumun cebindeki telefonumun titreştiğini hissedince çıkmıştım oyundan.

Manuel'e baktım; kızarmış yüzü terle parlıyordu. Bir saat önce ortadan kaybolmuştu ve nedeni onu benim kadar iyi tanımayan biri için bile çok barizdi.

"Benim manzaram daha iyi." Eva'nın az önce yolladığı *selfie*yi göstermek için telefonumu ona çevirdim. Eva da kumsalda, benimkinden çok farklı olmayan bir şezlongda uzanmıştı. Bikinisi beyaz, teni daha şimdiden hafifçe bronzdu. İnce bir zincir boynuna dolanıyor, sonra tombul memelerinin arasından geçiyor, en sonunda da ince belini sarıyordu. Güneş gözlüğü gözlerini koruyor, parlak kırmızı bir ruj ise öpücük yaptığı dudaklarını renklendiriyordu.

Keşke burada olsaydın... yazmıştı.

Bence de. Bizi eve götürecek uçağa binmemize kadar olan saatleri sayıyordum. Cumartesi, bulanık bir alkol ve müzik dalgası ile yeterince eğlenceli geçmişti, ama pazar fazla gelecekti.

Manuel ıslık çaldı. "Vay anasını."

Sırıttım, karımın fotoğrafıyla ilgili benim düşüncelerimi de oldukça iyi özetliyordu zira bu tepki.

"*Evet* dedikten sonra işler değişir diye kaygılanmıyor musun?" diye sordu Manuel, ellerini başının altına koyup arkasına yaslanarak. "Kimsenin karısı böyle görünmez. Böyle *selfie*ler yollamaz."

Ana ekrana dönüp telefonumu gösterdim ona yine.

Duvar kağıdım olan düğün fotoğrafını görünce Manuel'in gözleri büyüdü. "Hadi canım. Ne zaman?"

"Bir ay önce."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Evlilik işini yani,

senle Eva'yı değil. Nasıl olacak da sıkıcılaşmayacak?"

"Mutluluk asla sıkıcılaşmaz."

"Çeşitlilik hayatın tuzu biberidir filan gibi bir şeyler demezler mi ama ya?" diye sordu, kıçımın filozofu havalarında. "Bir kadını becermekteki eğlencenin bir kısmı da o kadını neyin harekete geçirdiğini keşfetmek ve sana yeni bir şey gösterdiğinde şaşırmaktır. Ebeleyip durdukça rutine bağlanmaz mı? Burasına dokun, şurasını yala, sevdiği ritme devam et ki gelsin... Durula ve tekrarla."

"Zamanı gelince anlarsın sen de."

Omuz silkti. "Çocuk mu istiyorsun? Ondan mı?"

"Sonunda evet. Hemen değil." Gözümde bile canlandıramıyordum. Eva'dan harika bir anne olurdu, insanlara bakıp beslemek doğasında vardı. Ama ikimizin beraber ebeveyn olması? Bir gün buna hazır olacaktım. Uzakta bir gün, Eva'yı başka biriyle paylaşmaya dayanabilir olduğumda. "Şu anda yalnızca onu istiyorum."

"Bay Cross."

Başımı kaldırıp baktım ve arkamda duran Raúl'u gördüm; ağzı gergin bir çizgiydi. Anında kasıldım, sonra doğrulup oturdum ve bacaklarımı yandan sallandırarak ayaklarımı yere bastım. "Ne var?"

Eva'yla ilgili korkular mideme taş gibi oturdu. Daha bir kaç dakika önce mesaj atmıştı bana ama...

"Bunu görmeniz lazım" dedi kaygılı bir ifadeyle ve dikkatimi elindeki tablete yönlendirdi. Ayağa kalkıp telefonumu cebime attım ve ona yaklaştım. Elimi uzattım. Parlak güneş ışığı ekranı karartıyordu, o nedenle yön değiştirerek gölgemin ekrana düşmesini sağladım. Netleşen fotoğraf damarlarımdaki bütün kanı buz kestirdi. Başlıksa dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Gideon Cross'un Brezilya'daki Çılgın Bekârlığa Veda Partisi.

"Bu da ne böyle?" dedim öfkeyle.

Kalkıp yanıma gelen Manuel bir eliyle omuzuma vurdu. "Eğleniyor görünüyorsun çapkın. Çok seksi iki fıstıkla."

Raúl'a baktım.

"Clancy yolladı bunu bana" diye izah etti. "İnternette arattım, virüs gibi yayılmış."

Clancy. Siktir. *Eva...*

Tableti Raúl'un eline tutuşturup telefonumu tekrar çıkardım. "O fotoğrafı kimin çektiğini bilmek istiyorum." Brezilya'da olduğumu kim biliyordu? Kim beni bir akşam bir gece kulübüne kadar takip edip, özel VIP alanına girip fotoğraf çekmişti?

"Araştırmaya başladım bile."

Ağzımın içinden küfürler savurarak karımı aradım. Açmasını beklerken sabırsızlık ve öfkeyle kıvranıyordum. Telesekreteri devreye girince kapattım. Yeniden aradım. Kaygı sardı içimi.

Fantezilerini dolduran en kötü korkular canlı canlı yakalanmıştı o fotoğrafta. Açıklamak zorundaydım, bunu nasıl yapacağımı bilmesem de. Alnım boncuk boncuk terlemiş, avuçlarım nemlenmişti, ama içim üşüyordu.

Telesekreteri bir daha devreye girdi.

"Kahretsin be!" Kapatıp yeniden aradım.

11

"Bir içkiye daha ihtiyacın var gibi görünüyor" dedi Shawna, şezlonglarımızın arasındaki küçük masaya iki rebujito bardağı bırakırken.

"Tanrım." Bir kahkaha attım, zaten çakırkeyif hissediyordum kendimi. Kokteylin içindeki dry sherry ve gazoz karışımı sinsice çarpıyordu insanı. Akşamdan kalmışlık halini daha fazla alkolle dağıtmaya çalışmak çok da akıllıca bir iş sayılmazdı. "Bu hafta sonundan sonra bana bir detoks gerekecek."

Sırıtarak uzandı yerine; çilli teni iki gündür güneşin altında olduğu halde hâlâ solgun ve hafifçe pembeydi. Kızıl saçları dağınık, seksi bir yığın halinde başının üstüne toplanmıştı, sesi bir önceki gece çok fazla gülmekten hafifçe kısılmıştı. Üzerindeki parlak su yeşili bikiniyle beğeni dolu bakışları üstüne çekiyordu. Kolaycacık gülüşü ve açık saçık esprileriyle ışıl ışıl ve renkli bir insandı Shawna.

Eski patronum Mark'ın nişanlısı olarak tanıyıp sevdiğim abisine çok benziyordu o açıdan.

Diğer tarafımdan gelen Megumi'nin de elinde iki içki vardı. "Monica nerede?"

"Serinlemek için suya girdi." Bakındım ama göremedim annemi. Lavanta rengi bikinisiyle gözden kaçacak gibi değildi, o yüzden başka bir yere gitmiş olmalı diye düşündüm. "Gelir şimdi."

Annem hep yanımızdaydı, her adımda bizimle beraber par-

tiliyordu o da. Fazla içip geç yatmak tarzı değildi aslında ama eğleniyor gibi görünüyordu. Sansasyon yarattığıysa kesindi. Her yaştan erkek etrafına üşüşüyordu. Erkeklerin karşı konulmaz bulduğu bir yavru kedi çekiciliği vardı annemde. Keşke bende de olsaydı.

"Şuna baksana" dedi Shawna, dikkatimi suda oynayan Cary'ye çekerek. "Tam bir kız mıknatısı."

"Hem de nasıl."

Plaj çok kalabalıktı; o kadar ki kum görünmüyordu.neredeyse. Düzinelerce omuz ve baş, dalgaların ortasında hoplayıp duruyordu, ama Cary'nin etrafında oluşan küme kolayca fark ediliyordu yine de. Etrafa gülümsüyor, güneşteki bir kedi gibi, üzerine çektiği ilginin tadını çıkarıyordu. Parlak güneşten korunmak için taktığı *aviator* tarzı gözlüklere karşın yüzünün güzelliği ortaya çıkmıştı ıslak saçlarını geriye yatırınca.

Onu seyrettiğimi görünce bana el salladı. Sırf işleri kızıştırmak için ona bir öpücük yolladım.

"Cary'yle aranızda hiçbir zaman bir şey olmadı mı?" diye sordu Shawna. "Olsun istedin mi hiç?"

Başımı iki yana salladım. Cary göz kamaştırıyordu şimdi, sağlıklıydı, formda ve kaslıydı, mükemmel erkeğe harika bir örnekti. Ama onunla ilk tanıştığımda çok zayıftı, gözleri çökmüştü. San Diego yazının sıcağında bile kapüşonlu eşofman üstüyle dolaşırdı. Kollarındaki kesik izlerini saklamak için uzun kollu giyer, kısa saçlı başından kapüşonu eksik etmezdi.

Grup terapi seanslarında her zaman çemberin dışında, duvara karşı oturur, sandalyesini geriye itip arka ayaklarının üstünde dengede durdururdu. Nadiren yorum yapardı, ama yaptığı zaman esprileri kara ve alaycılıkla süslenmiş olurdu, içgörüsü nerdeyse her zaman kuşkucuydu.

Ondan yayılan derin iç acısını görmezden gelemeyerek bir keresinde ona yaklaşmıştım. *Ağırdan alarak zamanımı harcama* demişti sakince, güzelim yeşil gözlerinde hiç ışık yok-

tu neredeyse. *Aletimin tepesine çıkmak istiyorsan söyle yeter. Düzüşmeye asla hayır demem.*

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Dr. Travis'in bir sürü arıza hastası vardı ve çoğu da seksi ya bir teselli ya da kendilerini cezalandırmanın bir yolu olarak kullanırdı. Cary bunların hepsi tarafından kullanılmaya hazırdı ve birçokları bu açık kapı davetini değerlendiriyorlardı.

Hayır, teşekkürler, diye yapıştırmıştım yanıtı, cinsel saldırganlığından tiksinerek. *Benim için fazla sıskasın. Git bir hamburger filan ye bari geri zekâlı!*

O olaydan sonra ona iyi davrandığıma pişman olmuştum. Beni insafsızca takip edip rahatsız etmiş, sürekli aptalca cinsel hamleler yapmıştı. Başta aksilik etmiştim. O işe yaramayınca bu kez onu kibarlığımla bezdirmiştim. Sonunda onunla gerçekten yatmayacağımı anlamıştı.

Bu arada kilo almaya başladı. Saçlarını uzattı. Ortamın kadrolu sevişgeni olmayı bıraktı ama yalnızca biraz daha seçici davranıyordu. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmiştim ama herhangi bir çekim hissetmiyordum. Bana çok fazla benziyordu ve kendimi koruma içgüdülerim alarmdaydı.

"Arkadaştık" dedim Shawna'ya. "Sonra kardeş gibi olduk."

"Bayılıyorum ona" dedi Megumi, bacaklarına güneş yağı sürerken. "Trey'le aralarının pek iyi olmadığını söyledi bana. Bunu duyduğuma üzüldüm. Birbirlerine çok yakışıyorlardı."

Başımı salladım, bakışlarım can dostuma döndü yine. Cary bir kadını belinden tutup kaldırmış, dalgalara atıyordu. Kadın ağzından sular püskürterek kahkahalar atıyordu, belli ki abayı yakmıştı. "Yürüyeceği varsa yürür demek klişe olacak ama ben o şekilde yaklaşıyorum."

Trey'i aramam lazımdı daha. Ve Gideon'ın annesi Elizabeth'i. Ireland'la da konuşmak istiyordum. Ve Chris'le. Muhtemelen saat farkı şokundan ve çok fazla alkolden pestilim çıkmış olacağı için çatı katında toparlanırken bir yandan

da bütün bu telefon görüşmelerini yapmayı aklımın bir köşesine not ettim. Aramızdaki saat farkı yüzünden babamla rutin cumartesi görüşmemizi de ertelemiştim, bu yüzden onu da aramam lazımdı.

"Eve dönmek istemiyorum." Megumi iç geçirerek gerindi. "Bu iki gün çok çabuk geçip gitti. Birkaç saat içinde gideceğimize inanamıyorum."

Gideon'ı o kadar özlemiyor olsam bir hafta daha kalabilirdim ben de rahatça.

"Eva, tatlım."

Annemin sesini duyunca kafamı çevirdim. Arkamdan gelmişti, üzerinde plaj elbisesiyle şezlongumun arkasında dikiliyordu. "Gitme vakti geldi bile mi?"

Başını iki yana salladı. Ellerini ovuşturduğunu o sırada fark ettim. Bu asla hayra alamet değildi.

"Benimle otele gelebilir misin?" diye sordu. "Seninle bir şey konuşmam lazım."

Arkasında Clancy'yi gördüm, çenesi gergin ve sertti. Nabzım yükselmeye başladı. Ayağa kalkıp plaja gelirken giydiğim pareoyu alıp belime doladım.

"Biz de gelelim mi?" diye sordu Shawna, kalkıp oturarak.

"Siz burada kalın Cary'yle" dedi annem, güven veren bir gülümsemeyle.

Bunu –endişeli olduğunu bildiğim zamanlarda bu kadar sakin olup ve bozuntuya vermemeyi– nasıl yapabildiğine şaşırıyordum. Ben tepkilerimi saklayamayacak kadar dışavurumcuydum, oysa annem sık sık kahkahanın bile yüzünde çizgilere neden olduğunu söyler, duygularını sadece gözleri ve elleriyle ifade ederdi. Gözünde de güneş gözlükleri olunca başarılı bir şekilde kamufle oluyordu.

Hiç konuşmadan, annemle Clancy'yi otele kadar takip ettim. Lobiye ulaştığımızda, etraftaki bütün çalışanlar kendilerini bize gülümsemek ve el sallamak zorunda hissediyorlar-

mış gibi geldi. Kim olduğumu biliyorlardı. Gideon'ın tesislerinden birinde kalıyorduk ne de olsa. Vientos Cruzados adı, Crosswinds'in İspanyolcasıydı.

Gideon bir Crosswinds otelinde evlenmişti benimle. Bunun küresel bir zincir olduğunu fark etmemiştim o zaman.

Asansöre bindik ve Clancy bir kartı uygun deliğe yerleştirdi; bulunduğumuz kata ulaşımı sınırlandıran bir güvenlik önlemiydi bu. Asansörde başkaları da olduğu için istediğim yanıtlar için hâlâ beklemek zorundaydım.

Düşünceler kafamın içinde oradan oraya sıçrıyor, midem bulanıyordu. Gideon'a bir şey mi olmuştu? Ya da babama? Telefonumu masada, içkimin yanında bıraktığımı fark ederek kendime sinir oldum. Gideon'a kısacık bir mesaj gönderebilsem kendimi delirtmekten başka bir şey yapıyormuş gibi hissederdim en azından.

Üç katta durduktan sonra asansörde bizden başka kimse kalmadı.

"Neler oluyor?" diye sordum, annemle Clancy'ye dönerek.

Annem titreyen parmaklarıyla gözlüğünü çıkardı. "Bir skandal patlak vermiş" diye başladı. "Büyük oranda internette."

Bu da kontrolden çıktığı anlamına geliyordu. Ya da çıkmak üzere olduğu. "Anne. Söylesene."

Derin bir soluk aldı. "Birtakım resimler var..." Yardım için Clancy'ye baktı.

"Ne resmi?" Kusabilirdim o an. Üvey abim Nathan'ın çektiği fotoğraflar mı ortaya dökülmüştü bir şekilde? Ya da Brett'le olan bir seks kasetinden kareler?

"Gideon Cross'un Brezilya'da çekilmiş fotoğrafları virüs gibi yayılmış bu sabah" dedi Clancy. Renk vermeden konuşuyordu ama duruşunda tuhaf bir gerginlik vardı. Bu kadar gerilmek sıra dışı bir şeydi onun için.

Mideme bir yumruk yemiş gibi olmuştum. Başka bir şey

demedim. Kanıtları görene kadar söyleyecek bir şey de yoktu zaten.

Asansörden doğruca süitimize çıktık. Birçok yatak odası ile ortalarındaki geniş oturma bölümünden oluşan devasa bir alandı burası. Hizmetçiler odayı çepeçevre saran balkonun kapılarını açmışlardı, tüller de onları tutması gereken bağcıklardan kaçmış, rüzgârda uçuşuyorlardı. İspanya'nın renkleri ve sıcaklığıyla pırıl pırıl bu odaya daha ilk geldiğimiz an bayılmıştım.

Şu anda bunların hiçbirini fark etmemiştim neredeyse.

Titreyen bacaklarla kanepeye yürüyüp Clancy'nin elindeki tablete şifresini girip bana uzatmasını bekledim. Annem yanıma oturarak sessizce destek verdi bana.

Aşağıya baktım ve sesli bir soluk aldım hızlıca. Göğsüm bir mengeneyle sıkıştırılıyordu sanki Gördüklerim dehşete düşürmüştü beni... sanki birisi kafamın içine girip aklımdaki imgelerden birini yakalamış gibiydi.

Gözlerim Gideon'a kilitlendi –tamamen siyahlar giymiş haliyle o kadar gizemli ve güzeldi ki. Önüne dökülen saçları yüzünü kısmen kapatıyordu ama besbelli kocamdı bu. O olmadığını ummuş, fotoğraftaki adamın bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkaracak bir şeyler aramıştım. Ama Gideon'ın vücudunu kendiminkini tanıdığım gibi tanıyordum. Nasıl hareket ettiğini biliyordum. Nasıl gevşediğini. Nasıl baştan çıkardığını.

Daha fazla bakmaya dayanamayarak, bu müstehcen tablonun orta yerindeki sevgili figürden ayırdım gözlerimi.

U biçimli büyük bir kanepe. Siyah kadife perdeler. Sehpanın üstünde yarım düzine en pahalısından içki şişesi.

Özel bir VIP alanı.

İncecik bir esmer, minderlerden oluşmuş bir yığının üstüne uzanmış. Pullu bluzunun açık yakası kenara çekilmişti. Gideon'ın vücudu kısmen kızınkinin üstündeydi. Meme ucunu emiyordu.

Uzun bacaklı ikinci bir esmer. Gideon'ın sırtına serilmiş. Bir bacağını Gideon'ın bacağına dolamış. Bacakları açık. Ağzı da kocaman bir O harfi gibi açılmış zevkten. Gideon'ın kolu arkasına uzanmış. Eli kızın kısa eteğinin altında.

Görünmüyordu ama parmakları kızın içindeydi. Biliyordum. Kalbime keskin, tırtıklı bir bıçak saplanmıştı sanki.

Kırpıştırdığım gözlerimden dökülüp yanaklarımdan aşağı sıcak sıcak akan yaşlarla bulanıklaştı görüntü. Ekranı kaydırarak resmi ortadan kaldırdım. Sonra kendi adımı gördüm ve nişanlımın bekârlığa vedası sırasında yaptığı seks kaçamağı hakkında benim ne düşüneceğime dair yazarın yürüttüğü kaba tahminlere hızlıca göz gezdirdim.

Tableti sehpaya bıraktım, zor soluk alıp veriyordum. Annem yaklaşıp kolunu doladı ve beni kendisine çekti. Yüksek sesle çalmaya başlayan oda telefonu beni yerimden sıçrattı, sinirlerim bilenmişti sanki.

"Şşş..." diye fısıldadı annem, saçlarımı okşayarak. "Buradayım tatlım. Yanındayım."

Clancy telefona giderek ters bir tavırla yanıtladı, "Evet?" Sonra ses tonu buz gibi bir keskinliğe büründü. "Keyfiniz yerinde bakıyorum."

Gideon.

Clancy'ye baktım ve üzerinden dalga dalga yayılan ateşi hissettim. Göz göze geldik. "Evet, burada."

Annemden ayrılarak doğruldum ve ayağa kalkmayı başardım. İçimdeki bulantı dalgasıyla mücadele ederek Clancy'ye doğru gidip telefonu almak için elimi uzattım. Kablosuz telefonun ahizesini bana vererek uzaklaştı.

Yutkunarak hıçkırığımı geçiştirmeye çalıştım. "Alo."

Bir duraksama oldu. Gideon'ın solukları hızlandı. Tek bir kelime söylemiştim ama Gideon ondan anlamıştı bildiğimi.

"Meleğim..."

Aniden kusacağımı hissederek banyoya koştum, telefo-

nu attım ve klozetin kapağını zar zor kaldırarak midemde ne var ne yoksa hepsini şiddetli öğürmelerle çıkardım.

Annem koşarak geldi ama ben başımı iki yana salladım. "Git buradan" dedim soluk soluğa, yere çöküp sırtımı duvara dayarken.

"Eva..."

"Bir dakikaya ihtiyacım var anne. Yalnızca... bir dakika ver bana."

Bana baktı, sonra başını olur der gibi salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Yerdeki telefondan Gideon'ın bağırdığını duyuyordum. Uzanıp parmaklarımı etrafına doladım ve kendime çektim onu. Kulağıma götürdüm.

"Eva! Tanrı aşkına, al şu telefonu!"

"Kes bağırmayı" dedim ona; başım zonkluyordu.

"Tanrım." Hırıltılı bir soluk aldı. "Hastasın sen. Kahretsin. Çok uzaktayım..." Sesi yükseldi "Raúl! Neredesin ulan? O kahrolası jeti şimdi hazır istiyorum! Hemen telefon et..."

"Hayır. Hayır, gelme..."

"Seninle tanışmadan önce olmuştu." Fazla hızlı konuşuyor, fazla hızlı soluk alıyordu. "Ne zamandı bilmiyorum... Ne?" Arkada birileri konuşuyordu. "Cinco de Mayo mu? Lanet olsun. Ne diye şimdi ortaya çıkıyor bu?"

"Gideon..."

"Eva, sana yemin ederim o fotoğraf bu hafta sonu çekilmedi. Sana bunu asla yapmam. Bunu biliyorsun. Benim için ne anlama geldiğini biliyorsun..."

"Gideon, sakin ol." Deliler gibi atan kalbim yavaşlamaya başlamıştı. Çılgın gibiydi Gideon. Paniğe kapılmıştı. Bunu duymak yüreğimi acıtıyordu. Öylesine güçlüydü, her şeyi yönetmek, üstesinden gelmek ve ezip geçmekte öyle başarılıydı ki.

Onun zaafı bendim, hem de tek istediğim ona güç kaynağı olmakken.

"Bana inanmak zorundasın, Eva. Bunu bize asla yapmam ben. Asla birileriyle..."

"Sana inanıyorum."

"... düşüp kalkmam... Ne?"

Gözlerimi kapatıp başımı geriye atarak duvara yasladım. Midem yatışmaya başlamıştı. "Sana inanıyorum."

Sarsıntılı soluğu bütün sertliği ve ağırlığıyla duyuldu hattın diğer yanından. "Tanrım."

Sessizlik.

Ona sonuna kadar inanıyor olmamın –her konuda, herhangi bir konuda– onun için ne büyük bir anlamı olduğunu biliyordum. Bunu neredeyse kabul edilmesi imkânsız bulmamak elinde değildi, hem de güvenimi aşkımdan çok arzuladığı halde. Ona olan inancım *aşkımdı* onun gözünde.

Açıklaması basitti, hatta belki bazıları fazla basit bulabilirdi, ama Gideon'ı bu kadar iyi tanıyan biri olarak benim için en mantıklı açıklama buydu.

"Seni seviyorum." Sesi alçacıktı. Bitkindi. "Seni o kadar çok seviyorum ki, Eva. Telefonunu açmayınca..."

"Ben de seni seviyorum."

"Üzgünüm." Acı ve pişmanlık dolu minicik bir ses çıkardı. "Bunu gördüğün için çok üzgünüm. Çok boktan bir şey. Bu olanların hepsi çok boktan."

"Sen daha kötüsünü gördün." Gideon benim Brett Kline'ı öptüğümü görmüştü, hem de onun gözünün önünde. Brett'le bana ait o kasetin en azından bir kısmını seyretmişti. Onlarla karşılaştırınca bir fotoğraf hiçbir şeydi.

"Senin orada, benim burada olmamdan nefret ediyorum."

"Ben de." Bana doladığı kollarında teselli bulmak istiyordum. Ama daha çok istediğim şey onu avutmaktı. Hiçbir yere gitmeye niyetim olmadığını ve korkması için bir sebep olmadığını ona bir kez daha göstermek istiyordum.

"Bir daha yapmıyoruz bunu."

"Hayır, yalnızca iki kez evleniyorsun –ikisi de benimle. Başka bekârlığa partisi filan yok."

Bir kahkaha attı. "Onu demek istememiştim."

"Biliyorum."

"Clancy'ye seni şimdi eve getirmesini söyle. Biz de havaalanına gitmek için toparlanıyoruz."

O göremese de başımı iki yana salladım. "Yarın işe gitme."

"Yarın?.. Evet. Hastasın..."

"Yok, iyiyim. Sana geliyorum. Rio'ya."

Ne? Hayır. Burada olmak istemiyorum ben. Bu boku anlayıp çözmek için evde olmam lazım."

"Ortaya dökülmüş artık Gideon. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Yerden kalktım. Bunu yapanın peşine sonra da düşebilirsin. Bu işin senin bu hafta sonuyla ilgili anılarını berbat etmesine izin vermeyeceğim."

"Yok öyle bir..."

"Madem senin Brezilya'da çekilmiş fotoğraflarını istiyorlar, şampiyon, o fotoğraflarda ben de olacağım."

Bir düşündü bunu. "Pekala. Seni bekleyeceğim."

"Belki Photoshop'tur" dedi Megumi.

"Ya da Gideon'a benzeyen biridir fotoğraftaki," diye bir fikir attı Shawna, tabletine bakmak için Megumi'ye biraz daha yaklaşarak. "O kadar da iyi görünmüyor, Eva."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. Neyse oydu. "Kesinlikle Gideon o."

Limuzinde yanımda oturan Cary elimi eline alıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. Annem şoförün hemen arkasındaki uzun koltuğa oturmuş, kumaş örneklerine bakıyordu. Zarifçe bacak bacak üstüne atmış, ayağını huzursuzca yere vuruyordu.

Hem Megumi hem de Shawna acıyan gözlerle bana bakı-

yorlardı. Merhametleri gururumu örseliyordu. Sosyal medyaya bakma hatasını yapmıştım. İnsanların ne kadar acımasız olabildiğine şaşırıyordum. Kimilerine göre küçük düşürülmüş bir kadındım ben. Ya da bana adını verse de vücudunu ve ilgisini kime isterse ona verecek bir adamla evlendiğimi anlayamayacak kadar aptaldım. Para için aşağılanmayı sineye çeken bir servet avcısıydım. Tüm kadınlar adına savaşan bir kadın olabilirdim ben... tabii eğer Gideon'ı bırakıp bir başkasını bulursam.

"Eski bir fotoğraf" dedim bir kez daha.

Aslına bakılırsa mayıs o kadar da eski bir zaman değildi, ama fotoğrafın Gideon'ın benimle ilişkisi olduğu dönemde çekilmediği gerçeğinin bilinmesi yeterliydi, tam da ne zaman çekildiğini kimsenin bilmesine gerek yoktu.

O zamandan beri ne kadar değişmişti Gideon. Benim için. Bizim için. Ve ben de kaderin bizi karşı karşıya getirdiği o haziran günü olduğum kadın değildim artık.

"Çok eski canım" dedi Shawna kararlılıkla. "Kesinlikle."

Megumi başıyla onayladı ama hâlâ kuşkulu görünüyordu.

"Neden yalan söylesin ki?" dedim dümdüz bir ifadeyle. "Arka plandaki kulübü bulmak pek de zor olmaz. Gideon'ınkilerden biridir mutlaka ve de iddiasına varım Manhattan'dadır. Aynı gün hem New York'ta olup hem de pasaportuna Brezilya damgası vurdurmuş olamaz."

Bunu anlamak birkaç saatimi almıştı ve biraz da memnundum böyle olduğuna. Kocamın bana doğruyu söylediğine dair bir kanıta ihtiyacım yoktu. Ama eğer fotoğrafın tanınabilir, spesifik bir yerde çekildiğini bir şekilde ispatlayabilirsek, kamu nezdindeki bilgiyi de düzeltmek hoş olurdu.

"Ah, doğru." Megumi kocaman bir gülücük attı bana. "Hem Gideon sana deli oluyor, Eva. Öyle bir şey yapmaz."

Başımla onayladım ve sonra da bu konuyu bir kenara bıraktım. Kısa süre sonra havaalanında olacaktık ve ben birbi-

rimizden ayrılırken, geçirdiğimiz müthiş seyahat yerine aptal dedikoduları düşünmeyi istemiyordum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim."

Onları da Rio'ya götürmeyi çok isterdim ama vizeleri yoktu. Ayrıca, pazartesi ikisinin de işe gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden ayrılacaktık ve kızlar Clancy'nin güvenlik ekibiyle beraber eve dönerken, Cary, annem ve Clancy benimle birlikte, Gideon'ın bizim için ayarladığı bir jetle Brezilya'ya uçacaklardı.

Kısacık bir seyahat olacaktı. Oraya pazartesi sabahı varıp pazartesi gecesi ayrılacaktık. Jette ne kadar kestirebilirsek o kadar uyumuş olacaktık. Ama bu işi bitirdiğimde Gideon Brezilya'dan gülümseyerek ayrılacaktı. Bu hafta sonunu pişmanlıkla hatırlamasını istemiyordum. Yeterince kötü anısı vardı zaten. Bundan sonrasında onun yalnızca güzel anılar biriktirmesini istiyordum artık.

"Asıl biz sana teşekkür etmeliyiz." Shawna gülümsedi. "Bu deneyimi hiçbir şeye değişmezdim."

"Shawna'ya katılıyorum" dedi Megumi. "Ömür boyu unutulmayacak bir seyahat oldu bu."

Gözlerini kapatarak başını koltuğun arkasına yasladı Shawna. "Arnoldo'ya benden selam söyle."

Shawna'yla Arnoldo'nun Six-Ninths konserine gittiğimiz geceki tanışmalarından sonra arkadaş olduklarını biliyordum. Sanırım birbirlerinin yanında kendilerini güvende hissediyorlardı. Shawna erkek arkadaşı Doug'ın Sicilya'da devam ettiği özel aşçılık kursundan dönmesini bekliyordu. Arnoldo'nunsa kırık kalbi henüz tam olarak iyileşmemişti ama kadınlardan hoşlanan bir adamdı ve daha fazla bir beklentisi olmayan biriyle muhabbet edebilmek hoşuna gidiyordu muhtemelen.

Cary de benzer bir durumdaydı. Trey'i özlüyordu ve kimseyle düşüp kalkmaya niyeti yoktu –ki bu onun için büyük

bir olaydı. Genelde, canı yandığında unutmak için sekse yönelirdi. Onun yerine, yanına bir erkek yaklaştığında korkudan donakalan Megumi'nin yanında geçirmişti hafta sonunu. Megumi'ye koruma kalkanı olmuş, her ikisinin de dertsiz ve eğlenceli bir zaman geçirmesini sağlamıştı.

Büyük aşama kaydeden tek kişi Gideon değildi.

Bana gelince, ben kocamın yanında olmak için ölüyordum. Stres onun kâbus görmesine neden olurdu, o yüzden telefonumu çıkarıp mesaj attım ona. *Rüyanda beni gör.*

Yanıtı o derece tam Gideon'lıktı ki gülümsetti beni. *Daha hızlı uç.*

Ve bu kadarcık bir şey yetti yeniden havasına girdiğini anlamama.

"Vay canına." Rio'nun biraz dışındaki özel bir havaalanına inerek pistte bir süre ilerledikten sonra duran jetin penceresinden bakıyordum. "İşte manzara buna denir."

Gideon, Arnoldo, Manuel ve Arash pistte dikiliyorlardı. Hepsi de uzun şortları ve tişörtleriyle gayet rahat giyinmişlerdi. Hepsi de koyu renk saçlı ve uzun boyluydular. Hoş bir şekilde kaslı. Bronz.

Bir sıra egzotik ve delice pahalı spor araba gibi dizilmişlerdi yan yana. Güçlü, seksi, tehlikeli derecede hızlı.

Kocamın sadakâtiyle ilgili hiçbir kuşkum yoktu ama olsaydı da ona bakınca yatışırdı kuşkularım. Arkadaşları rahat ve gevşek görünüyorlardı, uzun ve zorlu sürüşlerle motorlarını serinletmişlerdi. Rio'nun –ve kadınlarının– tadını çıkarmış oldukları her hallerinden belliydi. Halbuki Gideon çok gergindi. Tetikteydi. Onun motoru çalışıyor, bir kalp atışı zarfında sıfırdan yüze çıkma ihtiyacı ile mırıldanıyordu. Erkeğimle deneme sürüşü yapan olmamıştı.

Onu yatıştırmak, plan yapmak ve yaralanan gururumu

biraz olsun geri kazanmak niyetiyle gelmiştim ona. Onun yerine benzinini yakıp bitiren sürücü olacaktım.

Evet, lütfen.

Tekerlekli merdiven, duyduğum hafif çarpma sesiyle jetin yanına yerleştirildi. Önce Clancy çıktı. Onu annem izledi. Ben annemden sonra çıktım ve telefonumla bir fotoğraf çekmek için merdivenlerin başında duraksadım. Gideon'la arkadaşlarının bu fotoğrafı, konuşacak başka bir malzeme sağlayacaktı internete.

Ben ilk basamağı inerken Gideon da göğsünde kavuşturduğu kollarını çözerek hareket etti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerini değil, yalnızca gözlük camlarındaki yansımı görebiliyordum ama bana nasıl bir ciddiyetle odaklandığını hissediyordum. Dizlerimin bağı çözüldü bu yüzden, dengemi sağlamak için korkuluklara tutunmak zorunda kaldım.

Gideon Clancy'nin elini sıktı. Annemin kısacık sarılmasına tahammül etti hatta karşılık vermeyi bile başardı. Ama asla gözlerini benden ayırmadı ve bir iki saniyeden fazla da duraksamadı.

Becer-beni diyen, kırmızı, yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim onun için. Dar beyaz şortum kıçımı zar zor örtüyordu ve göbek deliğimin epeyce altından kapanıyordu. İnce askılı bluzum kırmızı danteldendi. Korseyi andıran arkası kırmızı saten bir kurdeleyle bağlanıyordu. Saçımı dağınık bir topuz yapmıştım. Gideon beni son basamakta yakalayıp elini saçıma daldırınca daha da dağıldı topuzum.

Dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruju hiç fark etmemiş gibi ağzını ağzıma mühürledi. Belime sımsıkı sarılan kollarının arasında ayaklarım yerden kesilmiş, havada asılı kalmıştım. Bacaklarımı Gideon'ın beline dolayarak ayak bileklerimi arkasında birbirine taktım ve kendimi yukarı çektim ki onun başı geriye düşsün ve ben de ona sarılarak dilimle ağzının

derinlerini yalayabileyim. Saçımdaki eli beni tutup desteklemek için aşağıya kaydı ve o sevdiğim talepkâr ve sahiplenici tavrıyla kalçamı yoğurmaya başladı.

"Yuh amma da seksi" dedi Cary, arkamdan bir yerlerden.

Manuel kulak tırmalayan bir ıslık çaldı.

Nasıl göründüğümüz zerre kadar umurumda değildi. Gideon'ın sert bedeni enfesti ve tadı da baş döndürücüydü. Düşüncelerim darmadağınıktı. Üstüne çıkmak, kendimi ona sürtmek istiyordum. Çıplak ve terli olsun, kokumla kaplansın istiyordum. Yüzü, elleri, aleti.

Kendi alanını işaretlemek isteyen tek kişi kocam değildi.

"Eva Lauren!" diye azarladı annem. "Kendine gel."

Annemin sesi ateşimizi bir anda alıverdi. Ben Gideon'ın beline doladığım bacaklarımı çözdüm ve beni yeniden ayaklarımın üstüne bırakmasına izin verdim. İsteksizce geri çekilirken ellerim bir an Gideon'ın gözlüklerini kaldırdı gözlerine bakabilmek için. *Gazap... şehvet...*

Parmaklarımla rujumun izlerini ağzından sildim. Öpüşmemizin tutkusu dudaklarını şişirmiş, seksi çizgilerini yumuşatmıştı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, baş parmaklarıyla dudaklarıma dokundu. Başımı arkaya yatırarak burnumun ucunu öptü. Şefkatliydi şimdi; beni görünce hissettiği o vahşi sevinç, bana dokununca hafiflemişti.

"Eva" dedi Arnoldo, yüzünde minik bir gülümsemeyle yanıma gelerek. "Seni görmek ne güzel."

Kaygıyla döndüm ona. Arnoldo'yla arkadaş olalım istiyordum. Gideon'ı incittiğim için beni affetsin istiyordum. İstiyordum ki...

Şap diye dudaklarımdan öpüverdi. Donup kalmıştım, tepki veremedim.

"Hoşt!" diye çıkıştı Gideon.

"Ben köpek değilim" diye yapıştırdı Arnoldo. Eğlenerek

baktı bana. "Hasretinden ölüyordu. Artık çektiği bu ıstıraba bir son verebilirsin."

Kaygılarım dağıldı. Son zamanlarda olduğundan daha sıcak davranıyordu bana, ilk tanıştığımız zamanlardaki gibiydi daha çok. "Seni görmek de çok güzel, Arnoldo."

Sonra Arash geldi. Yüzüme dokunmak için iki elini birden kaldırınca Gideon'ın kolu aramıza girdi.

"Aklından bile geçirme" diye uyardı.

"Haksızlık bu."

Arash'a bir öpücük yolladım.

Manuel daha sinsi çıktı. Arkamdan yaklaşıp beni havaya kaldırdı ve yüzümün yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Günaydın, güzelim."

"Merhaba, Manuel" dedim bir kahkahayla. "Eğleniyor musun?"

"Bilmez misin beni?" Yere bırakırken göz kıptı bana.

Gideon biraz olsun sakinleşmiş gibiydi. Cary'nin elini sıkıp İbiza hakkında kısa bir şeyler sordu.

Gideon'ın arkadaşlarıyla tanışan annem anında cazibe musluklarını açtı ve beklenen sonucu aldı –adamlar büyülenmiş görünüyorlardı.

Gideon elimi tuttu. "Pasaportun üstünde mi?"

"Evet."

"Güzel. Gidelim." Hızla yürümeye başladı.

Ona ayak uydurmak için acele ederken omuzumun üstünden arkaya dönüp geride bıraktığımız gruba baktım. Onlar başka bir yöne doğru ilerliyorlardı.

"Bizimle hafta sonlarını geçirdiler" dedi, sormadığım soruma yanıt olarak. "Bugün bizim."

Beni hızlandırılmış gümrük sürecinden geçirdikten sonra yeniden piste çıkardı, bir helikopter bekliyordu orada.

Pervanenin kanatları dönmeye başladı biz yaklaşırken. Raúl aniden ortaya çıkarak arka kapıyı açtı. Gideon arka-

ya çıkmama yardım etti ve hemen arkamdan o da tırmandı. Emniyet kemerine uzandım ama o benim ellerimi kenara iterek yerine yerleşmeden önce beni bağladı. Bana bir kulaklık uzatıp kendininkini de taktı.

"Gidelim" dedi pilota.

Daha Gideon emniyet kemerini takamadan yerden kalktık.

Otele ulaştığımızda soluk soluğaydım, gökdelenlerle bezenmiş plajları ve renkli *favela*larla* kaplı tepeleriyle altımızda uzanan Rio'nun görüntüsünün yarattığı hayranlığı hâlâ atlatamamıştım. Aşağıdaki yollar tıklım tıklım araba dolu, trafik Manhattan'da deneyimlediklerimle karşılaştırıldığında bile etkileyiciydi. Sugarloaf Dağı'nın etrafından dolanıp sahil çizgisini izleyerek Barra de Tijuca'ya doğru giderken meşhur Kurtarıcı İsa heykeli sağımda, uzaktaki Corcovado Dağı'nın üstünde ışıldıyordu.

Havaalanından otele arabayla gitmek saatler sürerdi. Onun yerine dakikalar sürmüştü. Saat farkından sersemlemiş beynim şu kadarcık günde üç ülke değiştirdiğim gerçeğini tam kavrayamadan Gideon'ın süitine gelmiştik bile.

Vientos Cruzados Barra da diğer Crosswinds tesisleri kadar lükstü ama onu diğerlerinden faklı kılan yerel bir tadı da vardı. Gideon'ın süiti benim İbiza'daki süitim kadar büyük, manzarası da onunki kadar etkileyiciydi. Durup, balkondan görünen plaja beğeniyle baktım; sonu gelmez Hindistan cevizi büfecikleri ve plajdaki altuni bedenler gözümden kaçmadı. Açık saçık, seksi ve neşeli Samba müziği havaya yayılıyordu. Bir fotoğraf çektim ve hem onu hem de adamların pistteki fotoğrafını Instagram hesabıma yükledim. *Buranın manzarası... #RioDeJaneiro*

Herkesi etiketledim ve bu arada Arnoldo'nun da Gideon'la

* Rio de Janeiro nüfusunun neredeyse yüzde 25'inin yaşadığı büyük gecekondu mahalleleri (ç.n.)

benim havaalanındaki tutkulu öpüşmemizin fotoğrafını çekmiş olduğunu keşfettim. Yüz binlerce takipçisi vardı Arnoldo'nun ve fotoğraf daha şimdiden düzinelerce yorum ve beğeni almıştı.

Sevgili dostlarım #RioDeJaneiro'nun ve birbirlerinin tadını çıkarırken.

Gideon'ın cep telefonu çaldı, izin isteyerek gitti. Bir başka odada konuştuğunu duyarak ben de peşinden gittim. Sanki her şeyi samimi bir konuşmaya saklıyormuş gibi, havaalanından ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştik. Hiçbir şey söylemeye ihtiyacımız yoktu belki de. Bırak millet konuşsun, yaysın yalanları. Biz biliyorduk sahip olduğumuz şeyi. Kimse tarafından uygun bulunması, mazur görülmesi ya da ifade edilmesi gerekmiyordu.

Gideon'ı bir çalışma odasında, üzeri fotoğraflar ve notlarla kaplı, U şeklinde bir masanın önünde buldum, masanın üstündekilerin bir kısmı da yerlere dökülmüştü. Kocamın her zamanki katı düzeninin aksine, karmakarışıktı ortalık. Fotoğrafların bir kulübün içine ait olduğunu ve Gideon'ın Cinco de Mayo fotoğrafında gördüğüm arka planla aynı olduklarını anlamak bir anımı aldı.

Aynı fikre varmış olmamız ürperticiydi biraz. Bir yandan da şahaneydi.

Çıkmak için döndüm.

"Eva. Bekle."

Ona baktım.

"Yarın sabah daha iyi olur" dedi Gideon, telefonun diğer ucunda her kim varsa ona. "Kesinleştiği zaman mesaj at bana."

Gideon telefonunu kapatıp sessize aldı ve güneş gözlüklerinin yanına bıraktı. "Bunları görmeni istiyorum."

Başımı iki yana sallayarak "Bana hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin" dedim.

Bana baktı. Gözlükleri olmayınca gözlerinin altındaki gölgeleri görebilmiştim.

"Dün gece uyumamışsın." Bir soru değildi bu. Uyumayacağını bilmeliydim.

"Bunu düzelteceğim."

"Bozulan bir şey yok ki"

"Telefonda duydum seni" dedi gergince.

Kapının kenarına yaslandım. Brett'i öptüğüm zaman Gideon'ın neler hissettiğini biliyordum –gözü dönmüştü. Hayvanlar gibi dövüşmüşlerdi. Benimse şiddet dolu fiziksel bir yüzleşme gibi bir seçeneğim olmamıştı. Bedenim yapabildiği tek şekilde tasfiye etmişti kıskançlığımı.

"Ne yapman gerekiyorsa yap" diye mırıldandım. "Ama benim bir şeye ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Sen ve ben –*biz*– iyiyiz."

Gideon derin bir soluk aldı. Bıraktı. Sonra elini arkasına uzatıp tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı. Sandaletlerini çıkarırken bir yandan da şortunun önünü açtı ve yere bıraktı. Altına bir şey giymemişti.

Çırılçıplak, avlanan bir hayvan gibi sinsice yaklaşmasını seyrettim, teninin biraz daha bronzlaşmış olduğu ve aletinin dikliği gözümden kaçmadı. İnanılmaz şekilde sertleşmiş, hayaları da sımsıkı toparlanmıştı şimdiden. Tüm kasları geriliyordu hareket ederken. Güçlü uylukları, dümdüz karın kasları, kalın pazıları.

Kıpırdamadım; zar zor nefes alıyor, neredeyse göz bile kırpmıyordum. Onu alabiliyor olmam şaşırtıyordu beni. Benden neredeyse otuz santim daha uzun, kırk beş kilo kadar da daha ağırdı. Ve güçlüydü. Çok güçlü.

Seviştiğimiz zaman altında yatmak ve bütün o inanılmaz gücün yalnızca benim bedenime zevk vermeye ve ondan zevk almaya odaklandığını hissetmek heyecanlandırıyordu beni.

Gideon bana ulaştı ve beni kollarının arasına aldı. Islak

ve derin bir öpücük için başını eğerek dudaklarıma uzandı. Tadını çıkararak, acele etmeden. Yumuşak dil darbeleri ve ikna edici dudaklar. Bluzumu açtığını ancak bluz kollarımdan aşağı kayınca fark ettim. Başparmaklarını şortumun kemerinin altına kaydırdı ve hassas cildimi üzerinde ileri geri oynattı ve sonunda da öpüşmeyi keserek çömeldi ve giysilerimin içinden çıkmama yardım etti. Daha fazlasını istiyordum, mızıldandım.

"Topuklu ayakkabıların kalsın" diye mırıldandı, doğrulurken. Gözleri o kadar parlak bir maviydi ki evlendiğimiz zaman çıplak yüzdüğümüz denizi hatırlattı bana.

Kollarımı kaldırıp omuzlarına doladım, o da beni kaldırıp yatak odasına taşıdı.

"Ve biraz da o küçük, yuvarlak, peynirli puf ekmeklerden" dedim Gideon'a; o da bu eklemeyi oda servisine iletti Portekizce.

Yatakta yüzükoyun uzanmış, balkona açılan kayar kapılara bakıyordum, bacaklarımı arkamdan havaya kaldırmıştım ve becer-beni ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı. Ama başka hiçbir şey yoktu üzerimde. Çenemi, kavuşturduğum kollarımın üstüne koymuştum. Ilık okyanus esintisi tenime iyi geliyor, her santimimi kaplayan teri serinletiyordu. Maun kanatları palmiye dalları şeklinde oyulmuş pervane yatağın üstünde tembel tembel dönüyordu.

Derin bir soluk alıp seksin ve Gideon'ın kokularını içime çektim.

Telefonu kapatıp bana doğru hareket etti yatakta; kıçımda dolaşan dudakları omurgam boyunca ilerleyerek omuzlarıma ulaştı. Yanıma yayılarak başını bir eliyle destekledi. Diğer eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu okşayarak.

Ona bakmak için döndüm. "Kaç dil biliyorsun sen?"

"Bir sürü dili biraz, birkaçını da çok iyi biliyorum."

"Hmm." Sırtımı dokunuşuna doğru kaldırdım.

Omzumu öptü tekrar. "İyi ki buradasın" diye mırıldandı. "İyi ki kalmışım."

"Ara sıra iyi fikirler çıkar benden."

"Benden de." Gözlerindeki şehvetli ışıltı tam olarak ne düşündüğünü anlatıyordu bana.

Bütün gece uyumamış, sonra da neredeyse iki saat boyunca süper yavaş şekilde sevişmişti benimle. Üç kez gelmişti, ilki o kadar şiddetliydi *hırlamıştı* resmen. Hem de büyük boydan. Sesin açık pencerelerden dışarı yayıldığına emindim. Sırf onu duyarak orgazm olmuştum. Ve bir kere daha yapmaya hazırdı. O *hep* hazırdı. Ne şanslıydım.

Yan dönüp ona baktım. "Seni yormak için iki kadın mı lazım acaba?"

Gideon'ın yüzü anında karardı. "Ben o işlere girmem."

Yüzüne dokundum. "Hey. Şakaydı, bebeğim. Kötü bir şaka."

Sırtüstü döndü ve bir yastık alarak aramıza yerleştirdi. Sonra başını bana çevirdi, kaşları çatılmıştı. "Eskiden böyle bir... ıssızlık vardı içimde" dedi alçak sesle. "Boşluk demiştin sen. Doldurduğunu söylemiştin. Doldurdun gerçekten."

Dinledim ve bekledim. Konuşuyordu. Paylaşıyordu. Onun için zordu bu ve hoşlanmıyordu. Ama beni daha çok seviyordu.

"Seni bekliyormuşum." Yanağımdaki saçı kenara çekti. "Bir düzine kadın yapamazdı senin yaptığını. Ama... Tanrım." İki elini de saçına daldırdı. "Dikkatimi dağıtan şeyler bunu düşünmemeyi kolaylaştırıyordu."

"Bunu yapabilirim" diye mırladım, onun yeniden mutlu ve oyuncu haline dönmesini istiyordum. "Hiçbir şey düşünmemeni sağlayabilirim."

"O boşluk gitti. Orada *sen* varsın."

Üzerine doğru eğilip öptüm onu. "Aynı zamanda *buradayım* da."

Dizlerinin üstüne kalkıp beni kucaklayıp kaldırdı ve kıçım havada kalacak şekilde yastığın üzerine bıraktı.

"Seni böyle istiyorum."

Omzumun üstünden baktım ona. "Oda servisinin geleceğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kırk beş dakikayla bir saat arası dediler."

"Sen patronsun. O kadar uzun sürmez."

Gelip bacaklarımın arasına yerleşti. "Bir saatte getirmelerini söyledim onlara."

Güldüm. Öğle yemeğinin mola olacağını sanmıştım. Belli ki tek mola o telefon görüşmesiydi.

Kaba etlerimi her iki eliyle kavrayarak sıkıp yoğurmaya başladı. "Tanrım, dünyanın en müthiş kıçına sahipsin sen. Bunu yapmak için mükemmel bir minder..."

Kalçalarımdan tutarak içime kaydı. Uzun, yavaş bir kayış. O aldığı erkeksi zevkle inlerken benim ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı.

"Tanrım." Alnımı yatağa bırakarak inledim. "Ne kadar sertsin."

Dudaklarını omzuma bastırdı. Kalçalarını oynatarak içimi okşadı ve azıcık canımı yakacak kadar derinlere girdi. "Beni heyecanlandırıyorsun" dedi sertçe. "Durduramıyorum bunu. Durdurmak istemiyorum."

"Durdurma." Sırtımı yay gibi bükerek zahmetsiz, ölçülü sokuşlarına doğru kaldırdım kendimi. Bugünkü böyle bir havadaydı. Nazikti. Keyfini çıkarıyordu. Aşkla sevişiyordu. "Durma."

Avuçlarını döşeğe bastırarak kollarının arasına almıştı beni. Burnunu bana sürttü. "Gel seninle anlaşalım meleğim, sen ne zaman yorulursan ben de o zaman yorulacağım."

"Iyy." Aynada kendime baktım, sağa sola dönerek. "Domuz gibi yedikten sonra bikini giymek hiçbir zaman iyi bir fikir olmuyor."

Gideon'ın lobideki dükkândan seçtiği zümrüt yeşili mayonun bando kesim üstünü çekiştirdim önce, sonra da altının duruşunu düzeltmeye çalıştım.

Gideon arkamda belirdi, siyah sörf şortuyla seksi ve leziz görünüyordu. Kollarını arkamdan doladı ve göğüslerimi hafifçe tarttı avuçlarıyla. "Harika görünüyorsun. Bunu dişlerimle çekip çıkarmak istiyorum üzerinden."

"Yap hadi." Neden plaja gidecektik? Geçen hafta sonu plajdaydık zaten.

"Burada fotoğraflarımız olsun istiyor musun hâlâ?" Gözleri gözlerimle buluştu aynada. "İstemiyorsan, seni yeniden yatağa atıp bir kez daha götürmenin hiçbir sakıncası yok benim açımdan."

Alt dudağımı çiğneyerek düşündüm bunu.

Gideon beni kendisine çekti. Ayağımda topuklu ayakkabı olmayınca çenesini başımın üstüne koyabiliyordu. "Karar veremedin mi? Pekala, sırf sen sonra yapmadık diye pişman olma diye plaja inelim şimdi. Otuz dakika... bir saat... sonra buraya geri geliriz, gideceğimiz zamana kadar kalırız."

Eridim. Her zaman beni ve benim neye ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Yüzünde beliren ifade neredeyse kalbimi durduracaktı. "Sen bana inanıyorsun" diye fısıldadı. "Her zaman."

Başımı çevirip yanağımı göğsüne bastırdım. "Her zaman."

"Güzel bir resim" diye fısıldadı annem, erkeklerin hepsi uyuduğu için alçak sesle konuşuyordu. Jetin kabin ışıkları kısılmıştı, adamların hepsi koltuklarında uzanmışlardı. "Keşke poponu da bu kadar çok göstermeseydi."

Elindeki tablete bakarak gülümsedim. Vientos Cruzados Barra'nın, güzel tesiste gerçekleşen sayısız etkinlik, fuar ve düğünde hizmet veren kadrolu fotoğrafçıları vardı. Gideon onlardan birini biz plajdayken fotoğraflarımızı çekmesi için ayarlamış, ben fark etmeyeyim diye de uzak mesafeden çekim yapmasını istemişti.

Daha önce dolaşıma çıkarılan Westport'taki fotoğraflarımızda Gideon beni altına almıştı ve dalgalar bacaklarımıza vuruyordu. Yeni fotoğraflarımızda güneşteydik, Gideon sırtüstü yatıyordu, ben onun üstüne uzanmış, kollarımı göğsünde kavuşturmuş, çenemi de ellerime dayamıştım. Konuşuyorduk, o bana bakıp parmaklarını saçlarımda dolaştırırken benim bakışlarım da onun yüzündeydi. Evet, bikinimin Brezilya kesimi kıçımın ortada kalması anlamına geliyordu ama asıl göze çarpan şey Gideon'ın bana nasıl bir yoğunlukla odaklandığı ile aramızdaki rahat, teklifsiz yakınlıktı.

Annem bana baktı. Gözlerinde anlayamadığım bir üzüntü vardı. "Sizin ikinizin sessiz, normal bir hayatınız olacağını ummuştum. Ama dünya buna izin vermeyecek."

Fotoğraf bir medya sayfasına konduktan kısa süre sonra virüs gibi yayılmıştı. Spekülasyonlar alıp yürümüştü. Nasıl hem Rio'da Gideon'la birlikte olup hem de onun iki başka kadını becermesine razı olabilirdim? Seks hayatımız o kadar mı acayipti? Ya da belki kulüpteki fotoğrafta görünen Gideon Cross değildi.

Gideon uyumadan önce bana halkla ilişkiler ekibinin aralıksız çalışarak telefonlara yanıt yetiştirdiğini ve sosyal medyayı yönettiğini söylemişti. Bugün itibariyle, resmi yanıtlar benim Gideon'la birlikte Rio'da olduğumu doğrulayacak şekilde veriliyordu sadece. Gerisini eve vardığımızda kendisinin şahsen halledeceğini söylemişti ama bunu nasıl yapacağı konusunda ketum davranıyordu.

"Benden bir şeyler saklıyorsun" diye suçladım, kızmadan.

"Şimdilik" diyerek hak verdi hafif bir tebessümle.

Elimi annemin elinin üstüne koydum. "Sorun olmayacak. Her zaman bu kadar ilginç gelmeyeceğiz insanlara. Ve düğünden sonra bir aylığına gidiyoruz buralardan. Neredeyse bir ömür geçecek bizden haber olmadan yani. Medya başka konulara geçecek."

"Umarım öyle olur" diye iç geçirdi. "Cumartesi evleniyorsun. İnanamıyorum. Hâlâ yapacak çok iş var."

Cumartesi. Sadece birkaç gün uzakta. Gideon'la benim kendimizi şu an olduğumuzdan daha evli hissetmemizin mümkün olduğunu sanmıyordum, ama yeminlerimizi ailelerimizin gözlerinin önünde etmek güzel olacaktı.

"Yarın çatı katına gelsene" dedim. "Hem görmeni çok isterim, hem de hâlâ karar verilmesi gereken her şeyi tartışırız. Öğle yemeğini de orada yer, takılırız biraz."

Yüzü ışıldadı. "Ne harika bir fikir! Çok hoşuma gider bu, Eva."

Kolçağın üstünden uzanıp yanağından öptüm onu. "Benim de."

"Azıcık olsun kestirmeyecek misin?" diye sordum, giysi dolabının içinde oradan oraya giden Gideon'ı şaşkınlıkla seyrederken.

Üzerinde sadece *boxer* çamaşırı vardı, saçları eve geldiğimiz an aldığı duştan sonra havluyla kurutulmuştu. Ben yataktaydım ve uçakta uyuduğum halde kendimi bitkin ve suyu çıkmış gibi hissediyordum.

"Kısa bir gün olacak" dedi, koyu gri bir takım elbiseyi giyinme odasından çıkarırken. "Eve erken geleceğim."

"Yeterince uyumazsan şifayı kapacaksın. Düğünümüzde ya da balayımızda hasta olmanı istemiyorum."

Çok sevdiğim mavi kravatı askıdan çekip aldı. "Hasta olmayacağım."

Komodinin üzerindeki saate baktım. "Saat daha yedi bile değil! Hiç bu kadar erken gitmezsin sen işe."

"Yapılacak işlerim var." Gömleğini hızla ilikledi. "Dırdır etmeyi bırak."

"Dırdır etmiyorum."

Eğlenerek baktı bana. "Dün doymadın mı bana?"

"Aman Tanrım. Kendini bir şey mi sanıyorsun ne?"

Oturup çoraplarını giydi. "Endişelenme, meleğim. Eve gelince yaparız yine."

"Şu an sana bir şeyler fırlatmak istiyorum."

Gideon bir çırpıda giyinmişti, ama her nasılsa gayet özenli ve mükemmel görünüyordu. Bu da keyfimi iyice kaçırdı.

"Kaşlarını çatarak bakma bana" diye payladı beni, sonra da eğilip kafamın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Senin hiç uğraşmadan yapabildiğin kadar iyi görünebilmek için sonsuza dek uğraşmam gerekiyor benim" diye homurdandım. "Ve de benim en sevdiğim kravatı taktın." Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu bu kravat, ondan ve onun ne kadar yakışıklı olduğundan başka bir şey göremiyordun kesinlikle.

Gülümsedi. "Biliyorum. Eve gelince seni üzerimde bu varken becermemi ister misin?"

Bunu gözümün önüne getirince yüzümün asıklığı geçti. Şık takımlarından biri üzerindeyken sadece fermuarını açıp düzüverse beni nasıl olurdu acaba? Yakıcı olurdu. Birden fazla anlamda hem de.

"Fazla terliyoruz." Dudaklarımı büktüm. "Rezil ederiz."

"Bir düzine var bundan." Doğruldu. "Bugün evde kalıyorsun sen, değil mi?"

"Bir dakika. O kravatlardan bir düzine mi var?"

"Senin en sevdiğin" diye yanıtladı sadece, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ki sanırım açıklıyordu. "Evdesin, değil mi?" diye tekrarladı.

"Evet, birkaç saat içinde annem burada olacak ve yapmam gereken birtakım telefon görüşmeleri var."

Kapıya yöneldi. "Biraz kestir sen, aksi meleğim. Rüyanda beni gör."

"Peki, peki" diye mırıldandım ve bir yastığa sarılarak gözlerimi kapattım.

Rüyamda onu gördüm. Elbette.

"LCV'lerin çoğu erkenden geldi" dedi annem; parmaklarını dizüstü bilgisayarının dokunmatik faresinde gezdirerek gösterdiği tabloya bakarken gözlerim şaşı olmuştu. "Bu kadar geç haber verdiğimiz halde bu kadar çok konuğun gelebileceğini beklemiyordum."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Benim en ufak bir fikrim yoktu, doğrusu. Resepsiyona kimlerin davet edildiğini bile tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim pazar akşamı, Gideon'ın şehirdeki otellerinden birinde olacağıydı.

Aksi takdirde asla yer bulamazdık. Scott hiç öyle bir şey söylemedi ama başka birinin rezervasyonu son anda iptal edilmiş olmalıydı. Ve baba tarafımdan gelecek olanları ağırlamak için ayırttığımız odalar... Tarih olarak Gideon'ın doğum gününü seçerken bunların hiçbirini dikkate almamıştım.

"Evet, çok iyi." Annem gülümsedi bana ama gergin bir gülümsemeydi bu. Aşırı derecede streslenmişti ve ben de bu nedenle kendimi kötü hissediyordum.

"Harika olacak, anne. Kesinlikle müthiş olacak. Ve hepimiz o kadar mutlu olacağız ki bir şeyler ters giderse de umursamayacağız." Annem yüzünü buruşturunca hızla devam ettim. "Ama öyle bir şey de olmayacak. Tüm çalışanlar her şeyin doğru gitmesi için ellerinden geleni yapacaklar. Patronlarının büyük günü ne de olsa."

"Evet." Başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Haklısın. Her şey mükemmel olsun isteyecekler."

"Öyle de olacak." Nasıl olmazdı ki? Gideon'la ben zaten evliydik ama doğum gününü beraber kutlamak henüz hiç yapmadığımız bir şeydi. Sabırsızlanıyordum.

Cep telefonum gelen bir mesajla çınladı. Alıp okudum kaşlarımı çatarak. Televizyonun kumandasına uzandım.

"Neymiş?" diye sordu annem.

"Bilmiyorum. Gideon televizyonu açmamı istiyor" Midem kasılmıştı, kaygı az önce hissettiğim hevese yer bırakmıyordu. Daha neler gelecekti başımıza?

Gideon'ın belirttiği kanala bastım ve popüler bir sohbet programının setini tanıdım. Gideon'ın –alkışlar, laf atmalar ve ıslıklar eşliğinde– etrafı beş kadın programcıyla çevrelenmiş bir masada yerini almakta olduğunu görerek şoke oldum. Sadakâti hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, kadınlar karşı koyamıyordu ona. Yan yana gelince, karizması ve katıksız seksiliği bir milyon kat daha güçlü oluyordu.

"Tanrım" diye fısıldadı annem. "Ne yapıyor bu?"

Sesi açtım.

Beklendiği gibi, programcılar önce Gideon'ı nişanımızdan dolayı kutlayıp, sonra da doğruca Rio ve şu meşhur kulüpte üçlü seks fotosu konusuna daldılar. Tabii ki, çok açık saçık olduğu için fotoğrafı televizyonda gösteremeyeceklerini belirtmeden geçmediler. Ama izleyicileri programın web sayfasına yönlendirdiler ve sayfanın adresini de ekranın altından geçen bantta gösterdiler.

"Aman ne kadar da inceler" dedi annem ters ters. "Gideon neden daha fazla ilgi gösteriyor ki bu konuya?"

Onu susturdum. "Bir planı var." En azından olduğunu umuyordum.

Programın logosunu taşıyan kahve kupasını her iki eliyle tutan Gideon, onun konuşmasına izin vermeden hep bir ağız-

dan konuşan programcılara düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Bu devirde hâlâ bekârlığa veda partileri yapıyor olmalı mıyız bir kere?" diye sordu programcılardan biri.

"Bu benim açıklığa kavuşturabileceğim konulardan biri aslında" diye araya girdi Gideon, daha onlar bu konuyu tartışmaya başlayamadan. "Eva'yla ben geçen ay evlendiğimiz ve ben artık bekâr olmadığım için, bir bekârlığa veda partisi söz konusu olamazdı."

Arkalarındaki devasa video ekranında görülen program logosu yerini yeminlerimizi ettikten sonra Gideon'ın beni öptüğü fotoğrafa bıraktı.

Stüdyodaki seyircilerin şaşkınlık sesleriyle birlikte benim de soluğum kesilmişti. "Vay canına" dedim. "Bizi ifşa etti."

İfşaatı izleyen hummalı konuşmaları pek takip edemedim; her şeyi anlayamayacak kadar şoke olmuştum Gideon'ın yaptığı karşısında. Mahremiyetine çok düşkün bir adamdı Gideon. Hiç kişisel röportaj vermez, sadece Cross Holding'le ilgili konuşurdu. Bizim fotoğraf gitti ve uzun bacaklı esmerlerin Gideon'ın üzerine tırmandığı o gece kulübünün içinde çekilen bir seri kare geldi onun yerine. Gideon seyircilere dönüp içlerinden bazılarının mekâna aşina olabileceğini söyleyince birkaç kişi evet diye bağırdı.

"Besbelli" diye devam etti, yeniden fotoğraflara dönerek. "Aynı anda hem New York'ta hem de Brezilya'da olamam. Virüs gibi yayılan o fotoğrafta kulübün logosu dijital işlemle silinmiş. Logonun VIP bölümünün perdelerine işlenmiş olduğunu görebilirsiniz. Yok olması için tek gereken doğru yazılım ile birkaç da tıklamaydı."

"Ama kızlar oradaymış" diye itiraz etti programcılardan biri, "onlarla aranızda olanlar da gerçekmiş."

"Doğru. Karım karşıma çıkmadan önce de bir hayatım vardı" dedi, özür tonu içermeyen sakin bir sesle. "Bunu değiştiremem, maalesef."

"Onun da sizden önce bir hayatı varmış. Şey'in, ee, Six-Ninths grubunun şarkısında geçen Eva kendisi." Gözlerini kıstı. "*Golden Girl*'de."

Programcı bilgileri bir *teleprompter*dan okuyordu besbelli.

"Evet, ta kendisi" diye doğruladı.

Ses tonu tarafsızdı. Sakin görünüyordu. Programın hiçbir zaman göründüğü kadar spontane olmadığını bilsem de, sabah izlenme oranlarını artırmak için hayatlarımızın kullanıldığını görmek gerçeküstüydü yine de.

Brett'le benim Times Meydanı'ndaki *Golden Girl* klip lansmanında çekilmiş bir fotoğrafımız belirdi ve şarkının bir kısmı çaldı bir an için. "Bununla ilgili olarak neler hissediyorsunuz?"

Gideon nadir gülümsemelerinden birini verdi onlara. "Besteci olsaydım, ben de Eva ile ilgili aşk şarkıları yazardım."

Gideon'la ikimizin Brezilya'daki fotoğrafı belirdi ekranda. Onu Westport'taki fotoğrafımız izledi çabucak, sonra da çeşitli bağış etkinliklerinde kırmızı halıda yürürken çekilmiş bir seri kare geldi. Hepsinde, Gideon'ın gözleri benim üzerimdeydi.

"Vaay, yalnız bayağı iyi bu işte" dedim, büyük oranda kendi kendime. Annem dizüstü bilgisayarını kapatmakla meşguldü. "İçten, ama o efsanevi Gideon Cross gibi görünecek kadar da mesafeli ve özgüvenli yine de. Ve onlara bir ton da fotoğraf vermiş malzeme olarak."

Birden fazla kadın programcının, kadın-odaklı konuları ele aldığı bir programı tercih etmesi de iyi olmuştu. Kadınlar, bu sözde ihanet konusunda yakasını kolay kolay bırakmayacaklar, hatta konunun etrafında dikkatlice dolaşmaya bile gerek görmeyeceklerdi. Bir erkek programcıya verilecek röportajın muhtemelen başaramayacağı şekilde giderecekti kuşkuları.

Programcılardan biri öne eğildi. "Bir de sizinle ilgili bir kitap çıkacak yakında, değil mi? Eski nişanlınız tarafından yazılan?"

Gideon'la Corinne'in Kingsman Votka partisinde çekilmiş

bir fotoğrafı geldi ekrana. Seyircilerden ortak bir mırıltı yükseldi. Dişlerimi gıcırdattım. Corinne her zamanki gibi çarpıcı güzellikteydi ve Gideon'ın esmer yakışıklılığını çok iyi tamamlıyordu.

Program ekibinin bu fotoyu kendilerinin bulup çıkardığına inanmayı tercih ettim.

"Kendisi yazmıyor aslında" diye yanıtladı. "Bana garezi olan birine yazdırıyor. Korkarım Bayan Giroux birilerinin çıkarlarına alet oluyor farkında olmadan."

"Onu fark etmemiştim ben. Kimmiş bu perde arkasındaki yazar?" Programcı, seyircilere bakıp bu tür gizli yazar işlerinin nasıl olduğunu açıkladı hızla.

"Kitabı aslında kimin yazdığını açıklayamam."

Programcı kadın bastırdı. "Ama onu tanıyorsunuz? Ve sizi seven biri değil."

"Doğru; her ikisi de."

"Eski bir kız arkadaş mı? Ya da eski bir iş ortağı?"

O ana dek daha çok konuşulanları dinlemiş olan programcı birden vites değiştirdi. "Corinne'le ilgili... Oradaki hikâyenin ne olduğunu bize anlatsanıza Bay Cross."

Kocam içinden bir yudum aldığı kupayı elinden bıraktı. "Bayan Giroux ile üniversitedeyken birlikteydik. Bir süre nişanlı kaldık, ama daha o zaman bile ilişki bir yere gitmiyordu. Çocuktuk daha ve aslına bakarsanız ne istediğimizi bilemeyecek kadar cahildik."

"Hepsi bu mu?"

"Genç ve kafası karışık olmak çok ilginç veya seksi bir şey değil, değil mi? Corinne evlendikten sonra arkadaş kaldık. Şimdi ben de evlendim diye tutup hayatlarımızdaki o dönemi paraya dökme ihtiyacı hissetmesine üzüldüm. Eminim, benim kadar Jean-Francois için de zor bir durumdur bu."

"Kocası, değil mi? Jean-François Giroux. Onu tanıyor musunuz?"

Corinne ve Jean-François, şık gece giysileri içinde belirdiler ekranda. Çekici bir çifttiler, ama iki adam arasındaki kontrast Fransız adam açısından pek avantajlı değildi. Gideon'la yarışamazdı, ama zaten kim yarışabilirdi ki?

Gideon evet anlamında başını salladı. "Birlikte iş yapıyoruz."

"Bu konuyu onunla konuştunuz mu?"

"Hayır. Kimseyle konuştuğum yok genelde." O hafif gülümseme yeniden belirdi dudaklarında. "Yeni evli bir adamım ben. Aklım başka yerde."

Ellerimi çırptım. "Yaşasın! Benim fikrimdi bu. Corinne'in evli olduğunu herkese sık sık hatırlatmasını ve kocasını da tanıdığını belirtmesini ben söylemiştim ona." Hem bu arada Deanna'ya da bir tane geçirmişti. Her açıdan çok iyi oynamıştı.

"Bunu yapacağını biliyor muydun sen?" diye sordu annem, dehşete düşmüş gibiydi.

Ona baktım da ne kadar solgun olduğunu görünce yüzüm asıldı. Hele geçtiğimiz iki hafta sonu nasıl bronzlaştığını düşününce bayağı endişe vericiydi bu. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Giroux olayını bir süre önce konuşmuştuk. İyi misin sen?"

Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Başım ağrıyor."

"Şu bitene kadar dayan, sonra sana baş ağrın için bir şey veririm." Televizyona döndüm ama reklam arasına girdiler. Banyodaki ilaç dolabına koşup küçük bir ilaç şişesini sallaya sallaya geldim ama annemin eşyalarını topladığını görerek şaşırdım. "Gidiyor musun? Öğle yemeği ne oldu?"

"Yorgunum, Eva. Eve gidip yatacağım."

"Burada, misafir odasında kestirebilirdin." Bunun hoşuna gideceğini düşündüm. Ne de olsa Gideon onun benim yatak odam için yaptığı tasarımı milimi milimine kopyalamıştı orada. İlişkimizin benim daha ikimiz için mücadele mi et-

sem yoksa kaçıp gitsem mi bilemediğim bir döneminde, kendi evinde bana güvenli bir alan oluşturmak için giriştiği, düşünceli ama yanlış bir çabaydı bu.

Başını iki yana salladı ve bilgisayar çantasının askısını omzuna taktı. "Lüzum yok. En önemli şeyleri konuştuk zaten. Ben seni sonra ararım."

Her iki yanağımı da uzaktan öpüp çıktı.

Yeniden kanepeye gömülerek ilaçları orta sehpanın üstüne bıraktım ve Gideon'ın röportajının gerisini seyrettim.

12

"Bay Cross." Scott masasının arkasında ayağa kalktı. "Bugün gelmeye mi karar verdiniz sonunda?"

Başımı iki yana sallayıp ofisimin kapısını açtım ve bir el hareketiyle Angus'ı önüm sıra içeri soktum. "Halletmem gereken bir şey var yalnızca. Yarın burada olacağım."

Toplantılarımı ve randevularımı haftanın geri kalanına dağıtarak programımı boşaltmıştım. Crossfire'a gelmeyi hiç planlamamıştım aslında ama Angus'ı toplasın diye gönderdiğim bilgi başka bir yerde konuşulamayacak kadar hassastı.

Kapıyı kapatıp camı buzlandırdıktan sonra Angus'ın peşinden oturma bölümüne doğru gittim ve bir koltuğa çöktüm.

"Çok yoğun birkaç gün geçirdin evlat" dedi dudaklarında buruk bir gülümsemeyle.

"Dur durak yok." Sertçe ofladım, yorgunluğumu üzerimden atmaya çalışarak. "Bir şeyler bulduğunu söyle bana."

Angus öne eğildi. "Başladığımda elimde olandan biraz daha fazla: Doğum yeri olarak uyduruk bir kasabanın yazıldığı bir evlenme izin belgesi ile eşi hanesinde Lauren Kittrie adı yazılı olan, Jackson Tramell'e ait bir ölüm belgesi. Evlenmelerinin üstünden bir yıl geçmeden ölmüş Jackson."

En önemli bilgiye odaklandım. "Lauren nereli olduğu konusunda yalan mı söylemiş?"

Angus başını salladı evet der gibi. "Zor bir şey değil."

"Ama neden?" Dikkatle bakınca çenesindeki gerginliği gördüm. "Başka bir şey daha var."

"Ölüm şekli belirsiz olarak geçmiş kayıtlara" dedi alçak sesle. "Jackson sağ şakağından tek kurşunla vurulmuş."

Omurgam kaskatı kesildi. "Cinayet mi intihar mı olduğunu belirleyememişler?"

"Evet. Hangisi olduğu kesin olarak anlaşılamamış."

Yanıtı olmayan sorulara yenileri eklenmişti, en büyük mesele de Lauren'ın bizimle herhangi bir ilgisi olup olmadığıydı. Belki de kendi kuyruklarımızı kovalıyorduk.

"Hassiktir." Elimle yüzümü ovaladım. "Bir fotoğraf istiyorum, Tanrı aşkına yahu."

"Çok zaman geçmiş Gideon. Çeyrek yüzyıl. Belki büyüdüğü kasabadan birileri onu hatırlayabilirdi ama oranın neresi olduğunu bilmiyoruz."

Elimi yüzümden indirerek Angus'a baktım. Sesindeki iniş çıkışları ve bunların ne anlama geldiğini biliyordum. "Birilerinin kayıtları elden geçirip çeki düzen verdiğini düşünüyorsun."

"Mümkündür. Jackson'ın ölümüyle ilgili polis raporunun yıllar içinde gerçekten kaybolmuş olması da mümkün."

"Buna inanmıyorsun."

Başını iki yana sallayarak doğruladı söylediğimi. "Yanımda bir delikanlı götürüp, Lauren Kittrie Tramell'i arayan bir vergi müfettişi kimliğine büründürdüm. Sorguladığı Monica Dieck, eski gelinlerini yıllardır görmediğini ve bildiği kadarıyla Lauren'in öldüğünü söylemiş."

Başımı iki yana salladım, bütün bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor ama bir yere varamıyordum.

"Monica korkmuş, evlat. Lauren'ın adını duyunca bembeyaz kesilmiş."

Ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Bu da ne demek oluyor? Bunların hiçbiri beni gerçeğe yaklaştırmıyor."

"Yanıtları bilebilecek biri daha var."

Aniden durdum. "Eva'nın annesi."

Başıyla onayladı. "Ona sorabilirsin."

"Tanrım." Angus'a baktım. "Sadece karımın güvende olduğunu bilmek istiyorum. Ve bunların hiçbirinin onun için bir tehlike teşkil etmediğini."

Angus'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Eva'nın annesiyle ilgili bildiklerimizden kızını korumanın onun için önceliği olduğunu anlıyoruz. Onun Eva'yı tehlikeye atacağını düşünemiyorum."

"Tam da o aşırı korumacı hali kaygılandırıyor beni. Kim bilir ne zamandan beri Eva'nın her hareketini takip ediyordu... Nathan Barker yüzünden olduğunu varsaymıştım. Ama belki de o sorunun bir parçasıydı sadece. Belki dahası da vardır."

"Raúl'la protokolleri revize etmeye başladık bile."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Güvenlikle ilgili görevlerine ek olarak hem Anne sorunuyla uğraşıp kardeşinin tuttuğu kayıtları bulamaya çalışıyorlar, hem benim fotoğrafımı çekenin kim olduğunu tespit etmeye çabalıyorlar, hem de Eva'nın annesinin sırrını çözmekle uğraşıyorlardı. Yardımcı ekipleri olsa bile fazla yük vardı üstlerinde.

Güvenlik ekibim benim işlerimi yönetmeye alışıktı. Şimdi hayatımda Eva vardı ve bu da onların görevlerini ikiye katlamıştı. Angus'la Raúl vardiyalı şekilde çalışmaya alışkındılar ama son zamanlarda her ikisi de sürekli çalışıyordu neredeyse. Kurallarımız, ne kadar destek elemanına ihtiyaçları varsa işe almalarına imkân veriyordu, ama bizim asıl ihtiyacımız olan şey bir –belki de iki– tane daha güvenlik şefiydi. Bütün sorumluluğu Eva olacak ve benim mevcut ekibime güvendiğim kadar güvenebileceğim uzmanlar.

Bunu gerçekleştirmek için gereken zamanı ayırmak zorundaydım. Eva'yla ben balayından döndüğümüzde her şeyin yerine oturmuş olmasını istiyordum.

"Teşekkür ederim Angus." Sert bir soluk verdim. "Çatı ka-

tına gidelim. Eva'yla olmak istiyorum şimdi. Sonraki adımlara, biraz uyuduktan sonra karar vereceğim."

"Neden bana söylemedin?"

Giysilerimi çıkarırken Eva'ya baktım. "Sürpriz hoşuna gider diye düşündüm."

"Gitti, evet. Ama yine de. *Büyük* olaydı bu."

Röportajın onu mutlu ettiğini söyleyebilirdim. Eve geldiğimde üzerime atlayışı iyi bir işaretti buna. Ayrıca hızlı hızlı konuşup etrafta hoplayıp zıplıyordu. Ki bu da, neşeyle havlayarak yatağın altına dalıp yuvarlanarak yeniden çıkan Şanslı'dan çok da farklı değildi, düşünülecek olursa.

Giyinme odasından üzerimde yalnızca *boxer* çamaşırımla çıktım ve yatağa gidip uzandım. Tanrım, nasıl da yorgundum. Üzerindeki askısız, şortlu tulum gibi şeyle çok hoş görünen karıma bile sataşamayacak kadar yorgundum hatta. Bununla beraber, şayet o bana bir teklifte bulunacak olursa kesinlik üstesinden gelebilirdim.

Eva yatağın kendi tarafına oturdu, sonra da kenardan aşağı eğilerek, yatağa tırmanmaya çalışan ama pek de başaramayan Şanslı'ya yardım etti. Bir an sonra göğsümdeydi Şanslı, bütün çenemi salya yapmasına izin vermiyorum diye mızıldanıyordu. "Tamam, anladık. Ben de seni seviyorum, ama suratını yalamaya kalkmıyorum."

Şanslı havladı buna. Eva güldü ve yastığının üstüne uzandı.

O an dank etti kafama, bu oydu. Yuvaydı. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde. Babam öldüğünden beri hiçbir şey gerçekten yuva hissi vermemişti bana. Ama şimdi geri gelmişti o his, hem de hiç olmadığı kadar güzeldi.

Şanslı'yı tutup karnıma yaslayarak karıma doğru döndüm. "Annenle nasıl gitti işler?"

"İyiydi, sanırım. Pazar için hazır gibiyiz bayağı."

"Sanırım mı?"

Omuz silkti. "Senin röportaj sırasında başına ağrı girdi. Biraz ürkmüş gibiydi sanki."

Dikkatle baktım Eva'ya. "Neden?"

"Özel konularımız hakkında televizyonda konuşuyorsun diye. Bilmiyorum. Bazen anlamıyorum onu."

Eva'nın Corinne'in kitabı konusunu ve medyayı kendi avantajımıza kullanma fikrini Monica'yla konuştuğunu bana anlattığını hatırladım. Monica bunu yapmaması için uyarmış, mahremiyetimizin kıymetini bilmemizi söylemişti Eva'ya. O zaman Eva'nın annesine hak vermiştim ve –bugünkü röportaj bir yana– hak vermeye de devam edecektim. Ama Monica'nın kimliği konusunda bildiğim azıcık şeyin ışığında, Eva'nın annesinin kendi mahremiyeti konusunda endişeleniyor olması da pekala mümkündü. İnsanın adının sosyete dergilerinde kısaca geçmesi bir şeydi. Dünyanın ilgisini üstüne toplamaksa bambaşka bir şey.

Eva'nın yüzü ve kimi tavırları aynı annesine benziyordu. Ayrıca soyadı da Tramell'di –ki bu tuhaf bir hataydı aslında. Ona Victor'ın soyadını vermek daha iyi bir koruma sağlardı halbuki. Birileri Monica'yı arıyor olabilirdi. En azından benim bildiğim kadarını biliyorlarsa, Eva'nın yüzünün herkesin izlediği bir kanalda görünmesi haritaya bir çarpı koymalarını sağlayabilirdi.

Kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Karım tehlikede miydi? Monica'nın nasıl bir şeyden saklandığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ah!" Eva yerinden fırladı. "Sana söylemedim... Gelinlik buldum!"

"Tanrım. Neredeyse kalp krizi geçirtecektin bana" Şanslı, şaşkınlığımdan faydalanarak üzerime atladı ve deli gibi yalamaya başladı.

"Affedersin." Eva köpek yavrusunu yakalayıp beni kurtar-

dı ve yanımda bağdaş kurup köpeği de kucağına aldı. "Babamı aradım bugün. Babaannem onun gelinliğini giymek isteyip istemeyeceğimi sormuş ona. Bana bir fotoğrafını göndermiş ama o kadar uzun zamandır dolapta duruyormuş ki pek de bir şey anlayamadım. O da babaannemin düğün gününe ait bir fotoğrafı tarayıp yolladı ve mükemmeldi! Tam istediğimin farkında olmadığım şey oymuş!"

Göğsümü ovalayarak buruk buruk gülümsedim. O benimle bir kez daha evlenme konusunda bu kadar heyecanlanırken ben nasıl büyülenmezdim ki? "Sevindim, meleğim."

Gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Büyük büyükannem, kız kardeşlerinin yardımıyla dikmiş gelinliği babaanneme. Aile yadigârı yani, nasıl güzel ama?"

"Sıra dışı güzellikte."

"Di mi? Ve aşağı yukarı aynı boydayız. Popomla memelerimi de ailenin o tarafından almışım. Hiç tadilat gerekmeyebilir."

"Poponla memelerine bayılıyorum."

"Sapık." Başını iki yana salladı. "O taraftaki akrabaların beni o gelinlikle görmeleri iyi olacak gibi geliyor. Kendilerini yabancı gibi hissedecekler burada diye endişeleniyordum, ama şimdi bu gelinliği giyince ciddi şekilde dahil edilmiş hissedeceklerdir kendilerini. Sence de öyle değil mi?"

"Katılıyorum." Parmağımı bükerek işaret ettim ona. "Gel buraya."

Şöyle bir baktı bana. "O bakış gelmiş gözlerine."

"Öyle mi?"

"Hâlâ popomla memelerimi mi düşünüyorsun? "

"Her zaman." Ama şu için yalnızca bir öpücük de yeter."

"Hmm." Bana doğru eğilerek dudaklarını uzattı.

Başının arkasından tuttum ve ihtiyacım olan şeyi aldım.

"Muazzam bir şey, oğlum."

Cadde hizasından Crossfire'a bakıyorum ama babamın sesini duyunca başımı çeviriyorum. "Baba."

Benim gibi o da üç parçalı, koyu renk takım elbise giymiş. Kravatı bordoydu, göğüs cebinde koyduğu mendili de öyle. Aynı boydayız ve bu bir an şaşırtıyor beni. Neden şaşırtıyor? Yanıt aklımın arkasında bir yerde dolaşıyor ama kavrayamıyorum.

Kolu omuzlarıma dolanıyor. "Bir imparatorluk kurmuşsun. Seninle gurur duyuyorum."

Derin bir soluk alıyorum. Bunu ondan duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemişim. "Teşekkür ederim."

Dönüp bana bakıyor. "Ve evlenmişsin de. Tebrikler."

"Benimle çatı katı daireme gelip karımla tanışmalısın." Kaygılıyım, hayır demesini istemiyorum. Ona söylemeyi istediğim çok fazla şey var ve hiç zamanımız olmuyor. Şurada burada birkaç dakika ve derinlere inilemeyen kısacık muhabbetler. Hem yanımda Eva olunca söylemem gerekenleri söyleyecek cesaretim de olur. "Bayılacaksın ona. Müthiş biri."

Babam gülüyor. "Güzel de. Bir erkek torun isterim. Ve bir de kız."

"Yok artık." Gülüyorum. "O kadar hızlı gitmeyelim."

"Hayat hızlı geçer, oğlum. Sen daha farkına varmadan bitiverir. Boşa harcama."

Boğazımdaki yumruyla zar zor yutkunuyorum. "Daha çok zamanın olabilirdi."

Söylemek istediğim bu değil. Ona neden vazgeçtiğini, neden bırakıp gittiğini sormak istiyorum. Ama yanıttan korkuyorum.

"Dünyadaki bütün zaman bende olsa yine de böyle bir şey inşa edemezdim ben." Yeniden Crossfire'a bakıyor. Yerden bakınca sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyor, tepedeki piramidin neden olduğu optik bir yanılsama bu. "Bunu ayakta tutmak çok çaba gerektirecek. Evlilik için de geçerli aynısı. Eninde sonunda birini diğerinin önüne koyman gerekecek."

Düşünüyorum bunu. Doğru mu acaba? Başımı iki yana sallıyorum. "Birlikte tutacağız ayakta."

Elini omzuma vuruyor ve ayaklarımın altındaki zemin titreşmeye başlıyor. Hafiften başlıyor, sonra giderek artıyor, ta ki etrafımıza camlar yağmaya başlayana kadar. Tepede, ta uzaktaki kule ucunun dışarı doğru patlayıp aşağıya saçılışını seyrediyorum, camlar parçalanıyor basınçtan.

Soluk soluğa uyanıp göğsümdeki ağırlığı ittirdim, elime sıcak tüyler geldi. Gözlerimi kırpıştırarak Şanslı'yı üzerime tırmanırken buldum, alçak perdeden mızıltılar göğsünü titreştiriyordu.

Eva, bir top gibi büzüşüp ellerini çenesinin altına sıkıştırmış, uyuyordu yanımda. Arkasındaki pencerelerden güneşin hızla batmakta olduğunu gördüm. Saate şöyle bir bakmak, saatin akşamın beşini biraz geçtiğini anlamamı sağladı. Beş çeyreğe kurulu olan alarmımı kapatmak için cep telefonuma uzandım.

Şanslı başını kolumun altına soktu. Onu alıp göz hizama getirdim. "Yine yaptın aynısını."

Beni bir kâbustan uyandırmıştı. Bunu bilinçli yapıp yapmadığını kim bilebilirdi? Her halükârda minnettardım. Onu seri hareketlerle bir güzel sevip yataktan kalktım.

"Kalkıyor musun?" diye sordu Eva.

"Dr. Petersen'a gitmem gerek."

"Ah, evet. Onu unutmuşum."

Randevuyu es geçmeyi düşünmüştüm, ama yakında Eva'yla balayımıza çıkacaktık ve sevgili doktoru bir ay görmeyecektim. O zamana kadar biraz dişimi sıkabileceğime karar vermiştim.

Şanslı'yı yere bırakarak banyoya yöneldim.

"Hey" diye seslendi Eva arkamdan. "Chris'i yemeğe davet ettim bu akşam."

Adımlarım tekleyip durdu. Dönüp ona baktım.

"Bana öyle bakma." Kalkıp oturdu ve gözlerini yumruklarıyla ovuşturdu. "Adam yalnız, Gideon. Tek başına, ailesinden ayrı. Zor bir dönem onun için. Yemek için basit bir şeyler yaparım, bir de film seyrederiz diye düşündüm. Bir süreliğine boşanmayı düşünmemiş olur belki."

İç geçirdim. Karım böyleydi. Kolu kanadı kırılanı koruması altına alırdı her zaman. Âşık olduğum kadın gibi davrandığı için nasıl kızabilirdim ona? "Pekala."

Gülümsedi. Yalnızca bunu görmek her şeye razı olmaya değerdi.

"Röportajını az önce seyredip bitirdim" dedi Dr. Petersen, koltuğuna yerleşirken. "Karım haber verdi, ben de internette bulup seyrettim. Çok başarılıydı. Zevkle seyrettim."

Pantolonumun dizlerini çekerek kanepeye gömüldüm. "Mecbur olmasam yapmazdım ama size katılıyorum, iyi gitti."

"Eva nasıl?"

"O fotoğrafı görünce nasıl bir tepki verdiğini mi soruyorsunuz bana?"

Dr. Petersen gülümsedi. "Tepkiyi tahmin edebiliyorum. Şimdi nasıl?"

"İyi." Şiddetle kusuşunu dinlediğim anları hatırlamak hâlâ sarsıcıydı benim için. "İyiyiz."

Bu konuyu her düşündüğümde öfkeden kudurduğum gerçeğini değiştirmiyordu ama bu. O fotoğraf aylardır vardı. Neden ellerinde tutup tutup şimdi ortaya çıkarmışlardı? Mayısta da haberlere konu olurdu.

Aklıma gelen tek yanıt, Eva'yı incitmek istedikleriydi. Ve belki aramızı bozmak. Onu ve beni küçük düşürmek istemişlerdi.

Birileri bunun bedelini ödeyecekti. İşim bittiğinde cehennemin tadını almış olacaklardı. Eva'yla ben nasıl acı çektiysek onlar da öyle acı çekeceklerdi.

"Sen de Eva da işlerin iyi gittiğini söylüyorsunuz. Bu ne anlama geliyor?"

Omuzlarımı geriye atarak oradaki gerginliği azaltmaya çalıştım. "Biz... sağlamız. Daha önceden olmayan bir kararlılık var şimdi."

Tabletini kolçağın üstüne bırakıp gözlerini gözlerime dikti. "Bir örnek ver."

"Fotoğraf olayı iyi bir örnek. Öyle bir fotoğrafın bizi gerçekten mahvedeceği zamanlar vardı ilişkimizde."

"Bu sefer farklıydı ama."

"Çok. Gitmeden önce bekârlığa veda partimin Rio'da olması konusunu konuşmuştuk Eva'yla. Çok kıskanıyordu. Her zaman kıskanç oldu Eva ve ben de bunu dert etmiyorum. Hatta hoşuma gidiyor. Ama bu nedenle kendine eziyet etmesini istemiyorum."

"Kıskançlığın kökeninde güvensizlik vardır."

"Kelimeyi değiştirelim o halde. Kendisinin olana düşkün.

Hayatımın geri kalanında asla bir başka kadına dokunmayacağım ve o da bunu biliyor. Ama aktif bir hayal gücü var. Ve korktuğu her şeyi o fotoğrafta tüm renkleriyle karşısında buldu.

Dr. Petersen konuşma işini bana bırakmıştı ama bir an konuşamadım. O imgeyi –ve neden olduğu öfkeyi– kafamdan atmam gerekti devam etmeden önce.

"Kahrolası şey internet üzerinde patlak verdiğinde Eva binlerce kilometre uzaktaydı ve elimde kanıt olabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece söyledim ve o bana inandı. Soru yok. Kuşku yok. Ona elimden gelen en iyi şekilde açıkladım ve o da bunu gerçek olarak kabul etti."

"Bu seni şaşırtıyor."

"Evet..." Duraksadım. "Biliyor musunuz, şimdi konuşunca fark ediyorum da, aslında pek de şaşırtmadı."

"Öyle mi?"

"İkimiz için de zor bir an yaşandı orada, ama işi batırmadık. Aramızda bu işi nasıl düzeltebileceğimizi biliyor gibiydik. Ve düzeltecektik, biliyorduk. O konuda da bir şüphe yoktu."

Nazikçe gülümsedi. "Çok içten konuşuyorsun. Röportajda da öyleydi, şimdi de öyle."

Omuz silktim. "Onsuz yaşayamayacağı kadını kaybetmekle yüz yüze gelen bir adamın neler yapabileceği şaşırtıcıdır."

"Daha önce Eva'nın ültimatomu kızdırmıştı seni. Gücenmiştin. Hâlâ öyle misin?"

"Hayır." Yanıtım tereddütsüz çıkmıştı ama Eva'nın bizi ayrılığa zorlamasının bana neler hissettirdiğini asla unutmayacaktım. "Eva konuşmamı istiyor, ben de konuşacağım. Ne söylediğimin, söylerken nasıl bir havada olduğumun, duyunca onun kendini ne kadar feci hissettiğinin bir önemi yok... Eva baş edebiliyor. Ve beni daha çok seviyor."

Ani bir coşku dalgasıyla şaşırarak yüksek volümlü bir kahkaha attım.

Dr. Petersen'ın kaşları kalktı, dudaklarına hafif bir gülümseme geldi. "Daha öce hiç böyle güldüğünü duymamıştım senin."

Başımı iki yana salladım, şaşkınlıkla. "Alışmayın buna."

"Ah, bilemiyorum orasını. Daha çok konuşma. Daha çok kahkaha. İkisi ilişkili, biliyorsun."

"Kimin konuştuğuna bağlı."

Gözleri sıcak ve merhametliydi. "Annen dinlemeyi bıraktığında sen de konuşmayı bırakmışsın."

Gülümsemem soldu.

"Lafla peynir gemisi yürümez derler" diye devam etti, "ama laflar yine de lazım bize. Konuşmaya ve birilerinin bizi duymasına ihtiyacımız var."

Gözlerimi dikip baktım doktora, nabzım açıklanamaz bir şekilde yükseliyordu.

"Karın seni dinliyor, Gideon. Sana inanıyor." Öne eğildi. "*Ben* dinliyorum ve inanıyorum. Yani yeniden konuşmaya başladın ve kendini almaya şartlandırdığından farklı bir tepki alıyorsun. Bir şeylerin açılmasını sağlıyor bu, değil mi?"

"Benim açılmamı sağlıyor, demek istiyorsunuz."

Başını salladı. "Onu sağlıyor. Sevgiye ve kabul görmeye. Dostluğa. Güvene. Yepyeni bir dünyaya, gerçekten."

Elimi kaldırıp ensemi ovaladım. "Ne yapmalıyım bu durumda ben?"

"Daha çok kahkaha atmak iyi bir başlangıç." Dr. Petersen yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp tabletini aldı yeniden. "Gerisini bir şekilde hallederiz."

Çatı katının girişine adım attığımda kendimi iyi hissediyorum diye şarkı söyleyen Nina Simone ile Şanslı'nın sesleri karşıladı beni. Köpek yavrusu, ön kapının diğer yanından havlıyor, patileriyle deli gibi tırmalıyordu. Elimde olmadan

gülümseyerek kapıyı açıp çömeldim ve kendini açılan kapıdan dışarı fırlatan küçük, kaynaşık bedeni yakaladım.

"Sen benim geldiğimi duydun, öyle mi?" Şanslı'yı göğsüme bastırarak ayağa kalktım ve ben onun sırtını severken onun da çenemi yalamasına izin verdim.

Oturma odasına girdiğimde üvey babam yerden kalkıyordu tam. Sıcak bir gülümseme ve ondan da sıcak gözlerle karşıladı beni ama hemen ardından dozu biraz düşürerek ifadesini daha... az bir şeye dönüştürdü.

"Selam" dedi, bana yaklaşarak. Üzerinde polo yaka bir tişörtle kot pantolon vardı, ayakkabılarını çıkarmış, ayak parmaklarının oradan ince kırmızı bir çizgi geçen beyaz çoraplarıyla kalmıştı. Bakır rengi dalgalı saçları daha önce görmediğim kadar uzundu ve birkaç günlük bir sakal çenesini gölgeliyordu.

Düşüncelerim birbiri etrafında yuvarlanırken ben yerimden kıpırdamadım. Chris bir an için Dr. Petersen gibi baktı bana. Angus gibi baktı.

Rüyalarımda babamın baktığı gibi baktı.

Ona bakamadığım için, Şanslı'yı yere bırakıp, fırsattan istifade derin bir soluk aldım. Doğrulduğumda Chris'i elini bana uzatmış buldum.

Bildik bir farkındalık ürpertisi hissederek Chris'in omuzundan öteye baktım ve mutfak kapısında dikilen Eva'yı gördüm. Gözlerimle buluşan gözleri yumuşak, şefkatli ve sevgi doluydu.

Chris'te kökten bir değişiklik vardı. Beni böyle rahat, kaygısızca selamlayışı yıllar önce aramızın nasıl olduğunu hatırlattı bana. Chris'in bana karşı o kadar resmi olmadığı bir dönem olmuştu. Bana sevgiyle baktığı bir dönem. Sonra bunu bırakmıştı, çünkü ben öyle istemiştim. Babam değildi. Asla babam olmayacaktı. Annemi sevdiği için razı olduğu ekstra yüktüm sadece, biliyordum. Beni umursuyormuş gibi yapmasına gerek yoktu.

Onun yerine, takmıyormuş gibi davranmıştı, anlaşılan.

Elini tutup hızlıca sarılarak sırtına hafifçe vurup bıraktım. Ama o bırakmadı ve ben, gözlerim Eva'da, donup kaldım.

Eva bana hayali bir içki koyuyormuş gibi yaptı, sonra da gerçekten koymak üzere geri gitti.

Chris beni bıraktı, bir adım geri atıp boğazını temizledi. Altın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri parlak ve ıslaktı. "Serbest kıyafet günü mü salı?" diye sordu, kot pantolonumla tişörtüme bakarak. "Fazla çalışıyorsun. Hele de evde böyle tatlı bir köpekle güzel bir eş seni beklerken."

Karın seni dinliyor, Gideon. Sana inanıyor. Ben *dinliyorum ve inanıyorum.*

Üvey babam da inanıyordu bana. Ve bir bedel ödüyordu bunun için. İçindeki acıyı görüyor ve bunu kendim de öyle hissettiğim zamanlardan biliyordum. Eva'dan ayrılmak, yaşarken ölmek gibi gelmişti neredeyse, ki bizim ilişkimiz daha yeniydi. Chris yirmi yıldan fazladır evliydi annemle.

"Terapistimle randevum vardı" dedim ona. Bu sıradan sözcükler yabancı gelmişti kulağıma, aklen dengesiz birinin söyleyeceği şeylerdi sanki.

Bir gırtlak hareketiyle güçlükle yutkundu. "Demek birine görünüyorsun. Çok iyi, Gideon. Bunu duyduğuma sevindim."

Eva, elinde bir şarap kadehiyle belirdi. Kadehi bana verdi ve çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını uzattı. Dudaklarımı uzun ve tatlı bir an boyunca dudaklarında tutarak öptüm onu.

"Aç mısın?" diye sordu bıraktığımda.

"Açlıktan ölüyorum."

"Hadi o zaman."

Önümüz sıra mutfağa doğru yürürken kapri pantolonunun dolgun kıçını sarışını takdir ederek şöyle bir süzdüm onu. Ayakları çıplaktı, sarı saçları yumuşacık sallanıyordu

omuzlarının etrafında. Dudaklarına sürdüğü parlak bir şeyin dışında yüzü makyajsızdı ve soluk kesiciydi.

Ada tezgâhı hazırlamıştı yemek için, Chris'le ben bar taburelerinin olduğu taraftaydık, o ise karşımızda durup ayakta yiyecekti. Yarattığı atmosfer gibi kendisi de çok rahat ve sakindi.

Üç büyük mumdan narenciye ve baharat kokuları yayılıyordu havaya. Sirkeli, keskin bir sosla hazırlanmış, biftekli, Gorgonzola peynirli, kırmızı soğanlı ve sarı ve kırmızı biberli bir salata vardı yemekte. Sarmısaklı tereyağı emdirilmiş çıtır ekmekler, peçete yayılmış bir sepetin içinde sıcak sıcak dururken, karafa boşaltılmış bir şişe kırmızı şarap da sapsız kadehleri doldurmak üzere bekliyordu.

Müziğe uygun olarak salınarak bir yandan yemek yiyip bir yandan Chris'le Outer Banks'deki ev hakkında muhabbet eden Eva'yı seyrettim. O taşınmaya başlamadan önce bu dairenin nasıl olduğunu hatırladım bir an. Yaşadığım yerdi ama evim diyemezdim. Burayı alırken onun çıkıp geleceğini bilmiş olmalıydım bir şekilde. Benim gibi bu daire de onu beklemişti gelip de hayat versin diye.

"Kız kardeşin yarın akşam benimle birlikte yemeğe geliyor, Gideon" dedi Chris. "Çok da heyecanlı."

Eva kaşlarını çattı. "Ne yemeği."

Chris'in kaşları kalktı. "Kocan cömertliği için onurlandırılıyor."

"Sahi mi?" Gözleri büyüdü ve hafifçe hopladı. "Konuşma mı yapacaksın?"

Hoşlanarak, "Genelde o bekleniyor, evet" dedim.

"Yaşasın!" Ponpon kız gibi sıçrayarak alkış tuttu. "Senin konuşmalarını dinlemeye bayılıyorum."

Sadece düşüncesinin bile karımın gözlerine yerleştirdiği becer-beni ışıltısını dikkate alınca, bu sefer ilk kez ben de konuşma yapmaktan hoşlanabilirim diye düşündüm.

"Ve Ireland'ı görmeye de can atıyorum" dedi Eva. "Smokinli toplantı mı?"

"Evet."

"Çifte yaşasın! Hem smokinli hem de konuşma yapan Gideon." Ellerini ovuşturdu.

Chris kahkaha attı. "Karın en büyük hayranın, besbelli."

Eva göz kırptı Chris'e. "Bundan emin olabilirsin."

Şarabımı yutmadan önce biraz tadını çıkardım. "Sosyal aktivite takvimimizin telefonuna geliyor olması lazım, meleğim."

Eva'nın gülümsemesi solup kaş çatmasına dönüştü. "Geldiğini sanmıyorum."

"Ben bir bakarım."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Chris kadehini göğsüne dayayıp iç geçirdi. "Harikaydı bu, Eva. Teşekkür ederim."

Eva boş ver der gibi elini salladı. "Salataydı. Ama hoşuna gittiğine sevindim."

Bakışlarım ondan üvey babama kaydı. Bir şey deyip dememeyi düşünüp kararsız kaldım. İşler oldukları haliyle iyiydi. Değişiklik, önceden iyi olan şeyleri bozardı bazen.

"Bunu daha sık yapmalıyız." Ben fark etmeden dökülüvermişti sözcükler dudaklarımdan.

Chris bana baktı, sonra bakışlarını kadehine indirdi. Gırtlağını temizledi. "Benim de hoşuma gider bu, Gideon." Bana baktı. "Ne zaman istersen icabet ederim davetine."

Başımı salladım. Taburemden aşağı kayıp onun tabağını ve kendiminkini alıp eviyeye taşıdım.

Eva da yanıma gelerek kendi tabağını uzattı bana. Göz göze geldik, gülümsedi. Sonra Chris'e döndü. "Haydi bir şişe daha şarap açalım."

"Programın iki hafta önündeyiz. Öngörülemeyecek bir şeyler olmazsa erken bitirmemiz lazım."

"Mükemmel." Ayağa kalkarak proje yöneticisinin elini sıktım. "İyi iş çıkarıyorsun, Leo."

En yeni Crosswinds tesisini planlanandan önce açmanın birçok faydası vardı, en önemlisi de kimi gerekli son denetlemeleri karımla geçireceğim zamanla birleştirmek olacaktı.

"Teşekkür ederim, Bay Cross." Eşyalarını toparlayıp doğruldu Leo Aigner. Seyrelen sarı saçları ve kocaman gülümsemesi olan tıknaz bir adamdı. Çalışkandı, zaman çizelgelerine sıkı sıkıya bağlı kalır, elinden geldiğinde de hızlandırırdı. "Tebrikler, bu arada. Yakınlarda evlendiğinizi duydum."

"Evlendim, evet. Teşekkür ederim."

Ofisimin kapısına kadar Leo'yla beraber yürüyüp o gidince saatime baktım. Eva, Mark ve nişanlısı Steven'la öğlen yemeği yemek için Crossfire'a geliyordu. Bu kadar yakına gelmişken görmek istiyordum onu. Bütün gün kafamda olan bir olasılığı eyleme dökmeden önce onun fikrini almam gerekiyordu.

"Bay Cross." Scott kapıda durarak yolumu kesti masama dönerken.

Soran bir bakış attım ona.

"Deanna Johnson yarım saattir resepsiyonda bekliyor. Cheryl'e ne dememi istersiniz?"

Eva'yı düşündüm. "Bayan Johnson'ı içeri göndermesini söyle."

Beklerken karıma mesaj attım. *Crossfire'dan ayrılmadan önce biraz zaman ayır bana. Sana bir şey sormam lazım.*

Yüz yüze görüşme mi? diye yanıt yazdı. *Yine popomla memelerimi mi düşünüyorsun yoksa?*

Her zaman, diye yanıtladım.

Deanna bu şekilde buldu beni, telefonuma gülümserken. O girerken başımı kaldırıp baktım, bütün keyfim anında kaçtı. Beyaz pantolon takım giymişti ve boynunda altından, kalın bir tasma kolye vardı; görünüşüne özen gösterdiği açıktı. Koyu renk saçları dalga dalga dökülüyordu yüzünün ve

omuzlarının etrafına ve makyajı dramatik olsun düşüncesiyle yapılmıştı.

Masama doğru yürüdü.

"Bayan Johnson." Telefonumu kenara koydum ve o daha oturmadan ben koltuğuma yerleştim. "Çok zamanım yok."

Dudakları gerildi. Çantasını en yakındaki koltuğa attı ve ayakta kaldı. "Düğün fotoğraflarının tüm haklarını bana söz vermiştin!"

"Vermiştim, evet." Ve bunun karşılığında ondan ne koparmadığımı hatırladığım için ofisimin kapısını kapatan düğmeye bastım.

Ellerini masama dayayıp üstüne doğru eğildi. "Sana Eva'yla Brett Kline'ın o seks kasetiyle ilgili bütün bilgileri verdim. Ben anlaşmada kendi payıma düşeni yerine getirdim."

"Bu arada, benim hakkımda bir kitap yazmak için Corinne'i de gerekli bilgileri sana vermeye ikna ettin."

Gözlerinden bir şeyler gelip geçti.

"Röportajda blöf yaptığımı mı düşündün?" diye sordum duygusuz bir ifadeyle, arkama yaslanıp parmak uçlarımı birbirine vurarak. "Perde arkasındaki yazarın sen olduğunu bilmediğimi mi düşündün?"

"Bunun bizim yaptığımız anlaşmayla hiç ilgisi yok!"

"Yok mu?"

Deanna ani bir hareket patlamasıyla masamdan uzaklaştı. "Tanrım, amma da kendini beğenmiş bir orospu çocuğusun. Kendinden başka kimseyi umursadığın yok."

"Daha önce de öyle demiştin. Bu da benim sözümde duracağıma neden güvendiğin sorusunu getiriyor akla."

"Tamamen aptallıktan. Özür dilediğinde gerçekten samimi olduğunu sanmıştım."

"Samimiydim. Seninle yattığım için çok üzgünüm."

Öfke ve utançla renklendi yüzü. "Senden nefret ediyorum" dedi yılan gibi tıslayarak.

"Farkındayım. Bunda da kesinlikle özgürsün, ama bana ya da karıma karşı bir kan davası gütmeden önce iki kere düşünmeni tavsiye ederim."

Ayağa kalktım. "Kapıdan çıkıp gideceksin ve ben senin var olduğunu unutacağım –yine. Seni düşünmemi istemezsin, Deanna. Düşüncelerimin alacağı yönden hoşlanmazsın."

"O seks kasetiyle bir servet yapabilirdim!" diye suçladı. "Ve o kitabı yazmam için iyi para vereceklerdi. Düğün fotoğraflarınız da çok para ederdi. Şimdi ne var elimde? Her şeyi aldın elimden. Bana borcun var ulan.."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kitabı yazmanı istemiyorlar mı artık? Ne kadar ilginç."

Deanna doğruldu ve belirgin şekilde toparladı kendini. "Corinne bilmiyordu. Bizi."

"Şunu netleştirelim. *Biz* diye bir şey hiç olmadı." Cep telefonum Raúl'dan gelen bir mesajla çınladı, Eva'yla birlikte Crossfire'a gelmek üzere olduğunu bildiriyordu. Ceket askısına doğru yürüdüm. "Seks istiyordun, ben de seninle yattım. Sen beni istediysen, o halde... Abartılı beklentilerinden ben sorumlu değilim."

"Hiçbir şey için sorumluluk almıyorsun! İnsanları yalnızca kullanıyorsun."

"Sen de beni kullandın. Seks için. Banka hesabını büyütmek için." Ceketimi sırtıma geçirdim. Parasal kayıpların için sana olan borcuma gelince, karım sana iş vermemi önerdi."

Koyu gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

"Ben de aynı tepkiyi verdim." Telefonumu alıp cebime koydum. "Ama bayağı ciddiydi, o yüzden ben de teklifimi yaptım. Eğer ilgileniyorsan Scott seni insan kaynaklarından biriyle temasa geçirebilir."

Kapıya yöneldim. "Kendin çıkabilirsin."

Lobiye inmek tamamen gereksizdi. Eva'nın öğle yemeği planları vardı ve ona söyleyeceğim birkaç kelime de o kadar önemli değildi.

Ama onu görmek istiyordum. Yalnızca bir an için ona dokunmak. Deanna gibi kadınlarla düşüp kalktığım zamanlarda olduğum adamın artık var olmadığını kendi kendime hatırlatmak. Artık seks kokusu asla midemi bulandırmayacak ve duşta neredeyse derimi yüzene kadar ovalanmama neden olmayacaktı.

Raúl Eva'yı döner kapılardan geçirip dışarıdaki görev yerine döndüğü sırada ben de turnikelerden geçiyordum. Karım şarap rengi bir tulumla üzerlerinde nasıl durduğuna akıl erdiremediğim, müthiş yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. İncecik askılar bronzlaşmış omuzlarını açıkta bırakmıştı ve kulaklarından altın halka küpeler sallanıyordu. Güneş gözlüğü yüzünü kısmen saklayarak bakışların yalnızca birkaç saat önce aletimi saran o tombul dudaklarına yönelmesine neden oluyordu. Elinde ten rengi, küçük bir çanta taşıyordu ve altın damarlı mermer zeminde, kalçalarının o kendiliğinden baştan çıkarıcı salınışıyla yürüyordu.

O yürürken başlar dönüyordu. Kimi bakışlar biraz uzunca takılıp kıçına yöneliyordu beğeniyle.

Derinlerinde hâlâ menimin kayganlığı olduğunu bilseler ne düşünürlerdi acaba? Meme uçlarının emişlerim yüzünden hassas olduğunu ve o mükemmel, küçük yarığının tombul dudaklarının aralarından kayan aletimin sürtünmesiyle şişmiş olduğunu bilseler?

Kendimin ne düşündüğünü biliyordum. *Benim. Tümüyle benim.*

Sanki o sessiz talebin ateşini hissetmişçesine başını aniden çevirerek beni ona doğru gelirken yakaladı. Dudakları aralandı. Göğsünün hızlı bir soluk alıp verişle kalkıp indiğini gördüm.

Aynen, meleğim. Her seferinde yumruk yemiş gibi.

"Şampiyon."

İnce belini iki elimde yakalayarak onu kendime çektim ve alnına bir öpücük kondurdum, parfümünün kokusunu içime çekerek. "Meleğim."

"Hoş bir sürpriz oldu bu" diye mırıldandı, bana yaslanarak. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Yalnızca seni görmek istedim."

Geri çekildi, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Sen bayağı abayı yakmışsın bana."

"Çok bulaşıcı. Senden geçti bana."

"Öyle mi?" Kahkahası ılık bir aşk dalgası gibi yayıldı üzerime.

"İşte büyük adam da burada" dedi Steven Ellison, yanımıza gelerek. "Tebrikler ikinize de."

"Steven." Eva beni bırakıp kızıl saçlı çam yarmasına sarıldı.

Steven onu yakalayıp öyle bir kucakladı ki Eva'nın ayakları yerden kesildi. "Evlilik yakışmış sana."

Eva'yı bırakıp elimi sıktı. "Sana da."

"İyi geldi" dedim.

Steven güldü. "Ben de sabırsızlanıyorum. Mark yıllarca bekletti beni."

"O konuda başımın etini yemeye devam edemezsin" dedi Mark, hemen yanımızda belirerek. O da elimi sıktı. "Bay Cross. Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Yemekte bize katılıyor musun?" diye sordu Steven.

"Öyle bir planım yoktu, hayır."

"Seviniriz gelirsen. Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi. Bryant Park Grill'e gidiyoruz."

Eva'ya baktım. Güneş gözlüklerini başının tepesine kaldırmış beklenti dolu gözlerle bakıyordu bana. Küçük bir baş hareketiyle yüreklendirdi beni.

"Birikmiş çok işim var" dedim, yalan da değildi. İki gün geriye düşmüştüm. Balayına çıkmadan her şeyi bitirip hatta biraz da ileri geçmem gerektiğini düşünerek çalışırken bir şeyler yemeyi planlamıştım.

"Sen patronsun" dedi Eva. "İşi kırabilirsin istersen."

"Beni kötü etkiliyorsunuz Bayan Cross."

Koluma girip beni kapıya doğru çekti. "Bayılıyorsun buna."

Geride kalarak Mark'a döndüm.

"Meşgul olduğunuzu biliyorum" dedi. "Ama gelebilseniz güzel olurdu. Her ikinizle de konuşmak istediğim bir şey var."

Başımı sallayarak razı oldum. Sokağa çıkar çıkmaz günün sıcağı ve şehrin sesleri çarptı yüzümüze. Yolun kenarına limuzinle bekleyen Raúl bir an benimle göz göze gelip ardından Eva'ya kapıyı açtı. Gözüme giren parlak bir ışık başımı çevirmeme ve yolun karşısına park etmiş bir arabanın içinden bize doğrultulmuş olan fotoğraf makinası zumunu fark etmeme neden oldu.

Eva arabaya binmeden şakağına bir öpücük kondurdum. Dönüp baktı bana, hoşlanmıştı ama şaşırmıştı da. Açıklama yapmadım. Corinne'in kitabının yakında piyasaya çıkmasına karşılık daha çok fotoğrafımız olmasını istemişti benden. Her şeyi ortaya dökecek o kahrolası kitabın gün yüzü görüp görmeyeceğinden bağımsız olarak, Eva'ya sevgi göstermek zor değildi benim için.

Bryant Park yakındı. Birkaç dakika sonra sokaktan yukarı doğru çıkan merdivenlerdeydik ve ben geriye doğru bir zaman yolculuğu yaparak, tam da bu noktada Eva'yla kavga edişimizi hatırlıyordum. Eva, benim eski bir aile dostu olarak gördüğüm ama hakkında aşığım olduğu yönünde dedikodular dolaşan Magdalene'le çekilmiş bir fotoğrafımı görmüştü. Bense Eva'nın bir kardeş gibi sevdiği ama hakkında Eva'nın evini paylaştığı sevgilisi olduğuna dair dedikodular dolaşan Cary'yle fotoğrafını görmüştüm.

İkimiz de kıskançlıktan çıldırmıştık; ilişkimiz daha çok yeniydi ve aramızdaki çok fazla sır nedeniyle bir türlü serpilemiyordu. Ben daha o zamandan Eva'yı takıntı haline getirmiş, ona uydurabilmek için dünyamı ekseninden çıkarmıştım bile. O öfkeli haliyle bile bana müthiş bir sevgiyle bakıyordu Eva ve sevgiyi görünce anlamamakla suçluyordu beni. Oysa ben anlamıştım. Görmüştüm. Beni daha önce hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkutmuştu. Ve bana umut vermişti hayatımda ilk kez.

Restoranın sarmaşık kaplı girişine yaklaşırken bana baktı Eva; o da hatırlamıştı, görebiliyordum bunu. Daha yakın zamanda, Brett Kline Eva'yı geri kazanmaya çalışırken yine gelmiştik buraya. O zaman artık benim olmuştu Eva, yüzüklerim parmaklarındaydı, yeminlerimiz edilmişti. Eskisinden daha güçlüydük, ama şimdi... Şimdi, hiçbir şey sarsamazdı bizi. Derinlere demirlemiştik artık.

"Seni seviyorum" dedi Eva, Mark'la Steven'ın peşi sıra kapıdan geçerken. Popüler restoranın seslerine boğulduk bir anda. Porselene çarpan çatal kaşık sesleri, çeşitli muhabbetlerin uğultusu, fonda belli belirsiz duyulan müzik ve harıl harıl çalışan bir mutfağın koşuşturması.

Dudaklarım kıvrıldı. "Biliyorum."

Anında oturtulduk ve bir garson derhal gelip içecek siparişlerimizi aldı.

"Şampanya mı ısmarlasak?" diye sordu Steven.

Mark başını iki yana salladı. "Hadi ama. İşe geri gitmem gerektiğini biliyorsun."

Masanın altından karımın elini tuttum. "Benim yanımda çalışmaya başladığında yine sor. O zaman kutlarız."

Steven güldü. "Tamamdır."

İçecek siparişlerimizi –su, soda ve bir de kola– verdik ve garson onları hazırlamaya gitti.

"Evet, olay şu ki," diye başladı Mark, sandalyesinde dik-

leşerek. "Eva'nın ayrılmasının nedeni kısmen LanCorp projesiydi..."

Eva, dudaklarında büyük iş başarmış birinin sırıtışıyla atlayarak lafı Mark'ın ağzından aldı. "Ryan Landon sana iş teklif etti."

Mark'ın gözleri büyüdü. "Nereden bildin?"

Eva bana baktı, sonra yeniden Mark'a döndü. "Kabul etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Mark arkasına yaslanıp ikimize de dikkatle baktı. "Yatay bir hareket olacaktı oraya geçmek. Cross Holding'e geçerek yapacağım sıçramayla alakası yoktu. Ama daha önemlisi, senin Landon'la Cross arasında bir tür kan davası olduğunu söylediğini hatırladım. Sen ayrıldıktan sonra biraz araştırdım bunu. İşin arka planını da bilince bütün bu olay –Landon'ın bizimle çalışmaktan vazgeçmesi ve hemen sonrasında beni ayartmaya çalışması– çok doğru gelmedi bana."

"Ajansı değil de sadece *seni* istiyor olabilir" dedi Eva.

Steven başını salladı. "Ben de aynısını söyledim."

Söylemiştir diye düşündüm, çünkü partnerine güveniyordu. Ama Mark işin aslını daha iyi anlamıştı besbelli. Eva bana baktı. Gözlerindeki *ben sana demedim mi?* bakışını net olarak gördüm. Elini sıktım.

"Sen de inanmıyorsun buna" diye karşılık verdi Mark, her ikimizi de haklı çıkararak.

"Hayır" dedi Eva. "İnanmıyorum. Dürüst olacağım, ben yem attım onlara. Gideon'la ikimizin seni çok beğendiğimizi ve yeniden seninle çalışmaya can attığımızı söyledim. Zokayı yutup yutmayacaklarını görmek istedim. Düşündüm ki eğer harika bir teklif olursa sana iyilik etmiş olurum. Öyle olmazsa da kimseye bir zararı olmaz."

Mark kaşlarını çattı. "Ama neden yaptın ki bunu? Beni Cross Holding'de istemiyor musun?"

"Elbette istiyoruz, Mark" diyerek araya girdim. "Eva dürüstçe konuşmuş onlarla."

"Nabız yokluyordum" dedi Eva. "Sana bir şey söylesem mi diye düşündüm ama olur da Landon harika bir iş teklif eder ve sen de kabul etmeyi ciddi olarak düşünürsen kendini bir tuhaf hissetmeni istemedim."

"Peki şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Steven.

"Şimdi mi?" Eva omuz silkti. "Gideon'la ben yeminlerimizi tazeleyeceğimiz bir tören planlıyoruz, sonrasında da bir aylık bir balayına çıkacağız. Ryan Landon öyle kısa vadede ortadan kalkacak bir sorun değil. Hep etrafta olacak, kendi işini yapacak. Ben onu hafife almayacağım sadece. Ve Mark da Cross Holding'de harika bir yeni işe başlayacak."

Eva bana baktı ve ben anladım. Diğer kavgalarım gibi, Landon da tek başıma baş etmem gereken bir şey olmayacaktı artık. Karım yanımda olacaktı, benim için elinden geleni yapacak, iyiliğimiz için savaşacaktı.

Top sakalının çerçevelediği gülümsemesi bembeyaz ışıldadı Mark'ın yüzünde. "Gayet iyi geliyor kulağıma."

"Ahlaksız sekreter oyunu oynamak ister misin yine?" diye fısıldadı Eva.

Ofisime girdiğimiz sırada bir eli elimdeydi, diğer eliyle de pazımı kavramıştı. Verdiği pastan hoşlanarak ona baktım ve gözlerindeki sıcacık gülüşü gördüm.

"Bugün bir ara çalışmak zorundayım dedim" müstehzi bir şekilde.

Göz kırpıp bıraktı beni ve masamın karşısındaki koltuklardan birine çöktü uslu uslu. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Cross?"

Ceketimi askıya asarken gülümsüyordum. "Chris'ten düğünde yanımda durmasını istemem konusunda ne düşünürsün?"

Tam zamanında dönerek Eva'nın şaşkın ifadesini yakaladım.

Gözlerini kırpıştırarak baktı bana. "Sahi mi?"

"Düşüncen?"

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Ne düşündüğümü söylemeden önce senin düşüncelerini duymak isterim."

Masama oturmak yerine Eva'nın yanındaki koltuğa geçtim. Eva benim partnerim, en yakın arkadaşımdı. Bununla ve her şeyle yan yana baş edecektik.

"Rio'dan sonra, seninle de konuşup Arnoldo'ya sormaya karar vermiştim."

"Benim için sakıncası olmazdı" dedi ve bunu içtenlikle söylediği beliydi. "Bu senin kendin için vermen gereken bir karar, benim için değil."

"Seninle aramızda ne olduğunu ve bunun bize iyi geldiğini anlıyor Arnoldo."

Gülümsedi. "Sevindim."

"Ben de." Çenemi ovuşturdum. "Ama dün geceden sonra..."

"Dün gecenin hangi kısmından?"

"Chris'le yediğimiz yemekten. Düşünmeye başladım. İşler değişti. Ve Dr. Petersen'ın söylediği bir şey vardı. Ben..."

Eva uzanıp elimi tuttu.

Doğru sözcükleri aradım. "Sen konukların arasından yürürken yanımda her şeyi bilen biri olsun istiyorum. Orada hiçbir şeyin kandırmaca olmasını istemiyorum. Bu kadar önemli bir şeyde olmamalı. Birbirimizin yüzüne bakıp yeminlerimizi tekrar ettiğimizde, her şeyin... gerçek olmasına ihtiyacım var."

"Ah, Gideon." Koltuğundan kalkıp yanıma, dizimin dibine diz çöktü. Gözleri, tıpkı her şeyi arındıran bir yağmur sonrasındaki fırtınalı bir gökyüzü gibi, ıslak ve ışıl ışıldı. "Seni güzel adam" diye fısıldadı. "Ne kadar romantik olduğunu bile bilmiyorsun."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanaklarından aşağı yuvarlanan gözyaşlarını başparmaklarımla sildim. "Ağlama. Dayanamıyorum buna."

Bileklerimden tutup yukarı doğru hamle etti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bu kadar mutlu olduğuma inanamıyorum" diye mırıldandı, tenime yasladığı dudaklarıyla fısıldayarak. "Gerçek değilmiş gibi geliyor bazen. Sanki rüya görüyormuşum ve birden uyanıp kendimi lobide, seni ilk gördüğüm andaki halimle yerde bulacakmışım, bütün bunları seni çok istediğim için hayal etmişim gibi."

Onu yukarı çekip kucağıma aldım ve yüzümü boynuna gömdüm. Benim söyleyemediklerimi söyleyebiliyordu Eva her zaman.

Ellerini saçlarımın arasında, sırtımda gezdirdi. "Chris bayılacak buna."

Gözlerimi sımsıkı kapatarak ona daha çok sarıldım. "Bunu sen yaptın."

Her şeyi mümkün kılıyordu Eva. *Beni* mümkün kılıyordu.

"Öyle mi?" Hafifçe güldü ve nazik parmak uçlarıyla yüzüme dokunmak için geri çekildi. "Hepsini yapan sensin, şampiyon. Ben, ön sıradaki koltukta oturan şanslı kızım sadece."

Evlilik, Eva'nın benim için oluşturduğu anlamı korumak için yeterli değilmiş gibi geldi birden. Neden bana ona karım deme hakkı tanıyan bir kâğıt parçasından daha bağlayıcı bir şey yoktu ki? Ettiğimiz yeminler verilmiş sözlerdi, ama benim ihtiyacım olan, Eva'nın hayatımın her gününde yer alacağına dair bir garantiydi. Kalbim onunkiyle aynı ritimde çarpsın ve onunki durunca benimki de dursun istiyordum. Ayrılmaz şekilde iç içe geçelim ki onsuz tek bir an bile yaşamayayım istiyordum.

Beni yeniden öptü, yumuşacık. Dudakları çok nazikti. "Seni seviyorum."

Bunu duymaktan asla bıkmayacaktım. Bunu duymaya

olan ihtiyacım hiç bitmeyecekti. Dr. Petersen'ın dediği gibi, söylenmesine ve duyulmasına ihtiyaç olan kelimelerdi bunlar. "Seni seviyorum."

Yaşlar dökülmeye devam etti. "Tanrım. Feci haldeyim." Beni bir kez daha öptü. "Ve senin çalışman gerek. Ama geç kalma. Smokinini giymene –ve sonra da çıkarmana– yardım edeceğim büyük bir keyifle."

Kollarımın arasından kayıp ayağa kalkmasına izin verdim ama gözlerimi ondan alamadım.

Odayı aşıp banyoya doğru gözden kayboldu. Orada öylece oturdum, ayağa kalkacak gücümün olduğundan emin değildim henüz. Dizlerimin bağını çözüyordu Eva, kalbimin çok kuvvetle ve çok hızlı çarpmasına neden oluyordu.

"Gideon." Arkasında etekleri tutuşmuş Scott'la ofisime dalıverdi annem. "Seninle konuşmam gerek."

Ayağa kalkıp başımla işaret ettim Scott'a. Geri çekilip kapıyı da kapattı. Eva'nın sıcaklığı akıp gitmiş, kendimi bomboş ve buz gibi hisseder halde kalmıştım annemin karşısında.

Üzerine ikinci bir ten gibi oturan koyu renk bir kot pantolon ile belinin içine soktuğu bol bir gömlek giymişti. Uzun siyah saçları at kuyruğu yapılmıştı ve yüzü makyajsızdı. Onu gören birçok kişi, olduğundan genç gösteren çarpıcı bir kadın görürdü yalnızca. Bense onun Chris kadar yıpranmış ve bitkin olduğunu görebiliyordum. Sıfır makyaj, sıfır mücevher. Hiç onluk değildi.

"Sürpriz oldu bu" dedim, masamın arkasındaki yerime geçerken. "Hangi rüzgâr attı seni şehre?"

"Corinne'in yanından ayrıldım şimdi." Sert adımlarla doğruca masama yürüyüp, tıpkı Deanna'nın yalnızca birkaç saat önce yaptığı gibi orada dikildi. "Dün verdiğin o röportaj yüzünden darmadağın olmuş. Tamamen yıkılmış. Onu görmek zorundasın. Konuş onunla."

Kafasının nasıl çalıştığını anlamaktan aciz bir şekilde öylece bakakaldım ona. "Neden yapayım ki bunu?"

"Tanrı aşkına!" dedi öfkeyle, sanki aklımı yitirmişim gibi bakıyordu bana. "Özür dilemen lazım. Çok incitici şeyler söyledin..."

"Gerçeği söyledim ben; onun yayımlayacağı o kitap için muhtemelen söyleyemeyeceğimiz bir şey bu."

"O kadınla... o yazarla eskiden aranda bir şeyler olduğunu bilmiyormuş. Öğrendiği an editörüne o kişiyle çalışmayacağını bildirmiş."

"Kitabı kimin yazdığı umurumda değil. Farklı bir yazar olması, Corinne'in benim mahremiyetimi ihlal ettiği ve karımı incitme potansiyeli olan şeyleri dünyaya ilan edeceği gerçeğini değiştirmez."

Annemin çenesi kalktı. "*Karın* hakkında konuşamıyorum bile, Gideon. Ailen ve arkadaşların yanında olmadan evlendiğin için kızdım; hayır... küplere bindim. Hiçbir şey anlatmıyor mu bu sana? Bu kadar önemli bir şeyi sevenlerinin rızası olmadan yapmak zorunda kalmış olman?"

"Kimsenin uygun bulmayacağını mı ima ediyorsun?" Kollarımı kavuşturdum. "Bu kesinlikle doğru değil, ama öyle bile olsaydı, insan hayatının geri kalanını geçireceği kişiyi oy çokluğuyla seçmez. Eva'yla ben yalnız başımıza evlendik çünkü öylesi samimi ve özeldi ve kimseyle paylaşılması gerekmiyordu."

"Ama haberi bütün dünyayla paylaştın?! Ailenle paylaşmadan önce! Bu kadar düşüncesiz ve duyarsız olabildiğine inanamıyorum. Bu işi düzeltmen gerek" dedi öfkeyle. "Başkalarına çektirdiğin acıların sorumluluğunu üstlenmelisin. Seni böyle yetiştirmedim ben. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam."

Arkasında bir hareket fark ettim ve Eva'nın banyonun kapısında durduğunu gördüm; yüzü öfkeyle katılaşmış, elleri

iki yanında yumruk olmuştu. Küçük bir hareketle başımı iki yana sallayıp gözlerimi kısarak uyardım onu. Bu kavgayı yeterince etmişti benim adıma. Şimdi sıra bendeydi ve nihayet hazırdım.

Camı buzlandırmak için düğmeye bastım. "Acı vermek ya da hayal kırıklığına uğramak konusunda bana nutuk çekmene gerek yok, *anne*."

Sanki tokat atmışım gibi geriye savruldu başı. "Benimle o ses tonuyla konuşma!"

"Bana ne yapıldığını biliyordun. Ve hiçbir şey yapmadın."

"Yine bunu konuşmayacağız." Eliyle kesme işareti yaptı havada.

"Ne zaman konuştuk ki bu konuyu?" dedim sertçe. "ben sana söyledim ama sen hiçbir noktada bunu konuşmaya açık olmadın."

"Bunu benim hatam haline getirme!"

"Tecavüze uğradım ben."

Kelimeler fırlayıp havada asılı kaldı, bıçak gibi keskin ve acı.

Annem geriye doğru ani bir hareket yaptı.

Eva körlemesine kapının çerçevesine doğru uzandı ve sımsıkı tutundu.

Kontrolümü azıcık olsun geri kazanmak için derin bir nefes aldım; karımın orada oluşundan güç alıyordum. "Tecavüze uğradım" dedim bir kez daha, daha sakin, daha sabit bir sesle. "Bir yıla yakın bir süre, her hafta. Senin eve çağırdığın bir adam okşadı beni. Tecavüz etti bana. Tekrar tekrar."

"Yapma." Sertçe soluk alıyordu, göğsü inip kalkıyordu. "Bu çirkin, feci şeyleri söyleme."

"Oldu bunlar. Tekrar tekrar. Sen sadece birkaç oda uzaktayken. Eve geldiğinde heyecandan dili dışarıda olurdu neredeyse. Gözlerinde o hastalıklı ışıltıyla bakardı bana. Ve sen göremezdin. Görmeyi reddederdin."

"Yalan bu!"

Öfke bütün içimi yakıyor, huzursuz ediyordu beni, yerimde durmakta zorlanıyordum. Ama kıpırdamadım, bakışlarımı Eva'ya kaydırdım. Bu kez o bana başını salladı.

"Hangisi yalan, anne? Tecavüze uğradığım mı? Yoksa senin bilmezden gelmeyi tercih ettiğin mi?"

"Bunu söyleyip durma!" diye çıkıştı, sırtını dikleştirerek. "Seni muayeneye götürdüm. Kanıt bulmaya çalıştım..."

"Çünkü benim söylemem yeterli değildi, değil mi?"

"Sorunlu bir çocuktun sen! Her konuda yalan söylerdin. Her konuda. En bariz şeyler hakkında bile."

"Biraz olsun kontrol sağlıyordu bu bana. Ağzımdan çıkan kelimeler dışında hayatımdaki hiçbir şeye gücüm yetmiyordu."

"Ve bana da neyin gerçek neyin yalan olduğuyla ilgili vahiy gelecekti herhalde?" Öne doğru hamle etti, saldırıya geçmişti. "İki doktor gördü seni. Bir tanesini yanına bile yaklaştırmadın..."

"Ne yani, bir başka adamın oramı ellemesine izin mi verseydim? O fikrin bana ne kadar korkutucu geldiğini kavrayabilir misin sen acaba?"

"Dr. Lucas'a izin verdin..."

"Eh, evet, Dr. Lucas." Soğuk soğuk gülümsedim. "Onun adını kimden almıştın anne? Beni taciz eden adamdan mı? Yoksa onun tez danışmanı olan kendi doktorundan mı? Her halükârda, adam seni doğruca kendi kayınbiraderine yönlendirmiş, pek saygın Dr. Lucas'ın ailesinin şanını korumak için hiçbir şey söylemeyeceğinden eminmiş çünkü."

İrkilerek geri çekildi ve sendeleyerek arkasındaki koltuğa çarptı.

"Sakinleştirici yaptı bana" diye devam ettim, hâlâ hatırlayarak. İğnenin acısı. Soğuk masa. Vücudumun tiksintiyle titrememe neden olan bir parçasını dürtüp kurcalamasının verdiği utancı. "Beni muayene etti. Sonra da yalan söyledi."

"Nasıl bilecektim ben bunu?" diye fısıldadı, gözleri çok çarpıcı bir maviydi solgun yüzünde.

"Biliyordun" dedim dosdoğru. "Sonrasında, Hugh'nun artık gelmeyeceğini söyleyip ve bu konuyu bir daha hiç açmamamı tembihlediğinde yüzünün halini hatırlıyorum. Bana bakmakta zorlanıyordun ama baktığında gözlerinde gördüm."

Eva'ya baktım. Kollarını sımsıkı kendisine dolamış, ağlıyordu. Gözlerim yanıyordu ama benim için ağlayan oydu.

"Chris'in seni terk edeceğini mi düşündün?" diye yüksek sesle dile getirdim merakımı. "Yeni ailenin bunu kaldıramayacağını mı düşündün? Yıllarca, ona söylediğini sandım –ona Dr. Lucas'tan söz ettiğini duymuştum– ama Chris bilmiyordu. Bir kadın böyle bir şeyi kocasından hangi nedenle saklar, söyle bana."

Annem konuşmuyordu, sanki o sessiz inkârı her şeye yanıt veriyormuş gibi başını iki yana sallayıp duruyordu.

Yumruğum masama indi ve üzerindeki her şeyi sarstı. "Bir şey söyle!"

"Yanılıyorsun *Yanılıyorsun*. Hepsi birbirine girmiş kafanda. Sen ..." Başını iki yana salladı yine. "Öyle olmadı o. Karıştırıyorsun..."

Eva gözle görülür, yakıcı bir öfkeyle bakıyordu annemin sırtına. Ağzı ve çenesi nefretle kasılmıştı. Onun bu yükü benim için taşımasına izin verebileceğim o an dank etti kafama. Bırakmalıydım bunu. Artık ihtiyacım yoktu. İstemiyordum.

Göğsüm, derin, ağır bir solukla genişledi. Bıraktığımda tüm öfke ve tiksinti de onunla birlikte gitti. Uzunca bir an boyunca orada öylece durup hissettiğim baş döndürücü hafifliği duyumsadım. Sinemi yakan bir keder ve derin bir ıstırap vardı. Ve bir teslimiyet. Her şeyi netleştiren dehşet bir kabulleniş. Ama nicedir büyüttüğüm o çaresiz umuttan –annemin bir gün beni gerçeği kabullenecek kadar seveceği umudundan– çok daha az yük oluyordu bu bana.

O umut ölmüştü.

Gırtlağımı temizledim. "Bitirelim bunu. Corinne'i görmeye gitmeyeceğim. Ve gerçeği söylediğim için özür dilemeyeceğim. O defteri kapattım."

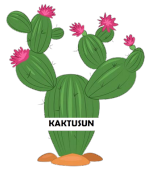
Annem bir süre kıpırdamadan durdu.

Sonra bana hiçbir şey demeden sırtını dönüp kapıya yürüdü. Bir an sonra gitmiş, buzlu camın arkasında kaybolmuştu.

Eva'ya baktım. Bana doğru gelmeye başladı, ben de onu yarı yolda karşılamak için masamın etrafından dolandım. Bana öyle sıkı sarıldı ki zor nefes alıyordum.

Ama havaya ihtiyacım yoktu. Eva vardı.

13

Gideon'ın papyonunu düzeltirken sordum: "İyi olduğuna emin misin?"

Bileklerimi yakaladı ve sabit, güçlü bir baskı uyguladı.

Bu tanıdık, otoriter kavrayış şartlanmış bir tepki doğurdu. Ayağımı yere bastırdı. Gideon'a ve kendime –bize– karşı hissettiğim farkındalığı yükseltti. Soluklarım hızlandı.

"Sormayı bırak." Sesi yumuşaktı. "İyiyim."

"Bir kadın iyiyim dediğinde kesin değildir."

"Ben kadın değilim."

"Herhalde yani."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle yumuşadı ağzı. "Bir adam iyiyim dediğinde iyi demektir." Alnıma hızlı, sertçe bir öpücük kondurup bıraktı beni. Sonra kol düğmelerinin olduğu çekmeceye giderek seçenekleri düşüneli düşünceli inceledi.

Gideon, terzi elinden çıkmış pantolonu ve resmi beyaz gömleğinin içinde uzun ve inceydi. Siyah çoraplarını giymişti ama ayakkabılarıyla ceketi vücudunu şereflendirmek için bekliyorlardı hâlâ.

Onu bu yarı giyinmiş halde görmenin beni delice azdıran bir yanı vardı. Sadece benim olan bir mahremiyet vardı bunda ve ben buna bayılıyordum.

Dr. Petersen'ın söylediği şey geldi aklıma. Belki bazı geceleri kocamdan ayrı uyuyarak geçirmem gerekecekti. Sonsuza

dek değil, şimdilik. Yine de onun diğer kıymetli parçalarına sahiptim ve bu beni idare ediyordu.

"Bir adam? Peki ya *benim* adamım?" diye karşılık verdim, ne kadar seksi göründüğüne takılıp dikkatimi dağıtmamak için büyük çaba harcayarak. Sorun mesafeli oluşuydu. Alışık olduğum o jilet gibi keskin odaklanışından eser yoktu. Aklının bir kısmı başka bir yerdeydi ve ben oranın yalnız gitmemesi gereken karanlık bir yer olmasından endişeleniyordum. "Benim için yalnızca o önemli."

"Meleğim. Aylardır sen söylüyordun bana annemle her şeyi konuşmamı. Yaptım bunu. Bitti ve geride kaldı."

"Bununla ilgili ne hissediyorsun ama? Canını yakıyordur mutlaka, Gideon. Lütfen benden saklama öyleyse."

Parmakları gömme şifonyerin üstünde trampet çalıyordu ve bakışları hâlâ o kahrolası kol düğmelerine odaklanmıştı. "Yakıyor. Tamam mı? Ama böyle olacağını biliyordum. O yüzden bu kadar ertelemiştim. Ama böylesi daha iyi. İçimde... Siktir et. Halloldu işte."

Dudaklarım büküldü. Böyle şeyler söylerken bana bakmasını istediğim için sabahlığımı çözdüm ve ipeğin omuzlarımdan aşağı bir fısıltıyla dökülmesine izin verdim. Sabahlığı dolap kapısına asmak için arkamı döndüm ve odanın orta yerinde uyuya kalmış olan Şanslı'nın üstünden atladım. Çengele uzanırken popomu iyice çıkartarak Gideon'a o bayıldığı kıçın güzel bir manzarasını sundum.

Kocam, artık ondan beklemeye alıştığım şekilde, bu gece için yeni bir elbise armağan etmişti bana –beden kısmı boncuklarla işlenmiş, eteği ben hareket ettikçe duman gibi uçuşan yarı saydam katmanlardan oluşan, kumru grisi bir elbise.

Derin dekoltesi –ki bunun Gideon'ın içindeki mağara adamını ortaya çıkaracağını deneyimlerimden biliyordum– nedeniyle göğüslerimi iyice göstermek için tasarlanmış bir sutyen seçmiştim. Onunla takım iç çamaşırım, dumanlı göz makya-

jım ve parlak dudaklarımla seksi ve pahalı görünüyordum.

Yeniden kocama döndüğümde, onu tam da istediğim şekilde buldum: Gözleri üzerimde, donup kalmış halde.

"Bana bir söz vermene ihtiyacım var, şampiyon."

Yakıp kavuran gözlerle tepeden tırnağa süzdü beni. "Şu anda her sözü veririm sana."

"Sadece şu anda mı?" Dudaklarımı büktüm.

Bir şeyler mırıldanarak bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Sonunda benimleydi. Yüzde yüz. "Ve sonraki anda ve ondan sonrakinde de." Bakışları yüzümü okşuyordu. "Neye ihtiyacın var, meleğim?"

Kalçalarından yakalayıp gözlerine dikkatle baktım. "Sana. Sadece sana. Mutlu ve bütün ve bana delice âşık halde." Sanki mutlu olmak şüpheli bir teklifmiş gibi, kaşlarının zarif eğrisi hafifçe yükseldi. "Çok kederlisin. Öldürüyor bu beni."

Hafif bir iç çekiş çıktı ağzından ve gerilimin de onunla birlikte akıp gittiğini gördüm. "Neden daha hazırlıklı olmadığımı bilmiyorum. Evliliğini kurtarmak için yapamadığı bir şeyi benim için de yapmayacaktı elbette."

"Onda eksik olan bir şey var, Gideon. Temel bir şey. Sakın ha bunun seninle bir alakası olduğuna inanmayasın."

Dudaklarında buruk bir gülüş belirdi. "Annemle babam... Dünyanın en harika gen havuzu sayılmazlar, değil mi?"

Parmaklarımı terzi elinden çıkmış pantolonunun bel kısmının içine kaydırarak Gideon'ı kendime çektim. "Dinle, şampiyon. Annen de baban da baskı altında teslim olan ve herkesten çok kendilerini düşünen insanlar. Gerçek, yüzleşemedikleri bir şey. Ama bil bakalım ne olmuş? Sen onların kusurlarının hiçbirini almamışsın. Tek bir tanesini bile."

"Eva..."

"Sen, Gideon Geoffrey Cross, onlarla ilgili en iyi şeylerin damıtılmış halisin. Tek tek pek bir kıymetleri yok. Ama birlikte... müthiş bir sayı kaydetmişler seninle."

Başını iki yana sallayarak "Buna ihtiyacım yok, Eva" dedi.

"Zırvalamıyorum. Senin gerçek denen orospuyla hiçbir derdin yok. Dosdoğru karşısına çıkıp ne gerekiyorsa yapıyorsun."

Poflamayla karışık bir kahkaha attı.

"İncinmeye ve kızmaya hakkın var, Gideon. Ben de kızıyorum. Sana layık değil onlar. Bu seni küçültmez, *büyütür*. İyi bir adam olmasan, saygı duyup takdir ettiğim biri olmasan seninle evlenmezdim Bana ilham veriyorsun sen, bilmiyor musun bunu?"

Eli saçımın arasından geçip enseme indi. "Meleğim." Alnı alnıma dokundu.

Sırtını okşadım ve gömleğin altındaki sıcak, sert kasları hissettim. "Yas tutman gerekiyorsa tut, ama içine kapanıp kendini suçlama. Buna izin vermem."

"Hayır, vermezsin." Başımı geriye itip burnumun ucundan öptü. "Teşekkür ederim."

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Haklıydın. İçimdekileri döküp annemle yüzleşmeliydim. Sen olmasan asla yapmazdım."

"Onu bilemezsin."

Gideon öyle bir sevgiyle baktı ki bana soluğum kesildi. "Evet, biliyorum."

Cep telefonu gelen bir mesajla çınladı. Dudaklarını alnıma bastırıp mesajı okumak için şifonyere doğru gitti. "Raúl, yanında Cary'yle geliyor."

"Giyinsem iyi olur o zaman. Elbisemin arkasını kapatmana ihtiyacım var."

"Her zaman, seve seve."

Elbiseyi askısından alıp içine girdim ve kollarımı yoğun boncuklu askılarından geçirdim. Kocam, belimin hemen üstüne denk gelen kopçaları çabucak kapattı. Elbisenin üst kısmı sıkılaşıp tam da düşündüğüm yere otururken dudağımı ısırarak seyrettim boy aynasında. Dekoltesi göğüslerimin arasıyla

göbek deliğimin ortasında bir noktaya kadar iniyordu.

Daha küçük göğüslü kadınların kolayca taşıyabildiği türden, son derece açık, cüretkârca seksi bir modeldi. Bendeyse müstehcen duruyordu, elbisenin gerisi sırtım ve kollarım dışında her şeyi kapatıyordu gerçi. Yarattığı etkiyi elimden geldiğince yumuşatmak için mücevher kullanmamaya karar vermiştim. Güzel bir elbiseydi yine de ve biz de genç bir çifttik. Yakıştırabilirdik kendimize.

Gideon'ın bakışları benimkilerle buluştu aynada. Ona en masum ifademle baktım ve dolgun kıvrımlarımın ne kadarını gözler önüne sereceğini görmek için bekledim.

Fırtına, kaşlarının arasında hafif bir çizgi olarak başladı. Ve hızla tam bir kaş çatmaya dönüştü. Arkadan askıları çekiştirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum tatlı tatlı.

Gözlerini kıstı. Arkadan her iki elini uzatarak parmaklarını dekolteme kaydırdı ve göğüslerimi iki yana iterek kıvrımları kalın askıların arkasına saklamaya çalıştı.

Mırıldanarak ona yaslandım.

Nasıl olduğunu görmek için omuzlarımdan tutup dikleştirdi beni. "Fotoğrafta böyle görünmüyordu bu elbise."

Mahsus yanlış anlayarak "Topuklu ayakkabılarımı giymedim daha" dedim. "Giyince yere sürünmez etekleri."

"Altını dert etmiyorum" dedi gergince. "Şu orta kısma bir şey koymamız lazım."

"Niye yapacakmışız bunu?"

"Bal gibi biliyorsun neden olduğunu." Şifonyere doğru gidip bir çekmece açtı. Bir an sonra geri gelerek bana bir mendil uzattı. "Bunu koy oraya."

Bir kahkaha attım. "Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun herhalde."

Ama yapmıyordu. Arkamdan uzanarak açtığı mendili elbisenin içine sokuşturdu ve her iki taraftan sıkıştırdı.

"Hayır" dedim kızarak. "Gülünç oldu."

Ellerini çektiğinde ne kadar saçma göründüğünü görmesi için bir saniye süre verdim ona. "Boş ver. Başka bir şey giyerim."

"Evet" dedi, katılarak ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Mendili çekip çıkardım.

"Böyle bir şey mesela" diye mırıldandı.

Kıvılcımlar saçarak başımın üstünden geçen elleri göz kamaştırıcı bir pırlanta tasma kolye doladı boynuma. En az beş santim kalınlığındaydı, boğazımın alt kısmını sıkıca sarıyordu ve sanki içten aydınlatmalıymış gibi ışıldıyordu.

"Gideon." O arkasını sağlamca tuttururken titreyen parmaklarımla dokundum kolyeye. "Bu... harika bir şey."

Kolları belime dolandı, dudakları şakağıma değiyordu. "Harika olan *sensin*. Kolye yalnızca hoş."

Kollarının arasında dönerek başımı kaldırıp baktım ona. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesinin hızla beliren ışıltısı halıya basan ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Ben de ona gülümseyerek "Göğüslerim konusunda ciddi olduğunu sanmıştım" dedim.

"Meleğim, senin memelerini *çok* ciddiye alıyorum. O yüzden bu akşam birileri onlara iştahla bakmaya kalktığında hemen senin fazla *pahalı* olduğunu ve paralarının asla yetmeyeceğini anlayacaklar."

Omzuna bir tokat attım. "Kes şunu."

Elimi yakalayıp beni şifonyere doğru çekti. Açık çekmeceye uzanıp kalın, pırlanta bir bilezik çıkardı. Onu bileğime geçirişini şaşkınlıkla izledim. Bunu kadife bir kutu takip etti, Gideon kutuyu açarak içindeki gözyaşı biçimli pırlanta küpeleri gösterdi. "Bunları kendin takmalısın."

Ağzım bir karış açık, önce küpelere, sonra Gideon'a baktım.

Gideon sadece gülümsedi. "Paha biçilmezsin sen. Sadece kolyeyle bu mesajı veremezdim."

Ne diyeceğimi bilemeden bakakaldım yüzüne.

Sessizliğim gülümsemesini muzır bir sırıtışa çevirdi. "Eve döndüğümüzde, seni üzerinde sadece pırlantalar varken becereceğim."

Aklımda beliriveren erotik imge içimi ürpertti.

Omuzlarımdan yakalayıp beni döndürdü ve kıçıma vurdu eliyle. "Müthiş görünüyorsun. Her açıdan. Şimdi, dikkatimi dağıtmayı bırak da hazırlanayım."

Pırıltılı topuklu ayakkabılarımı ayakkabı rafından aldım ve kocamı bana verdiği mücevherlerden daha göz kamaştırıcı bularak giyinme odasından çıktım.

"Mükemmel görünüyorsun, milyon dolarlık kadın." Cary kollarımın arasından geri çekilerek alıcı gözüyle baktı bana. "Aslına bakılırsa bir milyon doları üzerinde taşıyorsun sanırım. Tanrım. Pahalı takıların gözümü öyle bir kamaştırdı ki, kızları oynasınlar diye dışarı saldığını fark etmeyecektim az daha."

"Gideon'ın niyeti de oydu" dedim soğuk soğuk ve elbisemin bacaklarımın etrafında uçuşan eteklerini toparlamak için şöyle bir döndüm. "Sen şahane görünüyorsun elbette."

O meşhur kötü çocuk gülümsemesi belirdi yüzünde. "Biliyorum."

Gülmeden edemedim. Smokinin çoğu adama yakıştığını düşünürdüm. Ama Cary müthiş görünüyordu. Çok şıktı. Bir Rock Hudson ya da Cary Grant gibiydi. Serseri cazibesiyle göz kamaştırıcı yakışıklılığının birleşimi dayanılmaz kılıyordu onu. Biraz kilo almıştı. Kıyafetlerinin bedenini değiştirecek kadar değil ama yüzünü biraz dolduracak kadar. Hoş ve sağlıklı görünüyordu, ki bu olması gerekenden daha nadir bir şeydi.

Gideon, öte yandan, daha bir şey gibiydi... 007. İnce bir

tehlike hissi veren, öldürücü bir seksiliği vardı onun. Oturma odasına girdiğinde, gözlerim biçimli vücudunun zarif elegansına ve yatakta ne kadar müthiş olduğunun ipucunu veren o rahat ve buyurgan yürüyüşüne perçinlenmiş halde çaresizce bakakaldım ona.

Benim. Tümüyle benim.

"Şanslı'yı kafesine koydum" dedi bize katılarak. "Hazır mıyız?"

Cary kararlı bir baş hareketi yaptı. "Haydi gidelim."

Asansöre binip Angus'ın bizi limuzinle beklediği garaja indik. Önce ben bindim ve Cary'nin yanıma oturacağını bilerek yandaki uzun koltuğa geçtim, Gideon'sa her zamanki gibi arkadaki koltuğa oturdu.

Son zamanlarda Cary'yle o kadar az vakit geçirebiliyordum ki. O, Moda Haftası yüzünden meşguldü, ben de geceleri çatı katı dairesinde kaldığım için akşamları biraz muhabbet etme ya da sabahları beraber kahve içme şansımız bile olmuyordu.

Cary, Gideon'a bakıp barı işaret etti yola çıkmadan. "Sakıncası var mı?"

"Buyur lütfen."

"İkinizden biri bir şey ister mi?"

Düşündüm. "Kingsman ve yaban mersini, lütfen."

Gideon sıcak bir bakış attı bana. "Ben de aynısından alayım."

Cary içkileri koyup servis etti, sonra da bir bira alıp arkasına yaslandı ve büyük bir yudum aldı şişeden. "Evet" diye başladı "önümüzdeki hafta bir çekim için Londra'ya uçuyorum."

"Sahi mi?" Koltukta öne doğru geldim. "Bu harika, Cary! İlk uluslararası işin."

"Evet." Birasına doğru gülümsedi, sonra bana baktı. "Çok heyecanlıyım."

"Vay canına. Her şey ne kadar hızlı oldu senin için." Daha birkaç ay önce San Diego'da yaşıyorduk. "Tüm dünyada fırtına gibi eseceksin."

Zar zor gülümsedim. Can dostum için gerçekten, yürekten seviniyordum. Ama her ikimiz de çok meşgul olacağımız ve sürekli seyahat edeceğimiz için birbirimizi nadiren göreceğimiz bir zamanı getirebiliyordum gözümün önüne, hem de çok uzak olmayan bir gelecekte. Bunu düşünmek gözlerimi dolduruyordu. Hayatlarımızın bir dönemini bitiriyorduk ve ikimiz için de en iyi şeylerin önümüzde olduğunu bilsem de bu son beni biraz üzüyordu.

Cary şişesini kaldırdı sessiz bir selam gibi. "Benim niyetim de o."

"Tatiana nasıl?"

Gülümsemesi gerginleşti, bakışları sertleşti. "Biriyle çıktığını söyledi. Beğendiği bir şey gördü mü hiç zaman kaybetmez, hep öyleydi."

"Senin için uygun mu bu?"

"Hayır." Bira şişesinin etiketini soymaya başladı. "Herifin teki benim bebeğimin olduğu yere yükünü boşaltıyor. Bence bu iğrenç bir şey." Gideon'a baktı. "Düşünebiliyor musun?"

"Benim bunu düşünmemi kimse istemez" diye yanıtladı, *tehlike* diye bağıran o sakin ton vardı sesinde.

"Değil mi? Boktan bir şey. Ona engel olamam ve onunla birlikte de olmayacağım, o yüzden... Öyle işte."

"Tanrım." Eline uzanıp tuttum. "Zor bir durum. Üzüldüm."

"Birbirimize karşı medeni davranıyoruz" dedi omuz silkerek. "Düzenli olarak biriyle yatınca daha az şirretlik ediyor."

"Sık sık konuşuyor musunuz?"

"Her gün arıyorum onu, bir şeye ihtiyacı var mı diye bakıyorum. Ona ne isterse vermeye hazır olduğumu söyledim; aletim dışında, elbette." Derin bir nefes alıp boşalttı. "Moral bozucu. Seks olmayınca birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok aslında. Biz de işten konuşuyoruz. En azından öyle bir ortak yanımız var."

"Ona Londra'dan bahsettin mi?"

"Yok, canım." Cary elimi sıktı. "En sevdiğim kız arkadaşıma söylemem lazımdı önce. Ona da yarın söylerim."

Sorup sormasam mı diye düşündüm ama sonunda dayanamadım. "Ya Trey? Orada bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Birkaç günde bir mesaj ya da fotoğraf filan yolluyorum. Aptalca şeyler. Sana yollayacağım türden."

"Ha, aletinin fotoğrafını filan değil yani?" diye takıldım.

"Yok, değil. Olduğum gibi davranmaya çalışıyorum ona karşı. Benim sekse fazla düşkün olduğumu düşünüyor –benimle yataktayken bunu hiç dert etmiyor tabii– ama neyse işte. Arada sırada ona bir şey yolluyorum, o da yanıt veriyor, ama hepsi bu."

Yüzümü buruşturdum. Gideon'a baktım ve cep telefonuna bir şeyler yazmakta olduğunu gördüm.

Cary içkisinden biraz daha aldı, gırtlağını hareket ettiren büyük yudumlarla içti. "Bu bir ilişki değil. Arkadaşlık bile değil bu noktada. Hatta belki de başka biriyle görüşüyordur ve ben de açıkta kalmışımdır, o da olabilir yani."

"Ama ne olursa olsun, bekârlık yakışıyor sana."

Alaycı bir sesle güldü. "Birkaç kilo aldım diye mi? Almışımdır. İnsan yiyor, çünkü orgazmın sağladığı endorfinleri alamayınca canı yemek istiyor ve hiç yatak jimnastiği de yapmayınca da daha az spor yapmış oluyor."

"Cary." Güldüm.

"Kendine baksana, bebeğim. Şu Maratoncu Cross sayesinde gayet sıkı ve fitsin."

Gideon başını telefonundan kaldırıp baktı. "Ne dedin?"

Kelimeleri uzata uzata "Bir şey demedim dostum" dedi Cary bana göz kırparak. "Bir şey demedim..."

Yolcu indiren limuzinlerden oluşan kuyrukta bir süre bekledikten sonra, üye olmayanların giremediği özel bir kulübün

bulunduğu, tuğla kaplı tarihi binanın önüne serilmiş kırmızı halıya yanaştık nihayet. Onları, yürüme yolunun dışında tutmak için çekilmiş kadife halatların iki yanına dizilen paparazziler yerdeki sonbahar yaprakları kadar çoktu.

Öne eğilerek açık cam kapılardan içeriye baktım. Soldaki duvar, davet ve sponsor temalı fotoğraf çekimleri için logolu fon perdeleriyle kaplanmıştı, girişin sağ tarafındaysa bir grup başka fotoğrafçı bulunmaktaydı.

Angus kapıyı açtığında, arabadan kimin ineceğini görmek için bekleyen paparazzilerin anlık merakını hissettim. Gideon'ın indiği an birbiri ardınca patlayan sonsuz sayıda flaşla şimşek fırtınalarının en büyüğü patlak vermiş gibi oldu ortalık.

Bay Cross! Gideon! Bu tarafa bakın!

Gideon elini bana uzattı, alyansındaki yakutlar ışığı yansıtarak ışıldıyordu. Bir elimle eteğimi kaldırarak ona doğru ilerledim ve elini tuttum. Dışarı adımımı attığım an kör oldum ama gözümün önünde uçuşan beneklere rağmen gözlerimi açık tuttum ve dudaklarıma da üstünde çalışılmış bir tebessüm yerleştirdim.

Doğruldum, Gideon'ın eli belime yerleşti ve kıyamet koptu. Ve Cary belirdiğinde daha da kötü olmayı başardı bir şekilde. Bağırtılar sağır edici boyutlara ulaştı. Girişin orada Raúl'u gördüm, sert bakışlarla kargaşayı süzmekteydi. Kolunu kaldırıp bileğindeki mikrofona konuştu, komutasındaki birileriyle koordine oluyordu. Bana baktığında gülümsemem gerçeğe dönüştü. Başıyla kısa bir selam verdi bana.

İçeride bizi iki görevli karşıladı; gerekli fotoğraf çekimlerini seri şekilde yaptırıp bizi asansörle balo salonuna çıkardılar.

New York elitlerinin doldurduğu geniş bir mekâna adım attık; güçlü adamlardan ve kendilerini en mükemmel şekilde sunan kadınlardan oluşan göz alıcı topluluk, kısılmış avize-

ler ve yoğun mum ışığı altında, olduklarından da hoş görünüyordu. Her bir masanın ortasında duran devasa çiçek düzenlemeleri kokularıyla havayı doldururken, konuşmaların yarattığı uğultunun arasında hareketli enstrümantal parçalar çalan orkestra da ortamı canlandırıyordu.

Beni yemek masalarının etrafında öbekleşmiş insan gruplarının arasından geçiren Gideon, bizi selamlamak ve tebrik etmek için yolumuza çıkanlar yüzünden sık sık duraklıyordu. Kocam çabucak ve zahmetsizce bürünmüştü kamusal kimliğine. Müthiş yakışıklı, son derece rahat, sessizce hükmeden, soğuk ve mesafeli.

Halbuki ben kaskatı ve gergindim, ama üzerinde çalışılmış o gülümsemenin gerginliğimi sakladığını umuyordum. Gideon'la ben bu tip davetlerde iyi performans göstermemiştik geçmişte. Sonunda kavga edip ayrı ayrı çıkıyorduk hep. Her şey farklıydı şimdi, ama yine de...

Çıplak sırtımdan yukarı kaydırdığı eliyle ensemi kavradı ve gergin kaslara nazikçe masaj yaptı. Önümüzü kesen iki beyle piyasadaki dalgalanmalar hakkında konuşmaya devam ediyordu ama ben aslında bana odaklanmış olduğundan içgüdüsel olarak emindim. Ben onun sağında duruyordum, o da rahat bir hareketle hafifçe arkama geçerek vücudunun sağ yanı omuzumdan dizime kadar bana değecek şekilde durmuştu.

Cary omuzumun etrafından uzanarak soğuk bir kadeh şampanya uzattı bana. "Monica'yla Stanton'ı görüyorum" dedi. "Geldiğimizi haber vereyim onlara."

Annemin, yüzünde ışıltılı ve güzel gülümsemeyle kocasının yanında durarak bir başka çiftle konuşmakta olduğu yere doğru ilerleyen Cary'yi gözlerimle takip ettim. Stanton, smokini içinde şık ve yakışıklıydı, annemse kırık beyaz ipekten, dar kesimli tuvaletiyle bir inci gibi parlıyordu.

Eva!"

Ireland'ın sesini duyunca döndüm. Onu en yakındaki ma-

sanın etrafından dolanırken görünce gözlerim büyüdü. Bir an için beynim onun görüntüsü dışındaki her şeyi bir yana bıraktı. Dal gibi ince ve uzundu; siyah, uzun saçları havalı, şık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Zarif, siyah kadife elbisesinin yırtmacı bir kilometre uzunluğundaki bacaklarını ortaya çıkarırken, tek omuzlu üstü de ince yapısı için mükemmel büyüklükte olan göğüslerini sarıyordu.

Annesi ve Gideon'ınkilerle aynı çarpıcı mavi renkte, gür kirpikli gözleriyle etkileyici güzellikte bir kızdı Ireland. Daha on yedi yaşındaydı. Onu ileride dönüşeceği kadın olarak gözümün önüne getirmek soluk kesiciydi. Dünyayı ateşe verecek tek kişi Cary değildi.

Doğruca bana gelip sımsıkı sarıldı. "Abla-kardeş olduk artık seninle!"

Gülümsedim ve şampanyamı üstüne dökmemeye özen göstererek ben de ona sarıldım. Ireland'ın arkasında duran Chris'e baktım, o da bana gülümsedi karşılık olarak. Kızına çevirdiği gözlerindeki bakış hem sevecen hem de gururluydu. Ireland'a göz dikecek adamların Tanrı yardımcısı olsun. Ireland, Chris, Christopher ve Gideon'ın himayesi altındayken bu adamları aşıp ona ulaşmaları bayağı zor olacaktı.

Ireland geriye çekilerek bana şöyle bir baktı. "Vay! Kolyen müthişmiş! Memelerin de! Ben de bir çift istiyorum onlardan."

Bir kahkaha attım. "Sen olduğun gibi mükemmelsin zaten. Buradaki en güzel kadınsın."

"Yok artık. Ama teşekkürler." Gideon konuştuğu kişilerden izin isteyerek ona döndüğünde yüzü aydınlandı Ireland'ın. "Selam abi."

Bir anda Gideon'ın kollarındaydı ve ona da bana sarıldığı gibi sıkıca sarılıyordu. Gideon bir an heykel gibi hareketsiz durdu. Sonra o da ona sarıldı ve yüzü yüreğimi hoplatan bir şekilde yumuşayıverdi.

Gideon'ın röportajından sonra Ireland'ı arayıp kısaca ko-

nuşmuş, evliliğimizi gizli tuttuğumuz için özür dileyip nedenini açıklamıştım. Şimdikinden daha yakın olalım istiyordum ama şimdilik fazla hamle etmemeye çalışıyordum. Onunla Gideon arasında köprü olmak çok kolay olurdu ama ben öyle olmasını istemiyordum. Başka birinden bağımsız olarak kendi bağlantıları olmalıydı.

Kendisinden önce abilerinin de yaptığı gibi, görümcem de yakında Columbia Üniversitesi'ne gidecekti. Yakınımızda olacaktı, onu daha sık görecektik. O zamana dek, aralarında yeni tomurcuklanmakta olan ilişkiyi büyütmesi için Gideon'ı yüreklendirecektim.

"Chris." Gidip ona sarıldım; karşılık verişindeki samimiyet hoşuma gitti. Bize yemeğe geldiği zamandan sonra kendine çeki düzen vermiş, saçlarını kestirmiş ve tıraş olmuştu.

Baba Christopher Vidal, bağırmayan türden bir yakışıklılığı olan, yumuşak bakışlı bir adamdı. Sesinde ve insanlara bakışında ifade bulan, doğuştan gelen bir sevecenliği vardı. Onu ilk gördüğümde böyle düşünmüştüm ve sonrasında da o ilk izlenimimi değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Gideon. Eva." Zümrüt yeşili, zarif elbisesi içinde baştan çıkarıcı güzellikte görünen Magdalene Perez, erkek arkadaşıyla kol kola bize katıldı.

Magdalene'in Gideon'a karşı duyduğu karşılıksız ilgiden vazgeçtiğini görmek güzeldi; ilişkimizin başlarında Gideon'la bana bayağı sorun yaratmıştı o ilgi. Gideon'ın erkek kardeşinin kışkırtmalarıyla, kindar, pis bir şıllığa dönüşmüştü. Artık sanatçı sevgilisiyle mutlu olduğu için sakin ve hoştu ve yavaş yavaş yakın bir tanıdık haline geliyordu.

Her ikisini de sıcak bir tavırla selamladık ve ben Gage Flynn'in elini sıkarken Gideon da Magdalene'in uzattığı yanağı öptü. Gage'i henüz o kadar tanımıyordum ama Magdalene'e deliler gibi âşık olduğu besbelliydi. Ve Gideon'un adam hakkında araştırma yaptırmış olduğundan da emindim. Onun,

eski aile dostu Magdalene'e layık biri olduğundan emin olmak isterdi çünkü mutlaka.

Biz onların tebriklerini kabul ederken, annem, Stanton ve Westport'taki hafta sonundan beri görmediğimiz Martin'le Lacy de bize katıldı. Cary'yle Ireland'ın aralarında geçen bir şeye kahkahalarla gülüşlerini gülümseyerek seyrettim.

"Ne güzel bir kız" dedi annem, Gideon'ın kız kardeşine bakarak şampanyasından bir yudum alırken.

"Di mi?"

"Cary de hoş görünüyor."

"Ben de aynısını söyledim."

Bana gülümseyerek baktı. "Ona daireyi tutabileceğini ya da isterse daha küçük bir şey bulmasına yardım edebileceğimi söyledim, haberin olsun."

"Ya?" Cary'ye dönen bakışlarım onu Chris'in söylediği bir şeye başını sallarken yakaladı. "O ne dedi?"

"Ona Gideon'ın çatı dairesine bağlı özel bir daireyi teklif ettiğini söyledi." Bana döndü. "Sizin için neyin en iyisi olacağına hep birlikte karar vereceksiniz, ama ben ona bulunduğu yerde kalma seçeneğini vermek istedim. Seçenek sahibi olmak her zaman iyidir."

İçimi çektim, sonra da başımı salladım.

Annem elime uzandı. "Sen ve Gideon kamusal imajınızı kendinize has bir şekilde yönetiyorsunuz, anlıyorum, ama o korkunç dedikodu bloglarında Cary'nin senin aşığın olduğu yönünde neler söylendiğini de bilmelisin."

Birden, kırmızı halıda yaşanan o taşkınlık mantıklı geldi. Üçümüzün birlikte gelmesiydi mesele.

"Gideon seni aldattığı iddialarını inkâr etti" diye devam etti alçak sesle, "ama şey olarak, nasıl diyelim... maceracı bir cinsel iştaha sahip biri olarak biliniyor artık. Üçünüz birlikte yaşayacak olursanız ortalıkta nasıl dedikodular uçuşacağını tahayyül edebiliyor musun?"

"Amanın." Evet, edebiliyordum. Kocamın üçlü ilişkiye ilgisi olduğunu dünya âlem bütün detayıyla görmüştü. O karışımda başka bir adam yoktu gerçi ama yine de... O günleri geride bırakmıştı artık Gideon, ama onlar bunu bilmiyorlardı –duysalar da inanmak istemezlerdi nasılsa. Böylesi fazla müstehcendi.

"Umurumda değil demeden önce, tatlım, birçok insanın umurunda olduğunu fark etmelisin. Ve eğer Gideon'ın iş yapmak istediği birileri onun ahlaken yoz biri olduğunu düşünürse, bu ona bir servete mal olabilir."

Gerçekten mi? Bu günlerde pek olası değildi aslında, ama annemin bilanço kaygısıyla dalga geçmek yerine dilimi ısırıp sustum. Öyle ya da böyle, her şey gelip ona dayanıyordu sonunda. "Anlıyorum" diye mırıldandım.

Yemek saati yaklaşırken herkes oturacağı masayı aramaya başladı. Gideon'la ben öndeydik elbette, çünkü konuşma yapacaktı. Cary gibi, Ireland'la Chris'in yer kartları da bizim masamızdaydı. Annem, Stanton, Martin ve Lacy de sağımızdaki masadaydılar; Magdalene'le Gage daha arkalardaydı.

Gideon bana sandalyemi tuttu. Tam oturmak için hamle ederken birkaç masa ötede gördüğüm çift yüzünden irkilerek durdum. Doğrularak Gideon'a baktım. "Lucas'lar burada."

Başını kaldırıp gözleriyle arandı. Onları gördüğü anı çenesinin kasılmasından anladım. "Evet, öyle görünüyor. Otur, meleğim."

Ben oturdum, o da sandalyemi ittikten sonra yanımdaki sandalyeye yerleşti. Telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdı.

Ona doğru eğilerek, "Onları daha önce hiç beraber görmemiştim" diye fısıldadım.

Gideon bana bakarken telefonu gelen yanıtla vızladı. "Çift olarak çıkmazlar pek."

"Arash'la mı mesajlaşıyorsun?"

"Angus."

"A? Lucas'larla ilgili olarak mı?"

"Siktir et onları." Telefonunu yeniden ceketinin iç cebine koyduktan sonra bana doğru eğildi ve bir kolunu sandalyemin arkasına, diğerini de masaya dayayarak beni araya sıkıştırdı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bir daha bu yemeklerden birine geldiğimizde sana kısa bir etek giydireceğim ve altına hiçbir şey giymeyeceksin."

Neyse ki herkes başka bir yere bakıyordu ve orkestra misafirlerin masalarına geçişlerini hızlandırmak için biraz daha yüksek sesle çaldığı için duyamazlardı. "Sapıksın sen!"

Sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştü. "Elimi bacaklarının arasına sokup parmaklarımı o yumuşak, tatlı yarığına kaydıracağım."

"Gideon!" Şoke olmuş halde ona baktım ve yüzünde yabani bir sırıtış ve şehvet dolu gözlerle beni seyrederken buldum onu.

"Bütün yemek boyunca, meleğim" diye mırıldandı, burnunu şakağıma sürterek, "seni parmaklarımla becereceğim ağır ağır ve sen gelene kadar o daracık, mükemmel organının üstünde çalışacağım. Tekrar, tekrar..."

"Aman Tanrım." Alçak, boğuk sesi safi günah ve seks doluydu. Sadece o yetiyordu beni ürpertmeye, ama asıl müstehcen konuşmalarıydı oturduğum yerde yığılmama neden olan. "Ne oldu sana böyle?"

Yanağıma hızlı ve sert bir öpücük kondurup doğruldu. "Hep düğüm düğüm olmuştun. Bak, şimdi bir şeyin kalmadı."

Yalnız olsaydık bir tokat patlatmıştım suratına. Ona bunu söyledim.

"Beni seviyorsun ama" dedi karşılık olarak ve dönüp balo salonuna şöyle bir baktı. Garsonlar salataları getirmeye başlamışlardı.

"Öyle mi?"

Yeniden bana odaklandı. "Evet. Deli gibi."

Tartışacak bir şey yoktu. Haklıydı.

Tam tatlılarımızı –leziz görünen birer çikolatalı pasta kubbesini– servis etmeye başladıkları sırada lacivert, kapalı bir tuvalet giymiş bir kadın masamıza gelerek Gideon'la aramıza çömeldi.

"Yaklaşık on beş dakika sonra programa başlayacağız" dedi. "Glen bir iki dakika konuşacak, sonra sizi çağıracağız."

Gideon başını salladı. "Sorun değil. Siz ne zaman istersenız ben hazırım."

Kadın gülümsedi; Gideon'a bu kadar yakın olmaktan dolayı biraz elinin ayağına dolandığını görebiliyordum. En az annesinin yaşında olmalıydı, ama bu kadar yakışıklı bir adamı her yaştan kadın takdir ederdi.

"Eva." Ireland bana doğru eğildi. "Gideon çıkmadan bir mola almak ister misin?"

Ne demek istediğini anlamıştım. "Tabii ki."

Gideon'la Chris ayağa kalkarak sandalyelerimizi çektiler. Yiyip içerken rujum silindiği için kocamın çenesine bir öpücük kondurdum.

"Konuşmanı dinlemek için sabırsızlanıyorum" dedim ona; beklenti dolu kocaman bir gülümseme vardı yüzümde.

Gideon başını iki yana salladı. "Seni baştan çıkaran şeyler de yani..."

"Beni seviyorsun ama."

"Evet. Deli gibi."

Ireland'ın peşi sıra, masaların arasından zikzak çizerek ilerledim ve Lucas'ların tam yanından geçtim. Dr. Terence Lucas'ın karısının omzuna doladığı koluyla gayet samimi bir halde, bizi seyrettiler. Benimle göz göze gelen Anne'in yüzünde tüylerimi diken diken eden pis bir gülümseme belirdi.

Elimi kaldırıp orta parmağımla kaşımı düzelterek hem belli etmeden hem de gayet aşikar bir şekilde *siktir* çektim ona.

Birkaç masa ilerlemiştik ki Ireland aniden durdu önümde.

Sırtına tosladım. "Pardon."

Bir türlü devam etmeyince yanından uzanarak yolumuzu neyin tıkadığını görmeye çalıştım. "Ne oluyor?"

Dönüp bana baktı. Gözleri yaşlarla ışıldıyordu. "Rick" dedi titreyen bir sesle.

"Kim?" Beynim anlamak için çırpınıyordu. O kadar incinmiş görünüyordu ki Ireland. Ve bir o kadar da kaybolmuş. Birden kuruldu bağlantı. "Erkek arkadaşın mı?"

Başını yeniden ileri doğru çevirdiğinde nereye doğru baktığını takip etmeye çalıştım ve tıka basa dolu masaları gözlerimle tarayarak... birini aradım. "Nerede? Neye benziyor?"

"Şurada işte." Çenesiyle sert bir hareket yaptı ve gözünden akan yaşları fark ettim. "Kırmızı elbiseli sarışınla birlikte."

Nerede? Birkaç olasılık bulduktan sonra en genç çifte odaklandım. Çocuğun ne mal olduğunu bir bakışta anladım. Ben de kapılırdım eskiden böylelerine. Özgüvenli, cinsel deneyimi çok, hep doğru replikler. Bir zamanlar, bunun gibi kaç tane herifin beni kullanmasına izin verdiğimi düşününce biraz midem bulandı.

Sonra tepem attı. Rick, kendinden emin, seksi bir şekilde gülümsüyordu yanına yapışmış duran kıza. Sadece arkadaş olmadıkları kesindi. Yoksa böyle birbirlerini gözleriyle yemezlerdi.

Ireland'ı dirseğinden yakalayıp yönlendirdim. "Yürümeye devam et."

Kadınlar tuvaletine ulaştık. İçeriye girdiğimizden birden bastırıveren sessizlikte Ireland'ın hıçkırıklarını duymaya başladım Makyaj tazeleme bölümünde bir kenara çektim onu; etrafta bizden başka kimse olmadığına şükrederek tezgâhın üstündeki kutudan birkaç mendil çekip ona uzattım.

"Bu gece çalışmak zorunda olduğunu söylemişti bana" dedi. "Babam gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda, o yüzden evet demiştim."

"Gideon'ın babası yüzünden anne-babasına senden söz etmeyen çocuk mu bu?"

Evet der gibi salladı başını. "Onlar da orada. Onunla aynı masada oturuyorlar."

Yavaş yavaş hatırlıyordum, Six-Ninths klibinin tanıtımı sırasında yaptığımız konuşmayı. Rick'in büyükannesiyle büyükbabası servetlerinin bir bölümünü Geoffrey Cross'un Ponzi dalaveresine kaptırmışlardı. Gideon'ın bugün dünyanın en varlıklı adamlarından biri olmasını da "manidar" buluyorlardı. Halbuki Gideon'ın imparatorluğunu kendi çalışkanlığı ve kendi sermayesiyle kurmuş olduğu bakan herkes için apaçık ortadaydı.

Öte yandan, Rick de beraber olduğu birden fazla kızı idare etmek için bunu bahane olarak kullanıyordu muhtemelen. Gideon'ın yıldız isim olduğu bir geceye kalkıp gelmişti nihayetinde ebeveyni. Bu da Ireland'a sözünü ettiği husumetin tamamen yalan olup olmadığını sorgulamama neden olmuştu.

"Bana ondan aylar önce ayrıldığını söylemişti!" diye ağladı Ireland.

"Sarışından mı?"

Burnunu çekerek başını salladı yine. "Daha dün gece gördüm onu. Bu akşam işten izin alıp buraya geleceğine dair hiçbir şey söylemedi bana."

"Sen ona bahsettin mi burada olacağından?"

"Hayır. Gideon hakkında konuşmam ben. Onunla konuşmam yani."

Ona veren her güzel kızı götüren budala bir genç miydi acaba Rick? Yoksa bir tür sapıkça intikam olarak Gideon'ın kız kardeşiyle mi uğraşıyordu? Her halükarda hödüğün tekiydi herif.

"Şu ezik için ağlamayı bırak, Ireland." Ona biraz daha kâğıt mendil verdim. "Bu tatmini yaşatma ona."

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bir işe yaramaz bu. Doğrusunu istersen hiçbir şey işe yaramaz. Bir süre canın yanacak. Ama istersen öç alabilirsin ondan. O biraz iyi gelebilir."

Bana baktı, hâlâ yaş boşanıyordu gözlerinden. "Ne demek istiyorsun?"

"New York'un en seksi erkek modellerinden biri yanında oturuyor. Söylemen yeterli, Cary bir anda sana deli olan, süper ilgili flörtün oluverir." Düşündükçe daha çok hoşuma gidiyordu bu fikir. "Birlikte Rick'e rastlarsınız ve eyvah .... şeyy, *selam!* Seni burada görmek sürpriz oldu. Ama ne söyleyebilir ki Rick? Onun da yanında sarışın var. Ve sen de böylece skoru berabere yaparak ayrılmış olursun buradan."

Ireland titremeye başladı. "Belki de gidip onunla konuşmalıyım..."

Tam o sırada tuvalete adımını atan Magdalene durup neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Ireland. Ne oldu?"

Ağzımı açmadım, benim hikâyem değildi ne de olsa paylaşılacak olan.

Ireland başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. İyiyim ben."

"Pekala." Magdalene bana baktı. "Burnumu sokmayacağım, ama sen söyleme dersen abilerine hiçbir şey anlatmayacağımı bilmelisin."

Bir an daha durdu ama sonunda gözyaşlarının arasından konuştu Ireland. "Birkaç aydır görüştüğüm bir çocuk var... şu andan dışarıda, başka bir kızla beraber. Eski kız arkadaşıyla."

Şahsen ben Rick'in o kızdan hiç ayrılmadığından ve Ireland'ın da bir yandan idare ettiğinden şüpheleniyordum ama ben bu konularda insanlara pek güvenmezdim zaten.

"Ah." Magdalene'in yumuşayan yüzünde anlayışlı bir ifa-

de belirdi. "Erkekler çok hıyar olabiliyorlar. Bak, eğer ona çaktırmadan buradan sıvışmak istersen bir araba çağırabilirim sana." Küçük çantasını açıp telefonunu çıkardı. "Benden. Ne dersin?"

"Durun bir dakika" diye araya girdim. Ve planımı anlattım.

Magdalene'in kaşları kalktı. "Zekice. Öcünü almak varken niye kızasın ki?"

"Bilmiyorum..." Ireland aynaya bakıp küfretti. Biraz daha kâğıt mendil alarak bozulan makyajını düzeltmeye başladı. "Berbat görünüyorum."

"Dışarıdaki o sürtükten milyon kat daha iyi görünüyorsun" dedim ona.

Gözyaşlarıyla karışık bir kahkaha attı. "Ondan da nefret ediyorum. Çok adi bir kız."

"Cary'nin Grey Isles reklamlarından bazılarına hayranlık besliyordur, kesin" dedi Magdalene. "Ben besliyorum, doğrusu."

Ireland'ı ikna eden şey bu oldu. Rick'i tümüyle silmeye henüz hazır olmasa da yanındaki kızı kıskandırma fikrine kesinlikle açıktı.

Gerisi zamanla olacaktı. Umarım.

Öte yandan, biz kadınların zor yoldan öğrenmek zorunda olduğumuz kimi dersler de yok değildi.

Tam Glen olduğunu tahmin ettiğim bir adamın sahneye çıkan basamakları tırmanıp kürsüye geçtiği sırada masamıza geri geldik. Cary'nin yanında diz çökerek elimi koluna koydum.

Başını eğip bana baktı. "Ne oldu?"

Ondan yapmasını istediğim şeyi ve nedenini açıkladım.

Kısılmış ışıkta gülümsemesi bembeyaz ışıldadı. "Ayıpsın, bebeğim."

"Harikasın, Cary."

"Hep öyle diyorlar."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve yerime geri döndüm; Gideon sandalyemi tuttu bana. Hâlâ masada duran pastama hevesle baktım.

"Almaya çalıştılar onu" diye mırıldandı Gideon. "Senin için savundum."

"Ayy. Teşekkürler bebeğim. Bana karşı çok iyisin."

Masanın altından elini bacağıma koyup hafifçe sıktı.

Tatlımı yerken kocamı seyrettim; organizasyonlarının şehirde yaptığı işin önemi hakkında konuşan Glen'i dinlerken takındığı o sakin rahatlık havasına hayranlıkla baktım. Ben ne zaman Crossroads adına konuşma yapmak konusunu düşünsem mideme ağrılar giriyordu. Ama eninde sonunda ben de alışacak, bu işleri öğrenecektim. Hem kocama hem de Cross Holding'e değer katmayı bilmem gerekiyordu.

Hem zamanım vardı hem de Gideon'ın sevgisi. Gerisi nasılsa hallolurdu.

"Tanıtılmaya hiç ihtiyacı olmayan bu adamı takdim etmekten şeref duyuyoruz..."

Çatalımı bırakarak arkama yaslandım ve kocamın çok sayıdaki başarılarını ve cinsel istismar kurbanlarına fayda sağlayan davalarda nasıl cömertçe sorumluluk aldığını anlatan Glen'i dinledim. Chris'in de gözlerinde bir anlayış ifadesiyle Gideon'ı seyrettiği gözümden kaçmadı. Ve gurur vardı gözlerinde. Ireland'a bakarken yüzünde gördüğümden hiç farkı yoktu kocama bakışının.

Gideon kıvrak hareketlerle ayağa kalkarken salon alkışa boğuldu. Chris, Cary ve Ireland'la beraber ben de ayağa kalktım. Salonun geri kalanı da aynısını yaptı ve sonunda herkesin ayakta alkışlamasıyla sahneye davet edildi Gideon. Gitmeden önce dönüp bana baktı ve parmaklarıyla saçlarımın uçlarına dokundu.

Onun sahneyi boydan boya kat edişini görmek başlı başına bir zevkti. Yürüyüşü akıcı ve telaşsızdı ama dikkatleri üstüne topluyordu. Güçlü zarafetiyle öyle güzel hareket ediyordu ki onu seyretmek keyif veriyordu insana.

Ona verdikleri plaketi kürsünün üstüne bırakırken bronzlaşmış ellerinin manşetlerinin beyazıyla yaptığı kontrast gözden kaçacak gibi değildi. Derken, o pürüzsüz ve kültürlü bariton sesiyle, her sözcüğü ayrı bir okşayışa dönüştürerek konuşmaya başladı. Salonda başka bir çıt çıkmıyordu; herkesin dikkati onun esmer yakışıklılığına ve usta işi hitabetine perçinlenmişti.

Çok çabuk bitti. Plaketi aldığı an yeniden ayağa fırladım ve o kadar kuvvetle alkışladım ki avuçlarım acıdı. Gideon'ı sahnenin Glen'le birlikte bir fotoğrafçının beklediği yan kısmına doğru yönlendirdiler. Gideon onlarla konuştu, sonra bana baktı ve uzattığı eliyle beni yanına çağırdı.

Beni merdivenlerin dibinde karşıladı ve elbisem ve topuklu ayakkabılarımla daha kolay çıkayım diye bana kolunu uzattı.

"Şu an acayip azgınım sana karşı" dedim ona alçak sesle.

Güldü. "Sapık."

Yemek bittikten sonra bir saat dans ettik.

Neden kocamla daha sık dans etmiyordum ben? Akışkan bir güçle hareket eden bedeni ve özgüvenli, usta işi liderliğiyle, dans pistinde de yatakta olduğu kadar becerikli ve seksiydi.

Birlikte nasıl aktığımıza yakinen aşinaydı Gideon ve bunu kendi avantajına kullanarak her fırsatta bedenini bedenime sürtüyordu. Ben çılgınca tahrik olmuştum, o da bunu farkındaydı, yüzüme diktiği ateşli bakışlarından anlaşılıyordu bildiği.

Gözlerimi ondan ayırabildiğim zaman Ireland'la dans

eden Cary'yi gördüm. Ona ilk kez benimle dans dersi alıp almayacağını sorduğumda burun kıvırmıştı ama sonra ikna olmuş ve hızla öğretmenimizin en sevdiği öğrenci haline gelmişti. Doğuştan yetenekliydi Cary ve Ireland'ın deneyimsizliğine karşın kolayca liderlik ediyordu ona.

Cary'nin gösterişli dans figürlerinin pistte geniş yer kaplaması, dikkatlerin Ireland'la ikisinin üstünde toplanmasına neden olmuştu. Oysa büsbütün büyülenmiş erkek arkadaş rolünü mükemmelen oynayan Cary'nin gözleri partnerinden başkasını görmüyordu. Kalbi kırık bile olsa, Ireland'ın onun tamamen odaklanmış, kesintisiz ilgisinden etkilenmemesi imkânsızdı. Hareket etmekten hoş bir şekilde kızarmış yanaklarıyla sık sık kahkaha atarken gördüm onu.

Rick'le aralarındaki *eyvah* anına tanık olmak istediysem de kaçırmıştım, ama sonuçlarını görüyordum. Kız arkadaşıyla dans eden Rick, Cary'yle ne beceri ne de yakışıklılıkta yarışabiliyordu ne yazık ki. Hem o hem de sarışın kız, onlardan daha çok eğlendikleri bariz olan Cary'yle Ireland'dan gözlerini ayıramadıklarından ne gülümseyecek halleri kalmıştı ne de gözleriyle birbirlerini yiyecek.

Terrence ve Anne Lucas da dans ediyorlardı ama dans pistinin diğer yanında kalmaya özen gösterecek kadar akıllıydılar.

"Hadi eve gidelim" diye mırıldandı Gideon şarkı bitip biz de yavaşlayarak dururken, "ve şu pırlantalara biraz ter bulaştıralım."

Gülümsedim. "Evet, lütfen."

Onun plaketiyle benim çantamı almak için masamıza geri döndük.

"Biz de sizinle beraber çıkalım" dedi Stanton ve yanında annemle bize katıldı.

"Ya Cary?" diye sordum.

"Martin eve bırakacak onu" diye yanıtladı annem. "Hâlâ eğleniyor onlar."

Gideon'la Stanton'ı o akşam ilk kez gören bir sürü insan yüzünden mekândan ayrılmamız da gelişimiz kadar uzun sürdü. Ben yalnızca tebriklere teşekkür edebiliyordum, oysa annem ara sıra bilgili bilgili konuşuyor, Stanton'ın söylediği şeylere kısa ama isabetli eklemeler yapıyordu. Onun bu bilgili halini hem kıskandım, hem de ilham verici buldum. Zamanı geldiğinde bunun hakkında konuşmamız gerekecekti.

Bu kadar gecikmenin iyi yanı, arabaların getirilmesi için yeterli zaman sağlamasıydı. Cadde seviyesine nihayet inebildiğimizde Raúl limuzinin sadece bir blok uzakta olduğunu bildirdi. Clancy annemle Stanton'a arabalarının yanaşmakta olduğunu söylemeden hemen önce küçük bir gülücük attı bana.

Paparazziler dışarıda bekliyorlardı. Önceki kadar çok değillerdi ama bir düzineden fazlaydılar yine de.

"Yarın buluşalım" dedi annem, lobide bana sarılarak.

"Bana uyar." Geri çekildim. "Spa'da bir gün geçirmeye hayır demem."

"Ne hoş bir fikir." Gülümsemesi ışıl ışıldı. "Ben ayarlarım."

Ben sarılarak veda ettim Stanton'a; Gideon da elini sıktı. Dışarıya adım attık ve flaşlar patlamaya başladı etrafımızda. Şehir, gece trafiğinin sesleri ve akşamın hoş ılıklığıyla karşıladı bizi. Yaz yerini sonbahara bırakırken nem yavaş yavaş azalıyordu ve ben de dışarıda daha çok zaman geçirmek için sabırsızlanıyordum. New York sonbaharının kendine has bir büyüsü vardı ve ben bunu daha önce yalnızca kısacık ziyaretler sırasında yaşayabilmiştim.

Yere yatın!

Ben daha bu bağırışı tam algılayamadan Gideon üstüme atladı. Tuğlalardan yankılanarak kulaklarımı çınlatan yüksek bir patlama sesiyle sarsıldım. Kulakları sağır eden yakınlıktaydı ses... Tanrım. Tam yanımızdaydı.

Halı kaplı kaldırıma sertçe çarptık. Gideon yuvarlanıp üzerime kapandı. Başka birileri de kendilerini Gideon'ın üstüne atınca ağırlık arttı. Bir gürültü daha. Sonra bir tane daha. Bir tane daha...

Eziliyorum. Çok ağır. Nefes. Ciğerlerim genişleyemiyordu. Başım zonkluyordu. *Oksijen. Tanrım.*

Kurtulmaya çalıştım. Tırnaklarımı halıya geçirdim. Gideon daha da sıkı sarıldı bana. Kulaklarıma gelen sesi sertti ama kelimeleri kafamdaki uğultunun içinde kayboluyordu.

Hava. Nefes alamıyorum... Dünyam karardı.

14

"Tanrım. Eva!" Ben telaşlı ellerimi Eva'nın hareketsiz bedeni üzerinde gezdirerek yara bere ararken, sürücünün gaz pedalına sertçe basmasıyla limuzin ileri fırladı ve beni koltuğa geri yapıştırdı.

Karım kucağımda ölü gibi hareketsiz yatıyor, benim delirmiş gibi orasını burasını muayene edişime tepki vermiyordu. Elbisesinde ya da teninde kan yoktu. Nabzı atıyordu, sertçe ve hızla. Göğsü her nefesle kalkıp iniyordu.

Öyle bir rahatladım ki bir anda, başım döndü. Onu kendime çekip göğsüme sıkıca bastırdım. "Tanrı'ya şükür."

Raúl bileğindeki mikrofona emirler yağdırıyordu. Kapattığı an sordum, "Neydi bu olan be?"

Kolunu indirdi. "Fotoğrafçılardan birinin silahı varmış, ateş açmış. Clancy yakaladı adamı."

"Kimseye bir şey oldu mu?"

"Monica Stanton vuruldu."

"Ne?" Yavaşlamakta olan kalbim yeniden gümbür gümbür atmaya başladı. Göz kapaklarını kırpıştırarak yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan karıma baktım. "Tanrım. Ne kadar kötüymüş?"

Soluğunu sertçe bıraktı Raúl. "Haber bekliyorum. İyi görünmüyordu. Siz Bayan Cross'u yakaladınız, Bayan Stanton da araya girdi."

Eva.

Karımı daha da sıkı tuttum ve şehrin içinde hızla ilerlerken saçlarını okşadım.

"Ne oldu?"

Garaja giden köşeyi döndüğümüz sırada Eva'nın alçak sesle sorduğu soru midemi düğüm düğüm yaptı. Raúl bana baktı, yüzü çok kederliydi. Daha bir kaç saniye önce çalan telefonunu açmış, gözlerime bakıp başını iki yana sallayarak ve sessizce *Üzgünüm* diyerek en büyük korkumu doğrulamıştı.

Karımın annesi ölmüştü.

Nasıl söyleyecektim Eva'ya? Ve söyledikten sonra da, neler olup bittiğini öğrenene kadar nasıl güvende tutacaktım onu?

Ceket cebimde telefonum durmaksızın vınlıyordu. Aramalar. Mesajlar. Hepsini yanıtlamam lazımdı ama karımın önceliği vardı.

Cam kulübenin içindeki güvenlik görevlisinin yanından geçerek garaja girdik. Ayağımı huzursuzca yere vuruyordum. Arabadan çıkmak istiyordum. Karımı kilit altına almam lazımdı.

"Gideon?" Ceketime yapıştı. "Ne oldu? Silah sesleri duydum..."

"Yanlış alarmmış" dedim boğuk bir sesle; onu fazla sıkı tutuyordum. "Bir arabanın egzozu patlamış."

"Ne? Sahi mi?" Gözlerini kırpıştırarak baktı bana, kendime biraz daha çekince yüzünü buruşturdu. "Ahh."

"Affedersin." Sertçe atılmıştım üzerine ve hem onu tehlikeden koruyup hem de düşüşünü hafifletmemin bir yolu yoktu. Raúl'un sesindeki telaşa verdiğim ani bir tepki, içgüdüsel bir şeydi yaptığım. "Aşırı bir tepki verdim."

"Gerçekten mi?" Doğrulmaya çalıştı. "Birkaç el silah sesi duyduğumu sandım ben."

"Birkaç fotoğraf makinasının ölümüdür muhtemelen. Birkaç kişi korkup makinalarını filan düşürmüştür."

Araba yavaşlayıp durdu ve Raúl aşağı atlayıp Eva'ya elini uzattı yardım etmek için. Eva yavaşça dışarı çıktı, ben de hemen arkasındaydım ve doğrulur doğrulmaz onu kollarıma aldım.

Garaj asansörüne doğru yürüyüp Raúl'un şifreyi girmesini bekledim. Ekibinden biri arkamızda durmuş diğer yöne bakıyordu, gözleriyle etrafı tararken ceketinin içindeki eli de silahındaydı.

Pusuda bekleyen bir saldırgan daha varsa yeterli olur muydu bu?

"Yürüyebilirim ben, ya" dedi Eva, kollarını omuzlarıma dolayarak; sersemliği hâlâ geçmemişti. "Ve senin de telefonuna cevap vermen gerek. Delirdi alet."

"Bana bir dakika ver." Asansöre girdim. "Bayıldın. Ödümü kopardın."

"Nefes alamıyordum."

Alnından öpüp tekrar özür diledim. Oturma odamıza adım atana dek güvende hissetmeyecektim. Raúl'a baktım. "Birazdan çıkacağım ben."

Karımı doğruca yatak odasına götürüp yorganın üzerine yatırdım. Şanslı kafesinde havlayıp kapıyı patilemeye başladı.

"Çok garipti olanlar." Eva başını iki yana salladı. "Çantam nerede? Annemi aramak istiyorum. Clancy de korktu mu?"

Midem düğüm düğüm oldu. Karıma asla yalan söylemeyeceğime söz vermiştim ve bu yalanın onu çok inciteceğini de biliyordum. Bizi çok inciteceğini. Ama... *Tanrım*. Nasıl söylerdim ona yahu? Ve söylersem, o da çıkıp gerçeği kendi gözüyle görmek isterse onu nasıl evde tutardım?

Şanslı'nın ağlamaklı mıyıltıları sinirlerimi daha da bozuyordu.

"Sanırım çantanı arabada bıraktık." Tüm bedenimi sars-

mak isteyen titremelerle mücadele ederek Eva'nın alnındaki saçları geriye çektim. "Birini gönderip aldırırım şimdi."

"Peki. Şimdilik senin telefonunu kullanabilir miyim?"

"Önce seni bir yerleştirelim yerine. Canın yanıyor mu? Ezilen bir yerin filan var mı?" Şanslı'ya öfkeli bir bakış attım ama bu onun metal çubukları daha da azgınca patilemesinden başka bir işe yaramadı.

Eva elini kalçasına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Olabilir."

"Pekala. Bir bakalım ona."

Banyoya gittim ve telefonumu çıkarıp kapattım. Ekranda ardı arkası gelmeyen bir cevapsız aramalar ve mesajlar listesi vardı. Ekranın kararmasını seyrettim, telefonu pantolon cebime attım ve sonra da küvetin musluklarını açtım. Haber almak isteyeceğim herkes Raúl ya da Angus'a ulaşabilirdi.

Buharı tüten suya bir avuç İngiliz tuzu attım; küvete girdiğinde benim de ona katılmamamın ne kadar nadir bir durum olduğu düşünülürse bu yaptığımın biraz riskli olduğunu biliyordum. Yine de sıcak bir banyo onu rahatlatır, sakinleştirirdi. Seks hayatımızın gecelerden çaldığı saatleri kapatmak için gündüzleri arada kestirdiğini tahmin ediyordum ama hafta sonundan beri uykusuzdu.

Eğer onu biraz gevşetip yatağa sokabilirsem dalıp gidebilirdi. Bu da bana neler olduğunu anlamak, ne kadar risk kaldığını tespit etmek ve Dr. Petersen'la konuşmak için zaman sağlardı...

Siktir. Victor. Eva'nın babasını da aramalıydım. En kısa sürede bir uçağa atlayıp New York'a gelmesini sağlamalıydım. Cary. O da burada olmalıydı. Elimde daha fazla gerçek, yanımda da karım için bir destek ağı olunca söyleyebilirdim ona. Yalnızca birkaç saat. İhtiyacım olan yalnızca bu kadardı.

Eva'nın bu gecikme yüzünden beni affetmeyeceğine dair içime düşen o pis korkuyu görmezden gelmeye çabaladım.

Yatak odasına geri döndüğümde Şanslı'yı kafesinden çıkarıyordu. Yavru köpeğin hevesi güldürdü onu. O çok sevdiğim neşeli ses göğsüme bir bıçak gibi saplandı sanki.

Şanslı'nın kafasını öpüp parlak gözlerle baktı bana. "Onu götürüp tuvaletine koymalısın. Epeydir kapalıydı."

"Götürürüm."

Şanslı'yı bana vermeden önce kafasını okşadı. "Küvetin dolduğunu duyuyorum."

"Bir banyo iyi gelebilir sana."

"Isıtıp yumuşatır mı?" diye takıldı. Gözlerindeki bakış... Öldürdü beni. Nerdeyse söyleyecektim ona, ama kelimeler boğazımdaki yumruyu aşıp çıkamadı.

Onun yerine, arkamı dönüp, Şanslı'nın suni çiminin olduğu, oturma odasına açılan küçük tuvalete doğru gittim. Şanslı'yı üstüne koydum ve ellerimi saçlarıma daldırdım.

Düşün, kahrolası! Tanrım, bir içki lazımdı bana.

Evet. Bir içki. Sert bir şey.

Mutfağa gittim ve Eva'nın içeceği kuvvetli bir şey düşünmeye çalıştım. Bir dijestif, belki? Ev telefonu. Siktir. Sesini kısmaya gittim ve birinin bunu zaten düşünmüş olduğunu gördüm. Tekrar arkama dönünce kahve makinasını gördüm.

Sıcak bir şey. Rahatlatıcı. Kafeinsiz.

Çay. Kilere gidip raflardaki eşyaları sağa sola ittirerek Angus'ın burada tuttuğu çay kutusunu aradım. Sinirleri yatıştırdığını söylediği bitkisel bir zamazingo. Buldum ve odaklandım; bir kupaya sıcak su doldurdum. İçine iki çay poşeti attım, cömert bir miktar rom koydum, bir kaşık da bal. Karıştırdım, tezgâha döktüm, biraz daha rom ekledim.

Çay poşetlerini eviyenin içine atarak karıma geri döndüm.

Onu yatak odasında bulamayınca bir an paniğe kapıldım. Sonra giyinme odasından sesini duyarak bir oh çektim. Kupayı küvetin yanına bıraktım, suyu kapattım, karıma gittim. Bankta oturmuş ayakkabılarını çıkarırken buldum onu.

"Elbise mahvoldu sanırım" dedi, çıplak ayaklarıyla kalkıp sol yanı boyunca uzanan yırtığı göstererek.

"Bir tane daha alırım sana."

Kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. "Beni şımartıyorsun."

Feci bir işkenceydi bu. Her saniyesi. Söylediğim her yalan. Söylemediğim her gerçek.

Gözlerindeki sevgiyle eziyordu beni. O sonsuz güvenle. Sırtımdan terler boşanıyordu. Ceketimi çıkarıp bir kenara fırlattım ve her ikisi de açılıp nefes almama izin vereme dek papyonumla yakamı çekiştirdim.

"Şunu çıkarmama yardım et." Eva sırtını döndü bana.

Elbiseyi çözüp omuzlarından aşağıya ittim ve bir su birikintisi gibi yere yayılmasına izin verdim. Sonra sutyenini açtım ve onun yarattığı sıkma hissinden kurtulan Eva'nın memnuniyetle iç çekişini duydum.

Sağına soluna bakınca kalçasını daha şimdiden morartmaya başlayan bereyi ve kollarında kırmızı halının neden olduğu sürtünme yaralarını görerek sessizce küfrettim.

Esnedi Eva. "Vay. Yorulmuşum."

Çok şükür. "Uyumalısın o halde."

Omzunun üstünden ateşli bir bakış attı bana. "*O kadar da* yorgun değilim canım."

Tanrım. Bağırsaklarım deşilse ancak bu kadar canım yanardı herhalde. Ona dokunamazdım, sevişemezdim... devam ettirdiğim bu yalan aramızdayken olmazdı.

Yutkundum. "Tamam o zaman. Önce halletmem gereken bir iki iş var. Ve çantanı almalıyım. Sana sıcak bir içecek hazırladım. Küvetin yanında. Sen girip gevşemeye başla, ben de en kısa zamanda sana katılacağım."

"Her şey yolunda mı?"

Ona daha fazla yalan söyleyemeyeceğimi hissederek alakasız bir gerçeği dile getirdim. "Bu hafta işten çok uzak kal-

dım. Kimi acil şeylerle ilgilenmem gerekiyor."

"Affedersin. Benim suçum, biliyorum." Çenemden öptü. "Seni seviyorum, şampiyon."

Askıdan bir bornoz alıp sırtına geçirdi ve çıktı. Ben, onun kokusuyla sarılı halde, ona dokunan ellerimde hâlâ karıncalanma hissederek ve korku ve kendimden nefret hissiyle kalbim gümbür gümbür atarak öylece kalakaldım orada.

Şanslı öyle bir hızla girdi ki içeri, yerden sekerek paldır küldür ayaklarıma çarptı. Onu yerden alıp kafasının üstünü sevdim.

Öyle bir kâbustu ki bu, Şanslı bile uyandıramayacaktı beni.

Çalışma odamda bekleyen Raúl hararetle telefonda konuşuyordu. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

Konuşmayı bitirip ayağa kalktı. "Polisler olay yerindeler. Saldırgan gözaltında."

"Monica?"

"Adli tabibi bekliyorlar."

Tahayyül edemiyordum. Masama gidip sandalyeme yığılır gibi çöktüm. Gözüm Eva'nın duvardaki fotoğraflarına kaydı.

"Dedektiflere, ifadelerinizi alma vakti geldiğinde sizin ve Bayan Cross'un burada, evde olacağınız söylendi."

Başımı salladım ve o ev ziyareti için sabahı beklemeleri için dua ettim.

"Geldiğimiz zaman mutfaktaki telefonu açık bıraktım" dedi sessizce.

"Fark ettim. Teşekkür ederim."

Birisi kapıyı tıklattı. Gerildim, Eva'nın içeri geleceğini sandım. Onun yerine Angus gelince rahatlayıp bir oh çektim.

"Ben geri gideceğim" dedi Raúl. "Gelişmelerden haberdar ederim sizi."

"Arabadan Eva'nın çantası lazım bana. Bir de Cary. Onu da buraya getirin."

Başını olur der gibi sallayıp çıktı.

Raúl'un şimdi boşalttığı yere Angus yerleşti. "Üzüldüm, evlat."

"Ben de."

"Orada olmalıydım."

"Sevdiklerimden bir başkası daha ateş hattında olsun diye mi?" Kendimi oturamayacak kadar huzursuz hissederek ayağa fırladım. "O sırada Lucas'ların evinde olman bir şanstı."

Bir an yüzüme bakakaldı Angus, sonra bakışlarını ellerine indirdi.

Ne söylediğimi fark etmem için bir an geçmesi gerekti. Angus'a onu sevdiğimi daha önce hiç söylemediğimi fark etmem içinse bir an daha. Umarım zaten biliyordu bunu.

Derin bir soluk alıp çenesini kaldırdı ve yeniden bana baktı. "Eva nasıl?"

"Gidip bir bakmam lazım ona. Banyo yapıyor."

"Zavallı çocuk."

"Bilmiyor daha." Ensemi ovaladım. "Daha söylemedim ona."

"Gideon." Gözleri benim hissettiğim dehşetin aynısıyla kocaman açılmıştı. "Olmaz ama. Ona..."

"Ne faydası olacak?" diye çıkıştım. "Yanıtlar yok elimizde. Annesi gitti. Onun olay yerine geri dönüp olanları... görmesine izin veremem. Ona niye eziyet edeyim ya da onu tehlikeye atayım? Tanrım, o olabilirdi ölen! Onu güvende tutmazsak hâlâ olabilir de."

Görmesi gerekenden fazlasını görmüş –ve hâlâ da görmeye devam eden– gözleriyle bir aşağı bir yukarı yürüyüşümü seyrediyordu.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım." Telefonumu çıkardım. "Ona söylemeden önce olayı kontrol altına almalıyım.

Darbeyi olabildiğince hafifletmeye çalışmalıyım. Başına gelmeyen kalmadı zavallının..." Sesim çatladı. Gözlerim yanıyordu.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu Angus yumuşak bir sesle.

Kendimi toparladım. "Eva'nın babası için bir jete ihtiyacım var. Şimdi onu arayacağım."

"Hallolmuş bil."

"Teşekkür ederim."

"Gideon... Lucas'ların evindeki aramanın başarılı olduğunu bilmelisin." Elini cebine sokup küçük bir bozuk paradan daha büyük olmayan bir flaş bellek çıkardı. "Anne bunu yatak odasındaki bir kasada, mücevherlerinin altına sakladığı bir kutuda tutuyormuş. Hugh'nun bütün notlarını taramış."

Boş boş baktım Angus'a. Anne ve Hugh o anda aklımı kurcalayan son şeydi.

"Hepsi yalan" diye devam etti. "Gerçekte olanların hiçbirinden söz etmemiş Hugh. Zamanı geldiğinde, ilginç bulabileceğin şeyse, Christopher hakkında söyledikleri."

Belleği masamın üstüne bırakarak odadan ayrıldı Angus.

Belleğe baktım. Sonra masama gittim, bir çekmece açtım ve belleği elimin tersiyle içine attım.

Telefonumu yeniden açınca mesajları gördüm: Cary'den, Madalene'den, Clancy'den, Ireland'dan, Chris'den...

Kendimi bunların altında ezilmiş hissederek ana ekrana gittim.

Kişilerimin arasından Dr. Petersen'ın ofisini buldum ve tuşladım. Otomatik menüden, çalışma saatleri dışındaki acil durumlarda ulaşılabilecek santrali seçtim ve açan görevliye ciddi bir acil durum olduğunu söyledim –bir ölüm söz konusuydu ve doktorun mümkün olan en kısa sürede beni araması gerekiyordu.

Tüm konuşma soğuk ve duygusuzdu, özellikle de böyle

son derece kişisel bir mesele için. Bu tatsız süreç, artık bizimle olmayan o hayat dolu, güzel eş ve anne için bir hakaret gibiydi. Ama yine de kendimi keşke yapmak zorunda olduğum bir sonraki konuşma da bu kadar az duyguyla yapılabilseydi diye düşünürken buldum.

Hattın diğer ucunda telefon çalarken sandalyeme çöktüm. Victor'la en son, Rio de Janeiro'dan onu arayıp o iki kadına olan fotoğrafımın kızını tanımadan önce çekilmiş olduğunu izah ettiğim zaman konuşmuştum. Bu bilgiyi buz gibi bir ilgisizlikle karşılamış ve kızı için yeterince iyi olmadığım mesajını hiçbir şey söylemeden vermişti. Ona hak vermeden edememiştim. Şimdi de ona sevdiği diğer kadının bir kez daha elinden alındığını söylemek zorundaydım –hem de bu kez sonsuza dek.

Eva babasının annesine hâlâ âşık olduğuna inanıyordu. Eğer öyleyse bu haber Victor'ı yıkacaktı. Ben silah seslerinden sonraki o ilk anlarda gırtlağıma kadar yükselen safranın tadını hâlâ alabiliyor, aklımı sarıp sarmalayan o buzdan örtüyü hâlâ hissedebiliyordum. Eva olmasa hiçbir şey olmazdı benim için.

"Reyes diye açtı Victor, serinkanlı ve uyanık bir sesle. Arkadan bir gürültü, belki trafik sesi, geliyordu. Uzaklarda bir müzik. Saatime göz attım ve görevde olabileceğini fark ettim.

"Ben Cross. Sana bir şey söylemem gerek. Yalnız mısın?"

"Olabilirim. Ne var?" diye sordu, sesimdeki ciddiyeti fark ederek. "Eva'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, Eva'ya değil." Hadi söyle. Dosdoğru ve hızlıca. Ben olsam hayatımın sona erdiği bana bu şekilde söylensin isterdim. "Üzgünüm. Monica öldürüldü bu akşam."

Feci bir duraksama oldu. "Ne dedin sen?"

Başımı arkaya, sandalyeye yasladım. İlk seferinde duymuştu beni, sesinden anlaşılıyordu. Ama inanamıyordu. "Çok üzgünüm, Victor. Henüz bundan fazlasını biz de bilmiyoruz."

Hattın diğer tarafında bir araba kapısının açılıp sertçe kapandığını duydum. Polis telsizinden bir an kısa bir mesaj silsilesi geldi, sonra ürpertici bir sessizlik çöktü ve dakikalarca sürdü. Yine de biliyordum, Victor oradaydı.

"Bir saat ancak geçti üstünden" diye izah ettim alçak sesle, o sessizliği aşacak bir köprü kurmaya çalışarak. "Bir davetten çıkıyorduk hep beraber. Kalabalığın içinden biri ateş açtı."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama saldırgan yakalandı. Yakında daha fazla detay öğreniriz herhalde."

Sesi güçlendi. "Kızım nerede?"

"Evde, benimle. Ben ortalığın onun için güvenli olduğundan emin olmadan buradan ayrılmayacak. Şimdi senin için bir uçak ayarlatıyorum. Eva'nın sana ihtiyacı olacak, Victor."

"Onunla konuşayım."

"Dinleniyor. Uçakla ilgili bilgiler netleşir netleşmez sana mesaj atılacak. Benim jetlerimden biri olacak. Sabah buraya vardığında konuşabilirsin Eva'yla."

Victor sertçe soluk verdi. "Pekala. Hazır bekleyeceğim."

"Kısa süre sonra görüşürüz."

Telefonu kapatırken, Eva için bir baba figürü olan diğer adamı düşündüm. Stanton'ın yaşadıklarını düşünemiyordum bile; aklım paramparça oluyordu. Ona acıyor ve sunabileceğim hiçbir yardımın yeterli olmadığına üzülüyordum.

Kısacık bir mesaj yazarak yardım eli uzattım yine de. *Yapabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen haber ver.*

Çalışma odasından çıkarak banyoya gittim. Eşikte durakladım, Eva'yı buharları tüten suyun içinde gözleri kapalı, öylece uzanmış görmek içimdeki her şeyi acıtıp sızlatmıştı. Saçları darmadağınık, seksi bir şekilde tepeye toplanmıştı. Pırlantalar tezgâhın üstünde ışıldıyordu. Şanslı, kaval kemiklerimi patiliyordu.

"Selam" diye mırıldandı Eva, gözleri hâlâ kapalıydı. "Her şeyi hallettin mi?"

"Henüz değil. Şimdi seninle ilgilenmem lazım." Yanına gittim, hazırladığım içeceğin yarısının içildiğini gördüm. "Çayını bitirmelisin."

Gözleri ağır ağır açıldı, hülyalı ve yumuşacık bakıyorlardı. "Sert olmuş. Kafam bir hoş oldu."

"Güzel. Hadi gerisini de iç."

Söz dinledi. İtaatkârlıktan değil de gizli bir planı olan bir kadının emirlere uyuyormuş gibi yapması gibi: İşine geldiğinden.

"Geliyor musun?" diye sordu, dudaklarını yalayarak.

Başımı iki yana salladım. Suratını astı.

"Bana yetti bu kadar o halde." Küvetten ayağa kalktı; pembeleşmiş kıvrımlarından sular oluk oluk aktı aşağıya. Bana neler yaptığını gayet iyi bilerek baştan çıkarıcı bir gülücük attı. "Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?"

Gırtlağım yutkunmaya çabaladı. "Değiştiremem."

Ağır adımlarla gidip bir havlu aldım ve ona uzattım. Ona bakmanın verdiği acıyla arkamı döndüm ve ilk yardım malzemelerini toplayıp tüpleri ve paketleri tezgâhın üstüne koydum.

Yanıma gelip bana yaslandı. "İyi misin? Hâlâ anneni mi düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır." İnler gibi bir sesle başımı önüme eğdim. "Sen bayılınca... Siktir. Hiç o kadar korkmamıştım."

"Gideon." Kollarımın arasına girdi, bana sarıldı. "İyiyim ben."

İç geçirerek hızlıca kucakladım onu ve sonra hemen bıraktım. Konuşulmayan şeyler olduğunu bilirken ona sarılmak çok ıstırap veriyordu bana. "Emin olmak için bir bakmama izin ver."

Ben Eva'nın koluna bakarken Şanslı da oturup başını yana eğmiş, beni merakla seyrediyordu. Antibiyotikli mendille temizledikten sonra kızgın, kırmızı çiziklere yatıştırıcı bir

merhem sürdüm. Korumak için gazlı bezle kapattım üstünü. Kalçasındaki koyu renkli bereye bol bol Arnika sürdüm ve jel tamamen emilene kadar morarmakta olan bölgeyi parmaklarımla hafif hafif ovaladım.

Ne kadar dikkat etsem de dokunuşum ve dikkatim onu heyecanlandırdı. Gözlerimi sımsıkı kapatarak doğruldum. "Haydi bakalım doğruca yatağa, Bayan Cross."

"Mmm... evet, hadi yatalım." Elleri omuzlarıma gitti, parmakları papyonumun bağlanmamış uçlarına dokundu. "Yakanın böyle açık hali hoşuma gidiyor. Çok seksi."

"Meleğim... Beni mahvediyorsun." Ellerini yakaladım. "Halletmem gereken işler var hâlâ."

"Peki. Uslu duracağım. Şimdilik."

Elinden tutup yatak odasına götürdüm onu. Bir Cross Holding tişörtü çıkarıp başından geçirdiğimde itiraz etti.

"Pırlantalara ne oldu?" diye sordu.

Bu geceden sonra belki de bir daha hiç takmayacaktı onları. Neredeydi şu Dr. Petersen yahu? Zamanı geldiğinde doğru şeyleri doğru şekilde söylemek için onun yardımına ihtiyacım vardı.

Parmaklarım yanaklarında gezindi; kendime izin verdiğim tek dokunuş buydu. "Şimdilik bu daha rahat olur."

Onu yatırıp üstünü örttüm, yanağındaki saçları geriye çekip düzelttim. Dünyada hâlâ annesinin de olduğuna ve kocasının ona asla yalan söylemeyeceğine inanarak uyuyacaktı.

"Seni seviyorum." Bu kelimelerin rüyalarında yankılanması arzusuyla alnına bir öpücük kondurdum.

Uyandığı zaman bunlara inanmayacak olması çok mümkündü.

Eva'yı dinlenmeye bırakıp yatak odasının kapısını kapattım ve bir içki almak için mutfağa yöneldim; midemdeki so-

ğuk düğüme iyi gelecek kuvvetli ve yumuşak içimli bir şey.

Cary'yi salonda, başını ellerinin arasına almış, kanepede otururken buldum. Angus, yemek masasının uzak ucunda oturmuş, alçak sesle telefonda konuşuyordu.

"Bir içki ister misin?" diye sordum Cary'ye, yanından geçerken.

Başını kaldırınca gözyaşlarını gördüm. Ve perişanlığını. "Eva nerede?"

"Uyumaya çalışıyor. En iyisi bu." Mutfağa girip iki bardakla bir şişe viski aldım ve iki bardağa da kallavi miktarda koydum. Cary ada tezgâhta bana katıldığında bardaklardan birini ona uzattım.

Kendiminkini kafama dikip büyük yudumlarla içip bitirdim. Gözlerimi kapatıp yakışını hissettim. "Misafir odasında kalacaksın." Sesim içkinin etkisiyle pürüzlenmişti. "Eva'nın sana ihtiyacı olacak sabah."

"Birbirimize ihtiyacımız olacak."

Kendime bir bardak daha koydum. "Victor geliyor."

"Siktir." Cary nemli gözlerini sildi. "Stanton, ya... Adam gözlerimin önünde yaşlandı. Ben orada dururken otuz yıl gelip geçti sanki içinden." Şiddetle titreyen bir elle bardağını dudaklarına götürdü.

Telefonum cebimde vınladı, çıkardım ve numarayı tanımadığım halde açtım.

"Cross."

"Gideon. Ben Dr. Petersen. Mesajını aldım."

"Bir dakika." Telefonu göğsüme bastırarak Cary'ye baktım. "Bu konuşmayı yapmak zorundayım."

Gözlerini bardağındaki kehribar rengi sıvıdan ayırmadan elini salladı bana.

Yatak odasına gidip kapıyı araladım ve Eva'nın yanına kıvrılmış köpekle beraber çoktan uyumuş olduğunu görerek rahatladım. Geri çıkıp kendimi çalışma odasına kapat-

tım. "Affedersiniz. Yalnız konuşabilmek için dışarı çıkmam gerekti."

"Sorun değil. Ne oldu, Gideon?"

Çalışma sandalyeme çökerek başımı elime dayadım. "Eva'nın annesi. Bu gece bir olay oldu. Öldürüldü."

"Monica..." Derin bir soluk aldı. "Neler olduğunu anlat bana."

Monica'nın da Dr. Petersen'ın hastası olduğunu o zaman hatırladım. Victor'a verdiğim bilgilerin aynılarını ona da verdim. "Buraya gelmeniz lazım. Yardımınıza ihtiyacım var. Eva'ya nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Nasıl söyleyeceğini mi?.. Affedersin Gideon. Saat geç ve benim kafam karıştı. Olay sırasında Eva'nın yanınızda olduğunu sanıştım."

"Tam yanımdaydı ama onu korumak için yere devirdim. Soluğunu kesmişim. Bayıldı. Kendine geldiğinde de yanlış alarm olduğunu söyledim ona."

"Ah, Gideon." Derin bir iç çekti. "Akıllıca olmamış bu."

"Doğru karar oydu. Olanlar konusunda onun yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Onu her şeyden koruyamazsın ve yalan söylemek asla bir çözüm değildir."

"Onu hedef olmaktan koruyabilirim!" Ayağa fırladım, onun ve Angus'ın tepkilerinin, yaptığım tercihe Eva'nın nasıl tepki vereceği konusundaki en büyük korkularımı yansıtıyor olmasına çok kızmıştım. "Tehdidin ne olduğunu öğrene kadar onun etrafta dolaşmasına izin veremem ve o da tam bunu yapmak isteyecekti!"

"Bu onun yapacağı bir tercih."

"Yanlış tercih olurdu."

"Öyle bile olsa, bu kararı kendi başına vermeye hakkı var."

Doktor göremese de başımı iki yanan salladım. "Onun gü-

venliği tartışma konusu olamaz. Diğer herkes için o endişeleniyor. Onun için endişelenmek de benim işim."

"Kaygılarını ona anlatabilirdin" dedi Dr. Petersen; sesi alçak ve teskin ediciydi. "İzah et ona."

"Kendi güvenliğine öncelik vermezdi ki o. Stanton'ın yanında olmak isterdi."

"Aynı üzüntüyü paylaşan kişilerle beraber olmak..."

"Adam bir kaldırımda, Eva'nın annesinin cesedinin başında bekliyor şu anda!"

Kelimeler de çizdikleri tablo da berbattı. Midem bulanıyor, içine döktüğüm alkole başkaldırıyordu. Ama birilerinin dehşeti tüm boyutuyla kavramasına ve *bu* kararı neden verdiğimi anlamasına ihtiyacım vardı. Eva'nın da anlayacağına dair biraz umut olsun bana diye.

"Şu an onun için en iyisinin ne olduğunu söylemeyin bana" dedim soğuk soğuk. "Eva'nın oraya gitmesine izin vermeyeceğim. Orada olanı görürse hayatının sonuna dek aklından çıkaramaz."

Bir şey demedi. Sonra, "Ne kadar beklersen o kadar zor olur her ikiniz için de."

"Uyanır uyanmaz söyleyeceğim ona. Buraya gelip bunu yapmama yardım edeceksiniz."

"Gideon..."

"California'daki babasıyla konuştum. O da yola çıkacak birazdan. Cary de burada." Bir aşağı bir yukarı yürüyordum. "Onların bununla baş etmek için biraz vakitleri olacak; böylece Eva onları gördüğünde ona destek verebilecek durumda olacaklar. Siz de ona yardım edebileceksiniz."

"Eva'nın en büyük güç ve teselli kaynağının *sen* olduğunu göremiyorsun, Gideon. Ve bu büyüklükte bir şeyi ondan gizlemek ve bu işin başında dürüst davranmamak suretiyle onun en güvendiği temeli sarsmış oluyorsun."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?!" Tam karımın foto

kolajının önünde aniden durdum. "Ben... Tanrım. Beni affetmeyecek diye korkudan ölüyorum."

Dr. Petersen'ın sessizliği bu kelimelerin, çaresizliğimle alay eder gibi, havada asılı kalmasına izin verdi.

Karımın resimlerinden kaçırdım gözlerimi. "Ama yine olsa yine yaparım. Böyle bir durum, böylesi riskler..."

"Pekala. Eva uyanır uyanmaz bütün bunları konuşman gerekecek onunla. Ne hissettiğin konusunda dürüst ol ve mantık ya da akıl yürütmeden ziyade buna odaklan. Sana katılmayabilir ya da hak vermeyebilir ama eylemlerinin arkasındaki duygusal faktörü anlaması işe yarayacaktır."

"Siz anlıyor musunuz?" diye sordum, meydan okurcasına.

"Anlıyorum, evet. Bu farklı bir eylem planı tavsiye etmeyeceğim anlamına gelmiyor, ama anlıyorum. Sana bana doğrudan ulaşabileceğin başka bir numara vereceğim."

Masamın üstünden bir kalem alıp yazdım numarayı.

"Eva'yla konuş. Sonrasında, hâlâ benim orada olmamı isterseniz gelirim. Anında yanıt verme sözü veremem" diye devam etti, "ama gelebileceğim en hızlı şekilde gelirim."

"Teşekkür ederim." Konuşmayı bitirip masama oturdum. Beklemekten başka yapacağım bir şey yoktu. Eva'nın uyanmasını beklemek. Polisi beklemek. Gelip arayacak ziyaretçileri, benim kadar etkisiz kalacak dost ve akrabaları beklemek.

Bilgisayarımı açıp Scott'a bir e-posta attım ve haftanın geri kalanında programımı boşaltmasını ve düğün planlayıcısıyla temasa geçmesini söyledim. Saldırı sırasında paparazzilerin zaten orada oldukları düşünülürse planlayıcıyı ve diğerlerini haberdar etmek muhtemelen gereksizdi. Tek bir matem gününü bile mahremiyet içinde geçirmenin yolu yoktu.

İnternette kim bilir neler yazılmış olduğunu düşünmek çaresiz bir öfkeyle doldurdu içimi. Olay yerinin ayrıntılı fotoğrafları. Komplo teorileri ve delice kurgular. Dünya aylar boyunca pencerelerimizden içeri bakacaktı.

Düşünceleri bir kenara ittim.

Eva'nın stresini azaltacak şeyleri düşünmeye zorladım kendimi. Zaten Victor'la konuşmayı planlıyordum, onun ailesi meselesini de o zaman konuşacaktık, çünkü onlar da cuma günü geleceklerdi.

Fark etmeden telefonumu elime almıştım. Cevapsız aramalarımı kontrol edip mesajlara şöyle bir baktım. Annemden hiçbir şey yoktu, halbuki Chris ya da Ireland çoktan ona bir şey söylemiş olmalıydılar. Onun sessizliği Christopher'ın mesajı kadar şaşırtmadı beni.

Eva'ya baş sağlığı dileklerimi ilet lütfen.

Ekran kararkıkça parmağımla dokunup yeniden aydınlanmasını sağlayarak uzun uzun baktım metne. Bana çarpıcı gelen, *lütfen* kelimesiydi. Gayet sıradan bir kibarlık ifadesiydi ama Christopher'ın bana karşı kullanmadığı bir şeydi. Eva adına arayıp çağırdığım insanları düşündüm. Kardeşi gibi gördüğü Cary. Babası Victor. Durumlarımız tam ters olsaydı Eva kimi arardı acaba? Chris'i mi? Kesinlikle kardeşimi değil.

Neden? Bunca yıldır merak ediyordum bunu. Christopher'in çok daha büyük anlamı olabilirdi benim için, annemin yarattığı yeni aileyle aramdaki bağ olabilirdi.

Çekmeceyi açıp, Angus'ın Lucas'ların evinden alıp getirdiği minik flaş belleğe baktım. Yanıt onda mıydı?

Eğer öyleyse bunun bir önemi olur muydu şu an?

Korktuğum an fazla çabuk geldi. Eva'nın yatağı oynatarak sağdan sola döndüğünü ve hafifçe iç geçirerek yeni pozisyonuna yerleştiğini fark ettiğimde yatakta gözlerim kapalı uzanıyordum. Bıraksam yeniden dalıp gidecekti uykuya. Versem birkaç saatlik daha huzur verebilirdim ona.

Ama Victor'ın uçağı New York'a inmişti. Polisler her an gelebilirlerdi. Ben uzakta tutmayı ne kadar çok istesem de

gerçek davetsiz bir misafir gibi dalacaktı içeri illaki. Bu da karıma haberi vermek için bana kalan zamanın giderek azaldığı anlamına geliyordu.

Kalkıp oturdum, elimle yüzümü ovaladım ve çenemi gölgeleyen sert sakalın elimi yakışını hissettim. Sonra Eva'nın omzuna dokunarak onu mümkün olan en nazik şekilde uyandırdım.

"Selam." Uykulu gözlerle bana doğru döndü. "Hâlâ giyiniksin. Bütün gece çalıştın mı?"

Konuyu ayağa kalkmadan açamayacağımı hissederek kalkıp gece lambasını yaktım. "Eva. Konuşmamız gerek."

Gözlerinin kırpıştırarak dirseğinin üstünde doğruldu. "Ne oldu?"

"Sen yüzüne biraz su çarp, ben de gidip sana kahve yapayım, tamam mı? Ve ben kahveyi getirene kadar da burada bekle."

Kaşları çatıldı. "Amma da ciddisin."

"Öyle. Uyanık olmanı istiyorum."

"Peki." Yorganı kenara atıp yataktan kalktı Eva.

Şansli'yı alıp yatak odasının kapısını arkamdan kapattım ve kendime ve Eva'ya kahve yapmaya gitmeden önce köpeği tuvalete bıraktım. Yeni gün, aynı rutin. Birkaç dakika daha hiçbir şey değişmemiş gibi yapmak başka tür bir yalan oluyordu artık.

Yatak odasına geri döndüğümde Eva'yı üstüne bir pijama altı geçirirken buldum. Saçlarını kısa bir at kuyruğu halinde toplamıştı, tişörtünün üstünde bir diş macunu noktacığı vardı. Normal. Şu an için, akıl ve mantığın ötesinde bir aşkla sevdiğim karımdı hâlâ.

Kahve kupasını elimden alıp kokusunu içine çekti ve zevkle gözlerini kapattı. O kadar onluk bir hareketti, o kadar Eva'ydı ki içim acıdı.

Kahvemi kenara bıraktım, midem içine bir şey almayı dü-

şünemeyecek kadar düğüm düğüm olmuştu bir anda. "Şuradaki koltuğa otur, meleğim."

"Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Biliyorum. Özür dilerim." Yanağına dokundum. "Niyetim daha fazla uzatmak değil. Otururşan izah edeceğim."

Eva kemerli pencerelerin altındaki okuma koltuğuna yerleşti. Gökyüzü geceden mavimsi bir griye dönüşüyordu. Eva'nın yanındaki ışığı yaktım, sonra da diğer koltuğu tutup önüne çektim. Elimi eline uzatarak oturdum, parmaklarını hafifçe sıktım.

Derin bir soluk aldım. "Sana yalan söyledim. Anlatmayı bitirdiğimde bu kararı savunacağım, ama şimdi..."

Gözlerini kıstı. "Çıkar baklayı, şampiyon."

"Duyduğun silah sesleri konusunda haklıydın. Fotoğrafçılardan biri üstümüze ateş açtı dün gece. Annen vuruldu." Duraksadım, kelimeli söylemek zor geliyordu. "Kurtulamadı."

Eva bakakaldı bana, aniden beyazlayan yüzünde gözleri kocaman ve koyuydu. Kahvesini sehpaya bırakan eli şiddetle titriyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Vuruldu, Eva." Paniğe kapıldığını hissederek, birden buz kesen ellerini daha da sıktım. "Ölümcüldü. Üzgünüm."

Eva'nın soluğu hızlandı.

"Şu an sana verecek yanıtlar yok elimde. Saldırganı gözaltına almışlar ve Raúl'un bana dediğine göre Dedektif Graves'le Michna'yı atamışlar vakaya."

"Cinayet masası polisleri onlar" dedi, dümdüz bir sesle.

"Evet." Nathan Barker'in ölümünü inceleyen polislerdi. Arzu ettiğimden çok daha iyi tanıyordum onları.

"Neden biri annemi öldürmek istemiş olsun ki?"

"Bilmiyorum, Eva. Rastgele bir şey de olabilir. Belki de hedefini şaşırmıştır. Graves'le Michna'yı arayabiliriz –sende hâlâ kartları var, değil mi? Bize bir şey söylemeyebilirler, ama her an gelip ifademizi almalarını bekliyorum."

"Neden? Hiçbir şey bilmiyorum ki ben."

Bütün gece mücadele ettiğim korkuda boğuluyordum artık. Öfke ve gözyaşları beklemiştim. Şiddetli bir duygu patlaması. Onun yerine yönünü şaşırmış gibi bir hali vardı Eva'nın. Neredeyse cansız gibiydi.

"Meleğim." Ellerinden birini bırakıp yüzünü okşadım. "Cary burada, misafir odasında. Baban havaalanından geliyor, yolda. Yakında burada olur."

"Babam." Yalnız bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "O biliyor mu?"

"Evet. Ben söyledim. Cary de biliyor. O da oradaydı."

"Onunla konuşmam lazım. Annem Cary için bir anne gibiydi."

"Eva." Koltuğumun ucuna kayıp omuzlarından tuttum. "Şu anda başka kimse için endişelenmen gerekmiyor."

"Neden söylemedin bana?" Boş boş baktı yüzüme. "Neden yalan söyledin?"

Açıklamaya başladım, ama sonra tereddüt ettim. "Seni korumak için" dedim sonunda.

Bakışları yüzümden ayrılıp yan tarafa kaydı. "Kötü bir şey olduğunu hissetmiştim sanırım. O yüzden şaşırmadım galiba. Ama biz oradan ayrılırken... O zaten?.."

"Ölmüş zaten, Eva. Sana bir daha yalan söylemeyeceğim – seni oradan kaçırdığım sırada kimsenin vurulup vurulmadığını bilmiyordum. En önemli şey seni güvenli bir yere götürmekti. Ondan sonra..."

"Boş ver."

Göğsüm genişledi, ciğerlerim sarsıldı. "Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Artık bir önemi yok zaten."

"Şoktasın sen, Eva. Bana bak." Bakmayınca kaldırıp kucağıma aldım. Tüm bedeni soğuktu. İyice sarılıp ısıtmaya çalıştım onu; titriyordu.

Kalkıp Eva'yı yatağa taşıdım ve yorganı geri çektim. Döşeğin ucuna oturup battaniyeleri etrafımıza sararak omuzlarımızdan itibaren her yanımızı örttüm. Sonra dudaklarımı alnına yaslayıp sallamaya başladım onu.

"Çok üzgünüm, meleğim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ne yapacağımı söyle bana."

Bana yanıt vermedi ve ağlamadı da.

"Hiç uyudun mu sen?" diye sordu Chris alçak sesle. "Belki bir saat filan yatsan iyi olur."

Masamın üstünden karşıya baktım ve üvey babamın önümde dikildiğini görerek irkildim. Girdiğini duymamıştım, hiçbir şey görmeden camdan dışarı bakıyordum ve aklım başka yerdeydi.

Victor ve Cary, Eva'yla birlikte salondaydılar; kederden donup kalmış iki adam da zar zor konuşur haldeydiler. Angus binanın içinde bir yerlerdeydi ve ana girişin önünde kamp kurmuş fotoğrafçı ve muhabirleri idare etmek için lobi görevlileriyle birlikte çalışıyordu.

"Eva'yla konuştun mu?" Yanan gözlerini ovaladım. "Babası ve Cary perişan haldeler ve Eva da..."

Tanrım. Nasıldı Eva? Hiçbir fikrim yoktu. Şey gibi görünüyordu... alakasız gibi. Sanki yürekten sevdiği o iki insandan taşan kederle ve umarsız öfkeyle hiçbir bağı yokmuş gibi.

"Eva uyuşmuş durumda." Chris oturdu. "Eninde sonunda dank edecek. Şimdilik, bildiği tek yoldan baş etmeye çalışıyor bununla."

"Eninde sonunda ölçülebilen bir şey değil! Ne zaman olacağını bilmeye ihtiyacım var... nasıl olacağını... ne yapacağımı."

"Bu yüzden kendine bakman gerek, Gideon." Yumuşak bakışları bir şeyler arar gibi dolaştı yüzümde. "Eva senin gücüne ihtiyaç duyduğunda güçlü olabilmek için."

"Onu teselli etmeme izin vermiyor. Diğer herkes için kaygılanmakla meşgul hep."

"Oyalanmak için yaptığı bir şey, eminim" dedi alçak sesle. "Kendi kaybı dışında bir şeye odaklanıyor. Ve eğer benim tavsiyeme kulak verirsen, senin de şu anda *kendine* odaklanman gerek. Bütün gece ayakta olduğun besbelli."

Ruhsuz bir kahkaha attım. "Nereden anladın? Smokinden mi?"

"Kan çanağı gözler, kirli sakal. Eva'nın aklını başında tutacağına ve elinden geleni yapacağına güvendiği kocaya benzemiyorsun şu anda."

"Lanet olsun." Ayağa kalktım. "Şey gibi davranmak... sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak çok yanlış geliyor."

"Öyle demek istemedim. Ama hayat devam etmek zorunda. Ve Eva için de –seninle beraber olacak bu. Yani sen *sen* ol. Şu anda sen de dışarıdakiler kadar sarsılmış görünüyorsun."

Öyleydim. Eva'nın teselli için bana gelmiyor olması... En çok korktuğum şeydi.

Ama Chris'in haklı olduğunu biliyordum. Onu destekleyebilecek gibi görünmezsem sırtını bana dayamasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Chris ayağa kalktı. "Sen duştayken ben de kahve yapayım. Yiyecek bir şeyler getirdim bu arada. Kardeşinin tavsiye ettiği bir fırından çörek ve sandviçler. Öğlen yemeği saati olacak yakında."

Bir şeyler yemeyi hayal bile edemiyordum ama düşünceli bir şeydi yaptığı. "Teşekkür ederim."

Benimle beraber kapıya kadar yürüdü. "Artık şehirde kalıyorum ben, biliyorsun. Önümüzdeki birkaç gün ofisteki işleri Christopher yönetecek ki ben de burada size yardım edebileyim. Bir şeye ihtiyacın olursa –ne zaman olursa olsun, fark etmez– ara beni."

Durdum. Göğsüm daralıyordu. Her soluk için çabalıyordum.

"Gideon." Chris elini omzuma koydu. "İkiniz de bunu atlatacaksınız. Aileniz ve dostlarınız var..."

"Ne ailesi?"

Kolu yanına düştü. "Hayır, yapma" dedim, kolunu çekmesi hiç hoşuma gitmemişti. Yüzüne bu incinmiş ifadeyi yerleştirmek hiç hoşuma gitmemişti. "Bak, burada olmana memnunum. Bunu beklemiyordum ama memnunum..."

Beni kendine çekip bağrına bastı sıkıca. "O zaman beklemeyi öğren" dedi sertçe. "Çünkü bu kez geri çekilmiyorum, Gideon. Biz bir aileyiz. Belki şimdi bunun hepimiz için ne anlama geldiğini düşünmeye başlayabiliriz. Sen ve ben. Annen, Christopher ve Ireland."

Başımı eğip omzuna yasladım ve kendimi biraz olsun toparlamaya çalıştım. Bitkindim. İliklerime kadar yorulmuştum. Beynim hiçbir şeyi düzgün yorumlayamıyordu. Bu yüzden şey hissediyor olmalıydım kendimi... Siktir. Kendimi nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Eva'nın babası ve Cary yıkılmışlardı. Stanton... Onun nasıl paramparça halde olduğunu hayal bile edemiyordum. Onlarla karşılaştırınca benim hissettiğim şey, her neyse, pek de bir önemi yoktu.

Stres altında zihnim konudan uzaklaştı ve düşünmeden konuştum. "Christopher'ın bana aileden biri gibi davranması için tam karakter nakli yaptırması gerekir."

Chris kaskatı kesilip benden uzaklaştı. "Christopher'la senin pek geçinemediğinizin farkındayım, ama..."

"Benim bunda hiç suçum yok. Onu açıklığa kavuşturalım da." Soruyu sormamaya çalıştım, dilimi tutmaya uğraştım. "Neden benden nefret ettiğini hiç anlattı mı sana?"

Tanrı aşkına. *Neden?* Neden sormuştum ki? Bir önemi olmamalıydı. Hele geçen bunca yıldan sonra.

Chris başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Senden nefret etmiyor, Gideon."

Sırtımı dikleştirdim, irade gücümle titrememin –ya yorgunluktan ya da hissettiklerimden titriyordum, bilemedim– önüne geçmeye çalıştım. Geçmiş arkamda kalmıştı. Onu ait olduğu yerde bir kutuya tıkıp orada bırakmıştım. Şimdi Eva'm vardı...

Lanet olsun. Umarım hâlâ vardı.

Karım Christopher'la ilgili bir şeyler yapmaya hiç zorlamamıştı beni. Onun gözünde kardeşim fazla ileri gitmiş, Magdalene'i fazla duygusuzca kullanmıştı –ve Cary de bunu videoya almıştı. Belki de benim Christopher'la ilişkimi düzeltmem Eva'nın umurunda değildi...

Ama belki de denediğim için benimle gurur duyardı.

Ve eğer gurur duyarsa, eğer bu ona benim farklı olduğumu, onun istediği yönde değiştiğimi ispatlarsa... *Vay anasını*... Monica'nın ölümünü öğrendiğim an Eva'ya söylemeyerek, kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi bir anda geri sarmıştım. Eğer şimdi ailemle ilişkilerimi düzeltmem bir şekilde söylediğim yalanı affetmesine yardımcı olacaksa, o zaman ne pahasına olursa olsun bu çabayı göstermeye değerdi.

Ellerimi zorla gevşettim. Konuştuğumda sesim alçak ve sakindi. "Sana bir şey göstermem lazım."

Üvey babama çalışma masama oturmasını işaret ettim. Sandalyeyi öne çektiğinde fareyi sallayarak bilgisayarı uyandırdım. Hugh'nun el yazısı notları ekranı doldurdu.

Chris'in gözleri bir sağa bir sola giderek hızla okumaya başladı. Neye baktığını anladığı anı fark ettim. Sırtı kaskatı oluverdi.

"Bunların ne kadarı doğru, bilmiyorum" diye uyardım. "Hugh'nun benimle olan seanslarıyla ilgili notları tümüyle yalan. Şayet bir gün ona dava açacak olursak diye benim için savunmasında kullanabileceği bir profili yaratıyormuş gibi geliyor insana bunları okuyunca."

"Açmalıydık." Kenetli dişlerinin arasından tükürülmüş gi-

bi çıkmıştı bu sözcük. "Bunları nasıl elde ettin sen?"

"Önemli değil. Önemli olan, Christopher'la yaptığı dört ayrı seansın notlarının olması. Biri benim de olduğum bir grup seansıymış sözde. Bunu ya o uydurmuş ya da ben hatırlamıyorum."

"Hangisi sence?"

"Gerçekten bilemiyorum. Çocukluğumun... hiç hatırlayamadığım kısımları var." Rüyalarda, uyanıkken hatırladığımdan daha fazlasını hatırlıyordum.

Chris sandalyeyi döndürerek bana baktı. "Kardeşini taciz etti mi sence?"

Anıları kafamdan uzaklaştırıp yanıt verebilmem için bir an geçmesi gerekti. "Bilmiyorum –Christopher'a sorman lazım– ama sanmam."

"Neden?"

"Hugh'nun notlarına bakılırsa Chirstopher'ın seansları benimkilerden hemen sonraymış. Eğer o yazılan zamanlar doğruysa –ki eğer amacı bıraktığı izleri silmekse öylesi akıllıca olurdu– hali kalmamış olurdu." Kollarımı kavuşturdum. Bunu açıklamaya çalışmak tüm o eski öfkeleri geri getirmişti. Ve tiksintiyi –hem Hugh'dan hem kendimden. "Hasta pisliğin tekiydi, ama –bak, bunu söylemenin derli toplu bir yolu yok. Benimle işi bittiğinde başka bir şey yapacak hali kalmamış oluyordu her zaman."

"Tanrım... Gideon."

Gözlerindeki şoke olmuş ifadeden ve içten içe yanan öfke ateşinden kaçırdım gözlerimi. "Hugh, seninle annemin benim Christopher'ı öldüreceğimden korktuğunuz için onu görmemi istediğinizi söylemiş Christopher'a."

O sırada evde olan diğer kişileri düşünmesem kendimi tutmayıp bir duvarı yumruklardım o an. Tanrı biliyordu ya, çocukken hırsımı yumruklarımla aldığım zamanlar pek de az değildi. O zamandan hatırlayabildiklerimi düşününce, abisi-

nin sık sık öfke krizleri geçirip sağa sola zarar verdiğine tanık olan küçük bir oğlanın zihninde Hugh'nun beyin yıkamalarının nasıl kolayca kök salabileceğini görebiliyordum.

"Christopher buna inanmamıştır" diye temin etti beni Chris.

Bitkince omuz silktim. "Christopher geçenlerde 'Doğduğum günden beri benim ölmemi istiyorsun sen' demişti bana. Neden bahsettiğini hiç anlamamıştım, ama şimdi..."

"İzin ver de okuyayım" dedi Chris ciddiyetle ve yeniden ekrana döndü. "Git şu duşunu al. Sen çıkınca kahve içeriz. Ya da daha sert bir şeyler."

Odadan çıkmak için hamle ettim ama kapıyı açmadan önce durakladım. Dönüp Chris'e bakınca, onun bütün dikkatiyle önündeki kelimelere odaklanmış olduğunu gördüm. "Sen Hugh'yu benim tanıdığım gibi tanımıyordun" dedim. "Her şeyi nasıl çarpıtabildiğini... insanı nelere inandırabildiğini bilmezsin."

Chris gözlerini ekrandan ayırıp gözlerime baktı. "Beni ikna etmen gerekmiyor, Gideon. Söylemen yeterli inanmam için."

Hemen kaçırdım gözlerimi. Bu dört sözcüğün benim için ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri var mıydı acaba? Bunu ona söyleyemezdim; boğazım çok acıyordu.

Başımı salladım ve onu bırakıp çıktım.

Kahrolası iki parça giysiyi sırtıma geçirmek olması gerekenden daha uzun sürdü. Eva'yı düşünerek seçtim giyeceklerimi. Sevdiği gri pantolon. V-yakalı, siyah bir tişört. Oldu.

Birisi kapıyı tıklattı. "Girin."

Angus çerçeveyi doldurdu. "Dedektifler yukarı geliyor."

"Tamam." Onunla beraber koridordan geçip salona yürüdüm.

Karım, üzerinde bir eşofman altı, üstünde bol bir kazak ve ayağında çoraplarla kanepede oturuyordu. Başını Victor'ın omzuna dayamıştı, Victor da yanağını onun başının tepesine. Eva, bir minder üstünde dizinin dibinde oturan Cary'nin saçlarını okşuyordu parmaklarıyla. Bundan daha bağlı olamazdı üç insan birbirine. Televizyon açıktı ama oynayan filmi hiçbiri seyretmiyordu.

"Eva."

Bakışları ağır ağır bana döndü.

Elimi uzattım ona. "Polisler geldi."

Victor doğruldu ve karımı sarsarak onun da dikleşmesine neden oldu. Antre kapısındaki kısa tıklama herkesi bir anda alarma geçirdi. Kanepeye bir adım daha yaklaşarak kolumu uzattım. Eva yavaşça kendini çözüp ayağa kalktı; yüzü hâlâ fazlasıyla solgundu. Elimi tutunca derin bir oh çektim. Onu kendime çektim, kolumu omzuna doladım ve alnından öptüm.

"Seni seviyorum" dedim alçak sesle ve onu kapıya doğru yürüttüm.

Kollarını belime dolayıp bana yaslandı. "Biliyorum."

Kapı kolunu çevirdim. "Buyurun. Lütfen girin."

Önce Graves girdi ve keskin mavi gözleri derhal Eva'ya çevrildi. Ardından Michna geldi ve partnerine göre sahip olduğu boy avantajını kullanarak o da benimle göz göze geldi.

Hızlı bir baş hareketiyle selamladı beni. "Bay Cross."

Ben kapıyı kapatırken Eva benden uzaklaştı.

"Başınız sağ olsun, Bayan Cross" dedi Graves; hani polislerin bu lafı fazla sık kullandıklarını anlatan bir tarzı vardır ya, işte öyle söyledi.

"Eva'nın babası Victor Reyes'i hatırlarsınız belki" dedim. "Ve şuradaki uzun boylu İskoç Angus McLeod."

Her iki dedektif de başını salladı ama önceliği Graves aldı her zamanki gibi. "Dedektif Shelley Graves ve bu da orta-

ğım Dedektif Richard Michna." Birkaç saat önce konuştuğu Cary'ye baktı. "Bay Taylor."

Yemek masasına doğru bir hareket yaptım. "Şöyle oturalım."

Karım titrek elleriyle saçlarını düzeltti. "Size kahve ikram edebilir miyim? Ya da su?"

"Kahve harika olur" dedi Michna, kendine bir sandalye çekerken.

"Ben getiririm" diye lafa karıştı, o sırada koridordan salona giren Chris. "Merhaba. Ben Gideon'ın üvey babası, Chris Vidal."

Dedektiflerle selamlaştıktan sonra mutfağa doğru geçti.

Graves ortağının yanındaki sandalyeye oturdu ve partalı çıkmış deri çantasını dirseğinin dibine bıraktı. Graves nasıl tığ gibi inceyse, Michna da bir o kadar göbekliydi. Graves'in kahverengi, kıvırcık saçları, tilkiye benzeyen yüzü kadar gergin bir at kuyruğu halinde toplanmıştı. Michna'nın kırlaşıp azalan saçları dikkatin daha çok koyu renk gözlerine ve sert hatlarına yönelmesine neden oluyordu.

Ben karıma bir sandalye tutarken Graves'in gözü üzerimdeydi. Ben de ona baktım ve orada suçuma dair o karanlık bilgiyi görsem de gözlerimi kaçırmadım. Karımı korumak uğruna birtakım ahlaksız işler yapmıştım, evet. O kararların arkasındaydım, benimle beraber mezara girecek olanların bile.

Sandalyemi yaklaştırarak Eva'nın yanına oturdum ve elini elime aldım. Angus arkamda dikiliyordu.

"Her ikiniz de, davete vardığınız andan başlayarak dün akşam yaşadıklarınızı anlatabilir misiniz?" diye sordu Michna.

Önce ben anlattım; Eva'nın söylediğim her sözcüğe dikkat ettiğinin son derece farkındaydım. Yalnızca son anları hatırlamıyordu Eva, ama o anların hayati önemi olduğunu biliyordum.

"Saldırganı görmediniz mi?" diye üsteledi Graves.

"Hayır. Raúl'un bağırdığını duydum ve Eva'yı yere attım. Güvenlik ekibinin protokolü sorun çıktığına dair ilk işarette bulunulan ortamı boşaltmayı gerektirir. Bizi ters istikamette oradan uzaklaştırdılar ve ben de arkama bakmadım. Bütün dikkatim o sırada baygın durumda olan karımın üstündeydi."

"Monica Stanton'ın düştüğünü görmediniz mi?"

Eva'nın eli daha bir sıkı tuttu elimi. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Olay yerinden ayrılmamızın üstünden dakikalar geçene dek birinin vurulduğundan haberim olmadı."

Michna Eva'ya baktı. "Siz hangi noktada kendinizi kaybettiniz Bayan Cross?"

Eva çatlamaya başlayan dudaklarını yaladı. "Kaldırıma bayağı sert çarptım. Gideon üzerime kapanıp tuttu beni. Nefes alamıyordum, sonra birisi de Gideon'ın üstüne kapandı. Çok ağırdılar... Sanırım iki ya da belki üç el silah sesi duydum. Emin değilim. Kendime geldiğimde limuzindeydim."

"Tamam." Michna başını salladı. "Teşekkür ederim."

Graves çantanın fermuarını açıp bir dosya çıkardı. Dosyayı açıp bir sabıka fotoğrafı çıkarıp masanın üstüne koydu bize doğru. "İkinizden biri bu adamı tanıyor mu?"

Eğilip biraz daha yaklaştım. Sarışın, yeşil gözlüydü. Bakımlı bir sakalı vardı. Sıradan görünüşlüydü.

"Evet" dedi Angus. Başımı çevirip ona baktım. "Westport'ta kovaladığımız adam bu, fotoğraf çeken hani."

"Sizden bir ifade almamı gerekecek Bay McLeod" dedi Michna.

"Elbette." Doğrulup kollarını kavuşturdu. "Bayan Stanton'ı vuran o mu?"

"Evet. Adı. Roland Tyler Hall. Bu adamla hiç temasınız oldu mu Bay Cross? Hiç onunla konuştuğunuzu anımsıyor musunuz?"

"Hayır" diye yanıtladım, hafızamı yoklayıp bir şey bulamayarak.

Eva öne eğildi. "Annemi mi izliyormuş bu adam? Bir tür takıntı filan mı?"

Sorularını alçak sesle sormuştu, suskun kederi buz gibi bir öfkeyle çevrelenmiş gibiydi. Haberi ona verdiğimden beri onda gördüğüm ilk kıvılcımdı bu. Ondan başka neyi sakladığımı hatırladım: annesinin bulanık geçmişi. Belki de Monica'nın şu an ölü olmasının nedeni olabilecek karmaşık bir hikâye.

Grvaes, Westport fotoğraflarından başlayarak birtakım fotoğraflar çıkarmaya başladı. "Hall'un kafayı taktığı kişi anneniz değil."

Ne? Hissettiğim dehşet bütün gece yakamı bırakmayan korkuya dönüşmüştü yeniden.

O kadar çok fotoğraf vardı ki herhangi birine odaklanmak zordu. Crossfire'ın önünde çekilmiş bir sürü resim vardı. Kimi davetlerden, standart paparazzi fotolarına benzeyen kareler. Diğerleri de şehirde yakalanmış pozlarımızdı.

Eva uzanıp bir tanesinin köşesinden tutup çekti ve onu CrossTrainer spor salonunun önündeki kalabalık kaldırımda belinden tutup geriye yatırarak öptüğüm pozu görerek afalladı.

İnternette virüs gibi yayılan ilk fotoğrafımızdı bu bizim. Basından gelen sorulara Eva'nın kız arkadaşım olduğu ve ilişkimizin ciddi olduğu yönünde yanıtlar vermiştim, o da bana Nathan'ı ve geçmişini anlatmıştı.

Çokça yayılan bir başka fotoğrafımız daha vardı, Bryant Park'ta tartışırken çekilmiş olan. Parktaki bir diğer fotoğrafımızda da başka bir gün birbirimize sarılmaktaydık. Bunu daha önce görmemiştim.

"Bunların hepsini satmamış" dedim.

Graves başını iki yana salladı. "Fotoğrafların çoğunu kendisi için çekmiş Hall. Parası biter gibi olunca bir ikisini satıyormuş. Aylardır çalışmıyormuş ve arabasında yaşıyormuş."

Alttakileri ortaya çıkarmak için en üstteki fotoğrafları sağa sola kaydırınca, Eva'yla benim etrafımızda bir fotoğrafçının varlığını fark ettiğimiz zamanların çoğunda makinayı tutan kişinin Hall olduğunu anladım.

Arkama yaslanıp Eva'nın elini bıraktım ve kolumu dolayıp kendime çektim onu. Demek Hall bu kadar yakınında olmuştu karımın ve bizim haberimiz bile olmamıştı.

"Bir bakayım şunlara" dedi Victor.

Masanın üstündeki fotoğrafları ona doğru itince üsttekiler önce kaydı. Alttan çıkanlar görünce sandalyemde doğruldum. Magdalene'le ikimizin, Bryant Park'ta Eva'yla ettiğimiz o meşhur kavgaya neden olan fotoğrafımızı çekip aldım. Ve bir de Corinne'le Kingsman Votka partisindeki fotoğrafımızı.

Soluklarım hızlandı. Eva'yı bırakıp sandalyemin ucuna doğru kaydım ve her iki elimle fotoğrafları karıştırıp bakmaya başladım.

Cary Victor'un omzunun üstünden bakmak için öne eğildi. "Bu herif gerçekten çok kötü bir nişancı mıymış? Yoksa Eva'yla Monica'yı mı karıştırmış?"

"Eva'nın peşinde değilmiş" dedim gergince, kavradığım dehşet verici gerçeğin ağırlığı içime çökerken. Benimle iki kadının gece kulübünde çekilen fotoğrafını çekip çıkardım. Mayıs'ta çekilmişti bu fotoğraf, Eva New York'a gelmeden önce.

Graves, soru soran gözlerime bakıp başını salladı. "Hall'un takıntısı *sizsiniz*."

Yani sadece Monica'nın hayatıyla ilgili bildiklerimi saklamakla kalmamıştım, ölümünden de sorumluydum dolaylı olarak.

15

Masaya yaklaşarak elimi Gideon'ın sırtına koydum ve oradaki stresi hissettim. Yumuşak, pamuklu tişörtünün altında teni öyle sıcak, kasları öyle gergindi ki.

Chris üzerinde dumanı tüten dört kahve kupası, küçük bir fincan kahve kreması ve bir kase şeker olan bir tepsi taşıyarak mutfaktan geldi. Masanın geri kalanı resimlerle kaplı olduğu için tepsiyi Michna'nın yakınına koydu.

Dedektifler ona teşekkür ederek birer kupa aldılar tepsiden. Graves sade içiyordu. Michna biraz kremayla azıcık da şeker koydu.

Michna'yı sadece Nathan'ın ölümüyle ilgili soruşturma sürecinde görmüştüm. Graves'i daha yakından tanıyordum; Parker'ın Krav Maga derslerinde birlikte antrenman yapmışlığımız vardı. Graves'ın beni sevdiğine ya da en azından halimden anladığına inanıyordum. Ve onu aklında hâlâ sorular olduğu halde Nathan'ın dosyasını kapatmaya ikna eden şeyin Gideon'ın bana olan aşkı olduğuna da emindim.

Bu vakaya onların bakıyor olması içimi rahatlatıyordu.

"Anladığımdan emin olmak istiyorum" dedim, gün boyu zihnimi bulandıran kederi bir kenara itmeye çalışarak. "Gideon'a mı takmış bu adam kafayı? Onu mu takip ediyormuş?"

Babam fotoğrafları ittirdi. "Hall'un hedefinde kızım mı varmış Cross mu?"

"Hall, Cross'un evlenerek ona ihanet ettiğine inanıyor." diye yanıt verdi Graves.

Bakakaldım ona. Ne mücevher takmıştı ne de makyaj yapmıştı ama müthiş etkileyiciydi. İşinin gerçekleri tarafından hırpalansa da hâlâ bir adalet tutkusu vardı içinde –o adalet kanun alanının dışında gerçekleşse bile. "Gideon onun olmayacaksa kimsenin olmasın şekilde mi?"

"Pek öyle değil." Gideon'a baktı. "Hall kaderinin sizinkiyle iç içe geçmiş olduğuna–bir tür kozmik antlaşma gibi– ve evliliğinizin de bu antlaşmayı bozduğuna inanıyor. Sizi öldürmek, hayatının istemediği bir yönde ilerlemesine engel olmanın tek yolu onun için."

"Bundan bir şey anlamamız mı gerekiyor şimdi?" diye sordu Cary, dirseklerini masaya dayayıp başını iki elini arasına alarak.

"Hall'un takıntısı cinsel değil" diye izah etti Michna, sabaha kadar çalıştığı için pejmürde ve yorgun görünüyordu. Yine de insanın elini ayağına dolaştıran, bir ilgiyle gözlüyordu etrafı. Ortağı bir şeylere dikkat kesilirken, o bütün çevreyi inceliyordu. "Romantik bile değil. Söylediğine göre heteroseksüelmiş."

Graves dosyadan bir başka fotoğraf çıkarıp diğerlerinin üstüne koydu. "Bu kadını her ikiniz de tanıyorsunuz."

Anne. Avuçlarım nemlenmişti bir anda. Gideon'ın bedeni yay gibi gerildi.

"Vay anasını" diye homurdandı Cary, yumruk olmuş elleri, beni yerimden sıçratan bir sesle pat diye masaya düştü.

"Dün gece gördüm onu" dedi Chris, Gideon'ın yanındaki sandalyeye otururken. "Yemekteydi. O parlak kırmızı saçlarla gözden kaçacak gibi değildi."

"Kim bu?" diye sordu babam, sesi duygusuz ve sertti.

"Dr. Anne Leslie Lucas" diye yanıtladı Graves. "Hall'u tedavi eden psikiyatrist, ama esas muayenesinden uzak ikinci

bir muayenehanede, Dr. Aris Matevosian takma adı altında görüyormuş onu."

Tıslar gibi, dişlerinin arasından soludu Gideon. "O ismi biliyorum ben."

Graves keskin bakışlarını Gideon'a odaklayarak dikkat kesildi. "Nasıl?"

"Bir dakika. Göstereceğim size." Masadan kalkıp koridorda uzaklaştı.

Arkasından baktım, peşinden koşturan Şanslı'yı gördüm. Şu anda ona Gideon'dan çok benim ihtiyacım olduğunu düşünür gibi, sabah boyunca çoğunlukla benim yakınımda durmuştu köpek yavrusu. Bir şey değişmişti. Ve Şanslı'nın duygu barometresi benimkinden daha doğru çalıştığı için buna dikkat etmem gerekiyordu.

"Birileri Dr. Lucas'ın kim olduğunu izah edebilir mi acaba?" diye sordu babam. "Ve Hall ve Monica'yla ne alakası olduğunu?"

"Bırakalım da Cross anlatsın bunları bize" dedi Michna.

"Bir süre önce bir ilişkileri olmuş" diyerek müdahale ettim, hikâyeyi anlatma yükünü Gideon'ın omuzlarından alma isteğiyle. Yaptığından utanıyordu Gideon, biliyordum.

Kendimi sıcak tutmak için bacaklarımı göğsüme çekip kollarımı doladım. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerektiğini biliyordum. Bunun babamın gözünde kocamla ilgili hiç de hoş olmayan bir resim oluşturacağı düşünülürse hikâyenin tümünü anlatmam zordu.

"Anne kendini fena kaptırmış" diye devam ettim, "ve kocasından ayrılmak istemiş, Gideon da ilişkiyi bitirmiş. Anne bir türlü bunu atlatıp hayatına devam edememiş. Bir keresinde yaşadığım apartmanda benim karşıma çıktı, birkaç kez de tanınmamak için peruk takarak Cary'ye yaklaşmaya çalıştı."

Graves keskin, bilen gözlerle seyrediyordu beni. "Dr.

Lucas'ın şikâyetini inceledik. Siz ve Cross, iki farklı seferde ayrı ayrı karşısına çıkmışsınız."

"Kahretsin Eva!" Babam, kan çanağı olmuş, kırmızı gözleriyle öfkeyle baktı bana. "Böyle bir şey yapmaman gerektiğini bilirsin sen."

"Neyi bilirim?" dedim ters ters. "Bütün bunların ne demek olduğunu hâlâ anlamış değilim En iyi arkadaşımı ve kocamı taciz ediyordu. Uzak durmasını söyledim ona."

Gideon geri geldi ve telefonunu uzatarak çektiği bir resmi gösterdi.

Michna resmi inceledi. "Aris Matevosian tarafından Corinne Giroux için yazılmış bir reçete. Niye sizde bu?"

"Birkaç ay önceydi," dedi Gideon yanıma oturarak "Corinne sağı solu belli olmaz bir hale gelmişti. Ona depresyon ilaçları yazan bir terapiste gittiğini keşfettim, ilaçlar duygu durumunda dalgalanmalara neden oluyordu. Sorun yaşamaya devam ederse kimle temas kuracağımı bileyim diye reçetenin fotoğrafını çekmiştim."

Gideon kolunu bana dolayıp beni kendine çekerek ona yaslanmamı sağladı. Ağırlığımı ona verdiğim an, sanki bana sarılmak çok büyük bir rahatlamaymış gibi sandalyesine yığılırcasına çöktüğünü hissettim. Kolumu beline doladım ve dudaklarının alnıma değdiğini hissettim.

Konuştuğunda sesi kulağımın altında gümbürdedi. "Demek Anne Hall'un terapistiymiş" dedi, sesi yorgun geliyordu. "Peki neden sahte isimle?"

"Kendini çok akıllı sanıyormuş" dedi Graves lafını sakınmadan. "Biz daha akıllıyız. Ve bizim elimizde Hall var; çok dengesiz biri ama bir o kadar da işbirliğine yatkın. Sorguya aldığımız an itiraf etti. Ayrıca, Dr. Lucas'la olan bütün seanslarını gizlice kaydedecek kadar akıllıymış –ya da paranoyakmış. Arabasını ararken ele geçirdik kayıtları."

"Anne mi azmettirmiş onu bu işe?" diye sordum; bir yanlış

anlama olmadığından emin olmak istiyordum.

"Hall'un aklının hiçbir zaman tam olarak başında olduğunu sanmıyorum" dedi Michna, "ama eskiden bir işi, yaşayacak bir yeri varmış ve Cross'a karşı özel bir ilgisi filan da yokmuş. Anne Lucas mahvetmiş adamı."

Graves, ortağının da yardımıyla bütün fotoğrafları toplamaya başladı. "Büyükannesiyle büyükbabası Cross'un Ponzi dalaveresi yüzünden parasız kalınca okulu bırakmak zorunda kaldığından bahsetmiş Anne'e. Bu nedenle kin filan beslediği yokmuş aslında, ama Anne onunla Cross'un yaşamlarının bir şekilde paralel olduğuna inandırmış onu."

"Bu yüzden hapse gidebilir mi Anne?" Gideon'a daha bir sıkı sarıldım. "Kısmen onun yaptığı şey yüzünden annem... gitti. Bu onun yanına kâr kalmaz herhalde, değil mi?"

"Bir saat önce gözaltına aldık." Graves'in gözlerime diktiği gözlerindeki kararlılığı gördüm. "Avukatı geldiğinde sorguya alacağız."

"İddianamenin tam ne içereceğine bölge savcısının ofisi karar verecek" dedi Michna "ama Hall'un yaptığı kayıtlar, artı hem Lucas'ı hem Hall'u o ikinci muayenehaneye girip çıkarken gösteren güvenlik kamerası kayıtları geçerli neden veriyor bize."

"Bizi gelişmelerden haberdar edin" dedi babam.

"Elbette." Graves her şeyi yeniden çantasına doldurdu ve sonra da Gideon'a bir bakış attı. "Dr. Lucas'ı görmüş müydünüz yemekte?"

"Evet" diye yanıtladı, eliyle kolumu okşayarak. "Eva gösterdi bana."

"İkinizden biri onunla konuştunuz mu?" diye sordu Michna.

"Hayır." Gideon başını eğip bana baktı soran gözlerle.

"Uzaktan orta parmağımı gösterdim ona" diye itiraf ettim. Anne'in görüntüsü bulanık zihnimde belirir gibi oldu. "Pis

bir sırıtış vardı yüzünde. Belki de o yüzden oradaydı, olanları görebilsin diye."

"Meleğim." Gideon iyice kendine çekti beni, teninin sıcaklığı ve kokusu her yanımı sarıp sarmaladı.

"Pekala. Şimdilik ihtiyacımız olan her şey var elimizde" dedi Graves çabuk çabuk. "Yalnızca Bay McLeod'un Westport'taki olayla ilgili ifadesini alıp gideceğiz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Serbest kalınca hepimiz masadan kalktık.

"Eva." Benimle göz göze gelene kadar bekledi Graves. Bir an için yalnızca bir polis değildi. "Annenin vefatına çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim." Halimden utanarak gözlerimi kaçırdım.

Kuru gözlerim merak uyandırıyor muydu acaba onda? Bende uyandırıyordu doğrusu. Her ne kadar beni zaman zaman delirtse de, annemi severdim. Değil mi? Nasıl bir evlat annesinin ölümüne üzülmezdi?

Angus, Gideon'ın kalktığı sandalyeye oturarak Westport'ta olanları anlatmaya başladı.

Gideon elimden tutup biraz öteye götürdü beni. "Seninle biraz konuşmam lazım."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Olur tabii."

Çekip yatak odamıza doğru götürdü beni.

"Cross."

Babamın sesini duyunca her ikimiz de döndük. "Evet?"

Salonun orada durmuş, sert bir ifade ve kızgın gözlerle bakıyordu. "Konuşmamız gerek."

"Tamam" dedi Gideon başını sallayarak. "Yalnız, karımla konuşmak için beş dakika ver bana."

Babama itiraz etme şansı tanımadan yürümeye devam etti. Şanslı da önümüz sıra koşturuyordu. Üçümüz de içeri girince kapıyı arkamızdan kapatan Gideon'ı seyrettim. Sonra soran gözlerle bana baktı.

"Biraz kestirmelisin" dedim ona. "Yorgun görünüyorsun." Ve bu beni endişelendiriyordu. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim.

"Beni görüyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bana bakıyorsun da *görüyor* musun?"

Kaşlarım daha da çatıldı. Onu tepeden tırnağa süzdüm. *Ah. Benim için giyinmiş. Beni düşünerek.* "Evet."

Uzanıp yüzüme dokundu. Acı dolu gözlerini gözlerime dikti. "Sana görünmez olmuşum gibi geliyor bana."

"Görüyorum seni."

"Ben..." Zor soluk alıyordu, sanki az önce kilometrelerce koşmuş gibi inip kalkıyordu göğsü. "Üzgünüm Eva. Anne konusunda... dün gece konusunda..."

"Biliyorum." Elbette biliyordum bunu.

Çok sarsılmıştı. Benden çok daha fazla. Neden? Halbuki onun kendine hâkimiyeti bana göre çok daha iyiydi her zaman. Şu an hariç. Gerçeği öğrendiğim an ruhumun derinliklerinden buz gibi bir azim hissi gelmişti bana. Ne olduğunu anlamadım ama kullandım bunu. Polisle konuşurken. Ve benim güçlü durmama ihtiyacı olan babamla ve Cary'yle ilgilenirken.

"Kahretsin." Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bağır bana. Vur. Tanrı aşkına!.."

"Neden?"

"*Neden?*" Sanki delirmişim gibi bakıyordu bana. "Çünkü benim suçum bu! Anne benim sorunumdu ve idare edemedim onu. Ben..."

"Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin, Gideon" dedim kızgınlıkla, bu şekilde düşünmesi canımı sıkmıştı. "Neden öyle olduğunu sandın ki? Hiç mantıklı değil."

Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sarstı beni. "Mantıklı olmayan *sensin*! Sana annenin başına gelenleri söylemediğim için neden kızmıyorsun bana? Sana söylemeden Mark'ı işe aldım diye kafayı yemiştin. Terk etmiştin beni..." Sesi titredi.

"Bu sefer terk etmiyorsun beni Eva. Aşacağız bunu... bunun geride bırakmanın bir yolunu bulacağız."

"Seni terk etmiyorum." Yüzüne dokundum. "Uyuman gerek, Gideon."

"Tanrım." Beni yakaladı ve başını yana eğerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Kollarımı ona doladım ve sakinleştirmek için sırtını okşadım.

"Neredesin?" diye homurdandı. "Bana geri dön."

Çenemi avcunun içine alıp titreyen parmaklarıyla hafifçe bastırarak ağzımı açmaya çalıştı. Açıldığı an dilini içeri kaldırıp delice yalamaya başladı. İnleyerek beni kaldırıp kendine doğru çekti ve diliyle ağzımı becerir gibi telaşla öpmeye başladı.

İçimde bir ateş tomurcuklandı. Ateşli teninin sıcaklığı giysilerimi aşıp etime nüfuz etti. İçimdeki donukluğu çözecek bir şeylerin ihtiyacıyla ben de dilimle dilini okşayarak öptüm onu.

"Eva." Gideon bıraktı beni, elleri üzerimde dolaşıyor, sırtımda, kollarımda geziniyordu.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımızın temasını biraz daha derinleştirdim. Ellerimi tişörtünün altına kaydırınca, tıslar gibi bir ses çıkarıp parmaklarımın soğukluğundan kaçmaya çalıştı, vücudunu bana yapıştırarak. O sıcaklığı arayan ellerimse peşinden gidip okşamaya devam etti.

"Evet" dedi soluk soluğa, ağzımın içine doğru. "Tanrım, Eva. Seni seviyorum."

Dudaklarını yaladım ve o da beni geri yaladığında dilini emdim. Çıkardığı seste hem acı hem de rahatlama vardı. Elleri kalçalarımı avuçlayıp kendine çekti beni. İhtiyaç duyduğum şey oydu. O bana sarılmışken başka hiçbir şey düşünemiyordum.

"Beni sevdiğini söyle" diye fısıldadı. "Beni affedeceğini söyle. Gelecek hafta... gelecek yıl... bir gün..."

"Seni seviyorum."

Dudaklarını dudaklarımdan ayırarak öyle bir sarıldı ki bana soluk almakta zorlanıyordum. Ayaklarım yerden kesilmiş, havada sallanıyordu, şakağım Gideon'ın şakağına yapışmıştı.

"Telafi edeceğim" diye söz verdi. "Bir yolunu bulacağım."

"Şşş..." Orada, aklımın arkasında bir yerlerdeydi mutsuzluğum. Acım. Ama bunun Gideon'un yüzünden mi yoksa annemin yüzünden mi olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım. Onun o sevdiğim, tanıdık kokusuna odaklandım. "Bir daha öp beni."

Gideon başını çevirdi, dudakları dudaklarımı buldu. Daha derin, daha sert öpsün istiyordum, yapmıyordu. İlk öpücüğü ne kadar şiddetle tutkuluysa bu da bir o kadar yumuşaktı. Nazikti. Mızıldanarak protesto ettim ve ellerimi saçlarına daldırarak onu kendime çektim.

"Meleğim." Burnunu burnuma sürttü. "Baban bekliyor."

Aman Tanrım. Babamı seviyordum ama üzerinden akan ıstırabı ve çaresiz öfkesiyle mahvediyordu beni. Onu nasıl teselli edip sakinleştireceğimi bilemiyordum. İçimde bir boşluk vardı sanki, kimseye verecek bir şeyim kalmamış gibiydi. Ama herkesin bana ihtiyacı vardı.

Beni yeniden yere bırakarak yüzüme dikkatle baktı Gideon. "Yanında olmama izin ver. Beni dışlama."

"Dışlamaya çalışmıyorum." Gözlerimi kaçırıp banyoya doğru baktım. *Yerde bir havlu var. Neden orada acaba?* "Yanlış olan bir şeyler var."

"Evet. Her şey" dedi gergince. "Her şeyin boku çıktı. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hayır. İçimde bir şeyler."

"Eva. Bunu nasıl söylersin? Yanlış olan hiçbir şey yok sende." Yüzümü yeniden ellerinin arasına alıp kendine çevirdi.

"Yüzünü kesmişsin." Çenesindeki küçük kurumuş kan noktasına dokundum. "Hiç kesmezsin halbuki."

"O kafanın içinden neler geçiyor?" Kendini daha da sıkı doladı bana. "Ne yapacağımı bilmiyorum" dedi yine. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Salona dönerken Gideon elimi tutuyordu.

Babam kanepede oturduğu yerden bize bakıp ayağa kalktı. Yıpranmış kot pantolon. UCSD armalı, solmuş tişört. Güçlü, köşeli çenesinde bir günlük sakal gölgesi.

Gideon tıraş olmuştu. Kesiği fark ettiğimde bunu neden düşünmemiştim. Smokinini çıkarıp başka bir şey giydiğini neden fark etmemiştim?

Bazı şeylere tuhaf bir netlikle hâkimdim, bazı şeylerse kafamdaki sisin içinde kayboluyordu.

Dedektifler gitmişti. Cary kanepenin kolçağına yaslanıp büzüşmüş, ağzı hafifçe açık, derin derin uyuyordu. Hafifçe horladığını duyabiliyordum.

"Çalışma odama geçebiliriz" dedi Gideon, elimi bırakıp koridora doğru bir el hareketi yaparak.

Babam olur der gibi küçük bir baş hareketiyle orta sehpanın etrafından dolandı. "Sen önden."

Gideon yürümeye başladı. Ben de peşine düştüm.

"Eva." Babamın sesini duyunca durup arkama döndüm. "Cross'la yalnız konuşmam lazım."

"Neden?"

"Senin duyman gerekmeyen birtakım şeyler var söyleyeceğim."

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Hayır."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Tartışmıyoruz bunu."

"Baba, çocuk değilim ben. Kocama söyleyeceğin her şey beni de ilgilendirir ve benim de dahil olmam gerekir bence."

"Benim bir itirazım yok" dedi Gideon dönüp yanıma gelerek.

Babamın çenesi kasıldı, gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "İyi madem."

Hep beraber Gideon'ın ofisine gittik. Chris Gideon'ın masasında oturmuş telefonla konuşuyordu. Biz girince ayağa kalktı. "İşin ne zaman biterse" dedi her kimle konuşuyorsa ona. "Gördüğüm zaman izah ederim sana. Tamam. Sonra konuşuruz, oğlum."

"Çalışma odası bir iki dakika bana lazım" dedi Gideon, Chris kapatınca.

"Elbette." Kaygılı gözlerle üçümüzü süzdü Chris. "Öğle yemeği için tabakları filan hazırlarım ben de. Hepimizin bir şeyler yemeye ihtiyacı var."

Chris odadan çıkarken bakışlarım duvardaki devasa fotoğraf kolajına bakmakta olan babama döndü. Ortada, benim uyurken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Mahrem bir havası vardı resmin; bir adamın sevgilisi uyumadan önce onunla yaptıklarını hatırlamak için çekeceği türden bir fotoğraftı.

Diğer fotoğraflara baktım ve Gideon'la benim bir davette çekilmiş fotoğrafımıza takıldı gözüm; bunu Hall'un çektiğini biliyorduk artık. Bir ürpertinin sırtımdan aşağıya doğru indiğini hissederek başımı çevirdim.

Korku? Hall annemi almıştı benden, ama asıl istediği Gideon'dı. Kocamın yasını tutuyor olabilirdim şu an. Bu düşününce mideme kramp girdi, iki büklüm oldum.

"Meleğim." Bir anda yanımdaydı Gideon, beni masasına bakan iki koltuktan birine oturttu.

Babam da deli gibi bakan gözleriyle tepemdeydi. Kendi duygularımı tanıyamıyordum ama onunkileri gördüm. Korkmuştu benim için, durumun gerektirdiğinden çok daha fazla kaygılanmıştı.

"İyiyim" diye temin ettim onları ama bir yandan da Gideon'ın eline uzanıp sıkı sıkı tutmuştum.

"Bir şeyler yemen lazım" dedi Gideon.

"Senin de" dedim karşılık olarak. "Siz ikiniz işinizi ne kadar çabuk hallederseniz o kadar hızlı yapabiliriz bunu."

Yemeğin düşüncesi bile midemi bulandırıyordu ama bunu onlara söylemedim. Zaten ikisi de fazlasıyla endişeleniyorlardı benim için.

Babam doğruldu. "Ailemle konuştum" dedi Gideon'a. "Hâlâ gelmek ve Eva'yla bana destek olmak istiyorlar."

Gideon masasının kenarına yarı oturur gibi yaslanıp bir elini saçlarına götürdü. "Tamam. Onları doğruca Kuzey Carolina'ya uçuracaktık. Uçuş planlarını değiştirmemiz gerekecek."

"Memnun olurum" dedi babam isteksizce.

"Sorun değil. Dert etme."

"O zaman sen niye dertli görünüyorsun?" dedim Gideon'a, çatık kaşlarını görerek.

"Sadece... Dışarısı tımarhane gibi şu anda. Aileni garajdan alabiliriz içeri ama şehirde oldukları duyulursa otellerinde ya da gidecekleri diğer yerlerde basın ve fotoğrafçılarla uğraşmaları gerekebilir."

"Turistik yerleri dolaşmaya gelmiyorlar" dedi babam ters ters.

"Onu kastetmedim, Victor." Bitkince iç çekti Gideon. "Sadece sesli düşünüyorum. Bir yolunu bulacağım. Halledilmiş say sen."

Aşağıda, lobinin dışında durumun ne olduğunu gözümün önüne getirmeye çalıştım, sonra da büyükannemle kuzenlerimin öyle feci bir kalabalığın arasından geçmek zorunda kaldıklarını hayal ettim. Başımı iki yana salladım ve bir anlık bir netlik yakaladım. "Madem gelmek istiyorlar, o zaman planladığımız gibi Outer Banks'e gitmeliyiz. Odalarını zaten ayırtmıştık. Sessiz ve mahrem bir ortam olur."

Birden sahilde olmak istedi canım. Rüzgârı saçımda, dalgaları çıplak ayaklarımda hissetmek. Orada kendimi capcan-

lı hissetmiştim. Yeniden öyle hissetmek istiyordum. "*Catering* de ayarlanmıştı. Herkese yetecek yiyecek ve içeceğimiz de olur."

Gideon bana baktı. "Scott'a Kristine'i arattım ben. Her şeyi iptal ettik."

"Ancak birkaç saat olmuştur. Otel muhtemelen o oda bloğunu dolduramamıştır bu kadar kısa sürede. Ve *catering* şirketi de zaten hazırlıklarının çoğunu yapmıştır şu ana dek."

"Gerçekten gitmek istiyor musun kumsaldaki eve?" diye sordu Gideon alçak sesle.

Başımı evet der gibi salladım. Orada, şehirde olduğu gibi anneme dair anılar yoktu. Ve şayet canım dışarı çıkıp biraz yürümek isterse kimse beni rahatsız etmezdi.

"Tamam o zaman. Hallederim ben."

Bu planın onun için uygun olduğunu umarak babama baktım. Yanıma oturup kollarını kavuşturarak gözlerini ayaklarına dikti.

Sonunda, "Olanlar her şeyi değiştirdi hepimiz için" dedi. "New York'a taşınmak istiyorum."

Afallamış bir halde önce Gideon'a baktım, sonra tekrar babama. "Sahi mi?"

"İş meselesini halletmek ve evimi satmak biraz zaman alır ama süreci başlatacağım." Bana baktı. "Kahrolası ülkenin diğer tarafından daha yakında olmak istiyorum. Sen benim her şeyimsin."

"Ah, baba. İşini çok seversin sen."

"Seni daha çok seviyorum."

"İş olarak ne yapacaksın?" diye sordu Gideon.

Ses tonundaki bir şey dikkatimi ona yöneltmeme neden oldu. Yüzünü iyice bize çevirmek için biraz dönüp üst bacaklarından birini masanın üstüne çıkardı ve birleştirdiği ellerini bacağının üstüne koydu. Babamı dikkatle izliyordu. Benim hissettiğim şaşkınlıktan eser yoktu onun yüzünde.

"Ben de onu konuşmak istiyordum "dedi babam, yakışıklı yüzü karamsardı.

"Eva'nın sırf onunla ilgilenecek bir güvenlik şefine ihtiyacı var" dedi Gideon, babamdan önce davranarak. "Angus'la Raúl çok zorlanıyorlar ve Eva'nın kendi güvenlik ekibine ihtiyacı var."

Kocamın ne dediğini anladığım an ağzım bir karış açıldı. "Ne? Hayır, Gideon."

Kaşları kalktı. "Neden olmasın? İdeal olurdu bu. Seni koruması için babandan daha çok güvenebileceğim kimse yok."

"Çünkü... bir garip olur. Tamam mı? Babam başına buyruk biridir. Babamın yanında çalışması tuhaf olur. Uygun olmaz."

"Angus benim için babaya en yakın kişidir" diye belirtti " ve o da aynı işi yapıyor." Bakışlarını babama çevirdi. "Onun gözümdeki yerini değiştirmiyor bu. Ve büyük hissedarı olduğum bir şirketin başında olduğu için, Chris'in de benim yanımda çalıştığı söylenebilir."

"O farklı" dedim inatla.

"Eva." Babam elini omzuma koydu. "Ben bununla başa çıkabiliyorsam sen de çıkabilmelisin."

Kocaman açılmış gözlerimi çevirdim ona. "Ciddi misin sen? Gideon sözünü etmeden önce bunu mu düşünüyordun sen de?"

Başını evet der gibi salladı, hâlâ çok ciddiydi. "Gideon beni... annenle ilgili aradığından beri bunu düşünüyorum. Cross haklı: Seni güvende tutmak için kendimden daha fazla güveneceğim hiç kimse yok."

"Neye karşı güvende? Dün akşam olan... her gün olacak bir şey değil ki." Bundan farklı düşünemezdim. Gideon'ın her an tehlikede olabileceği korkusuyla yaşamak? Delirtirdi bu beni. Babamı ateş hattına koyarak da yaşayamazdım kesinlikle.

"Eva, geçtiğimiz yıl toplamda seni yüz yüze gördüğümden daha çok televizyonda, internette ve dergilerde gördüm, hem

de yılın çoğunda San Diego'da yaşadığın halde." Yüz ifadesi sertleşti. "Tanrı yardım etsin de sen hiç risk altında olma ama ben bunu şansa bırakamam. Ayrıca Cross zaten birini işe almayı planlıyormuş. Bu kişi pekala ben olabilirim."

"Planlıyor muydun?" diye sordum, Gideon'ı sıkıştırarak.

Başını salladı. "Evet. Aklımdaydı bu."

"Hoşuma gitmedi."

"Üzgünüm, meleğim." Ses tonundan durumu kabul etmek zorunda olduğum anlaşılıyordu.

Babam kollarını kavuşturdu. "Diğer adamlarına ödediğinin ötesinde herhangi bir ek avantaj ya da tazminat kabul etmem."

Gideon kavuşturduğu kollarını açıp masasının arkasına dolandı ve bir çekmece açarak içinden ataçla tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı. "Angus da Raúl da maaş bilgilerini seninle paylaşmama izin verdiler. Senin başlangıç için ne bekleyebileceğinin de dökümünü çıkardım."

"Buna inanamıyorum" diye şikâyet ettim. "Bana hiçbir şey söylemeden bu noktaya getirmişsin işi, ha?"

"Bu sabah çalıştım üstünde. Daha önce konu olmadı ve baban şehre taşınmaktan söz etmese hiçbir şey demeyecektim."

Buyurun, işte size Gideon Cross: Hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Babam kâğıtları alıp en üstteki sayfayı dikkatle inceledi, sonra da inanmaz gözlerle Gideon'a baktı. "Ciddi mi bu?"

"Angus'un yanımda olduğu yılların olmadığı yıllardan daha fazla olduğunu dikkate al. Ayrıca ciddi düzeyde gizli servis ve askeri eğitimi vardır. Kısacası bunu hak eder." Gideon babamın sayfayı çevirişini izledi. Raúl daha kısa zamandır benimle, o nedenle Angus'un olduğu noktada değil –henüz. Ama o da geniş bir eğitim ve beceri setine sahiptir."

Babam oflar gibi soluk vererek bir sonraki sayfaya geçti. "Peki. Bu... "

"Beklediğinden daha fazla muhtemelen, ama teklif edilen

meblağı diğer şeflerimle karşılaştırmalı şekilde değerlendirebilmen için hazırlandı o hesap tablosu. Adil olduğunu göreceksin. İleri eğitim almaya ve gerekli izin ve ehliyetleri alıp kayıtlarını yaptırmaya razı olman şartıyla elbette."

Babamın omuzlarını arkaya atıp çenesini kaldırışını seyrettim, ağzındaki o inatçı çizgi yumuşuyordu. Her ne gördüyse, bunu bir meydan okuma olarak alıyordu. "Pekala."

"Barınma masrafları için de bir kalem eklendiğini göreceksin" dedi sakin ses tonuna karşın, tam büyük işadamı havasıyla. "Eğer istersen, Eva'nın eski dairesinin bitişiğinde, müsait, mobilyalı bir daire var."

Nathan'ın bir tehdit oluşturduğu dönemde Gideon'ın kendisi için tuttuğu daireden bahsettiğini anlayarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Dışarıda artık birlikte değilmişiz gibi davranırken orada gizli gizli buluşmuştuk haftalarca.

"Düşüneceğim" dedi babam.

"Düşünülecek bir diğer konu da" diye başladı Gideon "kızının benim karım olduğu gerçeği. Elbette senin Eva'nın hayatındaki şahsi rolünü unutmayız ve buna saygı gösteririz. Ama senin baba pozisyonuna saygı göstermemiz terbiyesizlik etmeyeceğimiz anlamına geliyor. Samimi olmayacağımız anlamına değil."

Aman Tanrım. Omuzlarım utançla çöktü. Öfkeyle baktım Gideon'a. Babam da öyle bakıyordu.

Babamın kenetlenen çenesini açıp yanıt vermesi için uzun bir an geçmesi gerekti. "Bu konuları düşünürken bunu da aklımda tutacağım."

Gideon küçük bir baş hareketi yaptı. "Pekala. Konuşmamız gereken başka bir şey var mıydı?"

Babam başını iki yana salladı. "Şu anda yok."

Kollarımı kavuşturdum, bir noktada daha fazla söyleyecek şeyim olacaktı, biliyordum.

"Bana saldırmaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını

biliyorsun, meleğim." Kocam elini uzattı bana. "Bu arada, gidip sana bir şeyler yedirelim."

Dr. Petersen üç sularında geldi, biraz dağınık bir hali vardı. Kaldırımdaki kalabalığı aşıp lobiye girmek çok zor olmuştu besbelli. Gideon onu herkesle tanıştırırken ben de doktorun haklarında o kadar mahrem detaylar duymuş olduğu insanlarla karşılaşmaya nasıl bir tepki verdiğini anlamaya çalışarak izledim.

Benimle kısaca konuşup baş sağlığı diledi. Annemi severdi ve onun nörotik davranışlarına sık sık fazla müsamahalı yaklaşarak sinirlendirirdi beni. Annemin kaybının onu etkilediğini görebiliyordum, bu da benim ona nasıl göründüğümü merak etmeme neden oluyordu. Pek de anlayamıyordu besbelli. Nasıl olduğuma dair sorduğu sorulara yanıt vermekte zorlandım.

Gideon'la çok daha uzun konuştu. Yemek odasına geçip kısık sesle muhabbet ettiler.

Ama çok da uzun sürmedi. Gideon bana dönünce konuşmanın bittiğini anladım. Dr. Petersen'i kapıya kadar geçirdim ve o arada bir sehpanın üstünde duran çantamı gördüm.

Telefonumu aldığımda düzinelerce cevapsız arama ve mesaj gördüm. Megumi, Will, Shawna, Dr. Travis... hatta Brett. Mesajlarımı açıp tek tek yanıt vermeye başladığım sırada telefon yeni bir aramayla titreşti elimde. Arayan kişinin adını görünce, önce başımı kaldırıp Cary'ye baktım ve babamla konuştuğunu gördüm, sonra kalkıp koridordan geçerek yatak odasına yöneldim.

İnce pencerelerden, öğleden sonranın ilerleyen saatlerine geldiğimizi görebiliyordum. Birkaç saat sonra hava kararacaktı ve annemsiz ilk gün sona erecekti.

"Selam Trey."

"Eva. Muhtemelen böyle bir zamanda rahatsız etmemeliyim ama... haberleri gördüm ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşünemeden aramış bulundum. Yalnızca ne kadar üzüldüğümü söylemek istiyorum sana."

Haber başlıklarında şu anda kim bilir neler yazdığını düşünmeyi reddederek, okuma koltuklarından birine oturdum. "Beni düşündüğüne memnun oldum."

"Olanlara inanamıyorum. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen haber ver."

Ağır gelen başımı koltuğun sırtına yaslayıp gözlerimi kapadım. Trey'in yakışıklı yüzünü, nazik ela gözlerini ve bir zamanlar kırıldığı belli olan kemerli burnunu hatırladım. "Bak Trey, sana kendini suçlu hissettirmek istemiyorum ama annemin Cary için çok büyük önem taşıdığını bilmelisin. Anne yerine koymuştu Cary onu. Gerçekten çok acı çekiyor şu anda."

İç geçirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Seni arayacaktım...bu olaydan önce." Bacaklarımı altıma topladım. "Hem nasıl olduğunu soracaktım hem de... şey, dahası da var. Kendin için en iyisi neyse onu yapman gerektiğini biliyorum diyecektim sana. Ama öte yandan, eğer Cary'yle aranda bir şey olabileceğine dair bir ihtimali aklından geçiriyorsan kararını çabuk vermelisin. Kapı kapanıyor."

"Dur tahmin edeyim. Hayatında biri var.

"Hayır, tam tersi. Kendine biraz zaman ayırıp ne istediğini yeniden gözden geçiriyor. Tatiana'dan ayrıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle diyor."

"Eğer sana doğruyu söylediğine inanmıyorsan onu bıraktığın iyi olmuş."

"Affedersin." Canı sıkılmış gibi bir ses çıkardı alçak perdeden. "Onu kastetmemiştim."

"Cary iyileşiyor, Trey. Çok yakında bütün bunları ardında

bırakıp hayatına devam etmeye hazır olacak. Düşünmen gereken bir şey bu yalnızca."

"Bütün yaptığım bunu düşünmek ne zamandır. Hâlâ bilmiyorum yanıtın ne olduğunu."

Kaşlarımın arasını ovaladım. "Belki de yanlış soruyu soruyorsundur. Onunla mı daha mutlusun, onsuz mu? Buna bir karar ver, gerisi gelecektir sanırım."

"Teşekkür ederim, Eva."

"Ne olursa olsun, seninle ben aynı yolu seçtik. Gideon'la ben hep bu işi yürüteceğiz dedik ama şeydi bu... bilmiyorum..." Beynimdeki sisin içinde arandım. "Kurusıkı atmaktı biraz. Dik kafalılıktı. Sorunumuz kısmen buydu, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev olduğunun farkındaydık. Sağlamlaştırmak için gereken adımları atmıyorduk. Mantıklı geliyor mu söylediklerim?"

"Evet."

"Ama ikimiz de büyük değişiklikler yaptık, tıpkı Cary'nin senin için yaptığı gibi. Ve büyük tavizler verdik."

Kocamın odaya girdiğini hissederek gözlerimi açtım.

"Buna değdi, Trey" dedim yumuşak bir sesle. "Olmayacak bir heves değil bu artık. Yine tökezlediğimiz olacak, insanlar beklenmedik şeylerle çıkacaklar karşımıza, ama her şeyi aşarız dediğimizde gerçeğin ta kendisi artık bu."

"Cary'ye bir şans daha vermemi söylüyorsun bana."

Elimi Gideon'a uzattım ve bana yaklaşırken yumuşacık bir kıpırtı hissettim göğsümde. "Bence yaptığı değişiklikleri beğeneceksin diyorum. Ve eğer sen de ona doğru adım atarsan buna değeceğini görebilirsin."

Chris, saat altıyı biraz geçe, Christopher'la akşam yemeği yemek üzere çıktı. Nedense, Gideon onu geçirirken ikisi uzun uzun bakıştılar. Fazla üstünde durup bir açıklama filan iste-

medim bununla ilgili. Aralarındaki ilişki değişmişti. Eskiden birbirlerine karşı takındıkları o ihtiyatlı hal kalmamıştı Ben de tutup bunu sorgulayacak ya da Gideon'ın buna fazla kafa yormasına neden olacak değildim. Birtakım kararları yüreğiyle vermesinin zamanı gelmişti.

Babamla Cary saat dokuz sularında kalkıp benim eski eve gittiler çünkü orada her ikisine de yer varken, çatı dairesinde yoktu.

Annemle en son seviştiği odada mı kalacaktı acaba babam? Kalırsa nasıl dayanacaktı buna? Gideon'la ayrıyken benim Stanton'ın evinde kalmam gerekmişti. Odamda Gideon'a dair çok fazla anı vardı ve o an ihtiyacım olan son şey de en çok arzuladığım ama elde edemeyeceğimden korktuğum şeyin anılarına maruz kalıp işkence çekmekti.

Gideon evi dolaşıp ışıkları söndürdü, Şanslı da her adımında peşindeydi. Kocamın her zamankinden ağır adımlarla hareket edişini izledim. Çok yorgundu. Sabahtan beri Kristine'le işleri koordine etmek, arada Scott'ın telefonlarını yanıtlamak ve Arash'a polisin ziyareti hakkında bilgi vermek derken ne kadar meşgul olduğunu düşününce bugünü atlatmayı nasıl başarmıştı bilemiyordum.

"Meleğim." Elini uzattı bana.

Bir an baktım o ele. Gideon gün boyunca bana elini uzatıp durmuştu. Ne kadar basit bir şeydi aslında, ama çok etkiliydi. *Buradayım* demekti. *Yalnız değilsin. Birlikte başarabiliriz.*

Kanepedeki yerimden kalkarak parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve beni önce yatak odasına, sonra da banyoya götürmesine izin verdim. Orada neredeyse aynı şeyleri yaptım. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. O bir de Dr. Petersen'ın yazdığı ilaçlardan aldı ek bir adım olarak. Sonra peşi sıra yatak odasına giderek beni soyup üstüme başka bir tişört geçirmesine izin verdim. Yumuşacık, uzun bir öpücükle yatırdı beni.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum uzaklaşmaya başlayınca.

"Hiçbir yere." Hızlı ve özensiz hareketlerle soyunup sadece boxer çamaşırıyla kaldı. Sonra da yatağa gelip Şanslı'nın da çıkmasına yardım etti ve ışığı söndürdü.

Bana dönerek belimden yakaladı ve beni kendine çekip arkamda kaşık pozisyonuna geçti. Bedeninin sıcaklığını hissedince hafifçe inledim ve o sıcaklık kemiklerimdeki üşümeyle mücadele ederken hafifçe titredim.

Gözlerimi kapatarak Gideon'ın soluklarının sesine ve hissine odaklandım. Birkaç saniye içinde soluklarının temposu uykunun ritmik düzenine dönüşmüştü bile.

Sahilde yürürken rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, dalgalar her adımımı eritip götürdükçe ayaklarım kumlara batıyor. İleride, Gideon'ın bize aldığı sahil evinin çatısındaki aşınmış padavra tahtalarını görüyorum. Kumun üstünde, uzun direkler üzerinde duruyor ev, bir sürü penceresiyle denize bakıyor yukarıdan. Martılar çığlıklar atarak dönüyorlar tepemde, hızlıca dalışları ve havada duraklayışlarıyla tuzlu rüzgârla dans eder gibiler.

"Nikâh davetini kaçıracağıma inanamıyorum."

Başımı çevirip bir bakıyorum ki annem yanımda yürüyor. Onu son gördüğümde üzerinde olan zarif tuvaleti giymiş. O kadar güzel ki. Gerçekten soluk kesici. Gözlerim yanıyor ona bakarken.

"Hepimiz kaçıracağız" diyorum ona.

"Biliyorum. Ne kadar da uğraşmıştım onun için." Bana bakıyor, saçlarının uçları yanağı boyunca uçuşuyor. "Kırmızı detayları eklemeyi de başarmıştım."

"Öyle mi?" Acıma rağmen gülümsetiyor bu be-

ni. Annem en iyi bildiği şekilde seviyor işte beni. Bunun her zaman benim istediğim şekil olmaması, bu haliyle de kıymetli olmadığı anlamına gelmiyor.

"Bir düğün için gerçekten fazla parlak bir renk yalnız. Zor oldu bayağı."

"Gideon'la ilk çıktığım gece giydiğim o kırmızı elbiseyi aldığın için biraz da senin suçun bu, biliyorsun."

"O muydu sana ilham veren?" Başını iki yana sallıyor. "Bir dahaki sefere daha açık bir ara renk seçmelisin."

"Bir dahaki sefer olmayacak. Gideon'dan başkası yok benim için." Bir deniz kabuğunu alıp geldiği yer olan denize geri atıyorum. "Bu işi yürütebileceğimizden emin olamadığım zamanlar oldu ama bundan kaygı duymuyorum artık. Bizim en büyük düşmanımız bizdik ama bizi aşağıya çeken yüklerimizden kurtulduk."

"İlk birkaç ayın en kolayı olması gerekir." Annem benden biraz ileriye doğru dans ederek gidiyor ve zarif bir dönüş yapıyor. "Flörtleşme. Şahane geziler, pırıltılı mücevherler."

Alaycı bir sesle gülüyorum. "Bizim için kolay değildi. Yolun en engebeli yeri başıydı. Ama her gün biraz daha düzeliyor."

"Babanın kendine birini bulmasına yardım etmen gerekecek" diyor, sesindeki genç kız neşesi solup gitmiş. "o kadar uzun zamandır yalnız ki."

""Senin arkandan başka birine fit olmak zor. Hâlâ seviyor seni."

Kederli bir gülücük atıyor bana, sonra dönüp

suya doğru bakıyor. "Benim Richard'ım vardı... O kadar iyi bir adamdır ki. Umarım yeniden mutlu olur."

Üvey babamı düşünüp kaygılanıyorum. Annem her şeyiydi onun. Şimdi o gittiğine göre ne mutluluk verecek Stanton'a?

"Asla anneanne olamayacağım" diyor annem düşünceli düşünceli. "Genç yaşta, tam zirvedeyken öldüm. Bu o kadar da kötü bir şey değil, değil mi?"

"Bana nasıl sorarsın bunu?" Gözyaşlarımı bırakıyorum aksınlar. Ağlamadığım için bütün gün kendimi sorgulayıp durmuştum. Yaşlar şimdi gelmişlerdi ve ben bundan hoşnuttum. Sanki bir baraj yıkılmış gibiydi.

"Ağlama, tatlım." Durup sarılıyor bana ve soluduğum havayı parfümüyle dolduruyor. "Göreceksin..."

Beklenmedik bir sarsıntıyla fırlayarak soluk soluğa uyandım. Şanslı karnımın üstüne çıkmış, mızıldanarak patiliyordu beni. Bir elimle onun kadife kafasını okşarken öbür elimle gözlerimi sildim ama kuruydu. Rüyamın acısı solup giderek uzak bir anıya dönüşmeye başlamıştı bile.

"Gel buraya" diye mırıldandı Gideon, ay ışığıyla aydınlanan yatak odamızda sıcak bir deniz feneri gibiydi sesi. Kolunu dolayıp beni yeniden kendisine çekti.

Ona dönerek dudaklarını arayıp buldum ve ıslak, derin bir öpüşle gömüldüm sıcağına. Şaşıran Gideon bir an öylece kalakaldı, sonra başımın arkasını eliyle kavrayıp sımsıkı tutarak öpüşmeyi o devraldı.

Bacaklarımı bacaklarına doladım ve fırça gibi sert kıllarını, teninin leziz sıcaklığını ve altındaki güçlü kasları hisset-

tim. Dilinin yumuşak, ritmik okşayışları beni sakinleştiriyordu. Kimse Gideon gibi öpüşemezdi. Dudaklarının ikna edici talepkârlığında yakıcı bir seksilik vardı ama bir o kadar da sevecendi. Saygılıydı. Dudakları hem yumuşak hem sıkıydı ve Gideon onları nazikçe dudaklarıma değdirerek beni heyecanlandırıyordu.

Elimi aramıza uzatarak penisini avuçladım ve onun talebine aynı şekilde karşılık vererek okşadım. Dokunduğum an şişip uzamaya başladı ve sonunda geniş başı bel lastiğinin altından çıktı. İnleyerek, okşayışlarıma doğru bastırdı bedenini.

"Eva."

Adımı söyleyişinin içindeki soruyu duydum.

"*Hissetmemi* sağla" diye fısıldadım.

Eli tişörtümün altına kaydı, parmakları tüy gibi hafif hareketlerle karnımın üstünden geçti ve sonunda mememi avuçladı. Önce sızlayan etimi sıkarak dolgunlaştırdı, sonra da o becerikli parmaklarıyla meme ucumu yakaladı. Vücudumun ahlaksız sırlarına hâkim bir tavırla, mememin dikleşmiş ucunu parmaklarının arasında yuvarlayıp çekiştirmeye başladı, uyguladığı insafsız basınç ve çekiştirme şehvet dalgalarının tüm bedenime yayılmasına neden oldu.

İnledim, heyecanlanmıştım. Gözüm dönmüştü. Bacaklarımı bacaklarına daha bir doladım ki nemli cinsel organımı uyluğuna sürtebileyim.

"Güzel yarığın mı sızlıyor, meleğim?" Dudaklarımın köşesini dişleyerek söylediği bu sözler kendi başlarına bir baştan çıkarmaydı. " Ne lazım ona? Dilim... parmaklarım... aletim?"

"Gideon." Benden uzaklaşınca utanmazca mızıldandım, üzerimde yükselirken kollarımı uzattım ona. Yumuşak, teskin edici bir mırıltıyla Şanslı'yı alıp dikkatlice yere bıraktı. Sonra kalçalarıma uzandı elleri ve külotumu tutup dizlerime indirdi.

"Bana yanıt vermedin, Eva. Küçük, aç gözlü yarığına ne koymamı istiyorsun? Yukarıdakilerin hepsini mi?"

"Evet" dedim soluk soluğa. "Her şeyi."

Bir an sonra bacaklarım havaya kalkmıştı ve Gideon'ın kafası uyluklarımın arasındaki hassaslaşmış ete yaklaşıyordu.

Soluğumu tutarak bekledim. Bu şekilde katlanmışken bir şey göremiyordum.

Dilinin sıcak, ıslak kadifesi cinsel organımın duyarlı kıvrımlarının arasına kayıverdi.

"Ah Tanrım!" Belimi çukurlaştırıp, kaskatı bir yaya dönüştüm.

Gideon mırıldandı. Vücudumu yükselterek beni mest eden o şeytani ağzına yaklaştırmaya çabaladım. Üst bacaklarımdan tutarak olduğum yere sabitledi beni; kendi istediği hızda tadıyor, kaygan girişin üstünü ve etrafını yalıyordu... dilini içimde hissetmeye duyduğum açlıkla alay eder gibiydi. Dudakları zonklayan klitorisimi sardı, bir yandan emerken bir yandan da dilinin üstünü o hassas zevk noktasına sürtüyordu.

"Lütfen..." Beni yalvartıyor olması umurumda değildi. Ben ona ne kadar verirsem o da o kadar veriyordu bana karşılığında.

Ama o ağır ağır tadımı çıkararak bekletti beni; saçı uyluklarımın arkasındaki duyarlı tenimi okşuyor, dili olabilecek en hafif şekilde masaj yapıyordu klitorisime.

Ellerimi yüzüme bastırdım. "O kadar güzel geliyor ki... Durma..."

Daha aşağıyı yalamaya başlayıp dilinin ucundan minicik bir kısmı vücudumun titreyen girişinden içeri daldırdığında... sonra daha da aşağı kayarak ipeksi okşayışının altında ürperen küçük gülün çevresinde gezinmeye başladığında ağzım açık kaldı.

"*Ah!*" diye inledim saatler süren o uyuşmuşluk hissinden sonra bastıran bu his bombardımanıyla yarı delirmiş haldeydim.

Hırlayışı her yanımı ürpertti. Nihayet istediğim şeyi verip, sertleştirdiği dilini ağır, leziz bir hareketle kaygan sıcağıma ittiğinde vücudum sarsıldı.

"Evet" dedim soluk soluğa. "Becer beni."

Harika ağzı bütün zevklerin ve eziyetlerin kaynağıydı, kenetlenen nazik kasların arasına dalan dilinin şehvetli saldırısı şeytancaydı.

Gideon'ın ağzı öyle bir odaklanarak, öyle bir heves ve hırsla çalışıyordu ki üstümde tüm vücudumda nabız gibi atan inanılmaz zevk dalgalarıyla kıvranıyordum. Bir basınç hissettim, sonra başparmağı arka tarafıma kayarak o hassas deliği becermeye başladı. Oradaki doluluk hissi dilinin ritmik darbeleriyle zıtlık oluşturuyordu. Bedenimin merkezi kasılmaya başladı. Orgazm uçurumunun hemen kıyısında, gerilmiş bekliyordum...

Adını söyleyerek bağırdım, bedenim yanıyordu, tenim sıcak ve nemliydi. Zevkle hayata dönmüştüm, cayır cayır yanıyordum. Yaşadığım doruk hissi mahvetmişti beni, paramparça olmuştum. Ama Gideon'ın bırakmaya niyeti yoktu, dili klitorisime kaymıştı şimdi. Bir orgazm bitmeden diğeri başlıyordu.

Şiddetle ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelirken yumruklarımı gözlerime bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladım. "Yeter" diye yalvardım, boğuk bir sesle; kasıklarım bir kez daha kasılıyordu ve ben tir tir titriyordum. "Dayanamıyorum artık."

Gideon'ın hareketiyle döşeğin çöktüğünü hissettim, bir eliyle ayak bileklerimi tutuyordu. *Boxer* çamaşırını aşağı indirirken bel lastiğinin çıkardığı sesi duydum.

"Nasıl istersin?" diye sordu gizemli bir sesle. "Yavaş ve tatlı tatlı mı? Hızlı ve hoyratça mı?"

Aman Tanrım...

Kurumuş dudaklarımın arasından zorlanarak çıktı yanıtım. "Derin. Sert."

Üzerime doğru gelip bacaklarımı beni ikiye katlar gibi geriye itti.

"Seni seviyorum" dedi ateşli, boğuk bir sesle.

Kalın aletinin enfes tepesi cinsel organıma hızla dalarak zaten şişip hassaslaşmış olan dokuları okşadı.

Ben o şekilde ikiye katlanmış, bacaklarım da dizlerimin etrafında duran külotumla bağlanmış haldeyken, içimde fazla yer yoktu ve Gideon çok büyüktü. Kalınlığı beni esnetiyor, duyarlı etim bana sahip oluşunun şiddetinden yanıyordu. Ve daha hepsini vermemişti bile.

İnleyerek adımı söyledi Gideon. Kalçalarıyla dairesel hareketler yapıyor, bir dışarı çekip, bir içeri iterek o ağır aleti daha derinlere sokmaya çalışıyordu. "Bunu hissediyor musun, meleğim?" diye sordu, şehvetten boğuklaşmış sesiyle.

"Hissettiğim tek şey sensin" diye inledim; hareket etmek ve daha fazlasını almak ihtiyacı hissediyordum. Ama Gideon kıpırdamama izin vermiyor, vücudu yıkıcı bir ustalıkla düzüyordu beni.

Verdiği his... sertliği... amansız, sakin hamleleri...

Parmaklarım çarşafı kavradı. Cinsel organım deli gibi dalgalanıyor, aletinin geniş başını kurt gibi bir açlıkla kavrıyordu. Her geri çekiliş beni bomboş bırakıyor; her kalın, sıcak kayışsa hissettiğim zevki bir uyuşturucu gibi damarlarıma basıyordu zorla.

"Eva. Tanrım."

Gideon, ay ışığında gökten yere inmiş gizemli ve seksi bir melek gibi belirmişti üstümde. Işıltılı gözlerle bana bakarken, güzel yüzü şehvetle sertleşmişti. Kolları, doyurulmamış bir açlıkla kasılmış; kaslarındaki gerilim heykeltıraş keskisi gibi biçimlendirmişti gövdesini. "Eğer o dar yarığınla aletimi emmeye devam edersen gelmeme neden olacaksın. İstediğin bu mu, meleğim? Sen daha hepsini alamadan doldurmamı mı istiyorsun seni?"

"Hayır!" Hızla soluk vererek, vücudumun merkezindeki o hevesli sıkılaşmayı irademle gevşetmeye çalıştım. Gideon kasıklarını çevire çevire hamle etti içime ve ben biraz daha alınca ıslıklı bir soluk aldı.

"Tanrım, Eva. Yarığın aletime bayılıyor."

Yatak başını tutarak üzerime uzandı Gideon, bacaklarım ikimizin arasına sıkışıp kalmıştı. Gideon'ın zevki için geriye yatırılmış ve tamamen açılmış halde, onun kalçalarını düzleştirerek kalan son birkaç santimi de içime gömüşünü çaresizce seyrettim.

Ağzımdan çıkan ses canhıraş bir feryattı, aldığım zevk öyle yoğundu ki canım yanıyordu. Gideon'ın küfrettiğini duydum uzaktan uzağa, güçlü bedeninin sarsıldığını hissettim.

"İyi misin?" diye sordu dişlerini gıcırdatarak.

Ciğerlerimi olabildiğince genişleterek soluk almaya çalıştım.

"Eva." Gürler gibi söylemişti adımı. "İyi. Mi. Sin?"

Konuşamadığım için ellerimi kalçalarına uzattım, parmaklarım *boxer* çamaşırına takıldı. Gideon'ın ikimizi de soymaya gerek görmemiş olmasının ne kadar azdırıcı olduğunu düşünecek bir anlık zamanım oldu orada...

Sonra düzmeye başladı Gideon, kasıkları amansız bir tempoyla pompalıyor, seri hamlelerle uzun ve kalın aletini ucundan dibine kadar daldırıp çıkarıyordu. Ağırlığını tamamen kollarının ve ayak parmaklarının üstünde taşıyarak bütün gücüyle abanıyordu içime, kaskatı aletiyle beni doğruca döşeğe çiviliyordu.

Öyle bir şiddetle geldim ki gözüm karardı; vücudum öyle yoğun bir zevkin pençesindeydi ki içinden çıkamıyordum; güçlü erotik his dalgalarının arasında hapis kalmıştım sanki.

Orgazmımın vahşi atağıyla baş edemiyordum. Tepeden tırnağa her yerim iğneleniyordu. Gideon ileri hamlelerinden

birinde duraksayıp kendini iyice bastırdı içime, çelik gibi penisinin tüm uzunluğunu sundu vücuduma, kavrasın diye. Cinsel organım o leziz sertliğin etrafında mest olmuş bir halde kasılıyor, açgözlülükle sarıyordu onu.

"Siktir" dedi Gideon, "aletimi çok iyi sağıyorsun."

Soluk almaya çabalayarak şiddetle sarsıldım.

Tükenmiş bir halde yatağa yığıldığım an, Gideon aletini titreyen deliğimden çıkarıp yataktan kalktı.

Yoksunluk hissiyle elimi uzattım ona. "Nereye gidiyorsun?"

"Bekle." *Boxer* çamaşırını tamamen çıkarıp attı.

Hâlâ sertti Gideon, kendi orgazmından değil ama benimkinden ıslanmış aleti gururla, dimdik kalkıktı.

"Sen gelmedin." Külotumu çıkarmasına yardım edemeyecek kadar halsizdim. Bir elini sırtımın altına sokarak beni kaldırdı ve tişörtümü başımın üstünden çekip çıkardı.

Dudakları kaşımın üstünde gezindi. "Hızlı ve hoyratı sen istedin. Ben yavaş ve tatlı tatlı istiyorum."

Yeniden üstüme çıktı Gideon ama bu kez açılmış kol ve bacaklarımın arasına yerleşti. Onun ağırlığını, sıcaklığını ve arzusunu hissettiğim an ben de yavaş ve tatlı tatlıyı ne kadar istediğimi fark ettim. Gideon'ın tutkusunun ateşi ve sevgisinin sıcaklığıyla özgürleşen gözyaşlarım akmaya başladı nihayet o an.

"Sen benim her şeyimsin" dedim, gözyaşlarına boğulan kelimelerle.

"Eva."

Gideon kasıklarını oynatarak penisinin ucunu yarığıma soktu ve içimi doldurma konusunda hiç acele etmeden nazikçe ileri itti kendini. Dudakları dudaklarıma değiyordu ve dilinin okşayışı her nasılsa penisinin kayışından daha erotikti.

"Sarıl bana" diye fısıldadı; kollarını omuzlarımın altından dolamış elleriyle başımın arkasını kavrıyordu.

Daha sıkı sarıldım. Gideon içime girerken baldırlarıma değen kaba etleri kasılıyordu, sırtını okşayan ellerim teriyle nemleniyordu.

"Seni seviyorum" diye mırıldandı, parmak uçları gözyaşlarımı siliyordu. "Hissediyor musun?"

"Evet."

İçimde hareket ederken yüzüne yayılan zevk ifadesini seyrettim.

Vücudunu titreten orgazmın etkisiyle inlerken sımsıkı tuttum onu.

Benimle birlikte sessizce ağladığında öperek sildim gözyaşlarını.

Ve ister sevinçte ister kederde olsun, Gideon'ın benimle bütün olduğunu bilerek, kederimi kollarının sığınağında bıraktım.

"Buranın güzelliğine inanamıyorum." Cary, ellerini verandayı çevreleyen korkuluklara dayamış, denize bakıyordu. Güneş gözlüğü gözlerini korurken rüzgâr saçlarıyla oynuyordu. "Harika bir ev bu. Herkesten kilometrelerce uzakmışız gibi geliyor. Ve manzara... gerçekten inanılmaz."

"Di mi?" Popomu korkuluğa dayayarak yüzümü eve döndüm. Duvar boyunca uzanan camlı kayar kapıların ötesinde mutfakta ve salonda arılar gibi dolanıp duran Reyes ailesi ile babaannem ve iki halam tarafından esir alınmış olan Gideon'ı görüyordum.

Benim için dokunaklı bir yanı da vardı bu neşeli havanın. Annem bu büyük ailenin bir parçası olmamıştı hiç ve artık olamayacaktı da. Ama hayat devam ediyordu.

Küçük kuzenlerimden ikisi kanepenin etrafında Şanslı'yı kovalarken, daha büyük olan üç tanesi Chris'le birlikte bilgisayar oyunu oynuyorlardı. Küçük okuma köşesinde amcam

Tony'yle muhabbet eden babam bir yandan da huysuzlanan bebek yeğenini dizinde hoplatıyordu.

Gideon, aileden hiçbir şeyden korkmadığı kadar korkan bir adamdı ve ne zaman etrafındaki karmaşayı inceleyecek olsa hissettiği şaşkınlık ve dehşet o güzelim yüzüne yansıyordu. Onu çok iyi tanıdığımdan, gözlerindeki panik belirtilerini de görebiliyordum ama onu kurtaramazdım. Babaannemin onu gözünün önünden ayırmaya niyeti yoktu.

Cary dönüp dikkatimi çeken şeyin ne olduğuna baktı. "Senin herifin sıvışıp arkasına bile bakmadan kaçacağı anı bekliyorum."

Güldüm. "O yüzden çağırdım Chris'i, Gideon'a destek olsun diye."

Bizim grup –Gideon, ben, Cary, babam ve Chris– sabah saat on sularında ulaşmıştı yazlık eve. Babamın ailesi kaldıkları otelden getirildiğindeyse öğleni biraz geçiyordu saat. Babaannem meşhur *posole*'sinden yapabilsin diye malzemeleri de getirmişlerdi yanlarında. Bu yemeğin en yaralı ruhları bile yatıştırdığı söylenir diyordu babaannem. Orası doğru mu bilemem ama bu klasik Meksika yemeğinin babaannemin elinden çıkan şeklinin leziz olduğunu birinci elden biliyordum.

"Chris kendi başının çaresine baksın diye bırakmış Gideon'ı" dedi Cary dalga geçerek, "tıpkı senin bıraktığın gibi."

"Ne yapabilirim ki? Ah, aman Tanrım." Güldüm. "Babaannem bir önlük tutuşturdu şimdi de Gideon'ın eline."

Herkes gelince biraz gerilmiştim. Küçükken babamın ailesiyle fazla zaman geçirmemiştim, San Diego'da üniversiteye başladığımda da sadece birkaç kez gitmiştik onunla Texas'a. Reyes ailesinin onları her ziyaretimde bana biraz mesafeli davranması, acaba babamın kalbini kırdığını bildikleri kadına çok mu fazla benziyorum diye düşündürmüştü beni. Annemi bir kez görmüşler ve onun babam için fazla üst sınıf-

tan olduğunu, bu işin sonunun hayırlı olmayacağını söyleyerek tasvip etmemişlerdi.

Bu nedenle babaannem daha gelir gelmez doğruca Gideon'a gidip yüzünü ellerinin arasına alınca Gideon gibi ben de soluğumu tutmuştum.

Babaannem Gideon'ın saçlarını yüzünden geriye atıp kafasını sağa sola çevirmiş ve sonra da onu babama çok benzettiğini beyan etmişti. Gideon babaannemin İspanyolcasını anlamış ve ona onun dilinde yanıt vermişti: Sözlerini iltifat olarak alıyordu. Babaannem bayılmıştı. O andan beri, durmaksızın İspanyolca konuşuyordu onunla.

"Trey aradı dün beni" deyiverdi Cary durup dururken.

Ona baktım. "Öyle mi? Nasıl gitti?"

"Sen bir şey söyledin mi ona, bebeğim? Beni arasın diye?"

Masum görünmeye çalışarak sordum: "Neden öyle düşündün ki?"

Dudağında çarpık bir gülümsemeyle bilmiş bilmiş baktı bana. "Demek söyledin."

"Sadece senin sonsuza dek beklemeyeceğini söyledim."

"Evet." O da masumu oynamaya çalıştı. Umarım ben ondan daha iyi bir iş çıkarmıştım. "Merhamet için verenden almayacak değilim herhalde, değil mi? Bu işi bağladığın için teşekkürler."

Omzuna hafifçe vurdum. "Pisliğin tekisin."

Şu son birkaç haftada bir şeyler değişmişti Cary'de. Kendine zarar vermeye dayalı her zamanki baş etme tekniklerine geri dönmemişti ve onlarsız da işler iyi gittiği için geriye dönüş yaşamayacağına dair umudum devam ediyordu.

"Doğru." Pırıl pırıl bir gülümseme belirdi yüzünde, üstelik o çok iyi bildiğim kasıntı poz değil, içten bir gülümsemeydi. "Ama Trey'i götürmenin insanın aklını çelen bir yanı olduğu kesin. Onun için de cazip olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden bunu kendi avantajım için kullanmalıyım."

"Görüşecek misiniz?"

Başını salladı. "Pazartesi günü Stanton'ın evindeki anmaya gelecek benimle."

"Ah." İç geçirdim acıyla. Clancy Gideon'ı arayıp bunun bilgisini vermişti sabah.

Anmayı kendim düzenlemeye çalışıp Stanton'ı bu işten kurtarmalı mıydım acaba? Bilememiştim. Annemin sahiden gittiği gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum hâlâ. Bir önceki gece saatlerce ağladıktan sonra ağır bir suçluluk çökmüştü içime. Anneme söylediğime pişman olduğum ama artık geri alamayacağım ne çok şey vardı; ve onunla ilgili hem bıkkın hem de saygısızca şeyler düşündüğüm ne çok zaman.

Geriye bakıp da annemin temel hatasının beni fazla sevmek olduğunu görmek ironikti.

Tıpkı üvey babamın onu sevdiği gibi: Ölçüsüzce.

"Stanton'ı aramaya çalıştım" dedim, "ama hep telesekreter çıkıyor."

"Ben de." Tıraşsız çenesini ovaladı. "Umarım iyidir, ama muhtemelen olmadığının da farkındayım."

"Herhangi birimizin iyi olması biraz zaman isteyecek bence."

Rahat bir sessizliğe gömüldük bir süre. Sonra Cary konuştu. "Bu sabah babanla konuşuyordum, havaalanına doğru yola çıkmadan önce. New York'a

taşınma planları hakkında."

Yüzümü buruşturdum. "Yanımda olması hoşuma gider ama onun Gideon'ın yanında çalışmasının ne kadar tuhaf olacağını düşünmeden edemiyorum."

Ağır ağır başını salladı. "Haklısın."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzüme bakmak için döndü. "Çocuk sahibi olmanın yalnızca hamilelik kısmı bile yetti benim hayatımı değiştirmeye, değil mi? Senin durumunda onu alıp yirmi dörtle çarpın-

ca derim ki çocuğunu seven bir ebeveynin onun için yapmayacağı şey yoktur."

Evet, bir şeyler kesinlikle değişmişti Cary için. İnsanın bazen doğru yolu bulmak için sert bir şoka ihtiyacı oluyordu demek. Cary için baba olma fikri olmuştu bu. Benim için Gideon'la tanışmak. Ve Gideon için de beni yitirme ihtimali.

"Her neyse," diye devam etti Cary, "Victor, Gideon'ın ona barınma tazminatı teklif ettiğini söyledi. Bizim dairede, benimle birlikte oturmak isteyebileceğini düşünüyor."

"Vay canına. Peki." Düşünecek çok şey vardı burada. Birincisi, babam gerçekten New York'a gelip Gideon'ın yanında çalışma fikrini ciddiye alıyordu. İkincisi. Can dostum benden ayrı yaşamayı düşünüyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. "Babamın o odayı kullanmakta zorlanacağından endişelenmiştim. Ne de olsa annemle orada... biliyorsun işte."

Gideon olmasa çatı katında yaşayamazmışım gibi geliyordu bana. Orada çok fazla şey yaşanmıştı aramızda. Artık sahip olmadığım bir şeyi hatırlamaya dayanabilir miydim bilemiyordum.

"Evet, ben de merak etmiştim bunu." Cary uzanıp omzuma dokundu –teselli edici, yalın bir dokunuş. "Ama Victor'ın Monica'ya dair başından beri gerçekten sahip olduğu tek şey anılardı, biliyorsun."

Başımı salladım. Aradan geçen onca yıl süresince, babamın aralarındaki aşkın her zaman tek taraflı mı olduğunu merak ettiği zamanlar olmuş olmalıydı. Annemle geçirdiği o öğleden sonranın ardından anlamıştı belki de öyle olmadığını. Tutunacak güzel bir anıydı bu.

"Demek orada kalmayı düşünüyorsun" dedim. "Annem sana o seçeneği sunduğunu söylemişti."

Melankoliyle karışık bir gülümseme belirdi yüzünde. "Düşünüyorum, evet. Babanın da orada olması daha kolaylaştı-

rır sanki bunu. Arada sırada etrafta bir bebek olabileceği konusunda uyardım onu. Bundan hoşlanabileceği gibi bir izlenim aldım."

Dönüp tekrar evin içine bakınca babamın bebek kuzenimi eğlendirmek için komik suratlar yaptığını gördüm. Kardeşleri arasında tek çocuğu olan bir tek o vardı ve ben de artık büyümüştüm.

Gideon'ın giriş kapısına doğru yürüdüğünü görerek kaşlarımı çattım. Kot pantolonunun üstüne doladığı o önlükle nereye gidiyordu acaba? Kapıyı açtı ve bir an kıpırdamadan durdu. Birilerinin kapıyı çalmış olduğunu anladım ama arada Gideon olduğu için kim olduğunu anlayamadım. Nihayet çekildi.

Cary benim dikkatimin nereye yönelmiş olduğunu görmek için baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyor o orada?"

Gideon'ın erkek kardeşi içeri girince ben de aynısını merak ettim. Sonra da, elinde bir hediye torbasıyla Ireland belirdi arkasından.

"Hediye ne iş?" diye sordu Cary. "İade edilemeyecek bir düğün hediyesi mi?"

"Hayır." Torbanın üstündeki desenlerin bir düğün hediyesi için fazla renkli ve cafcaflı olduğunu fark etmiştim. "Doğum günü armağanı."

"Tüh ya" diye homurdandı Cary. "Ben tamamen unuttum onu."

Gideon başka kimse girmeden kapıyı kapatınca Elizabeth'in en büyük oğlunun doğum gününe gelmediğini anladım. Duygudaşlık ve acı karışımı güçlü bir hisse kapılarak ellerimi yumruk yaptım.

Ne *derdi* vardı bu kadının yahu? Ofisindeki o yüzleşmeden beri annesinden haber almamıştı Gideon. Günün hangi gün olduğunu da düşününce, bu kadar düşüncesiz olabildiğine inanamıyordum.

Geçtiğimiz günlerde annesini kaybeden tek kişinin ben olmadığımı fark etmeme neden oldu bu.

Chris kalkıp çocuklarının yanına gitti; Ireland kocama sarılırken o da Christopher'a sarıldı. Ireland Gideon'a gülümseyerek torbayı uzattı. Gideon alıp döndü ve benim verandada durduğum yere doğru bir işaret yaptı.

Zarif desenli yazlık elbisesinin içinde taze ve hoş görünen Ireland dışarı çıkıp bize katıldı. "Yay canına Eva. Burası şahaneymiş."

Sarıldım ona. "Demek beğendin?"

"Beğenilmeyecek gibi değil ki." Ireland Cary'ye sarıldı ve ardından o güzel yüzü ciddileşti. "Annene gerçekten çok üzüldüm, Eva."

Artık pek de uzağa gitmeyen gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. "Teşekkür ederim."

"Hayal bile edemiyorum" dedi. "Ki şu anda annemden pek hoşlanmıyorum bile."

Uzanıp koluna dokundum. Elizabeth için ne hissedersem hissedeyim, yaşadığım pişmanlığı kimsenin yaşamasını istemezdim, hele de Ireland'ın. "Sorun neyse halledersiniz umarım. Eğer annem geri dönebilseydi ona söyleyip yaptığım birçok şeyi geri alırdım."

Ve bunları yüksek sesle söyleyince ağlayacak gibi olduğum için de çabucak izin isteyerek merdivenlere doğru gittim ve kumsala inerek suya doğru koştum. Bileklerime kadar suya girdiğimde durdum ve denizden gelen esintinin gözyaşlarımı uçurmasına izin verdim.

Gözlerimi kapatarak, kederimin onu bugünlük koyduğum kutuya geri dönmesini diledim. Gideon'ın doğum günüydü ve ben bugünü kutlamak istiyordum çünkü bugün dünyaya gelmiş ve sonunda da hayatıma girmişti Gideon.

Belime dolanan sıcak, kaslı kolların beni tanıdık bir bedene çekip yaslamasıyla sıçradım.

Gideon çenesini başımın tepesine koydu. Kollarımı onun kollarına dolayınca göğsünün önce genişlediğini sonra da derin bir iç çekişle söndüğünü hissettim.

Konuşabilecek kadar kendimi topladığımda "Babaannemin kaçmana izin vermesine şaşırdım" dedim.

Kısa bir kahkaha attı. "Ona babanı anımsattığımı söylüyor –o da bana seni anımsatıyor."

Demek bana onun adının verilmesi yerinde olmuş diye geçirdim aklımdan. "Seni yakaladım mı bırakmak bilmediğim için mi?"

"Beni korkutsa da ondan ayrılamadığım için."

Duygulanarak başımı çevirdim ve yanağımı kalbine dayadım ve güçlü ve düzenli atışını dinledim. "Kardeşlerinin geleceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum."

"Christopher'ın burada olması neler hissettiriyor sana?"

Omuz silktiğini hissettim. "Pisliğin teki gibi davranmadığı sürece dert değil."

"Haklısın." Eğer kardeşinin beklenmedik gelişi Gideon'ı rahatsız etmediyse, ben de beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim.

"Seninle paylaşacağım birtakım şeyler var" dedi. "Christopher hakkında. Ama şimdi zamanı değil."

Buna karşı çıkmak için ağzımı açtım ama kendimi tuttum. Gideon haklıydı. Aslında bugün dost ve akrabalarımızla çevrili bir şekilde yeminlerimizi tazelememiz gerekiyordu. Gideon'ın doğum gününü kutlayacaktık ve öyle keyifli olacaktık ki üzüntülere ve pişmanlıklara yer olmayacaktı. Onun yerine, saklamak zorunda olduğumuz üzüntüyle gölgelenmişti günümüz. Yine de daha fazla tatsızlık eklemenin âlemi yoktu.

"Sana bir şey vereceğim" dedim ona.

"Hmm... Ben hazırım meleğim de, çok fazla insan var etrafımızda."

Benimle dalga geçtiğini hemen anlayamadım. "Aman Tanrım. Sapıksın sen."

Elimi cebime soktum ve ona aldığım armağanı koruyan siyah kadife keseyi parmaklarımla kavradım. Hoş bir kutusu da vardı aslında ama ben hediyeyi cebimde taşımayı ve içimden geldiği gibi davranarak doğru anı yakaladığımda vermeyi tercih etmiştim. Diğer armağanlarıyla aynı anda vermek istememiştim.

Armağanı çıkarırken yüzümü ona döndüm ve keseyi iki avcumun üstüne koyarak uzattım. "Doğum günün kutlu olsun, şampiyon."

Bakışlarını ellerimden yüzüme kaldırdı. Yalnızca ona bir şey verdiğim zaman beliren o ışıltıyı gördüm gözlerinde. Ona daha fazlasını vermeyi, her şeyi vermeyi istememe neden oluyordu bu hali. Kocam mutlu olmayı hak ediyordu. Her zaman mutlu olmasını sağlamak da benim hayattaki misyonumdu.

Gideon keseyi alarak ipini çözdü.

"Şunu bilmeni isterim ki" dedim, gerginliğimi saklamaya çalışarak, "Manhattan'ın epeyce büyük bir kısmına varıncaya kadar sahip olmadığı şey olmayan birine hediye almak delice zor bir şey."

"Hiçbir şey beklemiyordum, ama bana verdiklerine bayılıyorum her zaman."

Soluğumu boşalttım. "Belki kullanmak istemeyebilirsin, ziyanı yok. Yani kendini mecbur hissetme..."

Vacheron Constantin marka platin cep saati keseden kayıp açık avcuna düştü ve parlak kapağı güneşte ışıldadı. Alt dudağımı ısırarak açıp içine bakmasını bekledim.

Yazdırdığım kelimeleri yüksek sesle okudu Gideon *"Her zaman seninim, Eva."*

"Yazının üstünde küçük bir resme de yer var. Bunun bugünkü törenden bir fotoğraf olmasını planlamıştım ama..."

Bana içimdeki her şey kıpırdatacak kadar büyük bir aşkla bakınca boğazımı temizledim. "Eski moda bir şey, biliyorum, Ama düşündüm ki, hep üç parçalı takım elbise giydiğin için kullanacağın bir şey olabilir. Gerçi kol saati taktığını biliyorum, o yüzden belki de kullanmazsın. Ama..."

Öperek susturdu beni. "Her zaman çok kıymetli olacak benim için. Teşekkür ederim."

"Ah." Dudaklarımı yaladım, Gideon'ın tadı geldi. "Sevindim. Zinciri de var, kutusunda."

Saati dikkatlice kesesine koyup cebine attı. "Benim de sana vereceğim bir şey var."

"Terbiyesizlik etme" diyerek ben de ona takıldım. "Seyircilerimiz var."

Gideon omzunun üstünden baktı ve aile fertlerimizin birçoğunun verandaya çıkmış olduklarını gördü. *Catering*ciler dışarıdaki mutfağı içecekler ve kolay yenecek atıştırmalıklarla doldurmuşlardı. Bir yandan *posole*'e için gereken domuz eti fırında pişerken insanlar da buradakilerden başlıyorlardı atıştırmaya.

Kapalı yumruğunu uzattı, sonra da açarak avcundaki şahane alyansı gösterdi bana. Tüm yüzüğü çevreleyen kanalın içine yerleştirilmiş iri pırlantalardan rengârenk ışıltılar çıkıyordu.

Parmaklarımla ağzımı kapattım, gözlerim yeniden sulanıyordu. Etrafımızda dans eden tuz aromalı esinti, dalgaların üstünde yükselen martıların acıklı çığlıklarını taşıyordu. Kıyıya vuran ritmik dalgalar ayaklarımı yalıyor, beni o ana sabitliyordu.

Titreyen parmaklarla uzandım yüzüğe.

Gideon'ın eli kapanıverdi; sırıtıyordu. "Henüz değil."

"Ne?" Omzundan ittim. "Oynama benimle!"

"Ah, ama oyunların arkasını getiriyorum her zaman" diye mırıldandı.

Öfkeyle baktım ona. Kendinden hoşnut, muzır gülüşü soldu.

Parmakları yanağımı okşadı. "Senin kocan olmaktan o kadar gurur duyuyorum ki" dedi ciddiyetle. "Senin gözünde o şerefe layık görülmüş olmak hayattaki en büyük başarımdır."

"Ah, Gideon." Nasıl da başımı döndürüyordu. Aşkıyla nasıl da dolup taşıyordum. "Asıl şanslı olan benim."

"Sen benim hayatımı değiştirdin, Eva. Ve imkânsızı gerçekleştirdin: Beni dönüştürdün. Şu an olduğum kişiden hoşnutum. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Sen hep harikaydın" dedim coşkuyla. "Görür görmez sevmiştim seni. Şimdi daha da çok seviyorum."

"Benim için taşıdığın anlamı ifade edecek sözcük yok." Elini yeniden açtı. "Ama umarım bu yüzüğü parmağında gördüğünde, hayatımın içinde bu pırlantalar gibi parladığını ve onlardan sonsuz kere daha kıymetli olduğunu hatırlarsın."

Parmak uçlarımda yükselerek ve ıslak kuma gömülmemeye çabalayarak dudaklarına uzandım ve beni öptüğünde neredeyse hıçkıra hıçkıra ağladım mutluluktan. "Sen benim başıma gelen en iyi şeysin."

Gülümseyerek elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirerek nikâhımızda bana vermiş olduğu güzelim Asscher pırlantanın yanına yerleştirdi.

Alkış ve tezahüratlarla sıçradık. Eve doğru baktık ve ailelerimizin korkuluk boyunca dizilmiş bizi seyretmekte olduklarını gördük. Çocuklar Gideon'a ulaşmak hevesiyle koşturan Şanslı'nın peşinden merdivenlerden inmeye başlamışlardı bile.

Şanslı'nın hissettiklerini gayet iyi anlıyordum. Hayatlarımızın sonuna dek ben de hep Gideon'a koşacaktım.

İçimi temizleyen derin bir soluk alarak, umut ve mutluluğun yalnızca bir an için suçluluk ve kederi uzaklaştırmasına izin verdim.

"Mükemmel" diye mırıldandım, kelimelerim rüzgârda kaybolup gitti. Gelinlik yoktu, çiçek yoktu, formaliteler yoktu, tören yoktu. Yalnızca Gideon, ben ve yanımızda sevenlerimiz.

Gideon beni yakalayıp havada döndürerek saf bir hoşnutlukla kahkaha atmama neden oldu.

"Seni seviyorum!" diye bağırdım, bütün dünya duysun diye.

Kocam beni yere bırakıp soluksuz bırakana dek öptü. Sonra da dudaklarını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı: "Crossfire."

16

Eva'nın, Westport'ta beraber hafta sonu geçirdiğimiz adamla alakası kalmamış olan Richard Stanton'ı teselli etmeye çalışmasını seyretmek insana acı veriyordu. O zaman capcanlıydı ve olduğundan genç görünüyordu. Şimdiyse, geniş omuzlarına çöken kederin ağırlığı altında güçsüz ve kambur duruyordu.

Stanton'ın geniş çatı katı dairesinde, müsait olan her yüzeyi kaplayan beyaz çiçek düzenlemelerinden yükselen hoş kokular bütün havayı doldurmuştu. Monica'nın, çiçek buketlerinin etrafına serpiştirilmiş fotoğrafları, Eva'nın annesini Stanton'la geçirdiği zaman zarfındaki en güzel anlarında gösteriyordu.

Victor, Cary ve Trey'le beraber ana kattan uzak, daha küçük bir alanda oturuyordu. İlk geldiğimizde, Eva'nın babasıyla Stanton'ın birbirlerine bakarak donup kaldıkları bir an olmuştu. Her iki adamın da, diğerinin Monica'yla ilgili sahip olduğu şeye içerlediğini düşündüm: Victor aşkına sahipti Monica'nın, Stanton'sa kendisine.

Kapı çalındı. Birlikte yürüyerek kapıyı açmaya giden Eva'yla Martin'i gözlerimle izledim. Stanton berjer koltuğundan kıpırdamamıştı, düşünceleri kendi içine dönmüştü besbelli. Kapıyı bize ilk açtığında ıstırabını hissetmiştim, Eva'yı görünce bedeni gözle görülür şekilde sarsılmıştı adamcağızın.

Karımla benim buradan çıkınca doğruca havaalanına gidiyor olmamız iyiydi. Bir ay boyunca şehirden ve meraklı göz-

lerden uzak olacaktık. Umarım döndüğümüzde, Stanton da sevdiği kadın olan annesine bu kadar benzeyen Eva'ya bakmaya dayanabilir hale gelmiş olurdu.

"Cross."

Başımı çevirince Benjamin Clancy'yle karşılaştım. Tıpkı Dedektif Graves gibi, Clancy'nin gözlerinde de Nathan Barker'ı karımın hayatına tehdit oluşturmaktan çıkarmak için yaptığım şeyin bilgisi vardı. Graves'den farklı olarak, Clancy yaptığım şeyi örtbas etmeye yardım da etmiş, suç mahallini ve ilgisiz başka mahalli düzenleyerek suçu, kendi yaptıklarının bedelini zaten canıyla ödemiş –dolayısıyla benim adıma ek bir şey ödemeyecek olan– bir adamın üstüne atmıştı.

Kaşlarımı kaldırarak soran gözlerle baktım.

"Bir dakikanı alabilir miyim?" Yanıtımı beklemeden arkasındaki koridoru işaret etti.

"Geliyorum."

Clancy'yi takip ederek bir kütüphaneye vardım; duvarları kaplayan raflar dolusu kitaba şöyle bir baktım. Oda deri ve kâğıt kokuyordu, renk paleti ise konyak rengi ve koyu yeşilin erkeksi bir karışımıydı. Dört farklı oturma alanı ve dopdolu bir bar, konukları keyiflerine bakmaya davet eder gibiydi.

Clancy kapıyı arkamızdan kapattı ve yanmayan şöminenin karşısındaki iki koltuktan birine oturdu. Ben de diğerine geçtim.

Doğruca konuya girdi. "Bayan Stanton yirmi beş yıldan fazla bir zamanı kapsayan el yazısı günceler ile elektronik günce notlarını içeren bir yedek bilgisayar sürücüsü bıraktı arkasında. Ölümü durumunda onları Eva'ya ulaştırmamı istemişti benden."

Merakımı kendime saklayarak "Eline ulaşmasını sağlarım" dedim.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi oturduğu yerde. İri bir adamdı Ben Clancy, pazıları ve üst bacakları kalın

ve kaslıydı. Koyu sarı saçlarını asker tarzı, kısacık kestiriyordu ve gözleri bir büyük beyaz köpekbalığının duygusuz, soğuk öldürücülüğüne sahipti –ama Eva'ya bakarken, çok korumacı bir abinin sevgi dolu bakışları gibi ısınıyordu o gözler.

"Bunları ona vermek için en iyi zamanın ne olduğuna senin karar vermen gerekecek" dedi. "Hatta hiç görmemesi gerektiğine de kanaat getirebilirsin."

"Anlıyorum." Demek önce benim bakmam gerekecekti. Bunu yapma fikri rahatsız etti beni.

"Her halükârda" diye devam etti Clancy, "Lauren'ın adına üstlenmen gereken yeni bir finansal sorumluluğun var artık. Önemsiz bir meblağ sayılmaz ama senin için sorun olmayacaktır."

Kullandığı adı duyunca gerildim ve sözlerinin devamını daha da dikkatle dinledim.

Başını sallayarak, "Tramell'ler ölünce başladınız onun hikâyesini araştırmaya."

"Ama sen izlerin çoğunu ortadan kaldırmıştın." Şu ana kadarki konuşmanın bütünü içinde mantıklı gelen tek şey buydu.

"Elimden geldiğince. Bay Stanton'la ilişkileri ciddileşince kurcalamıştım Monica'nın geçmişini. Üstüne gittiğimde, sana az sonra anlatacaklarımı anlattı bana. Bay Stanton bunların hiçbirini bilmiyor. Öyle de kalırsa memnun olurum. Mutluydu Bay Stanton. Karısının kim olduğu onu etkilemiyordu, o nedenle bilmesi de gerekmiyor."

Mesele her ne idiyse, Clancy ikna olmuştu. Benim olup olmayacağım ise henüz belli değildi.

Clancy bir an duraksadı. "Güncelerden daha fazlasını öğreneceksin. Ben okumadım ama Lauren'in hikâyesi benim sana vereceğim kuru bilgilerden çok daha ilgi çekici aslında."

"Anlıyorum. Devam et."

"Lauren Kittrie, Texas'ın Austin kenti yakınlarında küçük

bir kasabada büyümüş. Ailesi yoksulmuş. Annesi onunla ikiz kız kardeşini oralardaki bir çiftlikte ırgat olarak çalışan babalarına bırakıp kaçmış. Çok çalışan adamın bu iki güzel ve dik kafalı kızı yetiştirmeye yetecek ne becerisi varmış ne de ilgisi."

Arkama yaslandım ve Eva'nın yapacağı bir şeyi yaparak, iki yeni yetme Monica'yı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Çarpıcı ötesi bir imgeydi bu.

"Tahmin edebileceğin gibi" diye devam etti Clancy, "kızlar fark edilmeye başlamışlar. Lisenin sonlarına doğru, Austin'den bir grup zengin üniversite öğrencisinin dikkatlerini çekmişler. Her şeye hakları olduğuna inanan, tehlikeli serserilermiş bunlar. Liderleri de Jackson Tramell'miş."

Başımı salladım. "Lauren onunla evlenmiş."

"Daha sonra olmuş o" dedi ifadesiz bir tonla. "Lauren daha en başından akıllıymış erkekler konusunda. Ebeveyninin hayatından ve çevresinden kaçmak istemekle birlikte belayı görünce de tanıyabiliyormuş. Jackson'ı reddetmiş, defalarca. Kız kardeşi Katherine o kadar akıllı değilmiş. Oradan kaçış biletinin Tramell olabileceğini sanmış."

Huzursuzlanarak arkama yaslandım. "Bunun ne kadarını duymam gerekiyor benim?"

"Lauren'in öğütlerini dinlemeyerek Jackson'la çıkmış Katherine. Ne o gece ne de sonraki gün eve dönmeyince Lauren polisi aramış. Katherine bir çiftçi tarafından bir tarlada bulunduğunda sokak uyuşturucularıyla alkolün zehirli bir karışımı yüzünden neredeyse baygın haldeymiş. Vahşice tecavüze uğramış. Bu hiçbir zaman ispatlanamasa da olaya birden çok kişinin karıştığından şüphelenilmiş."

"Tanrım."

"Katherine'in durumu kötüymüş" diye devam etti Clancy. "Kanındaki halusinojenik uyuşturuculara, toplu tecavüzün travması da eklenince beyinde kalıcı hasar oluşmuş. Artık

sürekli bakıma ihtiyacı varmış ve babasının da bunu karşılayacak gücü yokmuş."

Yerimde oturamayarak, kalkıp bara gittim, ama sonra istediğim son şeyin içki olduğunu fark ettim.

"Lauren, Tramell'lere gidip oğullarının yaptığından şüphelendiği şeyi anlatmış. Jackson inkâr etmiş ve fiziksel bir kanıt da olmadığından kimse onun olayla bağlantısını ispat edememiş o zaman. Ama Jackson ortada bir fırsat görmüş ve bunu kaçırmamış. Asıl istediği Lauren olduğu için, Lauren'ın kendisi ve saldırı hakkında sessiz kalması karşılığında, anababasını Katherine'in temel bakım masraflarını karşılamaya ikna etmiş."

Clancy'nin yüzüne bakakaldım. Para ne çok günahı saklayabiliyordu. Stanton'ın mahkeme kayıtlarını mühürleterek ve gizlilik sözleşmeleri imzalatarak Eva'nın geçmişini etkin bir şekilde gizlemiş olması bunun ispatıydı. Oysa Nathan Barker'ın babası onun suçlarının bedelini ödemesine izin vermişti. Tramell'lerse kendi oğullarınınkini saklamak için yapmadıklarını bırakmamışlardı.

Clancy koltuğunda doğruldu. "Jackson'ın istediği seksmiş. Lauren, Jackson'ın anne ve babasıyla anlaşarak evlenmelerini sağlamış, bunun bir şekilde Katherine'in her zaman bakılacağına dair garanti olacağını düşünmüş."

İçki konusunda fikrimi değiştirerek bir bardak alıp yarısına kadar viskiyle doldurdum.

"Birkaç ay boyunca Lauren'la Jackson arasındaki durum istikrarlıymış..."

"İstikrarlı?" Gırtlağımı yırtarcasına çıkan sert bir kahkaha attım. "İkiz kız kardeşinin toplu tecavüzünü organize eden adama satmış resmen kendini. Aman Tanrım..."

İçkimi tek yudumda içip bitirdim.

Monica –ya da Lauren– hiçbirimizin tahmin edemediği kadar güçlü biriymiş. Ama hikâyenin geri kalanındaki deh-

şet düşünülünce, Eva'nın bunu öğrenmesine değer miydi?

"Durum istikrarlıymış" dedi bir kez daha Clancy, "ta ki Lauren Victor'la tanışana dek."

Gözlerine baktım. Tam durum daha kötü olamaz diye düşündüğün an daha kötü bir şey çıkardı hep.

Çenesi gerildi. "Eva'ya hamile kalmış. Jackson bebeğin kendisinden olmadığını öğrenince bu işi halletmeye çalışmış –yumruklarıyla. Jackson'ın ebeveyninin yanında yaşadıkları halde, büyük Tramell'ler ikisinin arasındaki kavgalara hiç karışmazlarmış. Lauren, bebeğinin can güvenliğinden endişe etmeye başlamış."

"Vurmuş Jackson'ı." Bu imgeyi de aynı kolaylıkla zihnimden silebilseydim keşke diye düşünerek ellerimi saçlarımın arasında geçirdim. "Bilinmeyen ölüm nedeni –öldürmüş onu."

Clancy sessizce oturarak bu keşfi hazmetmemi bekledi. Eva'yı korumak için birilerini öldüren tek kişi ben değildim.

İleri geri yürümeye başladım. "Tramell'ler Lauren'ın paçayı kurtarmasına yardım ettiler. Buna mecburdular. Neden?"

"Jackson'la beraber olduğu dönemde daha sonra ona karşı kullanabileceği her şeyi sessizce belgelendirmiş Lauren. Tramell'ler itibarlarına –ve sosyeteye yeni çıkacak kızları Monica'nın itibarına– önem veriyorlarmış; tek istedikleri Lauren'ın, yarattığı tüm sorunlarla beraber, gitmesi olmuş. Lauren, o noktadan sonra Katherine'in bakımının tüm sorumluluğunun sadece kendi üstünde olacağını bilerek, sırtındaki giysilerle çıkıp gitmiş."

"Yani her şey bir hiç içinmiş" diye homurdandım. "Başladığı noktaya geri dönmüş."

Derken bütün taşlar yerine oturuverdi. "Katherine hâlâ hayatta."

Bu da Monica'nın zengin adamlarla yaptığı evlilikleri ve para takıntısını açıklıyordu. Bunca yıldır kızının onu ne ka-

dar sığ bulduğunu anlamış olmalıydı ama gerçeği anlatmak yerine buna göğüs gerdi.

Ben de Eva'nın Nathan'a yaptığım şeyi asla öğrenmeyeceğini ummuştum elbette. Benim bir canavar olduğumu düşüneceğinden korkmuştum.

Clancy bütün iriliğine rağmen çevik bir hareketle kalktı koltuktan. "Ve en başında da sözünü ettiğim gibi, Katherine'in bakımı artık senin finansal sorumluluğun. Bunların herhangi bir kısmını Eva'ya açıp açmamak da senin tartıp karar vermen gereken bir şey."

Dikkatle baktım yüzüne. "Bu konuda neden güveniyorsun bana?"

Ceketini düzeltti. "Hall ateş açtığında kendini Eva'nın üstüne atışını gördüm. O, bir de Barker sorununu çözme şeklin, Eva'yı korumak için yapmayacağın şey olmadığını anlatıyor bana. Eğer bunu bilmenin onun için daha iyi olduğunu düşünürsen zamanı gelince söylersin."

Sert bir baş hareketiyle selam vererek odadan çıktı.

Ben biraz daha kaldım kafamı toplamak için.

"Selam."

Eva'nın sesiyle arkama dönerek kapıya baktım ve onun bana doğru gelişini seyrettim.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu, yalın siyah elbisesinin içinde çarpıcı güzellikte görünüyordu. "Her yerde seni aradım. Clancy söylemese bulamayacaktım."

"Bir içki içiyordum" diyerek gerçeğin bir kısmını verdim ona.

"Kaç tane?" Gözündeki hafif ışıltıdan bunu dert etmediğini anlıyordum. "Epeydir buradaydın, şampiyon. Babamı havaalanına götürmemiz gerek."

Şaşkınlıkla saatime baktım ve bir süredir kendi düşünce-

lerimde kaybolup gitmiş olduğumu fark ettim. Şimdiki zamana geri dönmeye ve Lauren'ın trajik hikâyesini düşünmekten vazgeçmeye çalışıyordum. Geçmişi değiştiremezdim.

Ama ne yapmam gerektiği yeterince açıktı. Kız kardeşinin bakımını sağlayacaktım. Sevgili kızına göz kulak olacaktım. Monica'nın olduğu asıl kadının anısına bu şekilde saygı gösterecektim. Ve bir gün, eğer bunun doğru şey olduğunu hissedersem Eva'yı o kadınla tanıştıracaktım.

"Seni seviyorum" dedim karıma, elini elime alarak.

"İyi misin sen?" diye sordu, mizacımı gayet iyi bildiği için.

"Evet." Yanağına dokunup yumuşacık gülümsedim ona. "Gidelim."

Sonsöz

"Balayı için ne kadar tuhaf bir otel tercihi."

Başımı çevirince annemi verandada, benimkinin yanındaki şezlongda uzanmış buluyorum. Üzerinde mor bir bikini var, sıkı teni hafifçe yanmış, tırnakları şık bir ten rengine boyanmış.

Mutluluk doluyor içim. Onu yeniden gördüğüme seviniyorum.

"Gideon'la aramızda bir şaka bu" diye açıklıyorum, önümüzdeki zümrüt yeşili orman şeridinin ötesinde parıldayan Pasifik Okyanusu manzarasına bakarak. "Gideon'a Tarzan fantezim olduğunu söylemiştim, o da bize lüks bir ağaç evi bulmuş."

Yerden çok yüksekte, kadim bir banyan ağacının kollarında asılı duran bu otel süitini görür görmez bayılmıştım. Verandasının panoramik manzarası anlatılmayacak kadar güzel. Gideon'la ben ne zaman yemyeşil çardağımızın altından dışarı adım atsak tadını çıkarıyoruz bu manzaranın.

"Demek sen Jane'sin..." Annem başını iki yana sallıyor. "Yorum yapmayacağım bile."

Sırıtıyorum. Ara sıra onu hâlâ ne diyeceğini bilemeyecek kadar şoke edebildiğime seviniyorum.

İçini çekerek başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatıyor, güneşleniyor. "Babanın New York'a taşınmaya karar vermesine o kadar sevindim ki. Orada, senin yanında olacağını bilmek içimi rahatlatıyor."

"Yaa, evet... Bu fikre alışmaya çalışıyorum ben de."

Annemin benim düşündüğümden tamamen farklı biri olduğunu kabullenmek daha zor. O konuyu açıp açmasam mı diye düşünüyorum. Onunla yeniden vakit geçirmenin keyfini bozmak istemiyorum. Ama güncesine yazdıklarını bana mektuplar şeklinde kaleme almış ve yanıt verme ihtiyacı hissetmemek elimde değil.

"Günce lerini okuyorum bir süredir" diyorum.

"Biliyorum."

Önemsiz bir şeymiş gibi yanıtlıyor. Öfke ve burukluk hissediyorum ama bastırıyorum. "Geçmişini hiç paylamamıştın benimle daha önce?"

"Paylaşmak istedim." Başını bana çeviriyor. "Sen küçükken, bir gün paylaşmayı planlıyordum. Sonra Nathan... oldu ve sen kendini toparlamaya çalışıyordun. Ve Gideon'la karşılaştın. Zamanımız olur nasılsa diye düşündüm hep."

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Hayat devam eder. Her zaman biraz daha beklemeye bahane olacak bir şeyler bulunacaktı. Kardeşi için bütün o yaptıklarını kabul edebileceğim bir zamanı beklememişti aslında annem, kendisinin kabul edebileceği zamanı beklemişti.

Onun verdiği kararları vermek ve yaptığı şeyleri yapmak ancak güçlü bir kadının harcıydı. Annemle ilgili olarak bunu öğrenmek güzeldi ama daha da güzeli onun kırılganlığının kaynağını anlamaktı. Hayatının aldığı yönün acısını çeken bir kadındı annem. Jackson'ı öldürmüş olduğunu aklından hiç çıkaramamıştı, çünkü ondan delice nefret ediyordu ve bir yandan cinayetin dehşetini yaşarken bile onun öldüğüne sevinmişti.

Tıpkı kardeşi Katherine hiç yokmuş gibi yaşamak gibi, babamı arkada bırakıp gitmek de hayati bir yanını yok etmişti annemin. Yüreğinin iki parçasından ayrı düşmüştü ama yine de yola devam etmeyi başarmıştı. Aşırı korumacı tavırlarını anlayabiliyordum şimdi -beni de kaybederse yaşayamayacağını düşünmüş olmalıydı.

"Döndüğümüzde Katherine'i görmeye gideceğimizi söyledi Gideon" diyorum ona. "Hayatımızın bir parçası olabilsin diye onu daha yakında bir yere getirmeyi düşünüyoruz." Kendimi buna hazırlamaya çalışıyorum, ne de olsa teyzem annemin ikizi.

Annem, yüzünde kederli bir gülümsemeyle bakıyor bana. "Seni gördüğüne sevinecek. Yıllardır haberlerini duyuyordu hep."

"Sahi mi?" Annemin kocaları güzel eşlerini yanlarından ayırmak istemediklerinden onun Katherine'le nadiren yüz yüze görüşebildiğini öğrenmiştim güncelerden. E-posta ve telefon aramaları da arkalarında iz bıraktığından, mektuplar ve kartlarla yetinmek zorunda kalmıştı annem.

"Tabii ki. Övünmeden edemiyorum. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki."

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Annem yüzünü güneşe dönüyor. "Yıllarca Kathy'ye verilen zarara öfkelenip durdum -eski kız kardeşimi asla geri alamadım diye. Ama sonra, beyninin onu o tek gecelik cehennemden koruduğunu fark ettim. Hatırlamıyor olanları. Ve belki artık düşünceleri çok basit ama her şeyde çocukça bir mutluluk bulabiliyor."

"Onunla ilgileneceğiz" diye söz veriyorum.

Annem elini uzatıyor, tutuyorum. "Ağaç evlerinde şampanya olur mu?"

Gülerek parmaklarını sıkıyorum. "Elbette."

Uykunun derinliklerinden yukarıya doğru tembel tembel savrularak, ağır ağır uyandım. Alacalı gün ışığı, yatağı sarmalayan cibinlikten süzülüyordu. Gerindim ve kolumu uzatarak kocamı aradım, ama yanımda değildi.

Onun yerine, çalışma alanı olarak kullandığı rustik köşede, pencerenin yanında durmuş telefonla konuşurken buldum Gideon'ı. Bir an durup görüntüsünün tadını çıkardım. Dağınık ve tıraşsız haliyle o kadar seksiydi ki zor dayanıyordum. Şanslı'nın da ayaklarının dibine uzanmış olması manzaranın enfesliğini artırıyordu iyice.

Gideon'ın üstünde yalnızca bir şort vardı ve fermuarı çekili ama düğmesi açık olduğundan altında çamaşır olmadığını görebiliyordum. Balayımız boyunca giyinmek konusunda bundan pek ileri gidememişti. Bazı günler, giydiği tek şey ter oluyordu ve o da üstünde o kadar iyi görünüp o kadar seksi kokuyordu ki biraz daha terlemesi için gerekeni yapıyordum mutlaka.

Bana gelince, bavulumun bir sürü askısız, kısa elbisey-

le dolu olduğunu ve iç çamaşırı konusunda gözle görülür bir yokluk söz konusu olduğunu şaşırarak fark etmiştim. Herhangi bir anda, kendimi öne eğilmiş, eteğim yukarı sıyrılmış halde ve kocamın anatomisinin bir parçası içime kayarken bulabiliyordum. İki haftadır balayındaydık ve bu sürede Gideon vücudumu onun şehvetini öngörebilecek şekilde eğitmişti. Beni anında tahrik edebiliyor, neredeyse aynı hızla her ikimizi de tatmin edebiliyordu.

Enfes ve doyumsuz bir zevk düşkünlüğüydü bizimkisi.

Yeni evlilere layık şekilde tavşanlar gibi düzüştüğümüz o seks ataklarının arasında da konuşarak ve dünyaya döndüğümüzde yapacaklarımızı planlayarak zaman geçiriyorduk. Filmler seyredip kâğıt oynuyorduk, Gideon bana nasıl iyi oynanacağını öğretiyordu. Ara sıra çalışması gerekiyordu, o çalışırken ben de annemin bana bıraktığı günceleri okuyordum. Gideon'ın bana onlardan söz etmesi için birkaç gün geçmesi gerekmişti ama söylediğinde tam doğru zamandı bunun için.

Onlar hakkında da çok konuşuyorduk.

"Mantıksız bir talep" dedi Gideon telefonuna, bir yandan da üzerimdeki kısa ipek sabahlıkla beni süzüyordu. Belki kumsala inerdik bugün. Sadece bize ait olan bir yerimiz vardı. Şimdilik yalnızca birbirimizle olmak yetiyordu bize.

Ahşap zeminde koşturan Şanslı'nın pati seslerini duyunca sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Taparcasına sevdiği Gideon'ın peşinde olmalıydı. Kocam da bayağı hoşlanıyordu doğrusu Şanslı'dan. Kâbuslar giderek daha az sıklıkla geliyordu ama geldikleri zaman da Şanslı'nın yakında olması işe yarıyordu.

"Günaydın" diye mırıldandı Gideon, kollarını bana dolayarak.

Ona yaslandım. "Sanırım teknik olarak tünaydın demek gerekiyor bu saatte."

"Akşama dek yatağa da dönebiliriz istersen" diye mırıldandı, burnunu boynuma sürterek.

"Benden hâlâ sıkılmadığına inanamıyorum."

"Meleğim eğer sen sıkıldıysan, senin için o kelimenin noktalarını yerine koyabilirim hemen." Bunun gözümün önüne getirdiği imge ürpertti beni. Gideon zaten normalde de enerjik bir âşıktı. Balayına çıktığımızdan beri daha da öyle olmuştu. Sırf benimle sevişirken harcadığı enerji sayesinde, vücudunun şimdi eskisinden de ince ve kaslı olduğuna yemin edebilirdim. Kendi vücudumdan da yıllardır olmadığım kadar memnundum kesinlikle.

"Telefondaki kimdi?" diye sordum.

Derin bir soluk aldı "Kardeşim."

"Gerçekten mi? Geçtiğimiz birkaç hafta içinde üçüncü arayışı değil mi bu?"

"Kıskanma. Sen ondan çok daha seksisin."

Dirsek attım ona.

Gideon bana Hugh'nun dosyalarından ve Chris'in Christopher'la konuştuğundan bahsetmişti. O konuşmada neler söylenmişti bilmiyoruz. Baba ile oğul arasında özel bir konuydu o. Ama her ne idiyse, Christopher Gideon'a iki kez – hatta üç, şimdi– e-atarak akıl danışmıştı.

"Her zaman iş mi konuşmak istiyor?"

"Evet, ama sordukları... Yanıtlarını zaten bildiği şeyler."

"Kişisel bir şey soruyor mu?"

Chris, başından geçen istismar olayıyla ilgili hiçbir şeyin kardeşinin kulağına gitmediği hususunda temin etmişti Gideon'ı ve kocamın da bunu değiştirmeye niyeti yoktu. Christopher yıllar içinde büyük hasarlara neden olmuştu ve o özür dilemeden durup dururken her şeyi bağışlayacak değildi Gideon.

Omuz silkti. "Eğleniyor muymuşuz... Hava nasılmış... O tip şeyler."

"Kendince sana yaklaşmaya çalışıyor herhalde." Ben de omuz silktim. "Kumsala inmek ister misin?"

"Olabilir..."

Kollarının arasında dönerek ona baktım. "Aklında başka bir şey mi var?"

"İş konusunu bugünlük bir kenara bırakmadan önce senin fikrini almak istediğim birkaç şey var."

"Tamam. İzin ver önce bir kafeinleneyim."

Kahvemizi hazırlarken gülümsüyordum. Çalışma alanına geçtiğimizde bilgisayarını uyandırdı.

Ekranındaki görüntü kendi kendini açıklıyordu zaten. Bir sandalye çekip oturdum. "GenTen reklamları mı yine?"

O ana kadar bir düzine değişik reklam konsepti görmüştüm. Kimi mesajlar zekiceydi, kimisi fazla zekiceydi ve kimisi de bildiğin sıkıcıydı.

"Son turdaki rötuşlar artık" diye açıkladı. Bir elini sandalyenin arkasına, bir elini masaya koyarak beni sıcak teni ve leziz erkeksi kokusuyla sarmalamıştı. "Ve kimi yeni istikametler."

Bütün seti gözden geçirerek çoğuna başımla onay verdim, ama bir tanesi başımı iki yana sallamama neden oldu. "Bu olmaz."

"Ben de beğenmedim onu" diyerek hak verdi Gideon. "Ama sence nesi kötü?"

"Yanlış mesajı veriyor bence. İşte, bunalmış eş/anne/işkadını ancak ailesini GenTen'le oyaladığında biraz kafa dinleyebiliyor." Gideon'a baktım. "Kadınlar o değişik şapkaların hepsini aynı anda taşıyabilirler kolayca. Onu da ailesiyle birlikte oyun oynarken ya da GenTen'in keyfini tek başına sürerken gösterelim."

Başını salladı. "Bir daha sormayacağımı söylemiştim ama hazır kadınların her şeyi birden yapmaları konusunu tartışırken... İşinden ayrıldığına memnun musun?"

"Evet." En ufak bir tereddüdüm olamamıştı yanıt vermeden önce. "Hâlâ istiyorum ama çalışmayı" diye netleştirdim. "Ve yardıma ihtiyacın olmayan konularda sana yardım etmek de uzun süre tatmin etmeyecektir beni. Ama bana uygun bir yer buluruz nasılsa."

Buruk bir ifadeyle büküldü dudakları. "Senin fikirlerine değer veriyorum. Yoksa sormazdım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Bilgisayarın dokunmatik iz sürücüsünde parmağını gezdirip tıklayarak bir sunum açtı ekrana. "Bunlar şu anda öncelik kazanmakta olan kimi projeler. Zamanın olduğunda hepsine bir bak ve hangilerinin en fazla ilgini çektiğini söyle bana."

"Bunların hepsi senin ilgini çekiyor, değil mi?"

"Elbette."

"Peki." Bir iki liste hazırlayıp onları ilgi, bilgi tabanı ve beceri setine göre sıralayacaktım. Sonra da karşılaştıracaktım. En önemlisi, her şeyi Gideon'la konuşacaktım. Onunla işini paylaşmanın en sevdiğim yanı buydu –onun o jilet gibi keskin, büyüleyici zekâsını keşfe çıkmak.

"Sana ayak bağı olmak istemiyorum" dedi alçak sesle, omzuma getirdiği eliyle kolumu okşadı. "Yükselmeni istiyorum ben senin."

"Biliyorum bebeğim." Okşayan elini yakalayıp arkasını öptüm. İnsanın kocası onu böyle sevince hiçbir şey ona engel olamazdı.

Ufuk çizgisinin altına kayıp giden güneş tüm okyanusu ateşe vermişti.

Gideon flüt kadehlerimize yeniden şampanya dolduruyordu. Yat, dalgaların üstünde nazikçe sallanınca altın rengi sıvının birazı kadehin kenarından dışarı kaçtı.

"Çok hoş bu" dedi, ağır, rahat bir gülümsemeyle.

"Hoşuna gittiğine sevindim."

Onu bu kadar mutlu ve gevşemiş görmek şaşırtıyordu beni. Gideon Cross'u hep bir fırtına olarak düşünmüştüm. Şimşek, gök gürültüsü, aynı anda hem tehlikeli hem heyecan verici olabilen vahşi bir güzellik... Bir kasırganın burgacı gibi zar zor kontrol edilen bir şey.

Şu anki halini ise fırtınadan sonraki sakinlik olarak tanımlardım ve bu onu daha da büyük bir doğal afet haline getiriyordu. İkimiz de... dengemizi bulmuştuk artık. Güvenli ve bağlanmış hissediyorduk kendimizi. Birbirimize sahip olmak her şeyi mümkün kılıyordu.

Bunların hepsi aklıma denizde bir akşam yemeğine çıkma fikrini getirmişti.

"Gel buraya, meleğim." Ayağa kalkıp elini uzattı bana.

Şampanyalarımızı alarak, mum ışığıyla aydınlanan yemek masamızdan iki kişilik konforlu şezlonga geçtik. Birbirimize dolanarak yerleştik oraya.

Eli sırtımı okşuyordu. "Gökyüzü açıldı ve deniz duruldu artık diye düşünüyorum."

Gülümsedim. Düşüncelerimiz ne kadar sıklıkla aynı yolları izliyordu.

Uzanıp ensesinden tuttum ve parmaklarımı ipek saçlarının arasında gezdirdim. "Öğreniyoruz bu işi."

Gideon başını eğdi beni öpmek için; nazikçe hareket eden dudakları ve ağır ağır yalayan diliyle, aramızdaki her gün biraz daha güçlenen bağı bir kez daha teyit eder gibiydi. Geçmişlerimize ait hayaletler silik gölgeler gibi görünüyordu şimdi; daha yeminlerimizi tazelemeden dağılıp gitmeye başlamışlardı bile.

Bir gün tamamen yok olup gideceklerdi. O zamana kadar birbirimize sahiptik. Ve bu da bize yeterdi.